Refik Halid Karay - Nilgün Cilt2 Mapa Melikesi

İkinci Cilt MAPA MELİKESİ

NİLGÜN

İkinci Cilt BİRİNCİ KISIM

VET...

Evet, Nilgün'ün gözleri sadece elâ idi. Ne hınç, ne düşmanlık, ne kin, ne intikam alma arzusu, rahat gözler... Artık sevmeyen kadın gözleri. Bedbahtım. '

— Ahmed azıcık gecikecek, özür diledi, bir hey'eti kabul ediyor. Ey, nasılsınız, efendim?

Cevaplar veriyorum.

— Teyzemi sormadınız?

— Affedersiniz; şaşırdım; sevindim de... Sözümü kasten kesti, dedi ki:

— Dübeşte Mapa'dan ayrılmadı; Tayfur Beyle evlendi. O, zevcesini kaybetmişti; birbirlerinden hâz ettiler; adamıza yerleştiler. Siz gelmeyecek misiniz? Ahmed ile demin bahsiniz geçti; muhakkak bekleriz. Bir gün uğrayıveriniz.

Nazik, fakat kupkuru. Maziye ait en tatlı hatırlarını unutmuş gibi konuşuyor. O mazi ki hem tuhaf, hem hazin hem ne tatlı vak'alarla dolu idi; nasıl da izi kalmamış?

Yoksa Nil, eşine rastlamadığım bir aktris olduğu için bu haliyle — çO]j defa yaptığı gibi— bir rol mü oynuyor? Mümkündür. Aksini de hesaba katmalı. Samimî mi? Soğukkanlılığımı kaybetmek, erWyesizlik etmek üzereyim. Türkçe konuştuğumuz için dinleyen-r de olsa anlayamazlar. Birdenbire değişmek ve inanılmaz bir

fa,,

¦ yapmak istiyorum. Yapayım mı? Meselâ:

~~ Nil, desem, bana bak! Şimdi yerimden fırlar, senin o, boy-

F.: 18

274

nuna takılmış tapu senedin inci dizisini koparır, yere atar, gicie . Ben zaten mahvolmuş bir

adamım!!

Ayağa kalktım... yüzüme ilk defa dikkatle baktı; durakla^ Elâ gözleri tirşe menevişler ve siyah beneklerle adetâ hissiz... g ki buz gibi soğuk. Bu gözler bütün vücudumu dolaşıyor; partfi ğımdaki gökyakutlu halkaya ilişti, takıldı, bir müddet kaldı. sOh tekrar yüzüme çevrildi:

— Oturunuz! Otursanıza Beyefendi!

Dedi. Hayır, o devrim geçmiş, Nil'i tekrar kaybetmek ihtima linden tirtir titriyordum. Neler çektiğimi daha iyi anlıyorum. Jje ğerse hep onunla yaşamışım. İlk defadır ki Nil için ölmek, hayatımı şerefle sona erdirecek bir vazife, bir kahramanlık gibi ge. liyor. Yeni bir Werther olmak da hoş görünüyor; halbuki o tipten nefret ederdim.

Yerime oturdum. Velev ki sert bir inat ve iradeyle zırhlaşmış. kavuşması imkânsız olsun, tek taraflı aşkın süzülüp durulmuş berrak feragati gönlüme indi. Karşılıklı sevişme bana şu anda çocukların birbirlerine gidip gelerek misafirlik oynamaları gibi özentiye benziyor.

İki uşak İngiliz malı, ağır gümüş bir tepsi içinde ordövr ve ayrıca bir tepside muhtelif viski şişeseleri ve teferruatını getirdiler: Nil'in işareti üzsrine çekildiler.

Bıraktığımız yerden söze devam ediyorum:

— Mapa'ya gitmek benim için en büyük bir zevk olacak. Orada vaktinizi nasıl geçiriyorsunuz?

Nil buna cevap vereceğine birdenbire dedi ki:

— Niçin sizli bizli konuşuyorsunuz? Ben Ahmed'den şey gizlemedim. Ne olduğumu, neler yaptığımı hep söyledim; korkum yok. Bir yalanım varsa o da seni kocama teyzemin oğlu olara-tanıtmak. Paye versin diye! Aklına başka maksat gelmesin!

Tekrar beni süzmeğe başladı ama tebessümle...

— Çok daha iyi olmuşsun! Ne kadar yakışmış şakaklarında gümüş saçlar! En hoş çağmdasın!

Sen de öyle, Nü... Güzelliğin tamamiyle şahane bir hal al-

Evet... Ben de bunu görüyorum, kendimi beğeniyorum.

poğrusu

beğenilmeyecek şey değilim.

Arkasına tesadüf eden geniş ve yerden duvar pervazına kadar

nmıŞ aynaya döndü; kendisine bakıyor; ben de onu aynada

ediyorum. Fotoğrafları ve meşhur ressamlar tarafından yapıl-

tabloları hafızamda işlenip kalmış hiç bir İmparatoriçe, Krali-,. ye şöhretli kadın onun kadar ne güzel, ne haşmetlidir. İmpara-toriçe Eugenie ince hatlariyle soğuktur; Belçika Kraliçesi Astrid zarif, lâkin az dişiydi; Madam Recamier nefistir ama çocuk kalmış vüzüyle sadece güzeldir. Sinema yıldızları ancak fotoğrafın yontup perdahladığı zaman bir şeylerdir.

Nil hem dişi, hem zarif, hem güzel, ayrıca zekâsının şaşaası içinde cıvıl cıvıl bir hayatiyetle hepsinden üstün. Tekrar oyunbazlıklarına başlıyor, yavaş yavaş Nilleşiyor.

Aynadaki aksini daha dikkatle meftun ve mağrur seyretti, etti, kendisine hitap ediyormuşçasına sanki şöyle dedi:

— Kaçırılacak hazine miyim, ben!

Tam o sırada idi, perdenin kanatları açıldı; Melik Ahmed odaya girdi, eğildim; o elimi yakaladı, hararetle sıktı. Artık konuşmamız İngilizcedir; ayaktayız. Perde kanatları tekrar açılıyor ve metrdotel temenna ediyor. Nil «Yemek salonuna geçelim» mânasına yüzüme baktı.

Ahmed, pek nâzik... Karısının arkasından ve benim yanımda, ayni hizada yürüyor. Tuhafı şu ki, onu da eskisinden çok iyi buldum: Artık sünepe, silik değil, erkekleşmiş; sıska çocuk vücudun-den ve hallerinden kurtulmuş, Siyah gözleri nur saçıyor. Ellerine dikkat ettim: Hayalimde verdiğim mumya şekline uymuyor. Gerim derili, mütenasip, âdeta manalı eller... Bu ellerin vücudüne sürmesinden kadın tiksinmez. Melik Ahmed, beşyüz sene evvelki ceddi Arap gemicisinin enerjisine vâris olmak üzere! Nil, pısırık ÇOcuğu iki senede tamammül edilir bir kocaya çevirmiş...

Kırk kişi alacak büyük masanın bir ucunda, üç kişiyiz. Fakat

salon kırk kişi dizilmişçesine bütün avizeler ve kollu şamdar,ı yanmış, pürnakıl donanmış. Nil'in sağındayım; Ahmed sow. Bana ikisi de Mapa'yı anlatıyor. Dinler görünüyorum; dalgını& Nil'in bu sefer cismanî varlığına tekrar kavuştum ama ruhu daki yerimi kaybettiğimi öğreniyorum. Başka kadınlarla da bövı olmuştu; sevişir, uzak düşer, yeniden buluşurduk. Bakardım yine kendisidir; lâkin başkasına sattığımız bir eve girişimiz gjv yabancılaşmıştır. Yabancılaşan sadece eşyanın cinsi ve yeri mi<Jırı Hayır. Asıl yabancılık binanın ruhundaki değişiklikten ileri geijr Babamın küçük yalısını eşyasıyle satın alan ve hemen hemen hiç bir şeye dokunmadan içine yerleşen bir Meşrutiyet devri mensubunu ziyaret ettiğim zaman kapıdan girer girmez yabancıhğın. dan yüreğim burkulmuştu. Bu evde benin" ve sevdiklerimin sesi eksilmişti.

İşte, devrini tamamlamış eski sevgililerimiz de böyle olur: Sesimizin aksini duymayız. Aşk, gönülde bir telin billur tanini çmla-dıkça sürüp giden âhenktir. O tel bazan birdenbire kopar, yahut azar azar sağırlaşır; bazan da gevşer, pörsür, sesini kısar. Tekrar kurulduğu ve çınladığı

zaman şüphesiz bu nağme daha tatlı, daha tesirlidir. Fakat Nil öyle bir ümit vâdetmiyor.

— Ama niçin konağa çağırdı? Neden Mapa'ya davet ediyor? Neden bana güzelliğinin ihtişamını gösteriyor?

Diye kendi kendime soruyorum. Aklıma lehimde tefsir olunacak ihtimaller gelmiyor değil. Lâkin haniya gözlerinde gökyakut renk? Ne o var, ne de çekingen bir hal! Karşılaşmaktan korkardım; karşılaşınca da zaaf göstermedi. Demek ki gönlündeki aşk teli çınlamayı kesmiş! Belki bir başkası için çınlıyor.

— Kimdir o? Kocası olamaz. Bir başka erkek var! Muhakkak var! •

İşine karışmayacağım; tek taraflı sevdayı kabul ettim; fak» bu adamı öğrenmek istiyorum. Nil birini seviyor, kıskanmadık^ başka şimdi öyle feragatle âşıkım ki, iki sevdalıya yardıma bıZ1 rım. Sevgim yepyeni bir safhaya girdi.

inij-ı^tUin 277

Kadehim çabucak boşaldıkça metrdotel hemen şarap dolduru-jçiyorum. Yine kendimle konuşuyorum:

^ ' ___ Evet, Nil'in sevmesi ve sevilmesi hakkıdır. Kim bilir nasıl ¦ oi hırslı coşkun sevişiyorlardır. Kemalini bulmuş vücudunu, " rübelerin neticesi tam bir ustalık] a ne lâtif kullanıyor dur!

püşüncelerimin sapıklaştığını, bir soysuzlaşmaya doğru kay-

j âırıi farketmiyor muyum? Sevgilimin bir başkasıyle seviştiğini

hayyül etmekten acı bir haz duymaktayım. Münasebetsiz şey...

Lâkin bu, "böyle işte! Bereket size kendimi ahlâk numunesi olarak

göstermemiştim. Nadir adam benim kadar açık sözlü olabilir.

Zaten kimim? Ne politik, ne artistik bir şöhrete sahibim. Öldüğüm zaman ismim ve resmim basılmayacak. Yüzlerce şatafatsız maceradan sonra dünyanın bir tarafında, zevk ve şehvet düşkünü kibar kılıklı bir serseri, serseriliğe de, kadına da doyamamış halde kıvrılıp gidecek.

Dünya ve dünya nimetleri yalnız cihangirlere değil bir maceracıya da az gelir. Birkaçı istisna edilirse cihangir veya diktatör siyasî ve sosyal buhranların başımıza çıkardığı bir maceracıdan başka nedir?? Meselâ şu hasta Hitler, şu epikürien Mussolini? Vesaire, vesaire!

Ayıp sayılan yahut sayılmayan, itiraf edilen veya edilemeyen zevklere düşkün dejenereler ve azgın epikürienler! Her şeyin, her hissin, her hırsın oburları !

Ben de oburcasma hem yiyorum, hem içiyorum, hem de Nil'e kanmağa çalışıyorum. Ne kadar

pervasız... Kocasının yanında ve onun anladığı lisanda:

— Pek iyi arkadaşlık etmiştik, diyor, nasıl da bir darılır, bir barışır, yenişirdik. Hoştu, doğrusu... Hele benim yalanlarıma öfke-•enmeleri? Dayım kavgacıdır. Yaşça büyük tezyeoğlu dayı sayılır.

Ahmed'e dönüyor ve uzakta durmalarına rağmen uşaklara ettirmemek için sesini alçaltarak diyor ki:

— Ne yaptı bana, bir akşam üstü, evde kimse yokken, biliyor usunuz, söylemiş miydim? Dövdü! Ama hak etmiştim. O gün oku-

alar

yat.

duğum Mata-Hari'ye ait münasebetsiz bir kitaptan fikir kendimin Doğuya casusluk için gönderildiğimi söylemiştim.

Melik Ahmed gülümsüyor ve:

— Anlatmıştınız.

Diyor. Hiçbir şeyi gizlememiş; belki birbirimizin odasında tıklarımızı bile... Böyle kadın nerede görülmüştür?

Hepimiz gülüşüyoruz. Yalancılığı bırakmamış-. Galiba hiç v huyundan vazgeçmemiş. Değişiklik ruhunda değil, bünyesinde, m. med'i, bu derece terbiye ve an'anesine aykırı sohbetlere, hele ma zisinin hoppalıklarını sükûnetle karşılamağa nasıl alıştırmış?

Evet, Nil, zekâsı itibariyle hârika olmakta devam ediyor.

Vücutça da — söylediğim gibi —öyle bir gelişmeye ermiş ^ her şeyden önce cismanî bir saltanat kurmuş; o vücudun doğrudan doğruya maddî arzuyu kamçılayan tarafı yok. Eskiden kıvracık çok cici, henüz çizgi veya oya, pek nefis bir kızdı. Ama kızdı... o kadar! Çocuk oyununa benzeyen hoş ve masum bir aşkla sevilebilirdi; bununla yetinmek az çok mümkündü.

Şimdi imkânı yok.

Hemen hemen aynı hatları muhafaza ederek acaip surette değişmiş. Erkeğe korkunç surette maddîyetini düşündürtüyor ve aratıyor.

Belki bunu milyonlar .harcanmış kıyafet ve dekor da arttırıyor. Eğer lüksün fazlalığı insan kütlelerini isyan ve yağmaya sev-ketmiyorsa bu, yalnız kanunun kuvvetinden değildir; şöhretle karışmış debdebenin ruhları esir eden şehvetli çekiciliğindendir. Krallara ve Kraliçelere, diktatörlerle cihangirlere, sinema yıldızlarıyle büyük kokotlara uzaktan âşık, her emrini yerine getirmeğe hazır küçük halk tabakaları onlardan ziyade yaşadıkları lüks hayata tutkundurlar.

— Mapa'ya gelmelisiniz, diyor, size geniş arazi ayırırız; ti» direkleri üstüne bambu dallarından kurulmuş, damı palmiye örtülü kocaman bir saray yaptırırız. Bu bambudan yapılmış bastonla Londra mağazalarında üç sterlin! Pek isterseniz Endonezya dansözlerini çağırıp oynatırız. Bir «harem» daireniz de olur. Be-

aVa çıkarız. Adanın son yaşlı panter'ini ben vurdum, neslini ama orada bomteng denilen yabanöküzü, yabankeçisi,

•• vik de var, bambaşka bir geyik, «sansar» cinsinden...

Tebessüm edemeden dinliyorum.

___ Gelemezsiniz ki.. Size galiba büyük şehirlerin, şu Kalküta gibi mamurluğu içinde sefil, otelleri eksantrik giyinmiş, kirli zevkler esinde koşan kadın artıklarıyle ve kulüpleri lady tavrı almış fiskü-fucur kumkuması müstemleke memuru kızlarıyle dolu bozuk havası lâzım. Değil mi ama? Doğru söylemiyor muyum?.

_- Çok doğru Nü! Çok doğru söylüyorsunuz.

Kocasına dedi ki:

— Dayım da beni sizin gibi Nü diye çağırır. Nü güzel ama şimdiki halime pek uymuyor; fazla ince, hafif, çocuksu kalıyor. Bereket tab'am için Sultane Nügûn'um! Sultanlıktan Sultaneliğe geçtim!

Gülüyor. Öyle gülüyor ki Mapa Kraliçesi oluşunu da bir ope-rettiki rolü gereği imişçesine ciddîye almıyor; oyun sanki devam ediyor.

Ertesi sabah acı acı uyandım.

Öyle uyanışlara epeyce alışmış olmakla beraber bu seferki bana hepsinden zehirli geldi: İki sene iki ay hasretini çektim, izini arayıp bulamadığım, nihayet karşılaştığım Nilgün, benim çılgıncasına hâtıralarına bağlandığım aşkımızı hayatın oldukça tuhaf, mühimsenmeğe değmez safhalarından biri sayıyor.

Kısacası ben de Torio hastahanesinde taşınıp seviştikleri Sadi nevinden, hattâ mektupları bile gayri mevcut bir genç kız çağı flörtü olmuştum. Nasıl ondan bahsederken bana:

¦— Çocukluk...

Dediyse Melik Ahmed'e hakkımda aynı şeyi samimiyetle söy-r. Zaten Sadi'ye de bana yaptığı ölçüde müsamahalı dav-randığım, yani kendisini öptürüp koklattığı, daha ilerisine varma-'S1 anlaşılmamış mıydı?

Eğer Seylan'daki vaitlerimi tutsaydım acaba anlaşmamız! > zacak ve başını alıp gidecek Nilgün olmayacak mıydı?

Dün geceyi evvelâ konakta, sonra Mapacahit hükümdarlık, refine tertip edilmiş hususî bir suvarede beraber geçirdik. Owi dansettim; hattâ bir aralık baş başa bir köşede oturduk. Dilbe ile Tayfur'un evlenmelerini komikleştirerek anlattı. Bilmem (jı. kat ettiniz mi? Lisan icabı, beraberce İngilizce konuştuğumuz , man birbirimizle «sizli bizli» yiz; türkçemizde «senli benli» dum:

— Ya seninki nasıl oldu?

«Ümitlerim hep kırıldı, yârim artık gelmiyecek...»

sor-

— Ben turnayı gözünden vurdum, dedi, «Yirmi Ada» Kraliçe-siyim. Kocam İsâ gibi bir insan... Öyle öbürlerinin buldukları g;^ beni, amca, akraba eline bırakmıyor. Sonra çok medenî yaradılıştı. Ne pan çiğniyor, ne de gözü başka kadında. Hem gördün ya: Enerjik bir delikanlı... Bozuk merakları da yok, gayet normal.

— Seviyor musun?

— Kimseyi sevemiyeceğimi öğrendim, artık.. Ahmed'den hazzediyorum; uzak kalınca arıyorum; yeter bu kadarı... Benim sevmem bu, işte! Seni de öyle sevmiştim... Bir kaç ay! Hem bir şey söyleyeyim mi? Maziyi hatırlamakla beni hassas hale getireceğini sanma! Akşamdan beri kendimce denemeler yaptım; tutmuyor. Ama, bu, senden hoşlanmadığım mânasına gelmez; beraber bulunmaktan yine zevk alıyorum; daima alacağım. «Arkadaş, dost gibi» demiyeceğim; roman yazmıyoruz, piyes cümleleriyle de konuşmuyorum. Senin olamadığıma arasıra üzülür gibi bir şeyler duymamış değilim, yine de duyabilirim, çarçabuk gelip geçecek duygular! Zaten, artık bilmiş, öğrenmiş, inanmış olman lâzım: Hoppa. delişmen, şu, bu, ne sıfat verirsen ver, Nil iradesine hâkimdir. Bitti mi bu bahis?

— Bitti.

— Öyleyse kalkayım, biraz başkalarıyle meşgul olayım. HeP' si iltifatımı bekliyor. Keski şu suvareye gelmeseydik de sana evde piyano çalsaydım. Hani sevdiğin şarkıyı...

__Evet, onu... Hoş, gelse de neye yarar? Ahmed'e «Turnam!

nam» ı dinletirdim; tuhafına giderdi; inci dişlerini göstererek nülerdi- Ne tatlıdır, gülüşü!

Mapa Melikesi Nilgün Hazretleri küçük bir baş hareketiyle,

tebessümle ayrılırken ben arkasından bakmağa cesaret edemi-rUm. Endamının ve yürüyüşünün güzelliğini seyre takatim yok.

Çıplak sırtının ortasına bir hançer atmak arzusu veren bir güzellik!

Aynı suvarede bir daha buluştuk, ayakta, geçerken... Bu de-ja -- yanında başkaları vardı, ben de bir kadın grubu arasmda-yım — İngilizce konuştu:

— Görüyorum ki sıkılmıyorsunuz. Mapa'ya gelecek misiniz? Gelmezseniz. Yarın Sultan sizi otelinizde arıyacak; ikindi üstü., bulabilir mi? Bazı sebeplerle garden partiden vazgeçildi.

— Otelde bekleyeceğim.

Mapa Melikesi olmak onun onurunu yükseltmiyor, kırıyor. Hattâ dikkat etmiştim, yine de ediyorum: Yeni unvanlar alan bizim Prenseslerimize — hanedanın bütün kusurlarına rağmen — o unvanları kendi öz «sultan» lıkları yanında ne kadar küçük kalıyor!

Rahata ve saadete değilse de refaha, ermelerine memnunum. Lâkin keski bu refahı Türk Sultanı olarak, kalarak muhafaza edebilselerdi! Nil'e dün gece baktıkça ne prenses, ne melike, hattâ belki de ne imparatoriçe, hepsinden daha yakışan unvanın «Sultan» olduğuna inanıyorum.

— Nilgün Sultan! Nilgün Sultan!

Tekrarladıkça turunç koklar, portakal suyu içer gibi vücudu-ma serinlik, ferahlık yayılıyor. Kan verilen bir yaralı imişçesine cismime can geliyor.

Nil, hele dün geceki Nil, meclise öyle bir şan, şeref, ziynet, er~ü-tab katan bir «Nilgün Sultan» idi ki, memleketimin kaçgöç Aktıktan sonraki inkılâp devresinde, onu, onun gibi güzel sultan-

lan aramızda görmemek, yabancı ülkelere ve sosyetelere maletj*. bana bir mahrumiyet tesiri yaptı. Diyorum ki:

— Peki, anladık. Hanedana mensup erkeklerin bir taht ve t iddiaları olabilir. Kadının ve kadından gelen erkeğin politik j. ..* nedir? Fransız Cumhuriyeti, haris ve softa siyasetçi İmparator" Eugenie'yi, hem İspanyol olmasına rağmen yurtdaş saymış, benin! sediği ve istemeyerek zarar verdiği topraklarda yaşayıp ölniesii, göz yummak olgunluğunu göstermişti.

İşte, sabahleyin bir fikirden ötekine atlıyarak, kâh hazin, k|k acaip şeyler düşünerek odamda dolaşıyorum. Zehir doluyoruj, Nil'i hiç görmemek ve eski hayalini diyar diyar taşımakta devan etmek daha zevkli, daha içli bir şey olacakmış. Öyle realistçe ko. nuştu ki hakikatin sopası hülya kanatlarımı kırdı; artık uçama. yacağım ve Nil'in ayrılıklara mukavemet eden bir sevgi ile bana daima bağlı kalacağını, karşılaşınca da kucağıma atılacağını uma-rak teselli bulamayacağım.

Zulma'lar ve Zet'lerle düşüp kalkarken Nil'in aşkıyle övünüyor, bu aşkın ne haltetsem günahlarımdan temizleyen rahîm ve gafur himayesine sığınarak kendimi temiz ve yaşamağa lâyık sayıyordum. Bir şey bekliyordum. Şimdi bekleyeceğim kalmadı. Onun sözünü tekrar ediyorum: «Nil irâdesine hâkimdir. Bitti mi bu bahis? — Bitti, canım Nil, bitti! Yine dün gece, başka bir

âşığın olduğuna hükmetmiştim; başka birini sevmen bile bir ümit ve bir zevkti. Hayır. Ne öyle birini, ne beni, ne kocanı seviyorsun; aşk içir, kaybedilmiş bir ilahesin. Hem de asıl ilaheye tam benzediğin çağda!

Suvareden beraber çıkmıştık. Kocasını demokratlaştırmış; Ne şoför, ne muhafız, otomobilini debdebesizce Melik Ahmed kullandı; sonra, beni otele bırakınca arabanın arka tarafında, yanımda oturan karısı kendiliğinden onun bulunduğu yere geçti. Yolların* baktım: Ballygaj tarafına değil, baş başa bir gezinti yapmağa &' diyorlar.

Ahmak gibi kaldırım üzerinde duruyorum. Otomobil yükünden kurtulmuşcasma bir uçuyor ki! Gezecekler, dönecekler, Nü ^

bungalovdaki gibi —• duşun altına girecek; modaya inat, W tirmediği saçlarına havlusunu sarık gibi dolayacak, gelip konin dizine oturacak, kimbilir ne diyecek? Bir yalan mı söyli-bir hakikat mi ifşa edecek? Bilinmez. Belki de benden

zavallıya... Bönleşmiş gibi göründü bana!

bahsedecek; diyecek ki:

Nasıldı dayım? Güzel adam, değil mi? Ama bir şeyler ol-

Doğru... Bönleştim. İkisinin yanyana oturdukları otomobil gidip , trotuvar kenarındaki halimi, takındığım suratı görseydi «bön» kelimesini kâfi bulmazdı; humk-u-belâhatin mücessem timsali i-diffl- Otele, kumar dönüşü varını yoğunu kaybetmiş, intihar vasıtası seçecek bir adam çehresiyle girdim.

Mapa'ya gidemem!

Kayıtsızlaşmış Nil'e tahammül edemem. Kayıtsızlaşmış ve aldığı unvandan ziyade güzelliği ile saltanatlaşmış, güzelliğin ilk basamağında iken şimdi tahtına oturmuş, tacını giymiş Melike Nilgün'e!

Yanında yalancı dayısı olarak mı ömür süreceğim? Bu, perişanlığa düşmenin aşkta en sünepe şeklidir. Bari Nil bir başkasını ü-mitsizce sevse ona dert ortaklığı ederdim. Öyle bir dert ortaklığı kendi kendimi de dinlendirmeğe yarardı. Yahut mânialı bir aşka düşseydi elimden geleni yapar, buluşmalarını kolaylaştırmağa çabalardım. Bu acayip feragati, hizmeti anlamayanlar hayatlarında sevgi nedir, ancak kenarından geçmiş, aşka «refractaire» insanlardır; öylelerinin kalbleri porselen, bakalit ve tahta nevinden elektrik cereyanı geçirmez bir maddedendir. Bana sövmeleri bile müm-^V kündür; söylediğimi anlayamazlar, kızarlar.

Softa, zaten dinleri de böyle anlar. Aşk softalarına vaizlik veya müderrislik etmiyorum.

İkindi üzeri Melik Ahmed gelecek, Ne konuşacak? Karısının teşvikiyle bir iş mi teklif edecek? Aşkını geri alan Nil'in, bir ara-hk gönlünü oyaladığıma mükâfat, en'am ve ihsanına mı nail ola-cağım?

Tutunulur vaziyette değilim. Arabamı çekmeliyim.

Fakat bu sefer bildiğim Nilgün'den başka bir Nilgün'e âşık

olduğuma şüphe yok. Yeni Nil'in aşkı eskisinden hırslı... rjaı /¦ ranlarm ve su bentlerinin de engel teşkil edemiyeceği coşkum ı.'" ^-- durmuş bir kuvvetle yüreğimi dövüyor, parçalıyor.

Zira sevgim iki sene evvelki gibi sadece şuhluğuna, sevimvv ğine, şeytanlığına, bunlara yakışan ince hatlı yüzüne ve endam çocuksu ruhuna çevrilmemiş. Haşmet kesbetmiş vücuduna ve likleşmiş iradesine hâkim olmak, mukavemetini kırarak onu h hangi bir kadına benzemiş görmek, harp ganimeti gibi saçlar dan yakalayarak sürüp götürmek istiyorum. Çektiklerime mükâf diye istiyorum ve düşmanım imişçesine seviyorum.

Saat dörtte, otelin holünde dolaşarak Melik Ahmed'i bekle. mekteyim.

Uşaklar koşuştular ve bir lady'nin, dışarda, arabasında beni aradığını, çağırdığını telâşla haber verdiler. Telâştan anladım ki bu lady'nin otomobili büyük markadır ve kendisi de çok güzeldir.

Gelen Nil olacak...

Evet, Nil idi, yerinden kımıldamadı ve şoförün açtığı kapıdan. yaptığı sürprize memunun, gülümseyerek dedi ki:

— Bin, atla, yanıma gel!

İçerdeyim. Nedense kendisinden uzak ve oldukça dik, iğreti oturuyorum. Bütün gün zihnimden geçirdiklerimle ciddileşmiş, yabancılaşmışım. Sordu:

— Benden ayrıldıktan sonra Hitler ordusunda subaylık mı /yaptın?

— Ne gibi?

— Kaskatı duruyorsun. Kendimi S.S. şefiyle Gestapo merkezine sevkedilen bir Nazi düşmanı sanıyorum. Yumuşa biraz!

Arkama dayandım.

— Hah şöyle. Uzaklara doğru gideceğiz, Dumdum tarafına

— Peki ama Melik Ahmed benimle gezeceğini biliyor mu? Canını sıkacak bir şey yapmayalım?

— Birbirimizden gizli kapaklı işimiz yok; saat beşte bizi ku'

me-

bekleyecek. Hem bırak şimdi bu etiket ve aile muaşereti lüPte .. lelerini!

yüzümü, vücudumu, oturuşumu tetkik ediyor, ben görmemez-• - geliy°rum> §ûya ön taraftan caddeye bakıyorum.

__ Yanımda olmaktan memnunsun, tabiî... İstediğin kadar so-rtkan dur. Zaten somurtkanlığın da memnuniyetinden! Dün ak-mdanberi hep beni düşündün. Eskiden yarı çocuk yerine koya-jç hazzediyordun, şimdi kadınlaşmama hayransın!

__Evet, kadmlaşmışsm; fakat eski Nil'i tercih ettiğimi söy-

veceğim. O, büsbütün başka bir şeydi; ben ona meftundum.

__Evet ama o Nil'i azıcık uzaklaşıverince bir müddet olsun

ihmal edebilmiştin. Şimdikini hiç bırakamıyacaksm!

__Bunları konuşacaksan otelime döneyim. Anlıyorum ki beni

azaba sokmak için arabana çağırdın. Çektiklerim yeter. İntikam almağa kalkışman bir alâkaya delâlet ettiği için gururumu okşu-vor; lâkin kalbim çok yorgun... Bir hasta olduğumu unutma. Sözlerime cevap vereceğine dedi ki:

— Ne güzeldi geçen sene buradan Tayfur'a yazdığın mektup... Hani benimle dolu mektup! Kaç defa okudum.. Okurken ağladığım oldu.

— Nil, rica ederim o bahisleri bırakalım; bırakmazsan ineceğim. Bugünkü vaziyetin kendine bir çok eğlenceler ve üzüp hırpalayacağın, gönül avutacağın âşıklar bulmana daha müsait. Kaprislerine göğüs gerecek delikanlılar dolu!

— Zet nasıl bir kadındı? Susuyorum.

— Ya öteki? Zülma? Pek alımlı imiş bu.. Çok orijinal giyinir-

:rıiş.

— Peşimde hafiyeler dolaştırmışsın, demek?

— Endonezya güzeli Atiye bana hepsinden hoş göründü.

— İstihbarat teşkilâtını Tayfun mu idare ediyordu?

— Evet. O bizim kocaman devletin «gizli büro» şefidir. Ges-JPo ve Gepeu'yu örnek aldı!

Birdenbire doğruldum; hudutsuz bir sevinç içinde dedim ki:

— Peki ama Nil, sen beni hâlâ seviyorsun! Muhakkak sun! Birbirimizi daima artan bir aşkla seviyoruz.

Yüzüne baktım. Keten eldivenleriyle bu yüzü örttü; bend saklıyor. Belki de gökyakutlaşan rengini göstermemek için sak] yor. Tekrarlıyorum:

— Seviyorsun! Seviyorsun! Bir kelime söyle! İnadını kır, u-raf et! Seviyorsun!

Susuyor.

Az sonra ellerini indirdi; pencereden kırlara bakıyor. Yam ma, koltuğun üstüne rastlayan elini şoföre göstermeden usulacık yerinden kaldırarak avucuma aldım. Keten eldiven ıslaktı; Nil'in gözyaşlariyle ıslanmıştı!

O anda bir arzu duydum: Arka cebimde taşıdığım küçük otomatiğimi almak ve şakağıma bir kurşun sıkmak...

Hiç kimse bundan daha mes'ut intihar edemezdi.

Gezintimizin geri kalan kısmında ikimiz de konuşmadık; ikimiz de lâtif, rahat ettirici bir dalgınlık içinde aldıkları ilâçla yarım baş ağrısı dinmişlerin hoş sersemliğini geçiriyoruz.

Kulübe yaklaşırken Nil, ancak bir kaç defa duyduğum içli, hazin sesiyle dedi ki:

— Seni artık Mapa'ya çağırmayacağım.

— Anlıyorum, dedim, zaten ben de gelmiyeceğim. Kendimi yıllarca, ömrümün sonuna kadar sürükleyecek kuvveti tekrar buldum.

Ruhunun, neşeli olmak için silkindiğini hissediyorum; gülüm-semeğe çalışıyor; hoppa, şakacı Nilgün'e dönmeğe çabalıyor, diyor ki:

¦— Yeni Atiye'lerle, Zülma'lar ve Zet'lerle beni yaşamakta devam et; kimbilir, belki, bir gün...

— Hiçbir şey vâdetme, ümit verme. Bu serseri, ümitsiz ola' rak seni sevmeğe alıştı. Herbirimiz kendi yolumuzda gideceğiz; a?' rı yollara!

lApA

MELİKESİ NİLGÜN

Arabadan iniyoruz. Deminkinden hafif bir sesle şunu dedi:

__Evet, ayrı yollara...

İkimiz de çehremizdeki güzel hüznü sildik; muhitin icabettir-•vî hissizlik, yukarıdan alma ve kendini ağır satma maskesini tadarak kulübe girdik.

Melik Ahmed'e, çay masasında cevap verdim:

— Lütufkârlığınıza çok müteşekkirim. Fakat ben, kendi memleketimi ve beş kıtayı dar bulmuş, hiçbir yerde eğlenir gibi görünerek gönlünü avutamamış. hiçbir işi elinden gelmesine rağmen kgjrimseyememiş bir adamım.

— Misafirimiz olarak bir müddet kalmak için beraber geliniz.

— Gününün birinde ve beklemediğiniz bir zamanda belki karsınıza çıkarım. Şu sırada Bombay'da bulunmam lâzım. Belki Japonya'ya gideceğim. Benimki belli olmaz.

— Doğruca Japonya'ya gitmiş olsaydınız bizim bineceğimiz vapurda Singapur'a kadar beraber bulunurduk.

Melike, kanaatsizce tasdik etti. Dedim ki:

— Nezaketinizin minnettarıyım. Lâkin henüz karar almış değilim. Sizi ve Sultanı mes'ut gördüğüme seviniyorum. Nil'i buhranlı bir devrinde çocuk oyalar gibi bir takım oyunlarla meşgul etmiş, avutmuştum. Şimdi emin ellerdedir ve lâyık olduğu mevkide... Sevincim buradan geliyor.

Ahmed, artık İsrar etmedi; gözlerindeki hem hayret, he'm takdir, hem teşekkür, üç hissin birleşmiş ışığı şefkatli bir nurla son istihalesini buldu:

— Daima dostunuzum dedi, dostluğumu ispat etmek fırsatını bana vermediğinize müteessirim.

Ellerimi sıktı. Ben de o zaman dedim ki:

— Politikacı değilim. Fakat dikkatinizi mühim bir noktaya celbedecek kadar kulağı delik bir adamım. Ufukta ikinci bir dün-Ja harbi beliriyor. Endonezya Japon tehdidi altındadır, istilâya Aruzdur; Hindistan bile...

— İngiliz donanmasını, zaptı imkânsız Singapur üssünü, A.me • kan kudretini hesaba katmak lâzım.

— Katmama rağmen size ihtiyatlı davranmanızı ve öyle ^. felâkete uğranıldığı takdirde epeyce uzun sürecek bir ö

.pA

JNİJLCİUJM

289

hayatı geçireceğinizi düşünerek şimdiden tedbir almanızı tavsi etmekliğime müsaade buyurunuz.

Nil beni ehemmiyet vererek dinliyor. Fikrimi doğru buldum, nu ve ağırbaşlılığımı beğendiğini gözlerinde okuyorum. Sevgi ya] nız cismanî tarafa meftunlukla iktifa edemez; fıtrî ve kisbî hü nerlere karşı da bir beğenme ihtiyacı duyurur. Sadece fizikî bir tutkunluk yoktur; sevdiklerimizde çok az bulunan fikir meziyetler; yahut kabiliyetler ararız; şayet yoksa icadederiz. Bir kadın, şoförüne âşık olsa, onun arabayı en iyi idare ettiğine ve bir erkek hizmetçisini sevse, ondan daha iyi kimsenin çamaşır ütülemeyeceğine inanır.

Nilgün de beni mükemmel bir maceracı olarak görüyor, o tarafıma hayranlık duyuyordu. Şimdi politika meselelerindeki görüşümün fevkalâdeliğini keşfetmekten memnun.

Melik Ahmed'i bir düşünce aldı; zannederim ki sözlerimi yabana atmıyacak. Peki, bana o kanaati veren neydi? Bilmiyorum: bilmeden bir kehanette bulunduğumu 1942 yılında, Japon kuvvetlerinin göz kapayıp açmcaya kadar Singapur'u düşürüvermeleri ve Endonezya'yı kolayca elde etmeleriyle anladım.

. Melik ile Melike akşam yemeğine Hollanda Başkonsolosuna davetli olduklarından benden istemeye istemeye ayrıldılar. Nil, kapıda, kocasının işiteceği sesle İngilizce dedi ki:

— Yarın, yine dörtte sizi gelip alabilir miyim? Bir gezinti daha yaparız; sonra bize gideriz. Kalküta'da iki akşamımız kaldı. SÖzleştik.

Ertesi gün saat ona doğru, Binbaşı Mac Clellan ismi altını» gezen adama telefon edeceğim; Japonya'ya gitmeğe hazır olduğu' mu bildireceğim.

Büyük ve tehlikeli maceraya atılmak ihtiyacındayım. Hind15

ve Endonezya dar geliyor. Yeni ve yüklü avantürü bana ancak , r Clellan temin edebilir.

Bizim karakterimizi görünürdeki hayatımıza bakarak tahlil

jjştir. Kendiliğinden kucağa düşmeğe hazır, erkek arayıcısı ka-

, n]arla ömür süren erkekleri, evli ve evine bağlı kadınları baştan

karıp yuvalarını dağıtmayı meslek ittihaz edenlerden ayrılmalı-

' ^sj] kötüleri onlardır ve ekseriyet de onlardadır.

Bilmem dikkat ettiniz mi? Ben önce Nil'e, sonra Atiye'ye bi-or »ene kız olmaları dolayısiyle hürmet gösterdim. Zülma ve Zet •jjiir kategoriye mensup hür, olgun, zevk düşkünü kadınlardır; birbirimizden farksızdık. Bütün hayatım boyunca hiçbir dostumun karısını kandırmağa çalışmadığımı düşünerek kendimi, halkın ırz düşmanı dediği erkeklere çok üstün buluyorum, beğeniyorum. Şu dakikada büsbütün beğeniyorum.

Zira önceleri Nilgün ile sevişmelerimizde sabır ve tahammülün son haddini göstermiştim; şimdi de feragatin âzami derecesini gösteriyorum. Bizim gibi maceracı insanlarda ne gibi meziyetler bulunduğunu anlamak herkesin kârı değildir. Sefih, serseri, sözünde durmaz, kumarbaz, çapkın, ayyaş, hepsi biziz. Doğrudur da... Biz sadece göründüğümüz gibiyiz.

Lâkin bir sürü insan vardır ki, kamufle serseri ve maceracıdır. Cemiyeti aldatmak baş hünerleridir; biz daha ziyade kendimizi aldatırız. Cemiyete, cemiyet kaidelerine ve kabuk tarafındaki dış ahlâkına ehemmiyet vermediğimizden bunları aldatmağa tenezzül etmeyiz.

Fakat bizden kahramanlık beklenebilir. Ötekiler iki yüzlü, "aypak, rahatlarına düşkün, sadece menfaatine bağlı, en ufak fe-ragat hissi duymayan, daima korkak mahlûklardır. Cemiyet pas-'asının üstünü süsleyen krema! Zaten o pasta kokmuş ördek yu-murtasiyle yapılmıştır; kreması ise bakır çalmış zehirli süttendir!

Ben, sevgilim ve âşkım olan Nil'den sırf dilediği ve eriştiği evkide tutunabilmesi için, huzurumla bir felâkete sürüklenme-sın diye kaçıyorum. Hem de muhataralı bir yola...

Ötekilerden biri aynı fırsatı ele gecirseydi böyle yüksek feragat misali verebilir miydi? «Bir Sultan kaçırdım, bir buldum» diye zavallı Nil'in iradesini kırmak vahşiliğiyle avlanı ve harcama plânları kurardı.

Evet, kendimi beğeniyorum. Şu kaskatılık asrında içli kalabilmemden gurur duyuyorum. Bu gurur daha ziyade beni sevmekte devam edişinden kuvvet alıyor.

Otelin holünde değil, onu dışarda beklemekteyim. Yarın so nuncu günümüz. İçimde, ameliyat masasına yatmak için saat bek-leyenlerin koku sinmiş derin tevekkülü var...

Tam dakikasında geldi. «Rolls Roycenun içinde, yanındayım Hani, Singapur'da, kendisine benzettiğim kauçuk kralının kızı da böyle bir arabada idi. îki sene evvel...

Nil diyor ki:

— Bugün havadan, sudan konuşalım; sadece yanyana bulunmamızın zevkini duyalım. Dün akşam kulüpte seni her zamankinden daha sevdim, sevdiğimi daha iyi anladım. İşte o kadar... Fazla söylemeyeceğim. Ha, bir nokta kaldı: Bütün gece düşündüm; Ah-med'e ihanet edemeyeceğimi de anladım. Seninle bile! Böyle olduktan sonra bir arada bulunmanın Tantal işkencesine benzeyen mitolojik azabını çekmeyelim. Hiç değilse gözümüz görmez.

— Aynı fikirdeyim.

Nilgün yine elime, taşımaktan bir türlü vazgeçemediğim incecik nişan halkasına bakıyor: Mini mini gökyakutları, kendi par-mağmdaki hiç çıkarmadığına dikkat ettiğim kalın platin halkalı yüzüğün iri gökyakutu yanında birer kırıntı bile değil. Sordu:

— Bunu parmağından hiç çıkarmayacaksın, demek?

— Müsaade et Nil, kalsın. Benim namazım, niyazım, ibâdetim, hepsi iki şey: Maddî olan bu halkayı gündüz veya gece öpmek...

— Öteki?

— O, hayalî bir tapınma: Hatırlar mısın, bilmem... Haniya t>L' gece Kandi'de, bungalov'un verandasında ay ışığı vuran çıp'a omuzuna dudaklarımı sürmeme izin vermiştin... Omuzunu

ğe devam ediyorum.

Ağlamamı mı istiyorsun?

Gülsen de bunun bir ağlama olduğunu artık anladım. Ne bir tereddüt seziyorum. Bir şey söylemek, bir şey ajj jçin karar alamıyor. Nihayet dayanamadı: Evvelâ eldive-' • conra parmağındaki iri halkalı gökyakut yüzüğü çıkardı; ba-na uzattı.

__ Bak! İyi bak ama! İçine, dışına, her tarafına bak! Bakıy°rum: Taşın büyüklüğü, lekesizliği, yontma şekli, ren-. jn koyuluğu, kuyumculuğu, hepsi büyük bir kıymet ifade edi-". r Acaipliği de var: Halka düz platin değil; kafes örgü... kafesin '«darında iri taşın azameti altında sezilmeyen bir sıra mini mini gökyakut ışıldıyor.

— Anladın mı?

._Anlamaz olur muyum Nil! Nilgün'üm! Sultanım! Melikem!

O iri halkanın platin, kafesi benim parmağımda duran alyansın eşini örtmektedir. Nişan yüzüğümüzü Nil de parmağından çıkarmamış; sadece gizlemiş! Halkanın içindeki yazılar da duruyor. İsmimin ilk harfleri: Ö. S. G. ve tarih: 1936...

Ha, galiba size ismimi söylememiştim; söylemesem de olur. Xe işinize yarayacak?

Yüzüğü — şoförün görmesinden çekinerek — öpmeden, okşamadan alelade bir mücevhere bakmışım, beğenmişim gibi, geri verdim. İkimiz de vakarımızı bozmuyoruz.

Fakat Nil'in ayaklarına kapanarak hıçkıra hıçkıra ağlayama-manın, visaline erememekten daha azaplı bir şey olduğunu şu anda anladım. Heyecanımı, yine şoföre belli etmekten ürktüğüm için Astırıp sesime tabiî tonunu vermeğe çalışarak dedim ki:

Nil! Galiba asıl şimdi delilik yapıyoruz. Bizden beklenen lık, kahramanlık ve feragat değildir; her şeyi yıkıp çiğne- birbirimizin olmaktır. Hemen, derhal bir dakika geçirmeden Çalım. Hem de şu üstümüzde ne varsa onunla, o halde kaçalım.

Nil

susuyor. Peki, haniya ben öyle şeyler yapmazdım? Evli ka-

din iğfal etmez, yuva bozmazdım? Hepsi lâf! Zaten benim evliya, peygamber olsa, bu kadarına dayanamaz.

Birbirimiz için, birbirimizin olmak için ölüyoruz; şenel ölmüşüz. İstiyoruz birbirimizi! Ölesiye istiyoruz. Kim, ne >,„ kuvvet veya skandal korkusu buna mâni olabilir? Uç gün, üc üç sene, belki sürünerek, avuç açarak, fakat sevişerek yaşa ' Sonra?.. Adam sen de! Beraberce yattığımız bir otelde, bir j. odasında, Çin'de veya Siyam'da ölülerimizi bulurlar. Olmamış s mi?

•— Hesap, kitap yok! Sonunu düşünme yok! Kaçacağız! Man Melîkeliği de neymiş? Senin asıl istediğin, beklediğin saltanat bu idi... Bütün hırçınlıklarının, çılgınlıklarının, bir neşelenip bir hüzne kapılmalarının sebebi yakıcı, yıkıcı bir aşkla sevilememiş oi-mandı. Nil! Beni dinle: Kaçmamızdan başka çare kalmadı. Değü mi?

— Şandernagor yanımızda, kırk dakikalık bir yer... Fransız müstemlekesi. Administratörü Suriye'de ho-komiserlik memurla-rmdandı; ahbabımdır; bizi kayırır. Fransızm en çetin huylusu olan müstemlekecisi bile aşkı himaye eder. Hele Bernet, başından bizimkine benziyen bir vak'a geçmiş, bir Dürzi Emîresiyle kaçmış yaman bir adamdır. Oraya gideriz.

Boyuna konuşuyorum; lüzumsuz izahat da veriyorum:

— Şandernagor'da bulundum. Bu isim «Sandal ağacı şehri1 mânasına gelen bir kelimenin frenkleştirilmişidir. Küçük bir yer... Nah, şuracıkta... Hotel de Paris'e ineriz. Kalküta'da sevişemeyenler bu otele sığınırlar. Sonra büsbütün bulamayacakları bir tarafa hattâ icabederse Filipin veya Havai adalarına kaçarız.

Nil, oynayacağı bir sıcak iklim senaryosu imişçesine sözleri"1-dikkatle, hayalini işleterek dinliyor. Gözlerinde haz var: Uzun, yar-örtülü kirpikleri bu gözleri bir palmiye altına rastlamış OkyaW= plajlarının elâ rengini andıran benekli, hareli kumaş gibi gezili ; ışıldak kumsalını

gölgeliyor.

«pA

MELİKESİ NİLGÜN

293

büsbütün benim olacak. O kirpikleriyle, gözleriyle, .ağsüyle, teri ve balı ile!

jile rastladığımız bir içkili yerin önünde arabayı - Nil'den rica , rek, onun emriyle - durdurdum. Alkol ihtiyacı duyuyorum. __ Şimdi...

pedim ve içeri girerek bir bir üzerine iki kadeh sek viski iç- hemen dışarıya fırladım. Zira Nilgün'ü bir dakika bile bırak- kk Ab

m

dum:

g akika bile bırak

n korkuyorum. Arabayı şehre doğru çevrilmiş görünce sor-

Kararın?

— Kararın nedir?

__Hele gir, otur, söyleyeceğim. Korkma, öfkelenme... İlk gününden senindim; daima böyle kalacağım.

Binmiyorum; kapıda, ayakta duruyorum. Dedim ki:

— Hülya âleminde mi, yine? İki buçuk senedenberi olduğu gibi mi?

— Gel yanıma! Yoksa giderim. Bir daha telefonda bile sesimi işitemezsin. Yüzüğü bana uğur getirdi diye taşımam ihtimali yok mu? Onu parmağıma taktıktan sonra şu zengin ve Sultan unvanlı mükemmel izdivacı temin etmedim mi?

Arabaya girdim; sönmüş haldeyim.

— Sana, dedi, bu gece düşünmeni tavsiye edeceğim. Maamafih istediğin deliliği yapmam mümkün. İki sene içinde o deliliği hayalimden az mı geçirdim?

Durdu, yüzüme baktı, ilâve etti:

— Yarın, eminim başka türlü konuşacaksın. Konağın kapısında ona dedim ki:

~~ Ben girmiyeyim. Kocanla karşı karşıya gelmekten sıkılacağı sonra çok düşünceli durmakla meclisi sıkacağım. Hem senin • belki yalnız kalmağa ihtiyacın olacak.

Kararlarımın en müthişini alırken bile hayatım tabiî gö-

rünmesine devanı etti. Sendeki bu hal tereddüt alâmetidir c-den şaşaladın. Fakat karışmam. İster, git, ister gir.

Tereddüt mü? Nil'in ukalâ olduğu zaman vardır. Harisi + düt? Beraberce yürüyoruz; muhteşem divanhaneyi, koridorları çiyoruz; küçük salondayız. Melik Ahmed bizi karışlıyor; müteh lerdi. Japonya'ya gideceğim.

— Deminki bir buhrandı, diyorum, kiminle, nereye kaCı, rum? Benimle gelecek kim?

Bu sabah onda Mac Clellan'ın numarasına telefon etmiştim Yarın aynı saatte beni arıyacaklarını otelde bulunmamı söyle^j, lerdi. Japonya'ya gideceğim.

Bana — kararını vermişlerde görülen — bir talâkat, bir cerbeze gelmişti. Neşeden taşıyordum; mütemadiyen konuşuyorum Sözlerimden zekâ, örs üzerinde dövülen kızgın bir demirden çekiç indikçe yayılan kıvılcımlar gibi etrafa her darbede demet demet, yıldız yıldız fışkırıyor. O halde ki Melik Ahmed, şu kırklık adamit bu kadar vücut ve zekâ dinci olduğuna şaşıyor. Gençleri en çok şaşırtan olgun yaşlı sandığı ve kendinden düşkün farzettiği erkekteki bu, kadını hayran bırakan dinçliktir. Genç, kendi çağındakiler-den fazla o geçkinleri kıskanır. Hiçe saymağa çalışarak, muvaffai: olamayarak!

Vücutça, daha dincim. Hissediyorum: Bütün adalelerim çelik. Aynı zamanda esnek! Mükemmel, yaman bir aşk erkeğiyim, fc aşağı on beş sene, belki daha fazla, öyle kalacağım! Muhakkak kalacağım! Nilgün için kalmaklığım lâzım!

Elbisesini değiştirip gelen Mata Hari'mi Fransızların «verve dedikleri coşkun harika gençliğime ve talâkat feyzime karşı üzüntülü gördüm. Anormal mi buluyor? Bana da bir şüphe düştü.

Kafamdan ve kafamdan ziyade gönlümden arasıra bir ş< geçiyor. Galiba bunları dinlememek, duymamak için konuşuyor111 seslerini boğmak, bastırmak için durmamacasma gevezelik edıJ* rum. Hattâ hilekârlığa da sapıyorum. Mahsus, Nil'in yanında *«•'

>vı Zet'i vesaireleri komikleştirerek anlatıyorum. Ahmed, ka-. je aramda kıskançlığı tahrik edici bir münasebet bulunmadığa *ansm dİye!

Kalkıyorum, dolaşıyorum; vücudumun dinçliğini, ne kadar reketli, pür sıhhat adam olduğumu teşhir fırsatını da kaçırmıyo-m Hakikaten bir acayipliğim var ama değişmek istemekle bera-r normal hale gelemiyorum ki!

Nihayet bir durgunluk çöktü; şimdi de ağzımı bıçak açmıyor. fjil böyle bir adamla mı kaçacak, bir taht ve bir taç bırakarak? Farkına vardırmadığını sanarak bir aralık ona dikkatle baktım: Şimdiden feragate başlamışçasma parmağmdaki yüzükten başka üzerinde tek mücevher yok. Nihayet benimle gitmeğe razı olacağını anlatıyor, sarih bir cevap vermemişti ama büsbütün de reddetmemişti.

Üç, beş frank btılamadığı müşkül günler geçirdiğini kendisi söylememiş miydi? Bombay'a servet ve saman içinde mi çıkmıştı? Ancak iki senedir refah nedir, biliyor. Hem bizim zengin olmayacağımız ne malûm? Olacağım! Durgunluğumu izah için bir bahane buldum:

— Azıcık başım ağrıyor.

Nil bahçeye çıkıp dolaşmamı tavsiye etti. Melik Ahmed, bir Kaşe Faivre» alırsam iyi geleceğini söyledi; getirtti.

Parktayım. Etrafını ormanlar, nehirler, sazlıklar çevirmiş olan muazzam Kalküta'yı süt mavisi bir akşam sisi kaplıyor. Öyle bir sis ancak bu şehirde görülür. Ölülerin yakıldığı ve mukaddes tim-sahlı mukaddes nehire mütemadiyen çiçekler atıldığı şehirde! Ganj ayaklarından akan kızıl renkli sularla şahrem şahrem yarıl-raiŞ batak körfeze neden «Elmas Körfezi - Diamond Harbour» dealer? Acaba, bazı kere sedef rengi alan bu sisten yahut gü-neŞin doğma ve batma saatlerinde bulanık denizin üstüne bir sır-ça Parlaklığı gelmesinden mi?

Ah, Seylan ah! Senin sisinde yağmur yemiş çuval ve ıskarası JaPilan ölü kokusu yoktu; «devayı misk» kokardın. Yeni İstan-

bul çocuğu o isimdeki helvayı artık bilmiyordur. Daha neleri w miyor?

En mühim karar arifesinde bakınız düşündüklerime!

böyle düşünür. Eminim ki Napoleon, Vtıterloo hezimetinde

du*

kadar Marengo zaferi sırasında da aklından yaşadığı ân iie l. münasebeti bulunmayan şeyler

geçirmiştir.

Yarını düşünmek istemiyorum; mükellef binayı seyrediyorUn). Hava kararır gibi olduğundan konak pencere pencere ışıklanıy0 az sonra her taraf ışık kesildi.

Düşünmeyeyim, diyorum ama Nil'imi, kendisine yakışan Ve haşmetini çerçeveleyen bu refah dekorundan çekip almağa hakkım var mı?

Yok!

Nilgün'ü tekrar kaybetmek korkusu ile titredim. Manevî bir titreme değil: Üşüyorum, vücudumun soğuduğunu duyuyorum, dişlerim birbirine vuruyor. Basbayağı bir titreme bu... Nasıl ayrılacağım ondan? Beni o derece sevdiğini bilerek, kendim de aşkıy-le yanarak, göğsüme başını koymağa hazırken?

Titreme devam ediyor. İçeriye dönecek halde değilim; sarsılıyorum; zmgır diyor um; sırtımdan anaforlar akıp geçiyor. Şu dakikada her şeyden fazla ana bağrına ihtiyacım var... Nil'inki bile yetmez! Hangi yaşa gelmişsek gelelim, bir dertli zamanımız olur ki ancak anamıza sokulduğumuz zaman rahata kavuşacağımızı anlarız. Anamı özledim. İstanbul'un bir köşesinde, babamdan kalan maaşla geçinen yaşlı anacığımı...

Beni herkese karşı hâlâ müdafaa eden, gönül kuvvetiyle uzaktan koruyan, ıslah-ı hal etmekliğim için gece gündüz Allaha yalvaran anacağımı!

Maceracı ruhların itikatlara ne derece bağlı olduklarını söylemiştim. Anam bana feragat tavsiye ediyor; diyor ki: «Bırak zavallı kızı! Delişmen, fakat ahlâklı kızı! Zaman ikinize de dertlerinizi unutturur. Bu çocuğu yolundan çevirme.»

O anne iflah olmaz oğluna hiç bir gün nasihat vermemiş" gözlerinin bile içinden nasihat veya serzeniş geçirdiklerini belli e

ini istemezdi; serseriliklerimi âdeta tasvip eder gibi görünme-caİ!Şirdı. Analar haylaz çocuklarını — ihtiyaçlarını anlamış gi-"• j- daha çok severler.

Titremeler ürpermeye çevrildi, yavaş yavaş ısınıyorum ve ko-

doğru yürüyorum. Nil'e bu gece gözlerimin kanması lâzım! olmam lâzım! Cemiyet adamı gibi hareket etmem lâzım! Sa-

ga Tabiî

lona

__Nasıl oldunuz?

Diye ikisi de sordu. Gülümsemenin bu derece azaplı olduğunu çimiyorum. Dudaklarım uçuklamış da kurumuş yaraları tekrar açilrnışçasına acıdı, sanki! Fakat:

— Geçti, dedim, pek iyiyim; bir brandy içince hie bir şey kalmaz.

Sesim boğuk. Yüzüm de sapsarı mı, kâğıt gibi beyaz mı? Bilmiyorum; aynaya bakmaktan çekiniyorum. Fakat perişan halde olmalıyım ki Nil'in gözleri endişeli. Bu gözler şimdi ne elâ, ne gökyakut... Tâ uzağmda bir ışık noktası parlayan uzun tüneller gibi karanlık!

Nil'i üzüyorum.

Canımı dişime takarak, son bir gayretle toparlandım; gülümsemelerim tabiîleşiyor.

— Size, dedim, «Firpo's» da yemek yememizi teklif edebilir miyim? Pek neşeli bir yerdir. Aşağısı lokantadır; yukarıda müzik vardır, kabaredir. Sahibi İngiltere tâbiiyetinde bir İtalyan... Yakında «sir» unvanını alacağa benziyor, unvan ve nişan. Ne dersiniz?

— Gideriz.

Mapa Kralı Endonezya'nın bütün küçük hükümdarları gibi polo ve tenis meraklısıdır. Bana hep bu oyunlardan bahsediyor; tabasının polo'ya çok düşkün olmasını, sarayındaki bir salonu öl-mü§ atlarının başlarını tahnit ettirerek duvarlara sıraladığını ve unlara adada bir de hususî mezarlık yaptırdığını anlatıyor. Yarın hayatî bir karar alacağımı düşünmekle beraber güzel dinliyorum; konuşuyoruz.

«Firpo's» da da şundan konuşmağa devam ettik. Güldük h

Kabare'de dans da ettik, şampanya içtik. Nil benim kadar seli görünemiyor; yarı hüzün içinde! Açık kül renkli dantel t valetine ve pırlantalarına tezat teşkil eden bu mahzunluk onu l% yılından önceki durgun yüzlü kraliçelere benzetmiş. Günün zen danslarından ziyade vals etmesini bekliyoruz.

Bereket şimdi beraberce bir tango âhengine uymuşuz; belin den hafifçe tutuyorum ve bu âhenkten ziyade daima aradığım v bulamayınca çok defa inlediğim kokusunun musikisine kapılmış, se ma'eden bir derviş vecdi ile gözlerim kapalı, bir safa âleminde dö. nüyor, döne döne yükseliyorum.

Masamıza giderken sordum:

— Yine aynı parfüm, kokunu değiştirmemişsin.

¦— Belli belirsiz değiştirdim; «Duo» nun içine şimdi on damla «rose purpre» karıştırıyorum; ağır başlı bir parfüme dönüyor; evli, çocuk sahibi olacak, kadına bu, daha yaraşıyor. Sen hâlâ Yard-ley traş sabunu mu kullanıyorsun? Bazı İstanbul bahçelerinin lavanta çiçeği çitlerini hatırlatan o shaving stick kokusu pek hoşuma giderdi; bungalov'daki odana sabahleyin temizlik, dinçlik kokusu verirdi. Ne kadar aradımdı bunu...

İçimi çektim.

— Affedersin, dedi, hâtıraları tazelemek doğru değil. Fakat ne yapalım, bazan kendiliklerinden canlanıveriyorlar; hem en kaçındığımız zaman...

Oturunca konuşmamız tekrar İngilizceye çevrildi. Nil, danse-den kadınlardan hangisinin hoşuna gittiğini kocasına soruyor. 0. sıkılıyor; fakat modern görünmek için bir tanesini söylüyor. Bakıyoruz: Nil'i oldukça andıran Nora... Gülümseyişi hemen hemen onunki. Tevekkeli ben de beğenmiyorum!

Mapacahit'in genç hükümdarı, karısına coşkunluğu gizlenWS bir aşkla tapıyor. Nil sevindi... Bana sordu:

— Bazı hatları benimkine benziyen o kadın acaba kim? Tanıyor musunuz?

— Evet, Nora isminde Müslüman bir İngiliz kızı., bir avanW

•yer. Kendisini afyon iptilâsma kaptırmıştı; European Hospital'e yatırmıştım; kurtuldu.

jtfil tuhaflaştı. Sebebini anlıyorum: Hem kıskanıyor, hem de vendine az çok benzeyen bir kadına alâka göstermeme memnun juyor- Fakat nerede soğuk Nora, nerede benim ılık kraliçem?

__Biliyor musunuz, dedim, bütün Asya'nın en güzel kadınına

çanghay'da rastladım; Hagenberg Alman canbaz kumpanyasında balerindi. Adı Lisa... Anası Koreli, babası Cermen. Gözleri pek hafif şekilde çekikti, elmacık kemikleri de pek tatlı biçimde dolgun. Yeşil zeytin renginde teni ile, emsalsiz endamıyle, kumral saçları, yeşil gözleriyle misli olmıyan bir güzellik. Almanca, İngilizce, Fransızca, Çince bilir, kültürlü, bilgili, şair bir melez hârikası! Afyon tekkelerine dadandı, en âdi Çin'lilerle düşüp kalktı. Onu kurtaramadık. Kollarını bıçakla parça parça doğrayarak intihar etti.

— Ne kadar çok tipte insan tanımışsınız! Hayatı sizin derecenizde anlamış tek kişi görmedim.

Melik Ahmed böyle dedi. Evet! Fakat tanıdığım insanların en güzeli de, en zekisi ve dürüst ahlâklısı da muhakkak ki kendi karısıydı.

Şu girift ruhlu Nora ve tabiat mucizesi melez Lisa, masamızda bulunan harikulade kadından her itibarla yavandılar.

Nil artık kalkmağa hazırlandığımız sırada kocasına dedi ki:

— Yarın siz kauçuk tröstü ile meşgul olacaksınız, bütün gün, değil mi?

— Evet

— Ben Şandernagor'a gitmek istiyorum.. Bu Fransız şehrini görmeliyim. Öğle yemeğini orada yiyeceğim.

— Dayınızla birlikte, tabiî...

— Evet, Zaten kendisi akşama Bombay'a hareket ediyor; biz de yarın Kalküta'yı bırakıyoruz; yeşil adalarımıza kavuşacağız.

Melik Ahmed'e telkin edebildiği itimada hayretteyim. Ordu 'Çöisine bırakacak derecede karısına güveniyor. Nil bana döndü, sordu:

— Sizi otelinizden saat kaçta alayım?

Bu projelerden habersizdim; fakat şaşkınlığımı gizliyebii^j

— On birde, dedim, daha önce bir randevum var. Şimdi Hazretleriyle vedâlaşacağım; teşyilerinde bulunamıyacağırna teesifim.

Nil bir şeyler kararlaştırmış. Soramıyorum ki!

Yarın

Yarın hayatımın kıyamet günü, galiba!

— Şoför ehliyetin var mı?

Fransız markalı bir torpedo ile beni almağa gelen Nil'in bu sualine:

— Evet, diye cevap verdim, dünyanın her yerinde geçen bir ehliyetnamem var.

— Öyleyse şoföre lüzum yok. O dönsün. Arabayı sen kullanırsın: Bazan da ben... Kont Salvatore ile gezdiğimiz sıralarda öğrenmiştim.

Direksiyona geçtim; y any anayız. Başbaşa... Şandernagor yolunu tuttuk. «Jut» fabrikaları önünden nehir boyu, ağaçlıklar araş: gidiyoruz.

— Haniya, dedim, Salvatore bir fotoğrafçı yamağıydı?

— Deli misin sen! Kendimi öyle adamlara öptürür müyüm? Hâlis Konttu, hem de İtalya'nın en asîl hanedanından. Kont Ciano gibi uydurması değil!

— Peki ama ben de Kont mu idim?

— Sen Prenstin; benim geçkince bir «prens charman» im! Ey, anlat bakalım, kaçıyor muyuz bu akşam? Arabanın arkasında küçük bir valiz duruyor. İçinde bir tek pijama ve tuvalet eşyası... 0 kadar!

Ciddî mi söylüyor? Yüzüne baktım, anladım: Şakası yok. Nil bu müthiş kararı almış! Sersemledim; sevinemiyorum. Sevinme^ nerede itiraf edeyim, ürkmüş haldeyim. Susma sırası bende.

__ Cevap versene kaçıyor muyuz? Ahmed'e mektup yazdım bi-el çantamda. Saat beşte eline geçmesi için emin bir vasıta bulur-

fun tabiî-

Çantayı açtı; zarfı gösterdi. Susuyorum.

__Fazla sür'atle gidiyoruz; azıcık yavaşlat. Henüz ölmek is-

.erniyorum. Onu, daha sonra, dün söylediğin gibi, yaşama imkânları kalmayınca bir han odasında yanyana uzanıp yapacağız. Canbaz kızı Lisa gibi— Uzun ve tedavisiz bir afyonkeşlik neticesi! Niçin cusuyorsun?

Omuzlarını silkti; bir müddet konuşmadı. Konuştuğunu istemiyorum.

— Cesaretin kırıldı mı? Benimki yerinde. Neye karar verirsen uyacağım; kayıtsız, şartsız, hiç itiraz etmeden...

Şehirden çıktığımız için frene bastım; araba durdu. Onu dikkatle, ilk defa görmüşçesine, bir yabancı kadına bakar gibi seyrediyordum. Azim içinde kayıtsız... Seyredilmesine aldırmıyor; el-divenleriyle oynuyor.

Nihayet sordu :

— Bitti mi? Kaçırılmağa lâyık mıyım? Paha biçtin mi?

— Nil, sen beni sevmiyorsun; hiç bir zaman sevmedin. Kimseyi sevemezsin. Ne yapıyorsan oyun! Kendini eğlendiriyorsun. Hayatı bir an bile ciddîye almadın! Alamazsın da... Yaradılışın müsait değil, Ayrıca hastasın! Hastalığın devam ediyor.

— Hastalığını işittiğin hakikî Nilgün olsaydım doğru söylüyorsun derdim. Ben onun teyze kızıyım. Tac Mahal'de ilk günü anlatmıştım ya... Osmanlı Hanedanından değilim; sadece sarayda, '"Igün ile büyümüş, ayni yaşta, kendisine epeyce benzeyen bir Kafkas güzeliyim! O ne benim kadar zarifti, ne de zeki... Zaten Ahmed hepsini biliyor. Senin gibi rüyalarda yüzen bir adam olmadığı için de sözlerime inandı.

— Dönelim, artık...

— Dönelim istiyorsan! Fakat neden benimle bir kaç saat raber bulunmaktan, bir otelde başbaşa yemek yemekten, sonra ı nacağım şezlongta uyukladığımı seyretmekten kendini edeceksin? Seviyorum, sevmiyorum, sevemiyorum... Bunlar mesele. Mademki beğeniyorsun, fikrimce bu fırsatı kaçırmamalı sın. Ben olsam kaçırmam.

Gaza bastım,- otomobil Şandernagor'a doğru yolu tuttu. fto_ murdanmıyorum ama yüzüm muhakkak homurdanan bir adamın. kine benziyor. Beş kilometrelik mesafede yine konuşmadık. Nil belli ki Seylan'da şahidi olduğum hâd buhranlarından birini geçj_ riyor. Zaten gözleri sert; bildiğim yılanımsı elâ!

Şehre yaklaşıyoruz.

— Otelde yemekten sonra dinlenebileceğim bir oda bulabilir misin? Gece pek iyi uyuyamadım.

— Bulurum. Demiştim ya, sahibi nekes İskoçyalı ahbabım-dır. Zaten otel kötü yemeklerinden, içkilerinden dolayı değil, bu odalarından dolayı aranır. Demindenberi yolda kaç çift, otomobillerinde birbirlerine sokulmuş, oraya eğlenmeğe gidiyordu; görmedin mi?

— İyi ya, biz de öyle gidiyoruz.

— Hayır, Biz hasretimizi bastıracağımıza arttırıp azıtmağa, azab çekmeğe, ayrılmağa, son saatlerimizi geçirmeğe gidiyoruz.

— Demek beraber kaçmıyacağız?

— Nil! Bana senden ayrı kaldığım günleri aratıyorsun.

— Arayasm diye böyle yapıyorum, sevgilim!

Bu sözleri sanki başka bir Nil, hani şefkatli ve içli bir Nil vardı, o söylüyordu. Değişmiş, derinleşmiş, her hecesinde bir gözyaşı titrediği sanılan hüzünlü sesiyle...

Arabayı yine durdurdum. Birbirimize bakıyoruz. İyi zamanının mavisi çoğalan, tamamiyle taşlaşmış gözleriyle beni seyrediyor. Başını göğsüme çektim Tabiî Kandi yolunda olduğu gibi saçlarının kokusunda yaşıyorum. Duruyor; saatlerce o vaziyette duracak. Kalbimin üstünde nefesini duymaktayım; hattâ o kadar

• duyuy°rum ki işte, ağzmınkiler ılık, burun deliklerininki serir> kumda bulunmaktan da kendisi memnun.

Fakat yol kalabalık. Başını göğsümden ellerimle ayırdım.

Şehre girdik.

Hotel de Paris'in terasında, yemek masasındayız.

Bodur sandal ağaçları, bana gençliğimde Beyoğlu yadigârı has-tajıktan sonra yuttuğum yuvarlak, şeffaf «essence du bois de san-tal» kapsüllerinin, jelatin kılıflarına ve şişede bulunmalarına rağ-fflen kutularına sinmiş hem yağlı, hem uçucu kokusunu hatırlatıyor. Öyle olmakla beraber yahut öyle olduğu için tahrik edici bir hava içindeyiz.

Şehvete düşkün Çin, bu ağacın kuru dallarını öd ağacı gibi yakmaktan zevk alır. Yine bu ağaçtan yapılmış gayet hünerli çekmeceler ise bütün Asya'da pek rağbettedir. Çöplere tutturulmuş Hint buhurlarında da onun kokusu hâkimdir. Doğu ve Uzak Doğu fuhşu santal kokar. Avrupa'nın sokak kadını da yine santal esansı karışmış lavantalar, pudralar ve sabunlarla bozuk bir santal kokusu neşretmez mi?

Şandernagor, bu öğle sıcağında çocukluktan gençliğe bastığım devrin pudrası olan Pompeia ve lavantası Vivitz kokuyor; Nil'i ve Nil'in kendi kokusunu onların pespaye tahrik havasından korumak istiyorum.

— Ne yapacağız? Yine çıkmaza girdik.

Dedi; çatalını tabağına bıraktı; başını ellerine dayayıp yüzüme baktı.

¦— Ben fena bir adamım, dedim, bir bakıma çok fena! Fakat seni harcayacak kadar fena, zalim, bayağı değilim. Hayatımın ilk büyük feragatini, irade ve ahlâk kuvvetimi göstererek kendimi feda edeceğim. Sana beni unutmak vazifesi düşüyor. Yirmi dört yaş 'Cinde unutmak kolaydır; yaşlılar da çabuk unuturlar. Asıl unu-amayacak çağda bulunan bana acımalıdır. Başka ne diyeyim? Sen e söyleme. Kalan vakti, birkaç saat sonra ayrılacak gibi değil, ebe-

diyen birleşmişlerin sükûnu içinde geçirelim. Gülümse Nil! ft gözlerinin gökyâkutuna sararak gülümsemeğe çalış! Tekrar soruyor:

— Ne yapacağız? Ne yapacağız?

— Yemeğimizi yiyeceğiz; bir az dinleneceksin; dörtte yola kaçağız; beşe doğru seni evine kadar götüreceğim; veda edeceğj Sonra otelime döneceğim, bavullarımı alacağım. Henüz söyleş dim: Japonya'ya gidiyorum. Biletlerim hazır... Seyahatim sabahle yin kararlaştı.

Gülümsüyorum, ilâve ediyorum:

— Vapurda her halde yeni bir Nora, bir Zülma vardır, üzül. me bu serseri için... Değmez, Demiştim ya! «Kimbilir, belki, bir gün...» bir gün tesadüfler yine bizi karşılaştırır; yatışmış da olabiliriz; korkusuzca arkadaşlık ederiz. Yazık ki daha o devreye gel. memişiz.

Sordu :

— Hangi vapurla, saat kaçta gidiyorsun?

— City of Haddington isminde bir İngiliz vapuruyla. Yolcular gece yarısına kadar vapura binmiş

bulunacaklar. Yarın sabah şafakla beraber Kalküta'dan ayrılacak.

— Nerelere uğrar bu vapur?

— Evvelâ Rangoon'a, sonra Singapur'a; ötesi artık tam Uzakdoğu! Hong-Kong, Şanghay, nihayet Yokohama ve Tokyo... Sizin vapur?

— Adını bile sormadım; saatini de bilmiyorum. Bu işlerle artık ben meşgul olmuyorum. Kâhyalarımız, kâtiplerimiz, bir sürü adamımız var. Her halde hususî kamaraları bulunan bir vapurdur

— Benim bineceğim vapur 18 bin tonluktur ama lükstür. Daha büyük olsa Kalküta doklarına yanaşamaz; çok uzakta, açıkta demirler.

— Singapur'a uğrayacağı muhakkak mı?

— Malaka Boğazını mademki geçmeğe mecburdur, bir İngü12 vapuru «Doğunun kilidi» dedikleri, zaptolunmaz bir üs saydık'a' o şehre uğramadan yapamaz.

__Allah selâmet versin.

_— Teşekkür ederim, Sultan Hazretleri!

jjil yemeğini tekrar yemeğe başladı; konuşmuyor ama dudaklında manalı tebessümü ile bir şey düşünüyor. Öğrendim, artık... Bektfy°rum' Teras Çifterle dolu; neşeli olanlar da var, kederlileri , gantal ağaçları, o dumansız buhurdanlar etrafa buram buram Vivitz kokusu yayıyorlar ve kutu kutu, görünmez Pompeia pudra-ı serpiy°rlar- Asya ihtirası havamızı kaplamış. Nü birdenbire dedi ki:

— Ayrılmadan evvel için kendimi senden esirgediğime kızıyorum. Hattâ istemesen de bunu yapacağım. Zaten Şanderganor'a niçin geldim? Kararımı dün gece vermiştim. Merak etme: Sandığm gibi değilim. Başkalarına çok müsamahalı davrandım; Avrupa seyahatinde epeyce kaçamaklar yaptım. Salvotere ile, Sadi ile, hatâ inanamıyacaksın: Conte Verdi'nin ikinci süvarisi Antonio ile, başkalarıyle! Londra'da bir otelde kaldığımız senin Hintli Nevab ile de!

Sakin tavırla cevap verdim:

— Yalan... Hepsi yalan! .

— Değil! Değil diyorum sana!

— Hepsi uydurma!

— Sen bir budalasın! Budala! Budala!

Sükûnetle dinlediğim ve kafiyen inanamadığım son saat yalanı! Nil beni bir ruh hastasının tıp edebiyatında yer alacak acaip aş-kıyle seviyor. Kendini teslim etmiyeceğini biliyorum. Fizyolojik a?ka ayak direyen, hattâ bundan tiksinen bir kadın. Zahirine bakınca sanırsınız ki ihtiras içinde kıvranıyor. Hayır. Öyle görünen, fakat bundan bucak bucak kaçan, daima bakir kalacak nefis bir ruh mucizesi. Ruh hastası değil!

Ağlıyor. Bir müddet sessizce ağladı. Sonra çantasını açtı, masajını düzeltti. Demin arabada ucunu gösterdiği zarfı usulca çek-itn- Kocasına yazdığını söylediği mektup, boş bir kâğıttan ibaret. '• bir şey demeden hareketimi gözleriyle takip ediyor. Gülüm-

sedim. Nil, her zaman bu sahnelerde yaptığı gibi omuzlarını sy, yeni kızıllaştırdığı dudaklarını o hoş edâsiyle büktü; biraz y^ sesiyle tekrar etti: "

— Budala...

Şimdi Nil ağlamaktan, içkiden, Hindistan'ın baharat ve

l k' çekikleşmiş gö

h

Şimdi Nil ağlamaktan, içkiden,

kokulu öğle zamanından mahmurlaşıp azıcık' çekikleşmiş le, açık yakalı ve kübik desenli emprimesiyle, hele uçları d bükülmüş incecik kaşlarının sevimli mânasıyle ne kadar g(j2eı di! Mükellef tuvaleti içinde, mücevherleri şıkır şıkır, o şahane u linden çok daha güzel! Yarabbi! Nil'e yakışmayan kıyafet yOjç Daima fevkalâde. Vapurun alt kamarasında, eşarbını yelpaze ys rine kullandığı zaman da fevkalâdeydi; üst salona beyaz dantel tu-valetiyle girdiği sırada da... Yaşmak ve ferace ile de öyle idi; ya. rın Hint «sari»si yahut Cava «sarong» u da giyse aynı fevkalâdelik1 Allah esirgesin, şayet Şanghay sokaklarına düşse, gece yana köşe başında parçalanmış bir bluz ve yan dikişleri sökülmüş bit etekle de rastlasaydım fevkalâde bulacaktım. Hele iki türlü hizmetçi kız elbisesiyle: Biri başında beyaz kumaş parçası, önünde prostelâ, kibar ev subreti... Öteki bacakları çıplak, basma entarili

besleme.

— Demek beni istemiyorsun? Anlaşılan azizler, evliyalar mertebesine yükselen büyük günahkârlardan biri de sen olacaksın! Halbuki nelere hazırlanmıştım!

Fransız ruhu inmiş şu Hint kasabasının yağlı çıra, bahar, salep kokan oteline Mata - Hari aşkından bir şey esirgememek kara-

riyle gelmişti.

— Hayır. Son yalanlarını söylemek ve oyunlarını yapmak ı geldin. Artık anladım, yavrum: Sen çeşit çeşit yalanlarınla, kaç»" maklı hareketlerinle beni üzmekten anlaşılmaz bir şehvet duyt yorsun. Onun ihtirasiyle yerinde duramıyor, oyunlarını bitin1115 de âşığının garsoniyerinden çıkan kadın gibi yorgun bir yatışir' içinde evine, kendine dönüyorsun. Aşk sende bu şekilde tec^ etmiş. Hiç bir vakit benim olmağa karar vermedin.

Nil hâlâ dudağını büküyor. Az sonra dedi ki:

_Uyku bastırmadı mı seni? Gözlerim kapanıyor.

^_ Girerken otele tenbih etmiştim; odan hazır... 24 numara, burada, hasır şezlonga uzanıp beklerim. Dörtte yola çıkmalı-{jyuyup kalırsan haber yollarım. Zaten yukarıya seninle be-uer çıkmam doğru olmaz. __ A lâ keyfek!

İlk defa arapçasını işitiyorum. Hattâ «Keyfine göre» mânası-a gelen bu sözlerin nakaratiyle dolu bir türküyü de Lübnan dağ çocukları ağzıyle hafifçe mırıldandı:

A lâ a lâ keyfek,

Keyfek! Keyfek!! Keyfek!!!

Hep o Nil... Neydi deminki ağır başlılığı? Nedir şimdiki havailiği? Masadan esneyerek kalktı; tavırları tamamen • mahalle kı-Zı... Hafifçe gerindi bile! «A lâ keyfek» nakaratını yüksek sesle çağırarak yürüyüp gitmesinden ürküyorum. Böyle mi sever, kadın? Böyle mi ayrılır, âşıklar? Muhakkak deli!

— Kapımı kilitlemiyeceğim, dedi, şezlongun sert çöpleri ötene, berine batar, rahatsız olursan gelebilirsin. Bir odada yatmamış insanlar değiliz ki! Her halde iki karyolalıdır.

•— Gelmeyeceğim.

— Geleceksin... Görürüz!

Bu mu Mapa Kraliçesi? Melike Nilgün?

Vücuduna bir sallantı vererek — başka teşbih yapmaktan utanıyorum — dost arayan bir dikişçi kız yürüyüşüyle gidiyor. Bugün büsbütün çıldırmış! İki buçuk senedir ismini inliye inliye andığım, hasretiyle dövündüğüm Nil işte o!

Fakat hem böyle düşünüyorum, hem de hayranım, meftunum. Anlıyorum ki bütün bu haller beni kendisinden soğutmak şöyle dursun, tekrar ayrılınca aşkımı alevlendiren tablolar şeklinde ha-Jalimde belirecek; kafamı parçalamak istiyeceğim.

Gazete okuyorum, güya...

Aklım hep Nil'de, Robunu çıkarmıştır; lavaboda sabunu kö-purte köpürte yüzünü, kollarını, ensesini yıkıyordur; az sonra kom-

binezonu ile yataktadır; storları inmiş oda, gölge içindedir; a ca buraya açık pencerelerden sandal ağaçları Asya aşklarının rarlı, fazla muğlâk, korkunçcasına hünerli havasını müternadiv yayıp tazeleyecek.

Terasta çiftler kalmamış; ancak gruplar var... Bir de tek b şııa oturan ben! Budala ben!

— Budala!

Diye kendime hitap ediyorum. Kapının çevrilmemiş ana,

tarım görüyorum, sanki!

O ağaçlardan ve karanfil tarhlarından ziyade Nil'in çantasın koyduğu, açıp yine bıraktığı, ellerini dayadığı masa örtüsünün kokusunu duyuyorum: Duo ve on damla «rose pourpre»... Acaba keramet o esanslarda mı, yoksa kendi teninde, terinde, vücudunun üc siyah krizantemi ile gül pembesi iki turuncunda, bu çiçeklerde ve bu meyvalarda mı?

Gazeteyi elimde sallayarak ve güya muayyen bir işim yokmuş ta dolaşıyormuşum taklidi yaparak terastan çıktım; merdivendeyim; üst katı buldum. 24 numaralı odanın önüne geldim.

Elim tokmağa dokundu ama basmağa cesaret edemiyorum. İnanamazsınız: «Keski girmesem» diyorum. Lâkin çaresiz... Hem de

hakkım! Gireceğim.

Hafifçe çeviriyorum; çevirdim; tokmak son kertesine dayandı. Kapıyı yine hafifçe ittim; abandım; zorladım, açılmıyor.

İçerden kilitli!

Eğer bu macera hakikaten uydurma bir hikâye olsaydı ne güzel bitirirdim. Ya beraber kaçardık; Nil tahtını ve tacını feda etmiş «büyük sevda» kahramanları arasına girerdi, yahut Şan-dernagor otelinin sandal ağacı kokulu loş odasında son ve şartsız kayıtsız bir veda sevişmesi tasvir ederdim; Nil aşk ilahesi olara» hâtıranızda yaşardı. Yahut ta o, yatağında dönüşümü sabırsız^"8 beklerken bir kâğıt bırakır, başımı alır gider, bu takdirde be"1 dünyaya feragat ve fazilet dersi

vermiş bir evliyaya dönerdim-

jyfe yapalım? Olanı, olduğu gibi söylüyorum. Olanlar yukarda ajadıklarıma benzemedi.

Aşağıya indim; Nil'in uyanmasını gözledim. Saat tam dörtte, .ü-tâze, rahat bir gülümseyişle ve tekrar vekarını bulmuş halde göründü:

__Gelmedin sevgilim, dedi, belki de böyle daha iyi oldu!

gn sonuncu yalan... Göz göre göre yalan!

Dönüş ne hazin, ne de vak'alı geçti. Nilgün kısa bir müddet nra Mapa'da beni bulacağından emin. Otomobilde izah ediyor:

__Geleceksin... Gelmem dediğin halde demin odama geldiğin

gibi oraya da geleceksin. Kapıyı kilitledim; zira sana bir saatte do-vamazdım; ne de bir ayda, bir senede! Ayrılmamak şartiyle birbirimizin olacağımız güne kadar odamı daima sürmelenmiş bulacaksın.

— Peki, niçin ümit veriyorsun?

— O anda ben de yapacağıma inanıyorum da ondan!

— Mapa'da aynı şeyler olmayacak mı?

— «Forse che si, forse che no!» Belki evet, belki hayır! Beni bambu direkli, palmiye damlı, antresi boncuk ve kırmızı çubuk parçalarından örülmüş sinekliklerle yarı örtülü köşkünde bekleyeceksin. Bir ikindi üstü mü olur, bir gece yarısı, mehtapta veya kasırgalı havada mı, her halde odana uğrayacağım. Hep böyle hasret çekecek değiliz, elbette! Kasırga koptuğu zaman... Onu tercih ederim; kasırgaya karışırız yahut uyarız!

Karışacağımız kasırganın dehşetini şu anda nereden bilsin?

Nil kendisini hayalinin eşsiz verimine kaptırmış, neler düşünüyor, ne tablolar çiziyor, ne oyunlar ve ne yalanlar hazırlıyor! "unlarla avunuyor; teskin oluyor. Şüphe yok ki demin beni sok-madığı otel odasında yine bu hayallerle oyalandı; hayalinde be-'"role beraber kavuşmanın en coşkununu, temizini, hayal sukû-'una yer bırakmayanını tattı.

Hülyalarına devam ediyor. Dediği gibi, bilinmez; belki, bir

Jn> ne olsa benim olmağı kuruyor; geç kalmasını aklına getirmi-

¦ O kadar genç, o derece hayatiyetti ki, gelecek yıllar kendisi-

310

ne benimkiler gibi tükeniverir, uzun, tehlikeli görünmemekten Ayrılışların korkunçluğundan ürkmüyor.

— Hani, neresiydi, o, gidişte başımı göğsüne çektiğin yer?

— Yaklaşıyoruz.

— Oracıkta arabayı yine durduruver... Yine beni kalbin-üzerinde tut. Dikkat etmiştim, bir dönemeçti, üç gövdesi birbir-ne dolanmış acaip bir ağacm altı!

Az sonra durduk. Fakat asfalt yoldan geçen otomobiller^ manda ve öküz koşulmuş yük arabalarının seyrekleşmesini bekle mek lâzımdı. Nihayet bizden başkası kalmayınca bu sefer kendisi kendiliğinden başını göğsüme koydu; kollarıyle vücuduma sm^. ki sarıldı. Sadece ılık ve serin nefesini değil, kalp hizasında ctis yerlerinin acısını da duydum.

Ve böyle veda ettik. Nil'in aşkı budur, işte! Tek hâli kimse-ninkine benzemiyen Nil böyle sever, böyle ayrılır; mukadderse yi-ne akla gelmeyen tarzda bir başka biçim kavuşur.

O ne Zülma, ne Zet, ne Nora, ne de her hangi bilinen kadındır. Gerçekte artık benim için tam bir meşhul değilse de hakkm-da henüz şekilleri iyice çizilmiş, belirli bir fikir sahibi de olamadım. Açık surette hiç bir şey bilmiyorum. Ne asıl hüviyetini, ne Sadi, Salvatore veya başkalarıyle ilişkilerinin derecesini, ne de kocasına karşı hislerini!

Ayrılırken son sözü şu oldu:

— Kim bilir, belki, bir gün... Ne olsa seninim; senin olacağım sevgilim! Senin olmadan ölmek istemem, hastalanmak da istemiyorum, güzelliğimi kaybetmek de! Zavallı Nil!

Kalküta doklarına nihayet 18 bin tonluk vapurlar girebiliri Daha büyüklerine ufak deniz vasıtalarıyle epeyce mesafe aşar»5 açıkta binersiniz. Bereket B.I.S.N. İngiliz kumpanyasının JapoWa ya gidecek olan City of Haddington vapuru Alipoor rıhtımına yan şacak hacimde...

311

Bilmem söylemiş miydim? Nilgün, kocası Sultan Ahmed'e be-Bombay'ya hareket edeceğimi haber vermiş, Japonya yolunu agnnı nedense ondan gizlemişti. Neyi düşünerek böyle yap-stı? İşin sırrını sonradan öğrendim.

Yolcuların nihayet gece yarısına kadar vapura girmeleri lâ-. (janj deltası ile «Elmas Körfezi» ni gündüz geçmek için seher vakti demir alacağız.

Nil'le beraber bulunamayacak olduktan sonra şehirde işim ne? Klüpte yemeği yedim, otelden bavullarımı alarak doğruca vapura «eldim; kamarama girdim; bir şişe viski getirttim. İçecek,

içecek sızacaktım. Sızmanın bazan ne derece lüzumlu olduğunu bilmeyenlerin her gece sızmak suretiyle o ihtiyacı hiçine harcamalarına ötedenberi kızarını.

Benim için sızılacak gece, işte bu ayrılık gecesiydi.

Smokinimin ceketini çıkardım; çözmek üzere elimi kravatıma götürmüştüm; kapı vuruldu. İçeri giren stevard bir zarf uzattı; dedi ki:

— Eğer cevabı varsa mektubu getiren Hintli aşağıdadır, efendim.

İsmimi taşıyan zarfı açtım. İçi de dışı gibi yazı makinesiyle yazılmıştı, İngilizceydi; imzasızdı. Üç cümle:

«Bir daha ayrılmamak şartiyle sevgilin vapura gelsin mi? Bugün kapısını kilitlemiş olmanın azabı içinde işaretini bekliyor; bir daha bu-luşamamaktan korkuyor.»

İnanması güç bir iş yaptım; derhal, hiç düşünmeden, tereddüde düşmeden dedim ki:

— Cevabı yok.

Ve kamarama döndüm, içeriye zorla girecek biri varmış gibi

arkasından sürmeledim; sandalyeye çöktüm. Nil'in, en son dakikada yine bir oyununa gelmekten kendimi ırgemiştim; esirgediğime memnun değildim; lâkin artık taham-

mül kudretim tükenmişti; muvafakat cevabı verseydim ki beyhude beklemiş, iki saat azap içinde kıvranmış olacaktım yet sözünü tutup da gelseydi iki buçuk sene süren hemen platonik bir sevgiden sonra şüphesiz visaline erecektim. Fakat numuz ne olacaktı?

— İstemiyorum seni! İstemiyorum, Nil!

Diye haykırdım. Haykırırken öyle istiyordum ki! İBtedimm için böyle haykırmıştım; mütemadiyen haykırmak ihtiyacın^ idim. Haykırmayım diye mendilimle ağzımı tıkıyordum.

Korkuyordum: Cevap vermediğime aldırmayarak ya geliverir-se? Lâkin bu, aynı zamanda sevinç dolu bir korku idi; korkarak sevinerek kulağım kapıda, beklediğimi biliyordum.

«Vücut gibi fikir de değişicidir ve düşünceler daimi bir kararsızlık içindedir. O derecede ki, insan iki saniye bile bir saniye evvelki kendisine benzemez...»

Buda böyle demiş. Nil ile ben, her saniye değişen, bir fikirden öbürüne geçen insanların en tipik numuneleriyiz. Hele o! Karakteri ve ruhu ile lâhzada değişerek bir başka kadın olan, olduğu için de şahsında bütün kadınlığı toplayan, şimdi âşık, az sonra yalancı, bir müddet düzenbaz, arada alaycı ve insafsız, lâkin daima kadın kalan Nilgün! Kendisi de sevdiği halde âşıkma bir türlü teslim olmayan namuslu aşifte!

Peki ama red cevabı vermekle azaptan kurtulmuş oluyor muyum? Yarın sabah, vapur kalkıncaya kadar, her an çıka gelmesi mümkün. Belki de bu defa eskidenberi kurduğu, avunduğu, güzel bulduğu hülyasını hakikate çevirecek. Tahtını, tacını ve değme kadına nasip olmaz talihini teperek ihanetine uğradığı sevgili serserisine dönecek...

Bu hareketi akla, mantığa uymazmış; uymadığı için yapacak zaten!

Saat on bir... Vapurda bir demiryolu garı kalabalığının gürültüsü ve hareketi çalkalanıyor. Lokomotifin, düdük sesleri ve soluma' lan eksik... Ben kamaramda kapalıyım. Koridorda ayak patırdılar

ma yaklaştı mı kapıma vurulmasından korkuyorum, vurulmaca da, kedere düşüyorum. J püşünüyorum da:

__Acaba, diyorum, Nil şu son buluşmamızdan beri bir ümit,

.. ^mitsizlik vererek; kaçma tekliflerime bir uyup, bir uymaya-k- baş başa gezintiler hazırlayıp tahrik edici sahneler tertip ede-, k benden iki buçuk sene evvelki dönekliğimin intikamını mı alı-,or? Şu gönderdiği mektup son bıçak darbesi mi?

pek mümkün... pek te haklı!

ftlaamaiih yine de soyunmadan smokin sırtımda bekliyorum. Olur a, şimdi kapı vurulur, açarım; Nil kocasını uyuttuktan sonra vahut o başka bir yerde iken usulcacık konaktan çıkmıştır; mantosuna bürünmüş, başında yüzünü gizliyen bir şal, taksilerden birine atlamıştır; rıhtıma gelmiştir. Merdivenleri çıkıyor, ismimi veri-vor, kamarama doğru yürüyor. Baştan başa irade, heyecan, ihtiras ve korku! Evlendikten sonra büsbütün sultanlaştığmı anlattığım olgun güzelliğiyle onu kollarımın arasında buluyorum; hayallerimdeki gibi buğudan ibaret, yakalanmaz hatlarıyle değil... Cismanî var-lığıyle, parmaklarımın ve dudaklarımın sürüldüğü yerde aradığımı bularak, arandığına memnun, kendisi de aramağa can attığı halde!

Mendilimi tekrar ağzıma kapatıyorum; bağırdığım duyulmasın diye...

Dışarıda gidip gelmeler, koşuşmalar, konuşmalar, kadın ve erkek sesleri, arada gülüşmeler, yan kamarada bir çiftin mırıltıları, vinç gürültüsü... vapur olanca hayatıyetiyle en hareketli saatini yaşıyor. Kapıma vuran yok.

Nil, yarın sabah yola çıkacağı için şu dakikada yatağmdadır; oyununa gelmediğim için azıcık öfkelidir, lâkin yine de gülümsü-yordur; diyordur ki:

«— Bekliyor, beni... Muhakkak bekliyor. Kamarasında bekli-¦¦°ı\ yahut loş bir taraftan küpeşteye dayanmış gelişimi gözetliyor. 'e yürek çarpıntıları geçiriyor, ne ümitlere kapılıyordur.»

Belki de mahzundur... Hakikaten keder içinde olmadığını, be-¦' severek, arayarak, yaptıklarına nedamet ederek özlemle düşün-

mediğini de bilmem ki... Bilmediğim bir şey daha var: Eğer ist şeydim koşarak gelip gelmeyeceği!

Şişeyi yarılamışım.

Seylan Adasında yaptığım gibi ya birdenbire kararımı değişi rerek karaya dönüverirsem? Bu endişe ile soyunmağa başladlft Yarıda vazgeçtim; tekrar giyindim. İyisi dışarıya fırlamak, yoıCu larm hayatına, muhitine karışmak...

Yine Buda der ki: «Bir tek ruh vardır, kâinata hâkim olan ruj, Bu ruh Rab'bm ruhudur; dünya Aşk'dır. Feza, hava, okyanus, dünya, hayvanlar, nebatlar, yıldızlar, kokular, hepsi de o şekilleri alan Aşk'dan başka nedir ki?»

Buda'nın dediği gibi etrafıma baktıkça kâinatıma Nilgün'ün askı hâkim olduğuna inanıyorum. Gördüklerimde hep o var, ondan bir şey mevcut. Benim aşkım, büyük hakimin anladığı mânadaki bir aşk değildir, belki... Fakat iki buçuk senedir, kâh eza, kâh safa içinde acı ve tatlı hazlerle cismimi de, ruhumu da öldürüp dirilten bu kudret, ne olursa olsun bir aşktır. Rab'bin Nilgün şeklini almış nurunu taşıyorum. Her tarafta onu görüyorum. Nil'in sonu gelmeyen oyunbazlıklarında, yalanlarında, kaprislerinde, şeytanlıklarında bile!

Kâinatın aşktan ibaret olduğuna o kâinatta bir tek sevgilinin yüz güzelliğini gördüğümüzden dolayı ve ancak görebildiğimiz zaman inanırız. Şimdi baştan ayağa kadar som aşk kesilmiş haldeyim, üç cümlesiyle beni tekrar çıldırttı.

Şu var ki mektubunu yazı makinesinde yazarak ihtiyatlı ve tedbirli hareket etmeği unutmamış. Bir kraliçelik teperek âşığına kaçacak kadar kendinden geçmiş bir kadın böyle bir saatte öyle şeyleri aklına getirir mi? Belli ki düpedüz eziyet çektirmek iç» soğukkanlılıkla son oyununu oynamış.

Gelmez! Gelmeyecek! Gelmemeli de!

Kalmak için olmasa da bir ayrılık sahnesi yaşamak için ge" se, başını bir daha göğsümün üstünde bulsam ne kadar sevineceğim. Lâkin bunun zevki, göze alacağı tehlikeye değer mi? 0tu!

sil

ve hizmetçi çalışan bir konaktan, kocasına duyurmaksızın na-

nasıl vapura girer, nasıl döner? İmkânsız. Saat on bir buçuk... Hâlâ gelmesi ümidini kaybetmediğimden beni kolayca bulabil-eSi için kamaramda bekliyorum; hem de giyimli olarak... Ona saç has dağılmış, itinasız görünmek istemiyorum. Karşısında zarif, onden, klöbmen bir erkek bulmalıdır. Hattâ aynaya bakmca çok , jçjmli bağlanmış olduğuna dikkat ettiğim siyah papiyon kravatlın azıcık çarpıtıyor, gevşetiyor, yeni zengin ve yeni salon adamı, gibi beni mankenleşmiş bir kıyafette bulmasından çekiniyorum.

Arasıra kapıyı aralayarak koridoru gözden geçirdiğimi de saklamayacağım.

Uğurlamaya gelenler dönüyor. İhtimal azaldı; kalmadı diyebilirim.

— Nil! Seni bir daha ne zaman göreceğim? Acaba görecek miyim? Ayrılığına bu sefer iki yıl tahammül edemem. Birbirimizi unutmalıyız.

İki seneden de fazla dayanacağımı ve ömrüm oldukça unutamayacağımı gayet iyi bildiğim halde böyle söyleniyorum, parma-ğımdaki halkayı öpüyorum; küçücük gül yakutlarına muhabbetle, birer birer bakıyorum.

Batıl itikatlara bağlı adamlardan olduğum için o mücevher-ciklere bakmak ve o halkayı öpmek bana Nil'i getirecek bir sihir, tılsım, büyü gibi geliyor; sanki kendisiyle aramda telepatiyi bu hareketler temin ediyor.

Vapurun gürültüsü büsbütün yatıştı; rıhtıma dayanmış olmamıza rağmen galiba şehirle alâkamız kesildi. Fakat istersem inerim... Daha beş saat o imkân elimde! Yukarıya çıktım. Kalküta'nm gece yarısından sonraki sesi dinmiş, hareketi duraklamış muazzam ¦Manzarası içinde Nil'in oturduğu konak tarafına, Ballyganj'a bakıyorum; iki defa otomobil gezintisi yaptığımız Dumdum ve Şander-nagor yollarının daraldığı ormanlık sahaları arıyorum; beraberce 5'Wnek yediğimiz Three Hundred Club ve Firpo's lokantasının bulduğu yerleri tâyine çalışıyorum.

Kalküta beni yalnız o cihetlerden alâkadar ediyor. Ne ne sefaleti, ne de ahalisinin Avrupa'lıyı hayran bırakan

'afet

Şe-

ve âdetleri, hiç biri gözümde yok. Sanki üç milyonluk koskoca hirde bir kişi var: Nil ve Nil'in benimle bulunduğu dört, beş n"ı ta... O kadar! Öte tarafı ha toprağın üstünde, ha altında; mamû» veya harabe! Kıymet vermiyorum; pırıldamasına rağmen görnr yorum; tutuşsa farkında olmıyacağım. Bir müddet sonra silkindim:

— Ey, diye söylendim, yeter bu çılgınlık! Nihayet Nilgün d bir kadın... Kadınlardan biri... Her

hangi güzel kadında olandan fazla bir şeyi yok. Ben büyülenmişim. Büyü, işte şu parmağrmdaki halka!

Çıkarıp boşluğa fırlatıvereyim mi? Sağa, sola çeviriyorum. Za-ten vaktiyle çocuk oynatırcasma nişanlandığım, ayrıldığım evli bir kadının yüzüğünü taşımak da ne? Ahmaklık! Sırnaşıklık! Süfli ruh-luluk!

Sağa, sola çevirmekte devam ediyorum; yavaş yavaş çıkarıyorum; çıkardım bile... Şimdiden ferahlamış gibiyim. Yüzüğü tutan elim ileriye doğru uzandı. Şöyle, iki parmağımı birbirinden ayırsam lâhzada karanlığa karışarak ne güzel kaybolacak! Sesini de duyacağım: Cup!

Büyü bozulacak... Nil'in imansız aşkından kurtulacağım, pirü-pak olacağım.

Fakat parmaklarım bir türlü açılamıyor. Açılamadıktan başka ben böyle düşünürken bilâkis daha kuvvetle birbirine yapışıyor, kenetleniyor. Halkayı sımsıkı tutmaktayım. Elimi geri çektim, o vaziyette, parmağıma tekrar sokmadan döndüm, kamarama girdim

— Atmıyacağım ama üzerimde de taşımayacağım!

Diye karar alarak yüzüğü tuvalet maletimin içindeki gümüş kapaklı ve geniş ağızlı billur şişeye koydum. Bütün bu münasebetsizce şeyleri yapan zirzopun kırk iki yaşında, şakaklarına ak düşmüş ve başından yüzlerce macera geçmiş, olgun insan sayılnıası lâzım bir adam olduğunu elbette biliyorsunuz. Şaşıyorsanız, gülu' yorsanız size acırım. Beni anlıyorsanız muhakkak aynı derdin *>'

Vıte ortaklığını etmişinizdir; aşkın çocuklaştırdığı insanlardansı-

nlZ*

yazı makinesiyle yazılmış puslayı evirip çeviriyorum; üç cümlen ibaret ama içlilik ifade ediyor. Yazdığı dakikada muhakkak mirnî idi; dediğini yapmağa hazırdı. Kâğıdı kokluyorum; Nil'in ' kuşu belli belirsiz hissolunuyor.

Soyunmağa başladım; bir taraftan da tekrar içmeğe... Demiş-m ya, sızmazsam sadece uyumamak değil, Kolombo'daki gibi va-urdan inmem ihtimali de var. Bir defa şu şehirden uzaklaşsak az ok sakinleşeceğim. Ah, nerede açık deniz, nerede engin?

Melik Ahmed'in teklif ettiği gibi aynı vapurla Singapur'a, hattâ Batavia'ya kadar beraber gitmemekte ısrarım nedendi? Oradan Japonya yolunu tutacak bir başka vapura binerdim. Bir gün evvel veya sonra? Ehemmiyeti yoktu. Fakat ne yapayım ki Nilgün, kocasına benim Bombay'a hareket etmek mecburiyetinde olduğumu söylemişti. Besbelli birlikte seyahatimizi istemiyordu. Sebebi? Nil'in fikirlerinde sebep aranamaz.

Yatağımdayıa. Bir zamanlar içki âlemlerinde kadın erkek dört, beş arkadaş hep bir ağızdan söylediğimiz sualli cevaplı acaip bir şarkıyı mırıldanıyorum; herkesin bilmediği, söylemediği, zevkine varamadığı üzgün bir şarkıdır, bu... Güftesi kimin, bestesini kim yapmış, hangi makamdan? Farkında değilim.

Kadehteki gam suyu Ben içmem ah o suyu

Diye başlayan şarkının:

Bari dizimde uyu,

Sen yine sarhoş musun?

Sözlerini tekrar edip dururduk. Şimdi de yalnız başıma tekrar-

m. Bunları bana söyliyen Nil'dir:

— Yine sarhoş mu oldun, sevgilim? Bari dizimde uyu! Diyor. Dizinde uyumadan öleceğimi düşünerek, yalnız bu se-

bepten gözlerim dolacak kadar hüzün duyuyorum. Bu hüzün de sızıp kalmışım.

Uyandığım zaman, gece kamaranın perdesini kapamağı tuğum penceresinden içeriye keskin bir güneş ışığı dolmuştu. Tü binlerin sesini işitiyorum; epeyce açılmış olacağız. Saate baktım. On buçuk.

— Nil, artık ayrıldık... Yine ayrılık!

Diye içimi çektim. Fakat azıcık da memnundum. Eski hayatın^ tekrar döneceğimi sevinçle değilse de tevekkülle karşılıyorum. Va, rım saat sonra vapurun oyalayıcı muhitine karışacağım, kumar dans, kadın... Bu defa hepsi, fazlasıyle olacak!

Yataktan — düşündüklerimi güya hemen tatbika koyacak ya. lancı bir azimle — fırladım. Islık çalmağı bile aklımdan geçiriyo. rum ama nafile... istek yok. Bir traş... bir duş... Açılırım. Hele giyindikten sonra! Beyaz keten elbisem içinde o zamanki ince endamımla, boylu poslu, çevik ve hareketli, benden bir deniz subayına benzediğimi söyleyerek hoşlanan kadınlar olmuştu. Yine olacak!

Nü'in gönderdiği kâğıdı koklamağa çalışarak dörde büktüm, bavulumun evrak bölmesine koydum. Yırtıp atamıyorum, hâlâ! Yüzüksüz kalan parmağıma bakıyorum: Yeri, incecik, bembeyaz. halka şeklinde göze çarpıyor. Güneşe tutarak esmerletmek,' öbür parmaklarıma benzetmek lâzım.

Çağırdığım stevard'a meyve ısmarladım. Artık sıhhatime bakacağım; dinçliğimi muhafaza edeceğim. Yaşlanmamalıyım. İçimde bir his var: Bu vapurda bir kadınla tanışacağım, şiddetle

seveceğim, sevileceğim. Fevkalâde: orijinal, bambaşka güzellikte bir kadın!

Stevard tepsi ile içeriye girdi. Ne dedi, biliyor musunuz? Tahmin edemezsiniz ki! Şunu söyledi:

— Kıraliçe Hazretleri, efendimin teşriflerini bekliyorlar. Nefesim tutuldu:

— Hangi kraliçe? Kim bu kraliçe? ¦— Mapa Kraliçesi Hazretleri.

Aptalcasına soruyorum:

^ O bu vapurda mı? Bu vapurun içinde?

__Evet, efendim.

__Ne zaman bindi?

__Dün gece yarışma doğru. Gideceğiniz zaman lütfen beni

ağırınız, dairelerine kadar zat-ı âlinizi götüreyim.

__- Peki... Teşekkür ederim.

Kapıyı çekerken geri çağırdım: .

— Sultan Ahmed de beraber, tabiî?

.— Beraberdirler, efendim.

Adam kamaramdan çıkınca masaya bir yumruk indirdim. Tepside duran portakallar ve muzlar gümüş tabaktan fırladılar, öteye beriye yuvarlandılar. Elverir artık! Nilgün'ün elinde fareye döndüm; maskaraya çevirdi beni! Vaziyetimi değiştireceğim. Görür, o! Singapur'a gidinceye kadar hakkından geleceğim. Yumuşama yok! Meftunluk yok! Plânımı bir anda hazırlayıverdim: Dizlerime kapanacak, dizlerime ve ayaklarıma! Bu son damla, tahammül kadehimi taşırdı.

Geceyi hasretiyle yanarak geçirdiğim kadın, aynı vapurda, beş on adım ötede, hemen hemen yanımda imiş. Bu derecesi hınzır delilik, edepsiz deliliktir! Bavulu açtım, kâğıdını parçaladım, pencereden attım. Daha birşeyler yapmak istiyorum. Hayır; bilâkis meseleyi sükûnetle, soğukkanlılıkla karşılamalıyım. Müstehzi, lakayt, uzak bir tavır takmmalıyım.

İlk vuracağım darbe parmağımda halkanın bulunmaması olacak. Ah, vapurda Nora'ya, Zülma'ya yahut bir benzerine rastlasam... Anlardı gününü!

Bu kararla zile bastım; Stevard'ın gösterdiği yollardan geçerek Nilgün'le buluşmağa gidiyorum... Daha yarım saat önce bir daha yüzünü görmiyeceğimi sandığım, hasreti yıllarca sürecek diye yanağım muhteşem düzenbazla karşılaşmağa!

Rolümü öyle mükemmel oynayacağım ki, en aşağı kendisi ka-

iniiajuin

321

dar usta olduğumu kabul ettireceğim. Perde tamamıyle sahneye açılıyor. Aşkımız bir mücadeleye çevrildi. Yenilecek olan, Mapa Melikesi Nilgün'dür.

¦bir

Nilgün yenilmeğe değilse de şaşalamağa, sarsılmağa başiad bile...

Hususî salonlarına tebessüm, fakat fazla hayret veya sevin düşmemiş bir çehre ile girdim. Nil'in gözleri neşe saçıyor; M.&\^ Ahmed'inkiler, çocuksu bir haz... Dedi ki:

— Size bir sürpriz yaptık. Nil, bana Şanderganor dönüşü, Bom. bay yerine Tokyo'ya gideceğinizi ve tesadüfen aynı vapura binece. ğimizi söyleyince çok memnun oldum. Gece haber vermemeği sa_ bahleyin birden bire karşılamayı kararlaştırdık.

— Çok iyi ettiniz, çok iyi oldu. Lâkin ben hem beraber gide. ceğimizi akşamleyin öğrenmiş, hem de gece vapura teşrifinizi görmüştüm. Klüpte dostlarla epeyce içmiş olduğumuzdan sizleri karşılayacak halde bulunmuyordum. Yatmağı ve ziyaretimi bu sabaha bırakmağı tercih ettim.

Nil'in dudaklarında küstahça açılmış penbe gül solar gibi oldu; gözlerindeki cıvıl cıvıl, şeytanî nur da! Bana bütün gece ıstırap çektirmeyişinin hayal kırıklığına uğramıştı.

Bundan sonra hep böyle olacak; hep hayal sukutları, ümit kırılmaları! Blöfünü göreceğim, oyunlarını atlatacağım, üzeceğim, ezeceğim... İnsafsızca, merhametsizce!

— Bir şey içer misiniz? Diye soran Melikeye:

—¦ Memnuniyetle...

Cevabını verdim ve çağrılan stevard'a bir «porto» getirmesini söyledim. Kadeh elimde... Nil parmağımdaki halkanın çıkarılmış olduğunu gördü; yüzüme baktı; dudaklarını bile bükmedi, omuzlarını da kaldırmadı... Ama bu kayıtsızlık rolünü eskisi kadar hüneri' yapamadı; göğsünün kabarıp indiğini gizliyemedi. Kendisini çabuk toparlamıştı. Şimdi hücuma geçiyor. Sordu:

— Ticaret maksadiyle mi Japonya'ya gidiyorsunuz?

jîiç bozmadım, kadehimi keyifle boşaltarak cevap verdim:

__Hayır, Nil. Sizin de pek iyi hissettiğiniz gibi gizli bir vazi-

ldıfli. Eğer bu seyahatim yarm dostlarım Mapacahit hükümdar-zerre kadar faydalı olabilirse pek sevineceğim.

Bir şey söylsmedi; lâkırdıyı ben değiştirdim:

__ Dönmek kısmetse Mapa'ya muhakkak geleceğim. Melik Haz-etlerinin lûtufkâr davetlerine icabet etmeliyim. Bir ay o cennetinizde misafir olacağım. Ne tatlı dinleneceğimi düşünerek şimdiden ferahlık duyuyorum. Yolculuğunuz hep bu dairede mi geçecek? Biraz çıkmayalım mı?

Kendim de kendi değişikliğime şaşıyorum. Öyle fütursuz bir halim var ki... Tamamiyle öbür kadınlarla olduğu gibi, bir kaprisle elden kaçırılmasından korkulan erkek benim, maceracı, hain, der tarakta bezi olan, dik kafalı, iyi veya fena, sadece zevklerine düşkün, pervasız bir erkek!

Nilgün belki de bu halin devam edemeyeceği ümidine kapılıyor. Az sonra, ilk fırsatta, aygın baygın «Nil! Nil!» diye inleyeceğimi umuyor. O devir' tarihe karıştı, şımarık Sultanım! Maymun gözünü açtı; çekmek sırası senin! Bu defaki vapur yolculuğu Conte Verdi'dekine benzemeyecek: Tamamen aksi olacak!

— Yemekte buluşuruz.

Dediler. Masalarında yer vereceklerini sezdiren o sözü anla-mamazlıktan geldim; izin istedim, soğukluk havası yaratmadan dairelerinden çıktım. Nil de bir şey belli etmiyor, tabiî görünüyor. Fakat ben sezdim: Allak bulluk oldu. Mağlûp bir Nilgün'ün muzaffer bir Nilgün'den çok daha cazibeli, daha derinine kadın, bütün öteki Nilgün'lerden daha harikulade olacağını da anladım. Anladım o, ancak inadı kırıldıktan ve iradesi ezildikten sonra bir mâşu-dönecek. Aşkın bütün icaplarına kayıtsız şartsız uyacak; hiç-

Şey esirgemeyecek; hattâ esirgemediklerini kâfi bulmayacak; fazlasına gitmek, aşk süflîliğine düşmek istiyecek: Ne izzeti nefis, ne irade: Bir tapınma!

Güvertede maddî ve manevî kudretinden emin, istikbaline gü-enır bir adam canlı canlı yürüyor; sigara içişi bile değişmiştir.

bır

Yalnız o içiş tarzına bakan anlayışlı biri derhal hükmeder \[, şısmdaki erkek, talihin ayaklarına tekerlek ve sırtına kanat t ı> ğı müstesna mahlûklardandır.

Her tarafa dalıp çıkıyorum, yolcuları tetkik ediyorum. Arp tanıdık bir kadın? Bir Nora, bir Zet, bir Zülma?

Halkayı parmağımdan çıkarmakla müthiş bir büyüden kurtul duğuma büsbütün inanmağa başladım. Zira Nilgün bana bu sau , hiç de fevkalâde görünmemişti. Güzeldi, şüphesiz... Yine o Nyij-fakat ruhum üzerindeki tesiri kuvvetinden düşmüştü. Yine arJ verirdi; lâkin şu, şezlonga uzanmış sarışın genç kadın da böyl bir arzuyu tahrik etmiyor mu? Elindeki kitabı, el dayanacak vç. re bırakarak beni mor susam renkli gözleriyle demindenberi, gj2. lemeğe lüzum görmeden süzmüyor, tanışma vesilesi aradığını açık-ça anlatmıyor mu?

Kimdir? Her halde yanılmıyorum: Zülma ve Zet'lerden biri.

Tam; önünden geçiyordum, kitap — pek malûm manevralardan biriydi, bu—.yere düştü. Hemen eğildim, aldım, selâm vererek kendisine uzattım. Bir şiir kitabıydı; aşk şiirleri: Paul Geraldi'nin «Sen ve Ben»'i!

Derhal konuştum:

— Zannederim Madam, Saigon'a gidiyorsunuz?

— Belki...

— Bir müstemleke âmiri olan zevcinizin yanına...

— Olabilir. Galiba size bu tahminleri yaptıran şu (Sen ve Ben)?

Karşılıklı gülüyoruz. Az sonra dedi ki: ¦— Fransız değilim; siz de değilsiniz. Yanındaki hasır koltuğu işaret ettim ve:

— Bir mahzur yoksa, dedim, oturabilir miyim?

— Biraz dolaşsak iyi olur.

— Hattâ öğle yemeğinden önce birer aperetif alsak daha >? olmaz mı? Bu Ganj deltasının ağır havası iştah kesici... «Elmas Kc fezi» beni daima sıkar.

geraberce yürüyoruz. Sordu: ^, Demek, daima buralara gelip gidiyorsunuz? __ On beş senedenberi. Kendimi takdim edeyim. jsrnimi söyledim; onunkini de öğrendim; Selina Zimorvicz... Polonyalı; amcasından kalan büyük bir oteli ya idare etmek, yata satmak için Hong - Kong'a gidiyormuş. Büyük bir ihtimalle landır- Selina —bu isim aslında Celina şeklinde yazılır— bir r hli güzeli. Şu var ki, bizim memleket Lehli kadını denilince bir rihte umumî evleri dolduran ve biraz para yaptıktan sonra köyüne dönüp evlenen, ne milletten ve hangi dinden oldukları bilinmeyen yumuşak etli, yarı bodur, kaim dudaklı, kocaman ağızlı, durdun ve hissiz mahlûkları düşünür. Polonyalı bu değildir; asıl Polonya güzeli Napoleon'un sadık sevgilisi Madam Walewska gibi ince, zarif, içli ve doğuştan sevdalı mükemmel bir kadındır. Ekseri-va fedakâr, hattâ kahramandır. Muhakkak ki iyi sever.

Barda «porto» larımızı içerken parmağım onun da dikkatini çekti, baktığını görünce dedim ki: — Evet, Madam, yeni ayrıldım.

Bedbaht bir aşk veya izdivaç macerası kadınları pek alâkadar eder. Hele Selina gibi dost arayıcı açık gönüller için derhal konulacak yer hazır olduğundan pek müsait karşılanır. Düşununüz ki, Hong - Kong'a kadar iki haftaya yakın, bir vapur içinde beraber seyahat edeceğiz. Seyahatin

uzaması ihtimali de çoktur. Yeni bir izdivaçla sona ermesi de...

Asıl hoşuma giden şu: Selina — eşitleri gibi — gayet iyi giyiliyor ve «büyükkadm — kibar kadın» tavırları almasını, bu tavırlında natürel olmasını mükemmel biliyor. Demiştim ya, bunlar • daima öyledirler; gece yarısına kadar «hanımefendi» dirler; ötesi f°k defa kepazeliktir.

Ona diyorum ki:

~~ Vapurumuzda küçük bir hükümdarla zevcesi var, işittiniz

v'di?

~~ Evet, bir Sultan imiş, Cava Krallarından.

pA

JNllAiUJN ¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥.¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥

— Kraliçe akrabamdan hakikî bir Türk Prensesidir.

— Siz de Prens misiniz?

— Uzaktan öyle bir şey...

— Benim soyum da asildir. Prenkiviç'ler baron unvanıru şırlar, yani baba tarafım...

Ah, şu gurbet ne hoş şey: Prensler, Prensesler, Paşalar t> dişah karıları, kayınbiraderleri, başmabeyinciler, başyaverler, ^ se asaletsiz ve unvansız değil. Övünüp duruyoruz; birbirimizi g-zel güzel aldatıyoruz, avunuyoruz. Hepimizin memlekette bırakıl mış sarayları, konakları, çiftlikleri, malikâneleri avr.

Sözüm ona Madam la Baron Selina, kendisi gibi sözüm ona soy lu Prens olan bana, birinci porto kadehinde bakışlarıyle teslim oldu Mor susam gözleri yeşil gözlerimde mahmurlaşıyor. Yüzünde Nile benzeyen tek hat yok. Vücudu da otuzunda olmasına rağmen daha ince, daha mütenasip. Beden aşağısı uzun, karın içeriye çekik, kalçalar düz, ayaklar kemikli ve büyükçe. Umumî heyeti tam Avın.

palı...

— Madam, dedim, eğer müsaade ederseniz ve akrabam Kraliçenin iznini alabilirsem yemekte aynı masaya oturalım. «Sen vs Ben» in yerine geçmek mümkün değilse de sizi seyahat hikâyelerimle oyalayabilirim.

Bardan çıktık; onu yemek vakti alacağımı söyliyerek şezlonguna bıraktım. Nil'i arıyorum. Buldum: Üst güvertede Melik Ahmed, iki Avrupalı ve fesli bir adam ayakta durmuş, ayrıldığınffi uzaklaştığımız sahilleri seyrederek konuşuyorlar. Bengale Körfezinde tam iki gün yol alacağız, sonra Rangoon'a Irvaddi Nehri aj-zina gireceğiz.

Nil yaklaştığımı gördü, gülümsüyor. Bu gülümseme ne ne de gizlenmiş bir öfke ifade ediyor. Özlemiş gibi... Âdeta sevinH yor. Türkçe:

— Barda miydin?

Diye sordu. Başımla tasdik ettim. İçinde bulunduğu S1'1'" meşguliyetinden faydalanarak beni ekseriya yaptığı gibi inceder

süzüyor. Onun bana Kalküta gezintilerimizin birinde söyledi-C6 ümleleri usulca tekrar ettim.

"ı ___ gitti mi? Beraber kaçmağa lâyık mıyım? Paha biçtin mi? Ah, yavrum, bunu nasıl söyledim? Makiyajı altından benzi uç-ne güzel uçtu! Uçuş çehresine ne kadar yaraştı; mağlûbiyet ne 'e yaraşıyor, tek sevgilim Nilgün'e! Fakat insafa gelmiyeceğim, taktiğimde devam edeceğim. 0 sırada metrdotel yukarıya çıkarak eğildi, yemeğin hazır ol-Hığunu bu eğilişiyle haber veriyordu. Nil, kendisinden ayrılma ¦jsaadesi alacağımı gözlerimden okudu; İngilizce ve yüksek sesle:

._Galiba, dedi, bizim masamızda bulunamayacaksınız; başka

ahbaplara söz verdiniz.

— Evet, dedim, aynı vapurda olacağımızı dün bilmiyordum; ahbabım yalnız basma seyahat eedn bir kadındır; otelde vâdetmiş-tim-

— Vadinizi daima tuttuğunuz için huzurunuzdan mahrum kalmağa çaresiz razı olacağız. Deniz ne kadar durgun, değil mi?

Hep beraber merdivenleri iniyoruz. Artık gülümsemiyor. Kaşlarının uçları memnuniyetsizliğini belli eder şekilde yukarıya doğru kıvrılmış. Vücuduna bakıyorum ve utanmadan Selina'nmki ile mukayese ediyorum. Bu, başka bir şey! Bizden, milletimden bir şey var onda! Hem Avrupalı, hem Türk.. Ayrıca, tuvalet ve konfordan gelmeyen dinî bir temizlik, namuslu kadın saffetini ve duruluğunu taşıyor.

Yarı yolda kendilerinden ayrılmak üzere hazırlandığımı görünce Nil dedi ki:

— Bari akşam çayına bize gel... Olmaz mı? Gelebilir misin?

— Elbette gelirim.

Acaba hep böyle, vaziyeti kabul etmiş, mütevekkil ve uslu mu "areket edecek? Yenileceğini anladı, artık itaatli mi olacak? Henüz Suvenemem. Belki o hali de bir oyundur. Mağlûp tavırlar alarak, "yun eğmiş görünerek beni iyice yumuşattıktan, yüreğimde rik-at ve merhamet uyandırdıktan sonra birdenbire vurmağı tasarısı mümkündür. Acındırma tabiyesi kullanıyor ki

yüzüne fazla

326 +*+¥¥*¥¥+¥¥¥*¥¥¥-¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥*•¥•¥¥¦¦¥¥¥¥¥¦¥•¥¦•¥ ^p.

bir mahzunluk vermiş; yürüyüşü bile başka; kendini beğerim lerin, beğenilmemiş olanların kırık, kararsız adımlarıyle ve lığına da, kraliçeliğine de yakışan vekarından vazgeçmiş bir küçülme tavriyle gidiyor. Hepsi düzenbazlık! Aldan lâzım.

Biz Selina ile, metrdotele ayırttığım iki kişilik masamıza H v ru yürürken o, daha evvel yerine geçmişti, kocasıyle başbaşa ot ruyordu; kimseyi davet etmemişlerdi.

Girişimizi, daha doğrusu yanımdaki kadını görmek istiyord, Görmek istediğini de saklamıyordu ki, başını dimdik tutarak h moda salonunda defileye bakıyormuşcasma Selina'yı baştan ayas kadar süzdüğünü farkettim. Ne tesir yapmıştı? Polonez, kusursuz du; bu hayata alışkındı; cemiyeti pek tabiîye alarak sandalyesine oturmuştu.

Nil'e neden sonra, yemek ortalarına doğru, göz attım. Kendisi de bize bakıyordu ki gözlerimiz çarpıştı. Ne gülümseme, ne dudak büküş, ne omuz hareketi... Bu gözler onda ilk defa rastladığım bir mâna ile dolu: Kıskançlık!

Haniya nerede alay, hoppalık, çapkınlık, müztehzi el işareti! Nerede Conte Verdi'deki ve Taç Mahal salonundaki pervasızca neşeli, cüretkâr şımarık Nilgün Sultan?

Önce başımı ben çevirdim. Kendimi çok ustalıkla idare ediyorum: Ne kadına taşkın bir iltifat gösteriyorum ne de soğuk duruyorum. Ölçülü, kibar bir memnunluk... Vaziyetim bu!

Selina maalesef edebiyat meraklısı... Konuşmamız hep şairler. yazarlar, son romanlar üzerinde. Benim o husustaki malûmatını epeyce yalın kat, hemen hemen yufkadır. Hele Polonya edebiyatından tek okuduğum eser Henryk Sienkiewicz'in «Quo Vadis» romanının Türkçe tercümesinden ileri gitmemiştir. Bu yazarın bir * Fransızca «Par le fer et par le feu» kitabını almıştım ama sıkıtat-bırakıvermiştim. Leh güzeli:

— Benim de Fransızca, Almanca şiirlerim vardır... Deyince büsbütün keyfim kaçtı. Eyvah, neler okuyacak? k

MELİKESİ NİLGÜN

327

O

den

eserlerinden ne kötü taklitler? Fakat katlanacağım. Asıl sev-jjayatımm tek kadını Nilgün, Selina'yı beğendi; onun da ben-

hoşlandığını görüyor. Şu, Hind Denizinden Çin Denizine doğ-giden vapurun içinde şezlonglarına uzanarak, üst güvertede oları, yıldızları seyrederek, geceleyin kamaralarımızdan birine lcacık sokularak — ben ve Selina — nasıl bir sevişme hayatı ireceğimizi düşünüyor, kıskançlıktan yüreği burkuluyor. Salon boşalmağa başladı; biz şiirler okuyup dinliyoruz. Sultan ile Kraliçesi de yerlerinden kalkmadılar, sigara içerek bir konuşuyorlar. Belli ki Nil, önce benim çekilip gitmemi bek-Lor; önümden geçmeği nedense istemiyor. Adetâ sıkılıyor diyecekin. Bütün dikbaşlılığını, cüretini kaybetmiş, zavallı sevgilim. Şiirler bitmiyor ki çıkalım...

Neden sonra onlar kalkmağa mecbur oldular; yaklaşıyorlar; önümüzdeler. Birden farketmiş gibi yaparak yerimden doğruldum, ikisini de ayakta selâmladım. Bir saray etiketine riayet eder görünmek işime geliyor; Selina üzerinde iyi tesir yapar. Melike durdu.

Hiçbir şey söylemeden duruyor. İçime bir skandal korkusu düştü; vaziyeti kurtarmak için yüzlerine bakmadan dedim ki:

— Müsaade buyurulursa takdim edeyim: Barones Zimorvicz! Kadına döndüm:

— Kral ve Kraliçe Hazretleri!

Selina kalktı, zarif bir reverans yaptı. Evvelâ Ahmed, sonra Nilgün tebessümle ellerini uzattılar. O kadar... geçip gittiler. Bütün bu sahnede gözlerimi, yarı mahcup yerden kaldırmamıştım.

Biz de salondan çıktık.

— Akrabanız ne güzel bir Kraliçe! Küçük bir hükümdar değil, bir Imparatoriçe olmağa lâyık. Pek de sade giyiniyor, çok alçak gö-"üllü, zengin midirler?

Selina'ya cevap verdim:

— Milyarlara sahiptirler; hazineleri mücevheratla dolu. Yeğe-ım icap edince mükellef giyinir; taşıdığı inciler ve pırlantalara

yran kalırsınız. Azametini takındığı zaman da yanma yaklaşıl-

¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥

s

maz. Her büyük hanedan âzası gibi onun da çetin huyları, değişiklikleri vardır.

— Bana bir şiir ilham etti. İngilizceden başka lisan bilir mj,

— Fransızcası, İtalyancası mükemmeldir. Kraliçeliğinde buiü duğu adaların lisanını da öğrenivermiştir. Fevkalâde zekîdir- ¦ dans eder, piyano çalar, tenis oynar, ata biner, avcıdır, kayakçın

— Bir harika, desenize! Şiirimi Fransızca yazacağım. Kendimi tutamayarak medihde fazla ileri gittiğimi anlayıp

geriledim:

— Fakat geçimsizdir; uzaktan seyretmesi daha hoş olur.

— Gözlerinin rengini iyice tayin edemedim. Koyu gök mavisi

mi?

— Vallahi ben de bilmiyorum... Galiba ela olacak, menevişli

bir şey!

— Hayır. Zannederim parmağmdaki yüzüğün taşı renginde idi: Gök yakut: Önümüzde durup da size baktığı sırada gördüm.

— Olabilir.

Dedim, kayıtsız göründüm ama içimden sarsıldım. Nü'in üzerime çevrilen gözleri gök yakut renginde imiş. Bu gözlerin o rengi ancak severek baktığı zaman aldığını bildiğim için sevinçten sarsılmıştım. Şu Selina'yı kamarasına yahut şezlonguna bırakıp bir yalnız kalsam, kalsam da Nil'imi uzun uzun, zevkimce, rahatsu edilmeden düşünebilsem!

Yolcuların gündüz uykusuna çekildiği saat.,.

Konuşma, ayak sesi, fısıltı yok. Türbinlerin yeni işlemeğe ba;-lamışcasma yağlı uğultusunu ve pervanenin durgun suları döverken çıkardığı derinine gümbürtüyü ancak şimdi uzaktan, fato' vuzuhla işitiyorum; hoşlanıyorsun.

Kamaramdayım, soyunmuşum; üzerimde çıplak etime giy*' ğim incecik Hind keteninden bir entari var. Filhakika bu, daha z;' yade frenklerin «gece gömleği» dedikleri biçimde, yanları yırtiT lı ve modern biçimde yakasız, kısa ve kolsuzdur ama yine de entaridir.

gizim nesil entari devri çocuğudur; evde her yaştaki erkek tari giyei"di- Geniş, uzun, kollu, yazm patiskadan, kışın tüylü rengi pazenden entariler... Orta halli aileler basma entariyi âdi lurdu; öylesine daha ziyade bizim Şükûre'nin mahallesinde rastlardım-

Misafiri bile entariyle kabul edenler çoktu. Fes başta ve hır-kanısı bir şey sırtta olmak şartıyle babam evde entarisiyle otururdu ve selâmlık tarafına ekseriya yine entariyle çıkardı.

Şu var ki bu entarilerin çok temiz, ütülü olmasına dikkat edilirdi; hattâ o sebepten yatakta giyilen ile ev içinde gezilen entariler başkaydı; kalkınca değiştirirdik. Ama şimdiki pijamalarımız gibi bunları iskemle üstünde, kancalı çivide, aynalı dolapta bırakmazdık- Analarımız, dadılarımız güzelce devşirirler, bohçaya koyarlardı. Hemen hemen her giyim eşyası bohçada ve sandıkta saklanırdı.

Devşirmek, bohçaya koymak, sandığa yerleştirmek, sandık yerleştirmek kız çocuğuna en küçük yaşından öğretilmesi ihmal edilemeyen bir ev işi dersiydi. Oadlarımızda salkım saçak, öteye beriye atılmış yahut bir yere asılmış tek giyim eşyası bulunmazdı.

Kendilerine misafir olduğumuz zaman benim entarilerimi ve elbiselerimi de güzel Şükûre devşirir, elleriyle dikip işlediği süslü bohçalara kendisi yerleştirirdi. Ev işi yapan, ev terbiyesi almış bir kızın çalışmasını seyretmek o yaşımda hoşuma giderdi. Yalnız, basit şekilde mi hoşuma giderdi? Hayır, bunun cinsî zevke şiddetle hitap eden bir tarafı da vardı. Hizmetçi kızların erkek üzerindeki cazibesi zaten buradan gelir. Sabahleyin odasını toplayan hanımın da! Bu hanım yarı hizmetçileştiği için o vaziyetlerinde, eğilip kalkar, gider gelir, balkona çıkıp girerken belki de en zevkle seyredildiği bir cazibe devrinde olduğunu anlamaz.

On yedi, on sekiz yaşlarında, bitişik yalının taze gelinini sabah görürken yan pencereden gözetlemek esaslı keyiflerimden iriydi. Henüz taze uyku kokan ve uyku mahmurluğu içinde oto-rtı°tik hareketlerle numara yapan bir nevi sirk artisti, bir

/"'dansöz gibi ayni işleri, ayni eda ile her sabah tekrarlıyan bu jj \ pe kadın galiba sanırdı ki giyinip kuşandıktan, saçını toplayıp (,gj * |a i yon»'unu oturttuktan, sürmelerini çekip allığını sürdükten, §- jköyü Eczahanesinin fulya kolonyasına bulandıktan, güya lltkt dh ül dh kii l i

:or.

eiu

ilaştıktan sonra daha güzel, daha çekici oluyor. Değil! Tabiîli&j . kaybedip ucuz taş bebek ruhsuzluğu aldığını anlamıyordu.

Bütün bunları bana düşündüren entarimdi... Biraz da ev ka dınına duyduğum ihtiyaç. Bizim gibi ömrü otellerde, vapurlarda pansiyonlarda ve ara sıra uydurma aile sahnelerinde geçen maceracıların o ihtiyaçla mahzunlaştıkları zamanlar çoktur.

Şimdi Birmanya'ya çevrilmiş olan bu vapurda öğle uykusuna yatmış, benimle alâkalı iki güzel kadın var: Nilgün Sultan ve Barones Selina. Hangisini düşünüyorum? Polonyalı, yalın kat bir ipek kumaşa bürünüp yatağına uzanmış, şiir kitabı okuyordur. Muhakkak ki manzarası seyre değer. Öbürü ne yapıyor? Aklım onda!

Ah, Nil! Kaçıncı defadır ki seni, ilk karşılaştığımız andan son ayrılış dakikasına kadar hatırımda yaşatıyorum!' O Conte Verdi, Bombay, Kolombo ve Kandi'deki bir tedirgin bir uysal hayatımız daima gönlümün de, aklımın da en lezzet aldığı meşgalesi...

Ne tuhaf ki, kırk iki yılın içine karışmış belli başlısı kırk ikiyi geçen kadınlar arasında yalnız ikisi, Şükûre ile Nilgün zihnimde tam canlılıklariyle varlıklarını muhafaza ediyor. Birisi çocukluk, öteki olgunluk aşkım... İkisini de aynı taze heyecanlarla, aynı mantıksız tezahürlerle sevdiğimi anlıyorum. Galiba aşka karşı tekrar saf ve bakir ihtiyaçlar duyduğumuz, yirmi beş sene öncesine gerilediğimiz yaş: Kırk. Kırk yaşında yeni bir sevdaya tutulmayanlar gözleri açık gider.

Bir saat sonra Nil'i göreceğime seviniyorum. «Ne iyi etti de bir hafta daha kendisini görebilmek imkânını, saadetini bana verdi" diyorum. Fakat plânımı değiştirecek değilim. Hiç sevinmemiş, hattâ azıcık rahatsız olmuş tesirini yapmakta devam edeceğim.

Nitekim çay saati, Selina'dan müsaade alarak hususî salonlar" na girdiğim zaman bu davete sırf nezaket icabı, pek te can atmay3'

k icabet ettiğimi, kapalı surette anlatır bir tavrım vardı. Rolümü vaffakiyetle yapıyordum; tıpkı onun yaptıkları gibi... Polonyalının bir müddet hiç bahsini etmedi ama seziyorum: Aklı orada... Ben de yanaşmıyorum; Melik Ahmed ile kauçuk, çi-jt tik ağaçları ticareti üzerine konuşuyorum. Nil, bu sabahtanbe-i takındığı munis, tatlı ve mahzun çehresiyle dinler görünüyor. oaktıkça hattâ bakmadığım zaman bile görüyormuşçasına İçim parçalanıyor. Birdenbire, kocasının yanında ayaklarına kapanmak, af dilemek:

.— Yalan! İnanma! Mahsus yapıyorum. Senden başka kimse-vi sevmiyorum, düşünmüyorum! Benim biricik sevgilim sensin! Diye feryat etmek istiyorum. Kendimi tutuyorum. Melik Ahmed bir aralık sordu:

— Ahbabınız güzel Madam, size uzun uzun bir şeyler okuyordu. Merak ettik. Yazar, yahut gazeteci mi?

— Şair, dedim, mükemmel bir şair... Nil için bir manzume yazacak, hayran kalmış.

Nil söze karışmıyor; kendinden bahsolunmuyormuş gibi uslu uslu, henüz uykusunu açamamış bir çocuğun kahvaltı masasındaki lâtif haliyle, pencereden denize bakarak iştahsızca çayını içiyor. -Öyle masum, dalgın, lâtif ki tıpkı çocukmuşçasma kucaklayıp dizlerime oturtmak, elimle ağzına reçelli bisküviler vermek:

— Bunu da benim hatırım için ye! Mini mini Nil'im, yavrum! Demek arzusunu duyuyorum; fazla bakamıyorum; şefkat ve

ana muhabbetiyle doluyorum. Yumuşayarak kabahati bağışlamak üzereyim, dayanamıyacağım. Eğer bu içli hali, yahut bu ustaca manevra devam ederse ben yenileceğim.

Hasta olduğunu unutuyorum. Her nekadar «Ben o Nilgün de-'ftı, sahteyim; sarayda büyümüş bir

kızım)) dese de biliyorum ki Igün Sultanın bizzat kendisidir. Örselenmiş şuuru, çektirdiğim •ye dayanamaz, tekrar bozulursa aşkıma bir de vicdan azabı ; üâve edeceğim?

Gibi endişelere bile düşüyorum. Fakat yaptıklarını haydi fedeyim; lâkin yapmakta devam edeceklerinden yakamı kurta * mak, Nil'i normal hırçınlıkta bir sevgiliye çevirmek için tecrüb mi yarı yolda kesmemek lâzım geldiğine de inanıyorum.

— Bu gece ay var, dedim. Bengale körfezinin suları şirndit-gibi durgun olduğu zaman mehtap bir «feeri» ye döner. rw-yalnız ışıklanmaz, bir morarır, bir mavileşir, turuncu ve tirşe renk ler bile alır. Bir takım torpil balıklarına da rastlarız. Kuyrukların dan yıldızlar saçarak sürü halinde denizin üstünden akıp giderler Dikkat ederseniz bunlar yıldız dahmeleri atarken kestane fişeği gibi patlama sesleri de çıkarırlar.

Nil, yumuşak bir çay şekerini süslü kâğıdından çıkarmakla meşgul. Çıkardı ve şekeri dişlerinin arasında kırdı, çocuk tavnyle eliyle ucundan eme eme yiyor; hışırtısını duyuyorum. Kimbilir o basit tatlı şeker parçası şimdi parmaklarının ve ağzının kokusu ve tadı ile ne nefis bir «fondan» a dönmüştür; ne güzel «Duo» ve «rose pourpre» kokuyordur!

Hissediyorum: Mahalle kızı tavırları almakla başlayan küstah ruh haletine girmek üzere.... Bisküvi tabağına uzanan elime, birdenbire kaşığı ile vurdu. Yüzüne hayretle baktım. Gözlerimin içine yılan derisi güzelliğinde soğuk ve korkunç elâ gözlerini dikmij o da bana bakıyor. Bereket Melik Ahmed demin müsaade istiye-rek kalkmış, çekince duvardan açılıp büro şeklini alan masada, az evvel stevard'ın getirdiği bir mektuba cevap yazıyor. Türkçe:

— Ne var Nil, dedim, fazla mı yedim, şişmanlamamı istemiyor

musun?

— O kadını istemiyorum! Eğer bu gece mehtapta seni onunla

gezer görürsem...

— Ne yaparsın?

— Beynine bir kurşun sıkarım! Mapa'da bir tek kurşunla senden daha iğrenç, daha murdar yaban domuzlarını devirmeğe alı§' tim. Bu kadar! Eğer şaka yahut itiraz, bir kelime cevap vermeg£ kalkışırsan haykırırım ve kocama belime sarıldığını söylerim!

Barda tek başıma, uzun iskemleye oturmuş, etrafıma bakma-

içiyorum; işin içinden nasıl çıkacağımı düşünüyorum. Sakla-sa lüzum yok: Nil'in tehdidinden korktum; kendim için olduğu vadar onun için de korkuyorum.

İngiliz vapurundayız ve bir İngiliz limanına varacağız. Ben •jgbilirim; onu da cezasız bırakmazlar. Hollanda hâkimiyeti altınca oyuncak bir Kraliçe olmasını kim dinler? Fransa'daki gibi İngiliz kanun ve jürisi kadınların işledikleri ihtiras cinayetlerini hafifletici sebeplerle neticelendirmez. Orada âdeta «kısas» kaidesi hü-kümfermadır; öldüren ölüme yollanır. Bir aralık Aşfuriye akıl hastahanesinde yatmış olması bile cezası hafifletmeğe kâfi değildir.

Ne yapacağım? Selina'dan istifade ederek oynamağı tasarladığım rolü bırakmalıyım. Birdenbire kadına karşı soğuk, çekingen davranmağı da onuruma yediremiyorum. Az sonra yanıma gelecek; beraber bulunamıyacağımı ne yüzle söyleyeceğim?

Dördüncü kadehteyim. Başımı arkaya çevirmeden, her an sırtıma Selina'nm eli dokunmasından ürkerek içiyorum. Nihayet korktuğum oldu, omuzuma bir el yaslandı. Polonyalı güzelin mor susam gözleriyle karşılaşacağıma emin, ne diyeceğimi bilmeyerek döndüm.

Nil bu! Fakat çok acaip bir Nil. Nil'e benzemiyor, ama Nil! Hintli kadınlar kıyafetinde bir «sari» ye bürünmüş... Açık gri, etrafı iki parmak kalınlığında sarı sırma işlemeli, gayet zarif bir kumaş. Bu kumaşın altında sadece kombinezon vardır. En hoş ciheti, alnının ortasına, da yine Hint usulü bir kırmızı yakut yapıştırmış; gülümsüyor.

İskemleden indim; az daha yuvarlanacaktım.

— Yanındaki tabureye oturayım mı? Diye sordu.

— Rica ederim, dedim, burada bar iskemlesine çıkman mevki-mle mütenasip olmaz. Hele şu kıyafetle...

Öyleyse dışarıya gel; emi?

Barmenin fiş kâğıdını çarçabuk parafe ederek arkasından y rüdüm. «Sari» içinde vücudu, endamından kaybetmemiş; hattâ \- tif bir Doğulu tenasübü almış. İnsana kalçaları daha irileşmiş omuzları daha genişlemiş, tombul bir istanbul hanımına dönm" hissi veriyor. Maşlah devrindeki istanbul hanımı!

Dünyada maşlah kadar vücuda uymaz, yakışmaz bir elbi yoktur. Lâkin istanbul kadını bir zamanlar yazlıklarda o katı, ko] , yakasız, dört köşe, mihrap ve seccade süslerini andıran sırm desenli elbiseyi, vücudun icabettiği yerlerini belirterek öyle bi hüner ve koketri ile tutardı ki en usta terzinin makasından çıkmış i mantodan daha zarif olurdu. Bütün marifet tutuşta, daha doğrusıı bazı yerlerini bol, bazı yerlerini dar tutarak yürüyüşte!

Nil de «sari» yi çok güzel idare ediyordu. Kendimi bir sene yazı geçirdiğimiz geniş bahçeli Erenköyü köşkünde komşumuz Ce-lil Paşanın dul kızıyla yürüyorum sandım. Misafirliğe gelip te

geciktiği vakit bana:

— Necile Hanımı götürüver; yalnız gidemez.

Derlerdi. İki bahçe arasındaki ara kapıya kadar köskös, sıkıla kızara refakat ederdim. Lâkırdı edemezdim; on yedisinde idim. O, yirmi beş yaşında ve bütün erkeklerin gözü üzerinde, eski tâbirle epeyce oynak, tombul, enine boyuna bir kadındı. Yine komşularımızdan bir Nazırın damadına âşık olduğu rivayet edilirdi. Yemiş ağaçlarının çardakların, kameriyelerin büsbütün kararttığı akşam alaca karanlığında yanımda giden genç bir duldan en izli kalan hâtıra gül kurusu maşlahı ve maşlah altındaki uzun etekli elbisenin sarılıp sarmaladığı duru beyaz vücudu idi.

Onun ayağını basarak geçtiği yollarda bizim evdekilerin kullanmadıkları, ismini bilmediğim, herhalde pek pahalı bir parfüm dağılırdı. Kendisi de konuşamazdı. Yalnız bir defasında, çardağın loşluğuna girdiğimiz vakit durmuş, eliyle yanağımı sıkmış, çenemi okşamış, boğuklaştığma şaştığım bir sesle:

— Cicim, sen güzel bir delikanlı olacaksın, demişti; şimdide11 yarı olmuşsun bile! Beni çok mu beğeniyorsun? Başbaşa

ca

I uşrouyorsun. Aklından herhalde ayıp şeyler geçiriyorsun da

Jon Seni gidi küçük capkm seni!

onaa' '

}şte «sari» ye bürünmüş Nilgün Sultanın arkasından bu hâtıra-hayret verici bir süratle anarak yürüyorum. Güverteye çıkm-durdu; dedi ki:

_— Ahmed briçte, neredeyse kalkarlar; bir çift söz edebiliriz. Reni kıskandırmak için o kadınla düşüp kalkıyorsun, değil mi? Ajaya araya bu harcıâlem oyunu mu buldun? Ayol, sen sahiden ocıılc kalmışsın. Ama belki de bundan dolayı sevimlisin. Dinle: Mühim bir itirafta bulunacağım.

— Bir yalan daha!

Demedim, bir kelime konuşmayacağım.

— Eğer sana Nilgün Sultan olmadığımı söyledim, olmadığımda daima ısrar ettimse bu, muhabbetimden ve korkumdandı. Tahkik eder, bir hastalık geçirdiğimi öğrenir, ürker, benden tiksinirsin diye korkmuştum. Niçin bir şey söylemiyorsun?

— Nil'inden hakikaten soğudun mu, yoksa? Nihayet canına tak mı dedi? Bir daha yüzünü göremiyecek miyim? Cevap ver! Cevap ver! Vermezsen atarım kendimi denize!

Küpeşteye, denize baktı. Yürüyor. Tehdit faslı devam etmektedir; ya beni vuracak, ya kendini öldürecek! Yapamaz, yapamayacak. Fakat yapıverirse?

Elini yakaladım; sımsıkı tutuyorum, kırarcasına sıkıyorum. Soğukkanlılıkla dedim ki:

— Buna ben senden evvel karar verdim. Şu vapurda yarın, öbür gün, uyandığın zaman bir yolcunun eksikliğini haber alacak-s"i. İşte, o kadar! Şimdi ne yaparsan yap.

Elini bıraktım. Nil bırakmıyor; tırnaklarını bileğime geçirmiş, etime saplıyor ve şöyle diyor:

— Beni kurtar, sevgilim... Hasta Nil'ini kurtar! Bilemezsin ne azaP çekiyorum, ne azap!

Vapurun birdenbire yanan elektrikleri yağmur yağıyormuşça-

sına ıslak, titrek, buğulu... Yaş olan benim gözlerim! Sonsu2 v-yağmur benim iç âlemime yağıyor. r

Açık gri, altın şeritli «sari» ile ve alnına yapıştırma ^ yine yakut kolyesi, küpeleri, bilezikleriyle yemek salonuna gir ' Mapa Melikesi Nilgün, oradaki erkeklerin — hissettim— âdeta n fesini tıkadı; kadınların sanki renklerini uçurdu.

Güvertedeki heyecanlı sahneden sonra dairesine gitmiş, ^ mücevherleri takmış-, makiyajmı tazelemiş, taze bir yüzle mem. nun ve mütebessim, aynı zamanda mağrur, yemeğe öyle gelmişti Hem de galiba, önceden yerlerini almış olanların gözleri önünde güzelliğini, hoş kıyafetini, şa'şaalı mücevherlerini teşhir için kasten gecikerek...

Masanın başına gelince etrafa baktı. Tanıdıklarına tebessümlerle iltifatlar dağıttı; bizi ayrı bir tavırda başıyle selâmladı. Bilhassa Selina'ya tatlı tatlı gülümsedi. Sanki az evvel denize atılmağı ve ikindi üstü beni bir kurşunla yaban domuzu gibi vurup öldürmeği düşünen başkasıydı. Şimdi kamarasında sinir buhranları arasında kıvranan yahut sedol iğnesiyle uyuşturulup baygın yatan başka bir Nilgün vardı.

Buradaki Nilgün haşmeti içinde yaşamaktan mes'ut, sinirleri çelikten, dünyaya alırmayan, bütün dertlere yabancı ve kayıtsız, sapasağlam bir kadın! \

«Sari» yi kendisine bir yakıştırmış ki eksantrik bile görünmüyor. Ezelden elbisesi o imiş, etiket icabı hep öyle giyinirmiş gibi Selina, kraliçenin zarafetine ve şa'şaasma hayran, azıcık şüpheye, belki de kıskançlığa düşerek:

— Sultan neniz oluyordu? Diye sordu.

— Dayısı sayılabilirim; anasının baba ayrı kardeşiyim. Cevabını verdim, sakinleşti; ben de azıcık daha rahat etfflLC

haldeyim... Nilgün'ü sükûna kavuşmuş görmenin rahatlığı içinde' yim. Ahbabım sözünü yine

edebiyata getirmiş, talâkatle konuşu1'

pA

337

,

gayet iyi dinler görünerek bambaşka şeyler düşünüyorum; dinlendirici hâtıralar arasında ferah ferah dolaşıyorum. Kadı-,__ dinlememekle beraber — dikkatle dinler görünmeği başara-van erkek, yerini rakibine çabuk terkeder. Hele Selina nevin-rnünevver geçinen kadınların en büyük zevki karşısında dinmesini bilen bir âşık bulmaktır.

O, anlata dursun, ben Nil'in arkasındaki «sari» nin hatırlattı-- maşlah11 ve yeldirmeli hanımları ve eski devrin geniş bahçecini düşünüyorum.

Ah, gençliğimin bahçeleri! İçlerine yayılarak başörtülü, yeldir^ -jeli, maşlahlı tazelerle birlikte mevsim yemişleri toplayıp yediği-/ miz eski bahçeler! Geniş bahçeler! Duvarlarla çevrili, komşu ba- f^ kışlarından korunmuş, mey*e ağaçlarıyle dolu, kuytu, intizamsız, \ bostan kuyulu, kuyu dolabını gözleri kapalı, boynunda hazin sesli ^ çıgırak, yaşlı bir at çeviren geniş bahçeler!

Her meyve çıktığı zaman bizler, kadın erkek gençler kuytuluğuna sığınır, keyfimizce yemiş derlerdik. İlk toplanılan ve yenilen çağlabademi idi; sonra henüz tatlılanmamış caneriği... Kadınların bu, birisi tüylü, öbürü ekşi ham yemişlere düşkünlüklerine şaşardım.

Benim elimi bile sürmekten çekindiğim çağlabademinin iç gı-cıklayıcı, kadifemsi temasından kadın dudakları acaip bir zevk duyardı. Ham eriğin mayhoşluğundan ve tok kütürdüsünden haz edişleri de tuhafıma giderdi. İşin içinde muhakkak bir «cinsî sır» vardır. Erkeğin duyamadığı bir keyif!

Çağlabademi kopardığımız günler, çok defa baharın nemli, rüzgârlı, serin zamanına rastladığı için o tablo şimdi gözümün oıünde canlanırken yeldirmeli ve maşlahlı genç hanımları başörtüleri arkaya kaymış, saçları dağılmış, etekleri havalanmış, yüzle-n soğuktan kızarmış halde görüyorum; ayakkabılarımızın altında-1(1 kırmızı renk-li, arasından kuru otlar fırlamış çamurun ağırlığını dt)yar gibi oluyorum.

Hattâ geçtiğimiz yaş toprak yollarda bıraktığımız irili ufaklı "ak izleri ve ökçelerimizden kopmuş, yahut silkilip atılmış biçim

F.: 22

338

biçim çamur kalıpları da çağlabademi tablosunun lüzumlu bir ,,a

tay» ıdır.

Dalgınlığımı sezmesin diye Selina'nm sözlerini heyecanla t

dik ettim:

— Hakkınız var, çok doğru söylediniz, sizinle tamarmyie a,

fikirdeyim.

Çalarını harekete getirmiş, dış vazifesini bitirmiş antika V-masa saati gibi tekrar iç hayatımın işlemesini dinlemeğe başladım-Şüphe yok ki en güzel yemiş devşirme tablosundan biri de ye şil yapraklar arasına dizili kırmızı kiraz taneleriyle ağırlaşmış ua rin dalları kendine doğru çekerken, o dal kadar narin meyveli bi-tazenin ayakları üstüne kalkmış, gerilmiş vücudu idi. Yeldirme ve maşlah o tabloya çok yakışıyordu; bir'*Japon veya Çin «estamp)- ¦ hoşluğu veriyordu:

Asırlar ne kadar artsa, nesiller ne derece değişse insanlar bir kiraz şıngılını ellerinde tutarak birbirlerine «Hangisini alırsın? demekten ve papatya yapraklarını da «Seviyor! Sevmiyor!» diye koparmaktan vazgeçemeyeceklerdir. Biz bunları yapmıştık; siz de yapıyorsunuz; gelecekler de yapacaklardır.

Selina'ya dikkatli dinleyen bir adam taklidiyle tekrar ettim: — Fikirlerimiz bir... Pek güzel anlatınız... Enfes! Saat yeniden tatlı, yumuşak, sevimli tıkırdısma devam ediyor: Eski köşklerin çoğunda duvar kenarlarına fındık dikilirdi; taze fındık yemeğe de çıkardık. Bunu hatırlarken de taze fındığın dış kabuklarından ellerimize sıvışan ince, nefis kokulu ve tutkallı sütü hissetmekteyim. Fındığın kabuğundan çıkıp da o, en süslü karemelâ ve şekerleme kâğıtlarından daha güzel, fiyongolu dış ambalajını ve kıvrak sert kabuğunu beğenmemesi gerçekten haksızlıktır. Bereket hayvanlara ve nebatlara böyle saçma şeyleri uydurup söyletiriz.

Benim toplanmasını sevdiğim yemişlerden biri de yabanî <¦ gürtlendir. Böğürtlen hakikaten insana alışmamış bir hayvan r kendini kolay kolay teslim etmez; dikenlerini bütün vahşîlig'

llannıasını bilir; ellerimizi dalar, elbiselerimizi yırtar. Parmak -ırnıza kendi meyvasma benziyen, kan damlasından ufacık bir ye-. verdiği ve bunu yalatarak intikamını aldığı da çoktur. Böğürt-

azıcık kan kokusu karıştırılarak yenen meyvedir!

Birmanya'ya giden bu vapurda nasıl da kendi memleketimin Hıralarını taşıyarak, hâtıralarıyle yaşıyan bir adamım... Herkes liba benim gibi: İnsan yurdundan uzaklaşıp kendininkine benzemen ülkelere daldıkça öz memleket hâtıralarına daha fazla sa-rılıvor.

Silkindim; hemen Nilgün'ün masasına göz.attım. Meğerse bana baktığı için — çok defa olduğu gibi bu bakışın tesirine kapıla-rajj .— başımı ona doğru çevirdim. Etrafa, bilhassa konferansıyle pek meşgul görünen Selina'ya belli etmeden elini yüzüne götürdü, vanakları üzerinden geçirdi. «Traş!» mânasına...

Bütün neşesini, alaycılığını yeniden bulmuş; hepsini unutmuş: Yaban domuzuna yerleştireceği

kurşunu ve Bengale Körfezine iri bir buket gibi fırlatıp atacağı kokulu güzel vücudunu!

Peki ama ne olacak? Haydi, hepsine tahammül edeyim; bütün oyunlarına, yalanlarına, öfke ve titizliklerine... Dayanamadığını nokta şu: Beni sevdiğini, benim olmak istediğini söylemese, o tarafa hiç yanaşmasa, vaitlerde bulunup kaçamaklar yapmasa!

Bu, kaçıncısı? Seylan'da beraberce, bir köşkte geçirdiğimiz, o, hiçbir erkeğe nasip olmadığını iddia edeceğim hayat hep kaçamaklarla dolu idi. Elime, avucuma giriyor, fakat yine de parmaklarımın arasından sızıp süzülüyor, uçup gidiyordu. İki buçuk yıl süren ayrılıktan sonra Şandernagor'da aynı şey oldu. Hep böyle olacak. Kâh masumca, kâh şuhlanarak tahrik edici yüz çeşit hüner gösteriyor, omuzunu öptürüyor, başını göğsüme sokuyor, dişlerini etime geçiriyor, yanımda soyunup giyiniyor, banyodan bornozu ile ™p dizlerime oturuyor ve ufak bir hudut ilerlemesi yapsam: 1Q

— Bu olmaz, sevgilim! Bunlar olmaz!

Diye çekilmenin yolunu buluyordu. Haydi Seylan'da genç bir sızdı; şimdi bir kadındır; hem de ne mükemmel gelişmiş bir ka-ın- En doğrusu uzaklaşmak! Yıllarca uzaklaştım; unutabildim mi?

Diyar diyar peşi sıra koşmadım, her yerde izini aramadım mı? v

yapacağım odur.

Nilgün'ün aşkından beni ancak o aşktan daha kuvvetlisi, kas ga ve tayfun gibi birdenbire başımda patlıyanı kurtarabilir. Ner

i . de o kadın? Şu Selina, Zülma, hatta Nora mı? Zavallılar çok g^ zel, lâkin en basit mahluklar! Bir gecenin içki âleminde ve dah

| arabada iken kilidinin şifresini veren ve mevcudunu teslim, ede

1 r bîçare şehvet valizleri!

I Selina'ya dedim, ki:

I? — Mapa Kralına mecburen söz verdim; benimle konuşacakları

varmış. Sizi dans salonunda bulurum. Yalnız kalmanızı hiç iste. miyorum ama... Belki biraz gecikebilirim de...

Hayli içmişiz. Ayrılmağı istemiyor; barda daha da içecek, gi. dip şezlonglarımıza uzanacağız; şiirler dinleyeceğim. Elimi tutacak, okşayacak. Sonra kuytu bir tarafa çekileceğiz, mehtabı seyredeceğiz. Arasıra dans... Tekrar mehtap safası. Nihayet gece yarısı olacak Kamarasına götüreceğim. Ama öyle bir zamanda gideceğiz ki, koridor bomboş; ışıklar loş. Birbirimize:

— Bonne nuit! A demain!

Diyeceğiz; ayrılış taklidi yapacağız. Birdenbire belimden yahut kolumdan içeriye çekecek... Bezmişim bunlardan! Fakat bezmekle beraber yine kaçmayacağım. Mesleğinden bıkmış bir politikacının duyduğu tiksinme ile bekleneni yerine getireceğim.

— Beni bunlardan kurtar, Nil!

Nil, öteden masaya dayadığı elinin parmağını, kimseye far-kettirmeden çabuk çabuk, köpeğini çağırırcasma oynatıyor; «Gel! Yanıma gel!» diyor. Belli ki hafif tertip başı dumanlı... Ne iç açıcı gülümsüyor, o epeyce münasebetsiz hareketini ferah çocuksu, muhabbetti tebessümüyle ne güzel hafifletip bir lütuf şekline sokuyor Daha ilerisine de gitti: Yine etrafa sezdirmeden bir ara dudakla' rını buse biçiminde açıp kapadı.

Başımla «Şimdi geliyorum» dedim. Büyük Paris terzilerinde" birinin markasını taşıyan tuvaleti içinde en aşağı Nilgün kadar di»' kati çeken Selina'ya refakat edip dışarda ayrıldıktan sonra bu ya§

âşık zağar, görünmez kuyrıığu ile sevinç içinde, iki yanını döve dö-ve sahibesinin işaretine koştu. Oh! Nil'i teneffüs ediyorum.

Masalarına oturunca şakacı tavırla Türkçe dedi ki:

_— Kötü durumdasın; seni kıvançlı bulmuyorum. Bayan ozan kafanı şişirmiş.

Sonra Melik Ahmed'e döndü, İngilizce:

__ «Durum» vaziyet, «kıvanç» sevinç ve «ozan» şair mânasına

gelen yeni kelimelerimiz! O, getirttiğimiz gazeteler artık bu kelimelerle yazılıyor. Bereket lisan öğrenme istidadım kuvvetli! Yoksa dilimi unutacaktım.

Nil'in memleketine ait haberleri takip etmesine memnunum; hanedandan çoğu zaten böyledir. Fakat ecnebilerle evlenmiş ikinci nesil kadınlarının çocukları, hele sonrakiler yabancılaşacaklar. Meselâ şu tatlı Türkçesine de ve temiz Tüklüğüne de hayran kaldığım Nilgün Sultanın yarın bir çocuğu olacak, ana zoru ile çat pat, derme çatma Türkçe konuşacak... Arkadan gelen nesilde ne cedlerinin lisanı, ne de ninelerinin güzelliği kalacak!

Nilgün'ün çocuğu?

Bunu Endonezya kanı ile — en iyi ihtimal olarak — Melik Ahmed'e benzetmek günah! Nil ile benden doğacak yavru nasıl da tatlı bir istanbul Türkçesi konuşurdu, bir istanbullu zekâsıyle nasıl da güzelliği ayrı bir kıymet kazanırdı. Aklımdan bunları geçirirken Nil:

— Hani bize torpil balıklarını ve emsalsiz olduğunu söylediği-mz Bengale Körfezi mehtabını seyrettirecektiniz?

Böyle bir vaitte bulunmamıştım; ikindi üzerine sadece kroki-sını çizmiştim. Melik Ahmed özür diledi: Biri İngiliz, öbürü Hol-andah iki iş adamıyle —bunları tanıyorum— görüşecek, ancak iki saat sonra bizi bulacakmış.

Hep beraber çıktık. Nil, hava serinlediği için elbise değiştirge gitti; çarçabuk döndü. İnce beyaz yünden geniş bir mantoya

bürünmüş; bir kapak resmi kadar zarafetiyle göz alan eksam •

bir manto!

— Çoktandır giyinip soyunmam kolay, diyor, oda hizmetçi] rimden biri bizimle seyahat ediyor; dört tanesinden biri... Ama a-zeli değil... Mapa'da biz Zeyneb var, görürsen muhakkak tutuh, sun. Onu senin hizmetine vereceğim; İngilizce de biliyor. Büf-elbisesi renk renk pullu ipek bir peştemaldan ve kısacık bir blû? dan ibaret! Madam la Barones ne oldu? Projenizi bozdum galiba1)

İşitmemezlikten gelerek diyorum ki:

— Suların rengini ve balıkların pırıltısını iyice görmek icjn arka tarafa yürüyelim, mümkün mertebe loş bir köşe seçelim. Hattâ doğrudan doğruya ay ışığı vurmayan kuytu bir yer...

-— Kimsenin bizi göremeyeceği bir yer, demek istiyorsun; o Lehli kadının arasa da bulamayacağı bir siper...

— Nasıl tefsir edersen... Keyfine. Münakaşa istemiyorum. Kaşlarımı çatmış, lüzumsuz bir ciddiyetle ilerliyorum. Nil kızmıyor.

— Bak, diyor sana ne getirdim! Mantosunun altından bir termos şişesi gösteriyor:

— İçinde sevdiğin brandy var; Courvoisier'in en eskisi... Termosun bardağı da iç içe geçme çifttir. Büyüğü senin, küçüğü benim! Memunun musun?

Memnunum ama söylemiyorum. Erenköyü'ndeki kocaman bahçede, köşkten konyak aşırır, Şükûre ile beraber gizlice bağa inerek otlara oturur, mehtaba karşı içerdik; şeker getirmeği de unutmazdık; sonra eve dönerken kokusunu bastırsın diye karanfil çigne' nıeği de... Günah işlemek ve yasağa kafa tutmak zevki!

Nil bu çocukluklara bayılıyor; belki aynı şeyleri saray korusunda o da yapmıştı; yahut Lübnan yazlıklarında. Acaba kin le? Keski Nilgün'ü Beyrut'ta bulunduğu sırada, henüz on sek iken tanısaydım. Nasıl da incecik, saz benizli, hırçın ve fett; kızdı! Ne kaçamaklar, ne gizli kapaklı, fakat masum oyunİE pardı. Melike olarak da oyunlarına, bir istanbul kızı şuhlu; devam ediyor.

___ Elini cebime sok!

pedi. Mantonun cebi kâğıtlara sarılı çay şekerleriyle dolu...

^- Ötekileri unutalım, insanlardan uzak bir yerde, meselâ bir fioğaZiçi yalısının parkında saklanmış iki sevdalı komşu çocuğu •jji yanyana yere oturalım; eşref saat gelince kimseye göstermeden Ç°k dikkat lâzım, toy bir delikanlı beceriksizliği ile yanağımdan Öpüverirsen hoşuma gidecek! Dudaklar tehlikelidir; unutur-un; Polonyalının karşısına boyalı ağızla çıkarsın; darılır.

Selina'yı zihninden atamıyor. Kıskançlığı, her hissi, heyecanı gibi bir hafifliyor, bir artıyor; lâkin büsbütün yatışmıyor.

Loş, kuytu, gözetlenmez yeri bulduk. Burası bizim durduğumuz nokta, tek merdiveni iyice görünen ve biri çıkınca muhakkak farkedilen üst güvertenin ucu. Aşağıda radyo yakın bir müstemleke istasyonunun müziğini aksettiriyor. Şimdi çalman bir «blouse»'-dır.

Birbirimize pek yaklaşmıştık, küpeşteye dayanmış, denize bakıyoruz. Sular ne siyah, ne mavi: Lâcivert kumaş üstüne aynı renkte «payet» işlenmiş bir dansöz eteği renginde ve pırıltısında... O etek nasıl dönüp çevrildikçe kâh koyulaşır, kâh ışıklanır, parça parça ışık ürpermeleri ve titreyişleri geçirirse deniz de öyle: Üzerine payetlerle acaip desenler işlenmiş bir etek imişçesine sudan ziyade kumaşı andırıyor. Derinliği, şeffaflığı yok... Sadece pırıl pırıl bir satıhtan ibaret.

Ellerimizi gezdirsek mayi tesiri yapmayacak; ıslanmayacağız. Kumaşı tutacağız, kaldırıp çekeceğiz, buruşturacağız, hattâ dev-Şirebileceğiz, sanki! Nil, bir sirkte henüz beklediği numara sırası gelmediğinden dolayı sabırsızlanan bir çocuk gibi:

— Nerede torpil balıkları? Haniya kestane fişeği sesi çıkara-rak koşuşup patlarlardı?

Diyor. Bu, geniş mantolu, yirmi dört yaşında, saltanatlı kadm-ocuk o haliyle ne kadar saf! Hakikaten yanağından öpülecek kısa r'kli, beyaz çoraplı, başında kordelâ, bir kız çocuk!

City of Haddington'un uskuru, arkamızda hafif bir köpük bı-

rakıyor. Durgun havalardaki baca dumanı gibi dosdoğru ı,7~ gittikçe sivrileşen, kaybolan, âdeta

sarışın bir köpük... Nil'e di

rum ki:

— Küçüklük yaşımı düşündüğüm zaman ayrı bir güzellikte V kaç köpük hatırlıyorum. Sonradan hic ehemmiyet vermediğim

ı köpüklerden biri vapur köpüğüdür. Pek ufakken Boğaziçi vapu larının çoğu yandan çarklı idi; kadınlar yalnız arka tarafta oty duklarından bir köpük seli içinde geçerek giderdik. Pataklandık ça aklaşan, hışıldayarak yayılan, yayılıp sökuldükçe yenileriyu tekrar kar rengi alan köpüklerden gözümü ayıramazdım. ¦— Başka köpük neydi?. Sabun köpüğü mü?

— Evet, çamaşır günleri evde leğenlerden taşan sabun köpükleri! Bir de...

— Hamama soktukları zaman şişirip üfürdüğün köpükler değil mi?

— Hele onlar! Hamam eziyetinin tek eğlencesi, tesellisi —y]. kanırken gözlerimi yakmasına rağmen -— köpüktü. Sabunu ellerimize bular, baş ve ikinci parmak arasından boşluğa üflenen sabun köpüğünden iğri büğrü, bazan yuvarlak, bazan beyzî, rengârenk, zar kadar ince balonlara bayılırdım.

— Peki, sabunlu su doldurulmuş tasa bir bez örtüp üfleyerek kat kat, mini mini kubbelerle kurduğumuz eleğimsağma renkli sabundan köşkleri beğenmez miydin? Ö köşkler hiçbir masalda işitmediğimiz en hoş rüyalarda görmediğimiz kadar güzeldi.

— Doğrudur, hayal kuvveti bu derece zarifini tasavvur etmeğe kâfi gelmez. Sabun köpüğü geçici ve değişici her güzelliğin, saadetin, gençliğin, baharların ve çiçeklerin, aşk ve ihtiras şiirinin bir sembolüdür. Sabun köpüğünden balonun havalanıp uçarken birdenbire çatlayıp hiç olmasına çocukken gülerdim. Şimdi «B'r ömür böyle geçer» diye üzülüyorum.

Nil içini çekti ve:

— Asıl şair sensin, dedi, o Leh şırfıntısı değil!

Anlamağa yanaşmıyorum. Selina bahsini sükûtla karşılanıl-içerlediği belli. Meydana vurmak istemiyor. Diyor ki:

Benim bayıldığım bir köpük daha vardır: Kaynatılan reçel- devrile devrile tencere üstlerinde katmerlenen köpükleri... lan ikide bir, kepçe ile tabağa alırlardı; usulcacık parmağımı nar, kofluğuna ve yavanlığına aldırmayarak köpüğe karşı duyu-cocuk merakiyle yalar, yalardım. Hele çilek reçeli, frenk üzü-mü şurubu köpüğü!

__ Bence, dedim, kâinatta her güzel şey, çiçek, yemiş ve sen, hünerbaz tabiatın üflediği, çeşitli renkte, şekilde, rayiha ve lezzet-donmuş köpük marifetlerisiniz. Nil! Şu dakikada kendinin en güzel köpükten daha güzeline benzediğini uçup gidecek, kaybola-calonışçasına bana korku verdiğini biliyor musun? Manto ne kadar yakışmış, kalkık geniş yakası yüzünü nasıl da açıyor!

Nil kenara bıraktığımız termostan iki kadehi de yarı yarıya doldurdu. Büyüğünü bana verdi, küçüğünü kendi aldı.

— Bir defada içip bitirelim; bir hamlede!

Dedi. Yüzüme muhabbetle bakıyor, loşlukta bulunduğumuzdan gözlerinin rengini görmüyorum ama muhakkak ki gökyakutun en tatlısı..

İçtik. Nil, termosu, bardaklarıyle beraber denize fırlattı.

— İçtin mi, sevgilim? Tadını beğendin mi?

— Biraz buruk geldi bana...

— Evet, azıcık buruk... Ama pek tabiî.

— Neden tabiî olsun?

Sükûnetle, halim ve selim cevap verdi:

— İçine «monuba» karıştırdığım için...

— «Monuba»? Bilmediğim bir şey.

— Elbette bilmezsin; bizim Mapa yerlileri kullanırlar.

— Keyif verici bir ot mu?

— Hayır bir toz.

Başını tuttum, ışığa çevirdim. Yüzüne bakıyorum; o bana bakıyor.

~~ Ne yaptın Nil? Söyle! Korkuyorum! Senin için korkuyorum. °u toz...

346

— ... Hiç ıstırap çektirmez; evvelâ bir canlılık verir, sonra t

bir uyku.

— Uyanması olmayan bir uyku?

— Evet!.. A, beklediğimiz balıklar bunlar olacaklar... Görü musun, suyun üstünde kıvılcımlar saçarak gidiyorlar!

Vücudumda hakikaten bir değişiklik duyuyorum, başıma k çıkıyor; kulaklarımda çınlamalar başladı; yanaklarım sımsıcak Birkaç saniye ne yapacağımı bilemedim. ~*.

Sonra? Sonra sis... Bu sis ne kadar sürdü? Bir dakika mı)y saat mı? Mehtap altında mıyız; sabah aydınlığında mı? Uyuy0 muyum, esrar dalgasına mı tutulmuşum? Gördüklerim ve yaptık. larim lıayalât âleminde mi geçiyor, yoksa gerçek mi? İyi sezemiyorum. Kendimi oracığa çökmüş sanıyorum, aynı zamanda ayakta olduğumu biliyorum.

Evet, yanımda, tâ yanıbaşımda... İşte gözleri-som gökyakut kesilmiş, beni seyrediyor. Bekliyor; bir şey bekliyor, bir şey isti-yor. Sis ve dumana karışmış olmasına rağmen ne kadar vuzuhla görünüyor! Nasıl da yalnız kendisi ışıklı, kendinden başka her şey

puslu!

Belinden yakaladım. Gören, gelen, gözetleyen var mı? Artık hiçbir şeye aldırmıyorum. Kemerini koparırcasına çekerek mantosunu açtım. Ne rengini, ne biçimini farketmeğe vakit bulamadığım yok denilecek kadar hafif bir tuvaletin hemen hemen çıplakmış hissi veren tülü içinde Nil dipdiri, sapasağlam, alabildiğine güzel. Henüz hayatta! Ben de henüz yaşıyorum.

Ona nihayet bütün mânasıyle kavuştuğum bu sahneyi — ' romanım hakikî bir maceranın tek yeri değiştirilmemiş hikâyes masaydı — belki daha rahat, daha süslü görünme üzüntüsü, ' korkusu karışmamış bir dekor ve bir vaziyet içinde tasvir edeı Boğuk bir sesle:

— Artık kurtuluş yok, diyorum, karşı koyma yok! Oyu düzenbazlık yok! İçirdiğin zehir ister öldürücü, ister uyutucu, uydurma olsun, ister haykır, rezalet çıkar, ister kendini deniz mağa kalk, kurtulamayacaksın!

Ufluhabbet sözlerim bunlar... «Sevgilim, ruhum, hayatım» filân

ffliyorum. Azarlıyorum, kaba kelimeler kullanıyorum, hırpalıyo-

m kollarını büküyorum; dizlerimle dizlerine yaslanarak, Mapa

jjkesi Nilgün Sultanı bir ihtilâlci ve çeteci hoyratlığı, hısımı,

Hinliği» haklı hunharlığı ile yerde sürüklüyorum.

Sürükleniyor. Güzel başı bir tarafa vurdu; sesini çıkarmıyor;

ykavemet etmiyor. Yırtılıp parçalanan elbisesine aldırmıyarak

e şekil verdimse acaip bir itaatle hepsine razı! Ne şikâyet, ne

memnuniyet! Vapurun bembeyaz, nemli, nemlilikten dolayı yumu-

ak parkesi üstünde nihayet hiç kımıldanmayan, vurulmuş, ölmüş

sanılan perişan bir kadın yatıyor.

Kendime gelince, ay ışığı altında bu manzarayı gördüm. Görmeden kendimi de görüyorum: Saçları dağınık, gözleri dönmüş, soluk soluğa kurbanının başı ucuna dikilmiş bir haydut! Fakat hayduda kim hak vermez?

Eğildim, kucaklıyarak ayağa kaldırdım. Nefesliliğin siperine dayanmadan duramıyor; titriyor. Elbiselerine çeki düzen verecek halde bile değil; takatsiz! Elimden geldiği kadar saçlarını düzelttim; vücudunu mantosuna sararak kemerini yarım yamalak bağladım.

Ne yüzüne bakıyor, ne lâkırdı ediyor, ne de kımıldıyor.

Koluna girerek yürütmeğe başladım. Merdivenden güçlükle indiriyorum; âdeta kucakta. Kulağına fısıldamaktayım:

— Affet Nil... Affet Nilgün'üm, hayatım.... Şimdi ölsem de gam yemem.

— Çıkardığın halkamızı hemen parmağına geçireceksin, değil

¦;¦>

— Elbette.

— Ondan sonra yatağına uzanacaksın...

— Öyle yapacağım sevgilim.

— Teşekkür ederim. Beni kamaramın kapısına kadar götüre-

!ir misin?

— Pek tabiî...

Hususî dairesinin önünde — yüzüme bakmamakta İsrar ed — elini uzattı, gelip geçenler olduğu için bu kırağı altında kal çiçek, gibi üşümüş, kokusu azalmış eli resmî vaziyette öptüm.

— Sonsuz gecemiz hayırlı olsun. Kendimi sana sakladığıma * man değilim!

Dedi; kayboldu.

Bundan sonra yaşadığım sahneler hem ışıklı, hem dumanı yarı rüya, hülya, vuzuh içinde müphem! Gerçekten yaşadım m uydurdum mu? Tayin edemem.

Koşarak kamarama dönüyorum. Arkamdan yabancı bir kadn geliyor, aldırmıyorum. Tuvalet maletimi açtım, elmastraş şişeden yüzüğü çıkardım, yüzüme gözüme sürdüm, parmağıma taktım Emrettiği gibi — soyunmağa lüzum görmeden — yatağıma uzandım. Yanaklarım ateş içinde yanıyor, muhakkak kıpkırmızı... Vücudum ise soğuk.

— Hakikaten bu deliliği yaptı mı? Zehirlendik mi?

Diye kendi kendime soruyorum ama keder duymuyorum. Keder duymadığım gibi uyumak arzusu, istidadı da duymamaktayım. Bilâkis — eroin çekmişim gibi — pırıl pırıl bir âlemdeyim: yaşamak, insanlara karışmak, durmamacasına konuşmak istiyorum. Yarım saat kadar uzanmış halde uykunun veya ölümün başlamasını bekledim. Hayır; ikisi de gelmiyor. Her gecekinden daha uyanık. daha canlıyım; içmek, dansetmek, yürümek, hattâ şarkı söylemek ihtiyacında!

Kalktım. Yüzümü bol su dolu küvete soktum; yıkadım; saçlarımı itina ile taradım; ütülü bir kat elbise giydim; mendilime birkaç damla lavantaçiçeği kolonyası serptim, zarif şekilde katlıya-rak yan üst cebime koydum. Dipdiriyim. Sadece yanaklarım ve kulaklarım her zamankinden kırmızı...

Salondayım; memnunum; ahbaplara gülümsüyorum. Bir rikalı ile danseden Selina'yı da gülümseyerek selâmladım. bara gittim:

__ Brandy!

girbir üstüne iki kadeh içtim, bir neşeliyim ki... Ahmed ne-, acaba? Kıtıpiyoz Kral Hazretleri? Bulsam laubali tavırla uzuna vuracağım; galiba ona bir çocuk muamelesi edeceğim.

Cava eşrafından Rapatuha Sultanının Başveziri Hacı çıktı. Hararetle elini sıktım. İngilizce:

Söyler misiniz bana, dedim, siz «monuba» isminde bir zehir musunuz?

— Bu bir zehir değildir. Enerji ve cür'et veren, cesaret artıran, uvku kaçıran kamçılayıcı bir ottur. İnsana çekindiği, bir türlü başaramadığı işleri yaptırır, Kurutup toz haline getirirler, şekerkamışı şarabına karıştırarak içerler; derhal tesirini gösterir. Yaşlı güveylere, zifaf gecesi şerbetini hazırlayıp onu içirmek de âdettir. Harpte geceleri böbet bekleyen askerlere de eskiden monuba hapları vuttururlarmış. Uyuyup kalmamaları için!

Bu sözleri Abdülgafur söylüyor ama bana, benim ağzımdan çıkıyormuş gibi geliyor. Neden acaba? Anlamıyorum. Cesaret arttıran, cür'et veren ilâç? Yaşlı güveylere içirilen şerbet? Öfkeden büsbütün kızardım. Nil'in en parlak oyunlarından birine daha gelmiş oluyorum. Demek ki benim cesaretim, cür'etim noksanmış. Demek ki Kandi'de öyle bir cesaret ve hürmetsizlik gösterseydim sesini çıkamayacakmış.

Bir şey daha keşfettim: Nil, kaba muameleye; uğramaktan hazzeden, yerlerde sürünmekten, taarruza uğramışçasına sevilmekten zevk alan bir kadın! İnanamıyorum. Fakat anlıyorum, biliyorum, 0 tip tanıdığımdır. Fakat Nilgün'ün öyle olduğunu tahmin edememiştim!

Yine Kandi'de casus olduğunu söylediği zaman kalçalarına in-tokatlardan sonra deminki gibi üşümemiş, takatsizlik zev-'Çİnde kanapeye uzanmamış mıydı? Örtüye sarıp sarmalamıştım. 1 rahat uyumuştu!

Şunu da öğreniyorum: Nil'in beni mütemadiyen öfkelendir-

3t>U

mesi, yalanlar ve oyunlarla deliye çevirmesi, bir kaçıp bir kim . ma atılması, tekrar surat asarak dargınlık çıkarması, hepsi Sau mı tüketmek içinmiş. Sabrım tükensin, terbiyemi kaybedeyim ı>-*

tah ve haydut olayım da kendisini — üst güvertedeki gibi__ye

den yere vurayım diye! Hayret!

Peki ama bütün bu keşiflerim neticesinde Nilgün'den tiksiw miyim? Ne gezer! Ah, ne lâtifti vapur parkeleri üstünde darım dağınık, cansız gibi yatışı... O takatsiz yürüyüşü... Yüzüme utan cmdan bakmaması... Konuşmaması... Ve hâlâ yalanında İsrar ederek yalandan, bitkin sesiyle:

— Sonsuz gecemiz hayırlı olsun...

Demesi! Doyulur mu Nilgün'e? Doyabilir misiniz bu kadar değişik, böyle güzel, sevimli, tatlı deliye?

City of Haddington'un her tarafını arıyorum, tarıyorum, Aynı ilaçtan içmiş olan Nil de şüphesiz aynı haldedir; benim gibi pür hareket, heyecanlı, neşelidir. Kamarasında duramaz. Zaten onun da «monuba» içişi — Vezir Hacı Abdülgafur'un «insana çekindiği, bir türlü başaramadığı işleri yaptırması» tarifine uygun olarak -cür'et, cesaret bulmak içindi. İkimiz de Mapa yerlilerinin bugünkü «aktedron» u andıran, yüz kere daha hassalı «monuba» sına muhtaçtık. Eğer istediği halde daima çekindiğine rıza gösterdiyse bunda o tozun tesiri vardı.

Barda yok, oyun salonunda, alt güvertede, hiçbir yerde yok. Üst güverteye çıktım; bir saat evvel brandy içtiğimiz kata: Yok. Melik Ahmed'i iş adamlarıyle konuşmakta devam ederken bir köşede gördüm ama görmemezliğe vurarak sıvıştım. Nil muhakkak kamarasında; meraktayım; lâkin gidemem. Niçin gitmeyeyim? Orada oda hizmetçisi var, kapıdan sorabilirim. Nitekim sordum. — Melike Hazretleri elbise değiştirip çıktılar. Cevabını aldım. Nerede? Korkuyorum; Nil'den her dakika korkuyorum. Aklıma fena ihtimaller geliyor. Ya, hiç de keşfettiği© &'

Ö01

da bir vicdan azabı, bir onursuzluk buhranı geçiriyorsa? sademesiyle tamir kabul etmez bir hareket yaparsa? Denize . jfljyorum. Bakmadan vapuru kulaçlıyorum, her tarafa seğirtiyorum-

gu yazdıklarımı hakikaten yapıyor muyum? Yoksa hâlâ gü-tede, nefesliğin dibinde çökmüş hayalimden mi geçiriyorum? . a nereye gitsem Bengale Körfezini görür gibi oluyorum. Birdenbire durdum: Kamaramda olamaz mı? Acele acele yürüdüm, merdiveni indim, koridora saptım. Kal-, jjjj __ biraz da ilacın tesiri, belki — sık ve sert atıyor. Eroin ve kokainde de böyledir; dozu fazla kaçırdınız mı kalb, göğüs kemiklerini vahşî bir hayvanın kafesini parçalamak istemesi gibi sarsar' gümbürtüsünü başkaları duyacak diye çekindiğiniz olur.

Kapımı telâşla açtım; kamar karanlıktı; ampulü yaktım. Boş! Boş ama Nil varmış hissine kapıldım; havasına Nil sinmiş, odada yil'in kokusu var. Buraya muhakkak gelmiş.

Evet, gelmiş. Ne yapmak için? Masanın, yatağın, sandalyenin üzerine bakıyorum: İz, eser bulamıyorum; sadece kokusu kalmış. Hayır, kamaraya onun kokusunu ben, beraberimde getirmişim; bana öyle işlemiş ki!

Geri döndüm Onu görmeden yapamayacağım; uzaktan olsun irmeliyim, yaşadığına emin olmalıyım. Doğru Ahmed'i buldum; «in, helecanlı bir halde:

— Melike nerede? Ne zamandır yok? Bulamıyorum. Diyorum: hayretle yüzüme bakıyor; sükûnetle cevap veriyor.

— Melike kumandanla kaptan yerinde... Beraber değil miydiniz?

Derin bir nefes aldım. Tekrar konuşuyorum, merdivenlere bir tagiliz bahriye gediklisi çevikliğiyle tırmanmaktayım. Eğer vapur r Afrika ormanı olsa Tarzan gibi sarmaşıklara sarılıp onların bucuğu yere fırlayacağım, tepelerine düşeceğim; Tarzan narasiy-haykırmaklığım bile mümkün!

Nihayet oradayım; Nilgün beni gördü, gözlerini hâlâ

^

mahcup saklıyor. Kumandanı selâmladım; selâmımı aldı ve-

— How do you do, Mrs. Bey.

Diye elini uzattı. Bana birçok İngiliz «Mrs. Bey» diye eder. Kraliçenin akrabası olduğumu biliyor; daha doğrusu bu yaı na o da inanmış. Nil yine yüzüme bakmıyarak Türkçe, alaycı ni mağa çalışan bir sesle dedi ki:

— Daha ölmedin mi sevgilim? Ben de yaşıyorum. Ölseydik n yazık olurdu, değil mi?

Derhal İngilizceye döndü, kumandana dedi ki:

— Genç dayımı tahmin, tasavvur edemiyeceğiniz bir şefkatle severim. Ne yapayım ki o, bütün centilmenliğiyle beraber bana inanamazsınız, pek hor muamele eder; ama gücenmem, şimdi de

galiba acı söylemeğe geldi.

Başsüvari:

— Bu, dedi, muhabbetin gizlenmiş bir nevi derin ve samimî şekli olabilir. Amcam vardı; daima sert hareket ederdi; beni mütemadiyen hırpalardı. Yüzüme kapısını kapadığı zamanı bilirim. Pek güzel geçindiği öbür yeğenlerini mirasından mahrum etti. Servetini bana ve küçük bir kısmını da durmamacasma azarladığı, çile çektirdiği uşağına bıraktı.

Vapurun kaptan dairesinden bakarken Bengale Körfezinin zambak mehtabı nakış işlenmişe benzeyen siyahlı deniziyle, pul pul titreşen «serv-i simini» altın kıvılcımlar saçan balıklarıyle ve Nil-gün'ün yanında, «Duo»'ya karışmış kızıl gül kokusuyla sanki dünyanın yaşanmağa ne kadar lâyık olduğunu ispata çalışıyor; ispat için çırpınıyor, ne mümkünse yapıyor.

Bu sessiz güzellik talâkata gelmiş, Buda'nın heyecaniyle konuşuyor: «Bir tek ruh vardır. Evrene hâkim olan Rab'bin ruhu: yani Aşk. Feza, okyanus, hayvanlar, hepsi de o şekilleri alan Aşk' ten başka nedir ki?.»

Nil'den başka ne olabilir ki?

onbiri bulduğu halde, henüz uyanmışların, hem de de-z bir uykudan, uykuya tok kalkmışların dinçliğini, neşesini uyOrum. Her taraf alabildiğine aydınlık... Ampul veya ay ışı-le değil ama! Bambaşka bir ziya: Yüksekten geliyor; yerden ° karıya doğru güneş vurmuş kırağlı bir tarladan nasıl buğu ...gglirse öyle, tatlı tatlı tüten bir sihirbaz ışığı...

Nü» gözgöze gelmemeğe çalışmakla beraber, utangaçlığı için-, mesut. Azapsızım; yaşamak istiyorum... İçmek, dans etmek, pjjjur cemaat, fecre kadar eğlenmek! Demiştim ya, tıpkı beyaz ehirin hayatı hoş gösteren, nikbinlik ve aldırmamazlık veren iğreti zevki...

Kumandan Landbrooke de keyifli. Onunki, Nilgün'ün yanında bulunmasından ve az sonra beraber dansederken — mehtaplı giiıd Denizine bürünmüş sanılan gümüş pullu tuvaleti içinde — güzelliği artmış bir küçük Kraliçeyi kolları arasında tutmasından ileri geliyor.

Landbrooke'un masasmdayız; davetliyiz; şampanya içiyoruz. Melik Ahmed de aramızda... Tuhafı Kralın da neş'esi var. işini istediği gibi bitirmesinden!

Nil kocasını, gizli kalan günahın sanki kefareti ve tazminatı olarak üç defa dansa sürükledi. Sokuluyor, konuşuyor, gülüyor. Bir defasında yüzünü bile okşadı. Delikanlı memnundu; mest oldu.

Nihayet benimle de dansetmesi lâzımdı. Pikap bir tangoya

girerken:

— Nil, dedim, ister misin?

Yerinden şevksizce kalktı; ortaya yürüdük. Uzun tuvaletinin fteğini bir eliyle — tıpkı Kandi'de feracesini tuttuğu gibi — gayet arif şekilde kaldırarak dansa başladı. Fakat yüzüme hiç bakmıyor; de en ufak bir hatırlatmada bulunmuyorum; konuşmuyoruz. öyle lâtif bir konuşmama ki ağzımızdan çıkacak söz ne de-°e manalı olsa sükûtumuzun çok tatlı sihrini bozabilir; hayali-' 2c*e seyrine daldığımız deminki harikulade zevkli ve tuhaf manza-•' aynaya atılan bir taş gibi parça parça, darmadağınık ediverir.

F.: 23

1

354 Mîn-

İkimiz de bir saat evvel üst güvertede ne kaptan köprü ¦¦ den, ne de aşağıdan, hiçbir yerden görülmesi imkânsız, iki _ ^ lik siperi ardında ve sarı karanlıkta geçen vahşî hâdisenin *;; . * sükûtumuzla yeniler gibiyiz.

Şu var ki hakikat âleminden ziyade berrak bir rüyada o'w yim. Konuşmaları işitmeden anladığıma şaşıyorum. Yerimize (}¦¦ düğümüz zaman, kumandan ile sohbete dalmış olan Melik av, med'in bizi unutmuş görünmelerinden istifade eden Nil şampa yasını süzerek dedi ki:

— Bilmiyorum niçin çocuk gibi utanıyorum? Yüzüne bakamı yorum. Aynı zamanda boşu boşuna, inatlarımız ve huysuzlukları mız yüzünden kaybettiğimiz iki seneye acıyorum.

Gözlerini kadehinden ayırdı, vak'adan beri ilk defa gözlerini gözlerime çeivrdi. Rengini göremiyorum, mânalığımn tesiri altın-dayım. Tabiî, delilik benimki? Umulmayacak şey... Sapıtıyorum, «monuba» çılgınlığı! Bu gözler, kavuşmayı birinci defa tatmış taze gelin gözleri! Elbette değil, lâkin sevinç içindeyim.

— Nil, dedim, konyağımıza karıştırdığın o toz keşke öldürücü bir zehir olsaydı. Bundan sonra sensiz bir saniye yaşayamıyacağı-mı anlıyorum.

— Ben de öyleyim!

Demedi amma bakışları bunu daha güzel konuştu; gözler: mahcup bir saadetle konuşuyor. Masaya yumruklarımı mı indireyim? Yerimden fırlayıp şu, babası tutmuş zenci buhranını hatırlatan korkunç dansa ayak uydurarak haykıra tepine, ökçelerimi vurup takla ata ata, üstümü başımı yırta parçalaya kudurayıt mı? Yoksa herkesin göeü önünde Nil'i kucaklayıp dışarıya kaç» yım, beraberce denize mi atlıyalım? Müthiş bir hareket, hareb değil, fevkalâdelikler yapmak ihtiyacıyle kıvranıyorum. Nasıl stf miş bu «monuba»!

Nerede Selina? Gidip dansa davet edeceğim, dansederken # ceğim. Hiçbir kadın bana böyle bir şans getirmedi. Nil'e dedim

— Masamızda kâfi canlılık yok. Fazla kibarız; daha dog1* tahammül edilmez derecede kibar taslağıyız. Ah, karada olsay

. eğlence evinde... Kadınlar, erkekler, masa dolusu içkiler, dev-mjjjiş kadehler, yere düşmüş şişeler! Herkes kendi âleminde gü-,. söyleşse, çiftle: birbirlerine sarılıp öpüşse, biz de seninle, ken-

H'mizden geçmişcesine sarhoş, şarkılar söylesek. «Gitti yârim geliyor» u... «Turna»yı, «Hediye» yi, «Recebim» i, «Osman Ağa»! bahriye çiftetellisini, «Yavuz geliyor Yavuz» u! istanbul tür- \

İdlerinin en oynaklarını, en bayağılarını! Ah, bilmezsin, şimdi,

vaşjma da, mevkiime de uymayan nasıl bir külhan beyiyim! Sen/

ele bir mahalle kızı, hizmetçi kızı! «Monuba» delisiyim, dedim ya!

Melik Ahmed başını çevirdi, inci dişlerini gösteren tebessü-fflüyle sordu:

— Dayınız şiirlerini mi okuyor?

— Hayır. Gürültülü bir eğlence ihtiyacı duyduğunu anlatıyor. Galiba Polonyalı Lady ümide düşürmüş; pek neş'eli!

İki erkek gülüyorlar. Uzaktan Selina, da, coşkun konuşmamı beğenmiş gibi bana gülümsüyor. Nil farkına vardı, dedi ki:

— Niçin dansetmiyorsun? Bak, can atıyor.

— Edeyim. Bütün kadınlarla ederim, edeceğim. Hiç biri bir şey değil. Hepsi de manken!

Beyaz smokinimi, çekidüzen verircesine ötesinden berisinden çekiştirip güya hazırlandıktan sonra onun masasına doğru yürüdüm; önünde eğildim. Dansederken âdî bir edebiyatla neler söylemiyorum? Mehtap, deniz, ebedî aşk, çoktandır unuttuğumu sandığım Fransızca şiirler... İyileri de var. Meselâ Desbordes - Val-more'dan:

Leve au ciel ton front abattu:

Je t'aime â jamais: le sais - tu? (*)

Parçasını okuyorum. Kadınlar üzerine söylenmiş vecizeleri tekrar-

hyorum

") Eğilen alnım göğe kaldır : v

Seni sonsuz bir aşkla sevdiğimi biliyor musun?

«— Aşk en son haddini bulursa her şeyi uygun görür.» Diyorum ve-yüzümü yanağına dayıyorum. O, parmağımda], halkayı kastederek soruyor:

— Vapurda birisiyle mi nişanlandınız? Kimdir bu mesut K

din?

Zekâm işliyor, derhal cevap verdim:

— Eski nişanlımdan demin bir telsiz aldım: Barışmış; arkam dan ilk vapurla geliyormuş. Fakat bilinmez: yolda yine fikir değiştirebilir; geriye döner yahut... Yahut bu sefer ben vaz geçerim

— Niçin?

— Size rastladığımdan dolayı!

Hakikaten konuşuyor muyuz? Yoksa o sözleri aklımdan mı geçiriyorum? Doğrusu, pek emin değilim. Hem dinç, hem uykulu gibiyim; kendimi yerimden kımıldanmadığım halde gezer, dolaşır sandığım bile oluyor!

Yalnız Selina'ya değil, vapur yolcularından az çok güzel bütün kadınlara hoşlanacakları sözler söylemek arzusundayım; yüz bulursam hepsine birer türlü ilânı aşk edecek, evlenme teklifinde bulunacak bir kadmseverlik buhranı geçiriyorum. Göz ucuyla da Nil'e bakıyorum. Kumandan Landbrooke ile arası, vakarını muhafaza etmekle beraber pek iyi. Kendine mahsus sokulgan bir tebessüm vardır ki uzak dursa bile insana dizleri üzerinde duruyormuş tesirini yapar. Nilgün de muhakkak ilâcın hükmü altında hem bana, hem kendisine karşı müsamahalı, Selina ile oldukça laubali tavırlar alarak dans edişime öfkelenmiyor; bilâkis arasıra göz atıyor; zevk alıyor. Ben de onun kumandanla flörtünü hoş buluyorum.

Münasebetsiz bir şey bu monuba! O derece münasebetsiz b vapurda bir «kabare» olmadığına, ortaya vücutlarında bir değir"11 kumaş ve bir sutyen, hemen hemen çıplak yirmi kadar körpe da»' söz çıkıp akrobatik dans numaraları yapmadığına canım sıkılıj'0' Vapurda bulunmanın beni ilk defa memnun etmediğini anlıyor1"1 Şehir istiyorum, sabaha kadar esrar tekkelerinde, fuhuş evler'11"! gizli sinemalarda, fisk-ü fücur yerlerde gezip dolaşılacak bir Şe ,

istediklerimden en kuvvetlisi, hattâ dayanılmaz şu: Nilgün'ü a karşımda, yanımda görmek! Eğer şimdi kocası gibi o da , yatmağa giderse çıldırırım. İçimdeki ve dış âlemdeki ışık-derhal söner,

karanlıkta kalırım. Anlıyorum ki neşemin kay- . .<• a»ı da, merkezi de Nil... Fakat uzakta bulunacak, hasretini çekçeğim, ayrılığına dayanamıyacağım eski Nil değil. Artık o, bir balay1 seyahatine çıkmışçasına gece gündüz, vapurda, otomobilce otelde, her zaman beraberimde bulunmalı; gözümün önünde en mahrem hayatiyle yaşamalı, kısacası kayıt ve şart gözetmeden yalnız benim olmalıdır. Bu, olabilir mi?

Selina'y1 bırakıp masamıza dönünce Nilgün, korktuğum gibi kumandan Landbrooke'a artık dairesine çekileceğini söyledi; kalkmağa hazırlandı. Onu uğurlayan birinci süvari yanımızdan ayrılıncaya kadar lâkırdı etmedim, lâkin yalnız kalınca:

— Nil, dedim, yarın sabaha doğru Rangoon'dayız. Burası yalnız Asya'nın değil, bütün dünyanın tam mânasiyle kadınlar saltanatını kabul etmiş tek memleketidir. Çin'de, Japonya'da, Hindistan'da ve beş kıtanın hiçbirinde kadın, Birmanya'daki kadar hâkimiyet kuramamıştır.

— Gece yarısı dersi mi, bu?

— Bir plânın ön sözleri: Rangoon'a ineceğiz.

— Elbette ineceğiz. Görmeden geçmek için bir sebep yok.

— Fakat orada seninle kaybolacağız.

— Bir büyücü, bir sihirbaz mı yapacak o işi? Sihirli külah mı giyeceğiz? Zümrüdüanka kuşunun sırtına mı bineceğiz? Himalâ-5'a tepesinde gizli bir şehre mi konacağız?

Alaylarına cevap vermiyorum; sözüme devam ediyorum:

— Hiç olmazsa dört beş saat kaybolmamız, başbaşa kalma-Inız, herkesten uzak bulunmamız lâzım. Ne Ahmed, ne peşinden kılmayacağını anladığım Landbrooke, ne başka biri, sadece ikimiz

~~ Rangoon'da da bir Sandernagor oteli var mı? Âşıkl? yurdu? * ¦ ş'

in ıjjjm».

¦— ... Yalnız ikimiz... Anlıyor musun, Nil? İkimiz... tkiny

Anladın mı?

Gülüyor. Gülünmiyecek şey değil ki şu «Anlıyor musun? a ladin mı?» gibi suallerim? Ben de gülmeğe başladım. Dairesi* • önündeyiz. Nil elimi tuttu. Her zamanki gibi okşadı, sıktı mı? jj yır; minnet ve muhabbetle ağzına götürdü, avucumun içini öpf

kokladı ve:

— Ne istersen, dedi, nasıl emredersen, nerede ve ne £ istersen... Kendimi sana sakladığıma

pişman değilim!

City of Haddington vapuru Southampton'dan kalkarak Kap y0. lundan Afrika'yı dolaşıp Uzakdoğu'ya gittiği için dünyanın her çeşit insanını, bu arada kaçıkların en tipik numunelerini görmeğe alışmıştır. Ben, bunlara bir yenisini kattım: Sabaha kadar güvertelerde ine çıka yürüdüm; koştuğum da oldu; yüksek sesle güldüğüm ve gizlemek lüzumunu duymadan ağladığım da! Mütemadiyen onun sözünü tekrarlıyorum; ilk defa kamarasının kapısı önünde söylediği sözleri:

«— Kendimi sana sakladığıma pişman değilim!» Nil, bu sözleriyle beni sevinç delisi etti. Seviniyorum, bir taraftan da evleneli beri neler çektirdiğini düşünerek zavallı Melik Ah-med'e acıyorum. Kandi'deki bungalov'da başıma gelenlerin daha süreklisi ve daha insafsızı... Zira Ahmed onun kocasıdır; neler yaptı, ne oyunbazlıklar, ne kaçamaklar ki iki seneye yakın bir zaman delikanlıyı darıltmadan oyalamağa muvaffak oldu. Kadınlıi tarihi bu derece garip bir hâdise kaydetmiş midir? Ne âfet imiş

Nilgün!

Tanyeri henüz ağarmadan denizin rengi koyu lâcivertten yavaş yavaş bizim istanbul bahçelerine diktiğimiz ve adına «vaptf iumanı» dediğimiz çiçeğin sevimli mavisine döndü; gittikçe açu1 - yerdeyse pınar suyu gibi renksizleşecek. Mehtaplı gecelerin sac-<vna mahsus bu, ay ışığına katılmış seher vakti denizi ilk def^1 j. serinlik hissi veriyor. Baktıkça üşüyorum.

lilonuba'nın tesiri geçmeğe başladı: Yorgunluk duymaktayım yorgunlukla beraber —her uyarıcı zehir gibi— onun da bed-lik safhasına girmek üzereyim. Kamaram bana öyle dar görün-.. jçi kendimi bir sandığa kapatılmış sandım; bu sandık daha son-tabut şeklini aldı. Tabuta girmişken niçin ölmemiş olmama şa-orUIn, hattâ kızıyorum bile...

5 __ Artık hayattan beklenecek ne kaldı? Bundan ötesi hep ha-1 sukutu,.nahoş hâdiseler, gayesizlik ve ümitsizlik!

Diyorum. Nilgün'ün yarın tekrar oyunlarına gelmekten, has-etini çekmekten ise şuracıkta bitivermem, gecenin zevki henüz .^ağımda iken yok oluvermem benim için canügönülden istenecek en mes'un bir son! Asıl fenama giden pencereye yapışmış sabah ışığı-¦¦

O kansız, pelte ışık yerine bir yangın alevinin hayat ve hareketle, renk ve sesle dolmuş kızıllığı, sıcaklığını arıyorum.

Çocukluğumun ve gençliğimin gecelerini aydınlatan istanbul yangınlarını görür gibiyim. Eski yangınlara mahsus karakteristik sesleri işitiyorum sanki: Bekçi haykırmaları; sokakta aceleci ayak patırdıları; köpek ulumaları; korku ve telâşla uyanan bir evin çeşitli tıkırtıları, pıtırdıları ve fısıltıları... Tahtaların esnemesi; yangın tarafına düşen pencerelerin ve kafeslerin açılış... «uzak»,/ »yakın» gibi tahminler ve hazırlanmak mı lâzım, beklemek mi mü<-nakaşaları...

Eğer yangın civarda ise o seslere tulumbacı naraları ve itfaiyenin zincir şakırdısı çıkaran atlı araba ve boru gürültüsü de ka- j fışırdı. Kızıl bir ışık altında uykusundan uyanan, sokaklara uğra-/ Nn bir halk!

Yatağımda o sesleri dinliyerek neticeyi beklerdim; beklerken Şimdi beni damı altında barındıran evin biraz sonra yok olacağını «üşünür, tavanda hayalî alevler görür, çatırdılar işitirdim.

~- Acaba, derdim, nereye, hangi uzak semtteki akraba yanma Şmacağız?

Şükûre'nin evine gideceğimizi tahmin ederek hoşlanırdım da... ayet uyuyakalırdım. Sabahleyin bakardım ki ev yanmamış;

herkes tabiî halde, sakin sakin dönüp dolaşıyor; hayat, kork bir gece geçirilmemişçesine devam ediyor. Rüyada mıydı o kı2ıı S korku ve sesler?

Doğduğum günden yirmi yaşma bastığım yıla kadar icjn, oturduğumuz yedi tane köşk, yalı ve evden bugün yalnız bir tan ayakta! Biz, hakikaten «harikzede» bir nesle mensuptuk. İkide k alevler içinde kalır, alevler arasından kurtulur, alev alev yai) bir şehirde daima alev korkusu ile yaşardık. Alev çocukları ihu Neden sonra, zihnimde hep bu alevli hâtıralar, huzursuz w uykuya daldım. Tam uyku mu? Hayır; uyumadığımı bildiğim ya şuurlu, kemirici bir uyku! Önce nikbinlik, arkasından bedbinim veren zehir uykusu!

Gözlerimi açtığım zaman saat onu geçiyordu. Aklıma ilk gelen şey dün geceki hâdise oldu; Nil'in sesini işitiyorum: «— Kendimi sana sakladığıma pişman değilim.» İnanamıyorum. Bu, iki senedir rüyalarımda bile göremediği^ görsem diye beklediğim bir sâadetin hakikatleşmesi; şüphem var: Belki de «monuba» esrar nevinden insana dalga geçirten bir ilâç. Olmayanı olmuş sandırıyor. Tamamiyle vehim içinde idim. İlâçlı konyağı içtikten sonra bir hülya âlemine girdim; güya Nilgün benim oldu. İmkânı var mı? O Nilgün? Orada üst güvertede, yerlerde sürünecek? Akıl havsala kabul etmez böyle bir şeyi! Muhakkak dalga! Anlaşılan hiçbir yere kımıldanmadan, iki nefeslik arasında sabaha kadar dalga geçmiştim.

Evet, dalga: Zira taktığım halkanın yeri boş! Hani, bana emretmişti de koşmuş, tuvalet maletindeki elmastraş şişeden çıkarmış, parmağıma geçirmiştim? Hani Selina sormuştu:

«— Vapurda birisiyle mi nişanladınız? Kimdir bu mesut kadın?»

Yataktan kendimi attım; bavulu açtım, baktım: Nişan yüzül-yerinde duruyor. Hayalet içinde yüzmüştüm; hiçbirinin aslı y°k

Aslı olan şey: Monuba! . Ve Nilgün'ün oyunu!

İKİNCİ KISIM

Asya'yı iyi tanımayanlar bu kıtada tatlı hülyalara dalmak için afyon ve esrar kullanıldığını sanırlar. Halbuki aynı keyfi, hattâ daha tuhafını veren terkipler de vardır. O gibi terkipleri Hint ve Çin Denizi adaları halkı köklerden, yapraklardan, otlardan, kabuklardan çıkarır, kendisi kullanır ve âdeta dinî bir titizlikle sırrını kimseye bildirmez.

Nilgün, Kraliçesi olduğu «Yirmi Ada» ahalisinden «monuba» yi öğrenmiş. Belki de buna düşkündür, monuba müptelasıdır. Karı kocanın beraber içmedikleri, arasıra yataklarına uzanıp

yanyana hayalata dalmadıkları ne malûm? İlâç bana tesir edip de etraf dumanlanınca Nil çekilip gitti; gittiğini zaten sisler arasında görmüştüm. Ama aynı zamanda beraberinde ben de gidiyordum. Hepsi hülya! Tanyeri ağarınca yerimden kalkmış, kamarama dönmüştüm ve istanbul yangınlarını âdeta tahassürle anarak nihayet sızmışım.

Nilgün de aynı dalgayı odasında geçirmiş olacak. Demek ki ne onunla, ne Selina ile dansetmiştim; ne başsüvari, ne de Abdül-gafur ile konuşmuşum. Bütün gece beni kimse görmemiş. O gezintiler, muhakeme ve konuşmalar, sualler ve cevaplar, müzik ve manzaralar hayalimin icadı!

Böyle düşünmekle beraber hâlâ emin değilim. Sersem kafamla yıkandım, giyindim. İlk işim Hacı Abdülgafur'u bulmak oldu. Beni, Kraliçesinin dayısı bildiğinden hürmetle selâmladı. Biraz koftuk, sonra:

— Dün gece, sizi göremedim.

— Melik Hazretlerinin yanında idim. Zatıâlinizi aramamı emir Uyurdular; bir türlü bulamadım. Merak ettik; lâkin Efendimiz

a

düşündü ki vapurumuzda pek güzel kadınlar var; yalnız başlar seyahat eden kadınlar... İlerisine varmadık.

— Melike de orada mıydı?

— Hayır. Yemekten sonra dairelerine çekildiler; Melik H retleri de zaten fazla kalmadılar. İkisi de henüz istirahatteler

Tamam! Artık geceki hayatımın bir dalga olduğu meydana cık ti. Ne yapayım şimdi şu deli sultana? Hülyamdaki gibi yerleş sürüklenmeyi haketmedi mi? Fakat niçin kızmalı? Keyif vericileri her nevini kullanmış bir adam değil miyim? Bana bir de «monu ba» zevki tattırdı; hayalimde benim oldu; sayesinde gayet zevkr bir gece geçirdim. Öfkelenmek çocukluk... Bilâkis teşekkür etmeliyim; edeceğim. Hattâ güzel zehirden istiyeceğim; diyeceğim

ki:

— Uzaklarda hasretinle yanarken «monuba» beni sana kavuş.

turacak.

Abdülgafur'dan ilâç hakkında izahat istersem işi anlar; hem bakalım ismi hakikaten «monuba» mı? Nil ad takmakta pek ustadır. İyisi kendisinden öğrenmek...

1939 senesi eşiğindeyiz. Münih anlaşması dünyaya ferahlık getirmişti. Aralık ayının 6'ncı günü bir Alman - Fransız uzlaşması oldu. Paris'te Von Ribbentrop ile George Bonnet, memleketleri arasında araziye müteallik hiç bir mesele olmadığını bildirdiler. Herkes sulhun kurtarıldığı

kanaatinde...

Yeni yıla ümitle giriyoruz. Bu ümit yazık ki ancak 9 ay sürecek!

Diplomatlar ümitli. Fakat devletlerin gizli teşkilâtında hareket ve heyecan artmış haldedir; bu vaziyeti umumî efkâr tabiatıyla sezmiyor; güzel bir yılbaşı gecesi geçirmeğe hazırlanıyor.

İki gün sonra —bir cumartesiye rastlıyor— City of Hadding-ton, Singapur yolu üzerinde Noel bayramını kutlayacak.

Bunları düşünerek dalgın dalgın yürüyorum, Polonyalımı arıyorum; fakat asıl aradığım, görmek istediğim Nil'dir. İkisi de ortada yok. Yemek salonundaki masamıza oturdum; gözüm kapıoa- Nihayet Selina geldi ve:

dots

Bütün gece kayboldunuz. Rahatsız mıydınız? sordu. Cevap verdim:

__Hem de nasıl? Bana azizlik ettiler, acaip bir ilâç içirdiler.

ardan, afyondan, eroinden, bildiklerimin hepsinden hoş bir ze-Hayalât içinde sabaha kadar yüzdüm. Hem ne tatlı hayaller!

fili -••

t t kat güvertede yatıp kalmışım, ama hep sizinle başbaşa yaşadım. Veler olmadı neler! Ne konuşmalar, ne gezintiler, ne macera... Hat-¦ ne projeler kurmadık: Güya Rangoon'a beraber inmeği, «Select» , herkesten uzak, hususî bir dairede yemek yemeği, gece yarısına vadar bir arada kalmağı kararlaştırdık... Hülya bu ya!

_- Pek te hakikat olmayacak hülya değil bu... «Select» neresi?^)

— Madam Halman adında bir ahbabımın oteli ve lokantası./ Aslen Viyanalı bir Musevidir; vaktiyle istanbul'da bir ev açtığı! m ;cin az buçuk Türkçe de bilir. «Select» Viyana usulü yemekleriyle, } kameriyeli bahçesiyle, güzel dansözleriyle meşhurdur. Fakat Madam Halman bir şeyin hasretini çeker: Memleketimde, bilhassa istanbul'da Silivri denilen bir cins yoğurt vardır; tadı kadının damağında kalmış. Beni görünce hemen o yoğurdu hatırlar, methine başlar. Galiba parasızlık devrinde bununla karın doyurmuş. Şimdi milyonerdir.

— Öyleyse hülyayı hakikete çevirelim, «Select»'e gidelim. Yoğurttan bahsetmek suretiyle kadıncağızı memnun ederiz. Olur mu? Hem de benim, dünyanın öteki ucundaki otelimi idare için fikir hasıl ederiz.

Sevinmiş göründüm; hiç te memnun değilim. Nilgün ile Melik Ahmed yemeğe gelmiyorlar; artık gelmezler; odalarında yiyecekler. Selina da onların masasına baktı, dedi ki:

— Sizin güzel Kraliçe yeğeniniz için yazdığım manzumeyi okuyayım mı?

Tekrar memnuniyet taklidi yaptım. Kimbilir ne yavan şeydi; "'ili ifadeden âciz kof kelimeler! Gene de dinliyorum; ne olsa Nil-Sün'ün bahsi...

Selina okuyor; beğeniyorum. Not alıyorum, Türkçeye mısra "ıısra hemen tercüme ediyorum. Tercümesinde Fransızcadaki ahenk

İSÖ4

eksik, kelimeler kifayetsiz, ne vezin var, ne kafiye. Belki aslj j tercümesi de kıymetsiz; lâkin Nilgün methediliyor ya; ağzım a kalıyor, alkışlıyorum:

— Şaheser! Şaheser!

Aslını ve Türkçe tercümesini zarfa koydum; Melikenin dair sine göndermesi ricasıyle metrdotele verdim. Kahvemizi içiyord ı? cevap geldi: Nilgün, Barones Zamorvicz'i ikindi çayına davet ediyo du.

İçimden:

— Hay hasbam, hay şeytan kraliçem, diyordum, ne de güzeı çeviriyorsun bu işleri! Bir de ben Sultan multan değilim tutturmuşsun... Kanında Sultanlık var; saray entrikalarına, düzenbazlıklarına, işvekârlıklarına karışmış doğuştan bir idare melekesi!

Selina'nm yanakları muvaffakiyetinden dolayı al al...

— Beraber gideceğiz, değil mi?

— Elbette... Yeğenimle aramızda teşrifat olamaz. İstediğim dakikada yanma girerim; azarlarım bile! Beni hem sever, hem sayar; elimde doğdu; aramızda yirmi iki yaş fark var.

— Kimbilir küçükken de ne güzeldi...

— Değildi. Ufak tefek, saz benizli, çok sinirli bir çocuktu. Yedisine doğru azıcık gelişti, on altısında güzelleşmeğe başladı. Bu güzelliği mütemadiyen artıyor.

Hele şu uydurduklarıma bakınız! Fakat maceracı kafası böyle uydurmalara pek müsaittir, yatkındır. Söylerken uydurduklarını o derece samimiyetle hisseder ki, kendisi de inanır. Ben de inanıyorum: Nilgün'ü kundaktaki halinde ve üç yaşında, kısa çoraplı, beyaz güderi patikli bürümcük elbisesi içindeki kıyafetiyle saray divanhanesinde, cilâlı parkelerle serilmiş Hereke fabrikasının kırmızı yol halıları üzerinden koşarken görüyorum. Arkasından dadısı çırpmıyor ve peltek şivesiyle:

— Aman efeem, Sultanım, düşersiniz; koşmayınız, uf olursunuz!

Diye yalvarıyor. Dinler mi afacan?

__Her neyse, diyorum, şimdi yeğenimi bırakalım. Akşam üstü

ngoon'dayız. «Select» lokantasını unutmayınız.

Şüphe vermemek için sözü değiştirmiştim. En küçük bir falso

oarsam Nil ile münasebetimin nevi anlaşılır. Dün geceki oyunu-

rağmen kendisine en küçük söz gelmesini istemiyorum; gecele-

. hülyalarımda Nilgün'e anlattığımı sandığım malûmatı tekrar-

Rangoon, Asya'nın erkeğe hükmeden biricik kadın diyarıdır; ği kadını güzel olan bir Hint toprağı... İki Budist kâbesinden biri.- Seylan, Buda'nın dişini, Birmanya üç tel saçını saklar; otelcinde Dalada Maligava, burada Sui - Dagon mabedi vardır. Ama biz Madam Halman'm «Select» mabedi hacılarıyız; aşk hacıları! Orada dişe ve üç tel saça değil, Buda'nın kâinata yaygın olduğunu söylediği «Aşk»'a yüz süreceğiz.

Bayağı lâkırdılar! Biliyorum; fakat ne kadar entellektüel olsa Selina'nın o sözlerden, bayalığını hissetmekle beraber hoşlanacağına eminim. Edebiyat meraklısı kadın, edebiyat yemi ile avlanan bir Japon balığıdır. Zaten avlanmak için sabırsızlanıyor.

Öğle istirahatine çekilmeden önce, yemekten kalkarken kendisini saat dörtte kamarasından alacağımı haber verdim.

— Daha evvel de gelseniz olur. Rangoon plânını hazırlarız.

Dedi. Daha ne desin? Ve neden demesin? Günler geçiyor!

Beşe doğru Hasting'e varacağız; City of Haddington o noktada demir atacak. Rangoon'a ufak motörlerle gideceğiz. Zaten bir müddettir denizin rengi değişti; bizim Halic'in büyük yağmurlardan sonraki sularını andırıyor: Kirli sarı. Zira İrauvaddi nehrine girdik; iki taraflı kıyı görünüyor; süratimizi kestik.

Pagod'lar ve filler şehrine yaklaşıyoruz. 3urada altın kaplı Pagodlar ve hünerli fillerden daha garip bir şey göreceğiz: Sopa kalınlığında yaprak tütünü içen kadınlar!

Bir saat kadar uzandıktan, tekrar traş olup yıkandıktan sonra baranın kapısındayım; hafifçe vurdum; ses yok. Biraz daha ıvvetlice vuruyorum; yine cevap alamıyorum. Bir acemi döner,

gider; ben topuzu çevirdim; Selina'yı yalancıktan uyuyup bulacağımı bilerek içeriye girdim.

Her kadın Nü değil ki daima yenilikler icadedebilsin!

Melike Nilgün'ün hususî dairesine giderken Selina ile iş Ort ğıyız; mühim bir karara varmışız: Hong - Kong'daki otelini s mayacağız, beraber işleteceğiz; şimdiden bu müessesenin patron] rmdan biriyim; kısa zamanda milyoner olmamız için yapılacak yen-likleri hararetle ona anlattım. Her defasında böyle heyecanla is sarılırım; bir müddet sonra gevşer, bezer, tası tarağı bile toplama. dan kaçarım.

Kadın —yaygmlaştırmayayım, belki de yalnız tanıdıklarım böv. le idi— güzel hayalleri ve projenin hayalî taraflarını birtakım zorluklar ileri sürerek sarsan pratik kafalı erkeklere çabuk ısınamaz Kendimde ve başkalarında dikkat etmişimdir. Kadının hayalindeki-ni körüklemek yahut ona yepyeni bir hayal yolu göstermek muvaffakiyetin baş sırrıdır. Bu, bir evlenme yahut bir servet temini vadi olabilir. Yahut da onu her erkekten fazla, ötekilere benzemeyen bir şekilde seveceğinize, tatmadığı, tadamayacağı zevklere ulaştıracağınıza inandırmak lâzım gelir. Muhakkak hayalini okşamalı-sınız; kuru konuşur ve hülya kanatlarını ikide bir yolarsanız sahayı terketmek mecburiyetinde kalırsınız.

Eğer ben Selina'ya sanattan ve meslekten olmayanın büyük bir oteli idarede güçlük çekeceğini, işin içinden bir türlü çıkamayacağını, neticede iflâs edeceğini söyleseydim, müşkülâtını sayıp dökseydim, beraberce hem sevişip, hem çalışarak milyonlar yapacağımızı, evlenmemiz ihtimali bile bulunduğunu şevkle anlatma-saydım o, şu vapurda böyle konuşmasını bilen başka birine yanaşacaktı.

Peki, bütün benliğimle Nilgün'e bağlı olduğum halde, nedtf-Selina'yı kandırmağa çalışıyorum? Zira ben de hayal kurma bahse-

o. kadınların yaradılışındayım; demin kamarada tasavvur

anlatırken kendim de inanıyordum. Zaten asıl arzum büyük bir o

¦lan"11

.tel'

j,ip olmak değil mi? Hong - Kong, Şanghay veya Saygon'da bü-Ük bir otel... Mütemadiyen değişen müşterisiyle ne acaip, ne eğ-" nceli bir insan laboratuvarıdır o!

Otelcilik bir nevi örümcektir de: Ağını kurmuş, köşede bekler, beklediği düştü mü üstüne hücum eder. Filvaki hakikî örümcek ffjbi bu avı yemez ama onunla geçinir; onu en çıplak tarafından gö-^ tetkik eder. Otel, dünyanın küçülmüş bir nümunesidir; şehir içinde bütün dünyayı içine alabilen . milletlerarası bir insan örnekleri sergisidir. Siz oturursunuz: Beş kıtanın her çeşit insanı otel aynasında geçit resmi yapar. Hele geceleyin uykuya varmış gibi görünen büyük otel nasıl da için

için kaynar, ne! kadar esrarlıdır ve ne acaip maceralara sahne olur! Yüzlerce oda kapısının açılıp kapandığı otel koridorları? Geçerken heyecandan nefesim tutulur.

Büyük yolcu vapurları da aynı şeydir ve aynı şey olduğu içindir ki her ikisinden de aldığım zevki başka yerlerde bulamam. Ömrümün en uzun kısmını otellerde, vapurlarda geçirişim, bu zevke düşkünlüğümden olacak. Ben evde yaşamayan bir adamım. Vapura ve otele girdiğim dakikadan itibaren yaratılışıma uygun muhite kavuşmuşçasma mandanın bataklığa gömülmesi gibi rahatlık S duyarım.

Hele uzak bir sefer esnasında vapurda ölmek... En beğendiğim son!.. İçine ağır bir demir parçası da yerleştirilmiş olarak bir tabut denize doğru sürülür, sular, onu âdeta yol açarcasma çekilerek kucaklar... Az1 sonra ortada hiç bir iz kalmamıştır. Ne o eşilmiş çürük topraktan tümsek, ne de solucanlarla böceklerin aheste yeraltı ziyafeti! Bir anda gözlerden kaybolursunuz. Göğe uçuş gibi bir Şey, bir mucize!.. Asıl «Bir varmış, bir yokmuş» budur. Üstünüzde mermer, başınızda servi, mevcut olmadığınız halde zoraki bir gay-ıv' retle mevcut görünmeğe çalışmak? Zavallı insan!

Zavallı insanlar! Odun yığını üzerinde yakılan yahut sessizlik ulelerinde akbabalara yedirilen zavallı cesetler!

Zavallı itikatlar ve îmanlar! Deniz ideal bir kabristandır ve

^

balıklar, cesetleri göstermeden yok etmek için bilhassa yaratıl^ kutlu mahlûklardır.

Oysa benim mermeri, merber ölüm taşlarını ve kitabeleri ¦ sevmekliğim lâzım. Zira mermerle istanbul çocuğu arasında beşik tan mezara kadar sürüp giden uzun bir münasebet vardır.

Hele biz yaştakiler ve dedelerimiz için o münasebet, bugünk;-nesilinki ile kıyas kabul etmez derecede geniş, sağlam, derindend' Büyük evlerin avlusu mermerdendi; hamamlar, kurnalar, musluk ve hela taşları, havanlar ve havan elleri, havuzlar ve havuzlara su veren arslan heykelleri, fıskiyeler, çeşmeler, yalaklar, sebiller ve selsebiller, şadırvanlar, minare şerefeleri, merdivenler, masalar konsol üstleri, hepsi mermerden işlenmişti... Mezar taşlarıyle cami önlerindeki musalla taşlarına kadar!

İlk adımlarımızla mermer döşeli alt kat sofalarda veya cami avlularında oynardık. Mahalle çocuğunun oyun odası akmaz çeşmelerin mermer yalakları yahut çökük medreselerle yıkık sebillerin yine mermerden kuytuluklarıydı.

Hayatımız çeşit çeşit mermerler önünde ve üzerinde geçmez miydi? Mermerler ortasında güler, ağlardık; din duygumuz camilerin mermerle bezenmiş çevrelerinde gelişirdi. Ruhlarımız mermer

sütunlu mâbedlerde, vücutlarımız mermer oymalara baka baka ye-şerir, aklımız ahret ve ölüm fikrine mermerden mezar taşlanyle alışırdı...

Ve sonunda tabutumuz bir mermer parçası üstünde duraklar ve çok defa madde kısmımız bir mermer altında topraklaşır, herkes gider, başımızın ucunda mermer kalır, mermer beklerdi.

Mezarlıklarımızdaki siyah selvi ile beyaz mermerin zıd uyuşması da güzeldir. Başlarında siyah selviler dikilmemiş, selvi gölgesine kavuşmamış beyaz mezar taşları, insana, orada yatanların henüz ahrete ulaşmamış ve suçlarının bağışlanmasına nail olmamış hissini verdiklerine dikkat ettiniz, mi?

Bana öyle gelir ki ölüler mermerlerin aklaştırıp temizleyici tesiri altında önce eriyerek kendilerini yavaş yavaş selvi köklerine emdirirler; buradan ağır ağır, için için, yüksek dallara doğru 5'°'

369 ¦ yol aldıkça ahret havasına ve kokusuna alışırlar ve nihayet

.„ ulaşıp nurlaştıktan sonra bir yarım ay ışığında fosforlarını

tep w

ldatmadan, ölüm ağaçlarının fısıltısıyle usulcacık uğurlanarak P,. ^juıez yolculuklarına başlarlar. Artık ruh olmuşlardır. Sanırım, •merle selvi ortasında —son metamorfozumuzu tamamlayan— li ve kısa bir hayatımız daha vardır.

ışfilgün'ün karışmadığı hiç bir düşüncem yok; mermer bile bana

ı hatırlatıyor. Bugün —ilâcın tesiri olacak— bedbinlik duydu-

Ddan sevgilimin Tac Mahal gibi bir sanat eserine ismini vereme-

eğine üzülüyorum. Az sonra yanında bulunacağımı bilmesem

muhakkak bir fırsat bulacak onu arayacaktım.

Şimdi yüzünü görmesem bile sesini işitmekle avunabileceğimi sanıyorum: fakat biliyorum ki, sesine kavuştuğum anda çehresinin hasretini çekeceğim. Karşı karşıya geldiğimiz zaman yine doyamı-vorum; daima, daha fazlasını istiyorum. Kucağıma aldığım, bağrıma bastırdığım zaman da ruhunu ruhumun içine sokamadığıma üzülü- V yorum. Bu da olsa başka şeyler arayacağım. Mitolojide hayal edilen Tantal işkencesi benimkinin yanında hiç! Zira Tantal susadığı zaman nihayet içinde yüzdüğü suyun çekildiğini ve acıkınca da elini uzattığı yemişin uzaklaştığını görür. Benim işkencem daha berbat: Nil'i içsem de, yesem de hararetim ve açlığım giderileme- x yecek!

Selina konuşadursun, ben dinler görünerek hâlâ çocukluğuma 1 re evimizin mermerle alâkalı hâtıralarına dalmışım. Bu mermerlerin I yıkanmasını, uğulup kurulanışını, mermer avlulara

sıralanan fildişi)>' Parlaklığı almış yol tahtalarını, üzerlerinde yürünürken çıkardıkları] sesi unutmamıştım. Hele musluk ve hela taşlarının tuzruhu ile te-'"z'enmesi, o sarımtrak köpük ve gözleri sulandıran asid kokusu,

îi lekesiz, gölgesiz kupkuru beyazlık! Ve beyazlık üzerinde

a çekilip yanyana duran, sarı çivili, kırmızı çuha kaplı kalın

Ur!

—~* arifesinde gittiğimiz aile kabristanındaki kavuklu me-teşlarına ve okutmağa götürdükleri Sümbülefendi türbesinde-

F.: 24

370

kilere kadar yine hadsiz hesapsız mermerler... Kimi havuz ve f kiye gibi eğlenceye, kimi çeşme ve hamam gibi temizliğe, kimi o ve tekke gibi îman işlerine yarayan, kimi de hayatla ölümün w leştiği noktayı işaretleyen mermerler! Mermer, hep mermer, ^

merler!

Şu gurbet illerinde memleketimdekilere benzemeyen bir v gömülmek korkusunu duyduğum için olmalı ki az önce, denize kaybolup gitmeyi tercih ediyordum. Hayır... Asıl istediğim ne o bu. Nilgün'den evvel öleyim, Nilgün'ümden sonraya kalmayayını da, ne şekilde olursa olsun, hattâ izsiz ve işaretsiz yok olup gi<j

yim.

Hususî dairesine yaklaşınca nefesimin tutulduğunu Selina'va belli etmemek için güçlük çekiyorum. İki, sene ayrılıktan sonra buluşurken bu derece teessüre kapılmadığımı sanıyorum. Dün gece velev hayal âleminde onu benim olmuş görmek zaten ilk gününden sarsılmış, zedelenmiş bulunan sinir sistemini büsbütün altüst etmiş-— Şimdi sesini mi işiteceğim? Bakışlarıyle, gülümseyişleriyle mi karşılaşacağım? Eli elime mi değecek? Tahammül edemeyeceğim; düşüp bayılabilirim!

Diye heyecan geçiriyorum. On saati aşmayan ayrılığı beni tekrar ürkekleştirmiş. O derece laubali olduğum Nil, azıcık uzak kalınca yabancılaşıyor sanki. Her defasında yepyeni bir heyecanla huzuruna giriyorum. Hiç bir kadın bana bu tesiri yapmamıştı. An-/^ cak çocuk ve pek gençken Şükûre'yi bir müddet göremeyince her buluşmamız sırasında yüreğime çarpıntılar arız olurdu. Ben Nil'de o kızı mı yaşıyorum?

Çay masası etrafında iki kadın ve iki erkek buluştuğumuz za' man Nil tuhaf tuhaf yüzüme baktı. Dün geceki sürprizinden memnun... Gözlerinin içi gülüyor. Bir aralık Melik ile Selina'nın lâ^1' dıya dalmalarından istifade ederek dedi ki:

— Bak, ben ve Ahmed, sen ve Barones ne hoş birer, çift °ldu Güzel güzel ahbaplık ediyoruz, komşuluk oynuyoruz.

__Fakat, dedim, onlar birbirlerine daha ziyade yakışıyorlar;

-i de pek ciddî. Bizim gibi zirzop değiller.

__Nasıl geçti dün gecen? Hep benimle mi?

___ Hep seninle... Enfes şeydi.

__Ben de seninle beraberdim. Singapur'da varmadan önce,

.¦-^irimizden ayrılmadan, vapurda bir kere daha tekrarlayalım mı?

__Ayrılmayacağım ki... Ben de Mapa'ya geliyorum. Artık is-

esen de istemesen de geleceğim.

__ Tayfur seni Kraliçenin emriyle derhal hudut haricine çıkarır!

Ahmed'le lâkırdısını bitirmiş olan Selina'ya döndü: .— Dayım, dedi, bir türlü fikrinden vazgeçmiyor; inatçıdır; ille yoluna devam edecek, Japonya'ya gidecekmiş. Mapa'da sıkıntıdan boğulurnıuş. Bakalım, daha bir haftamız var, belki kandırırız. Dışarıya çıksak da Rangoon'u seyretsek... Bakınız, binaları görünmeğe başladı. Tabiî Madam şehre ineceksiniz?

— Dayınızla öyle kararlaştırdık.

Bu esnada Ahmed'e bir telsiz kâğıdı getirdiler. O, buna göz gezdirirken Nil dedi ki:

— Ben de kumandan Landbrooke'a söz verdim. Melik vapurda kalmayı tercih ediyor. Dört defa gezdiği bu yeri tekrar görmek artık onun için bir külfet.

Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Nilgün'ün benim yaşımda dinç

ve çok sevimli Landbrooke ile Rangoon'a inmesini, yarı geceye ka-

başbaşa kulüplerde, barlarda dolaşmasını, hele «Select» nevin-

bir otelde yemek yeyip vakit geçirmesini hazmedemeyeceğim.

goon orman ve kereste memleketidir. Nehir yolu ile gelen ga-

büyük, iri, muazzam kütükleri filler hortumlarıyle kaldırarak

anmak üzere fabrikalara götürür. Civarda dolaştığımız zaman

/anın en güzal kokularından biri olan taze kesilmiş odun ve ke-

e kokusunu duyarsınız. Hem de bura ormanlarının reçineli,

yağlı ve uçucu maddeler neşreden nefîs kerestesi, yongası ve + lası! Yanarken dumanı en ince bir buhur gibi kokar; odanın bir rafına koyarsanız hava koku kesilir.

Nilgün arabaya binerek kumandanla birlikte geceleyin itiehta ve kır gezintisi yaparken o havayı mı teneffüs edecek? Kıskanç rum; Ahmed'e kızıyorum; kendime atıp tutuyorum. Selina'ya * kılmasaydım şimdi bu şehre Nil ile yanyana inecek, İngiliz kapta değil, ben olacaktım. Fakat onu «Select»'e götürüp sabık randevun Madam Halman'm karşısına çıkarmayacaktım.

Bir kere dikkat ettim: Kıskandığım zaman Nilgün'ü olduğun dan daha fazla güzel, cazibeli buluyorum. Bu sırada âdeta bambaşka bir nur ve bir koku neşrediyor. Benim Rangoon projesine öfkelen-diğimi sezdi; vücuduna lüzumsuzca ve muhakkak ki kasten hafif bir oynaklık vererek yürüyor; Selina onun kraliçeliğini —Bir kraliçe ile beraber olmanın zevki içinde— ciddîye alarak azıcık arkasından, bir dam donör edâsıyle takip etmektedir. Ahmed koluma girmiş, karısının dayısı ile laubali görünmekten çekinmiyor.

Hepimiz rollerimizdeyiz. Bu şekilde üst kamaraya çıktık. Kaptan yerinde, vapur bir limana girip yanaşacağından, baş süvari bulunuyor. Hepimizi selâmladı.

Güzel adam doğrusu! Kemikli, sert hatlı ve güneşten yanmış gür kaşlı yüzü, mükemmel endamı, keskin gemici gözleri ve atletik vücudu ile fevkalâde alımlı bir erkek. Öyle temizlik ve civanmertlik tesiri veriyor ki... Böyle bir adama kadm nasıl mukavemet eder?

Başka bir cihete de aklım kayıyor: Kraliçe ile öyle bir çift teşkil edecekler ki görenler imrenecek; içlerinden «Haklarıdır, yakışıyorlar, sevişsinler» diyecekler. Usulcacık:

— Nil, dedim, bu adamla beraber gitmeyeceksin!

— Ben senin Polonya gülü ile gitmene itiraz ediyor muyu"1

— Onu bilmem... Gitmeyeceksin!

Böyle sert konuşmamızı örtmek, yanımızdakilere belli etmeni11 için hem sesimiz kısıktır, hem de benim elim, güya Rangoon'da & zı yerleri gösteriyormuş, izahat veriyormuşum gibi öteye berl-uzanmaktadır.

Nilgün de bir noktayı işaret ediyor, oraya bakıyormuş taklidi yaparak diyor ki:

___ İmkânı yok. Telsizle bildirildi; akşam yemeğine beni bekli-

__Kimler, bunlar? Nerede?

__Denizciler... Kendi kulüplerinde.

__Umumî Vali Mandalay'dan bilhassa senin için gelmiş bile

İsa gitmeyeceksin. O kadar! Herkes, kocan, Selina, Landbrooke, bütün bu tanıdıklar, fam döşambr ile uşakların, hepsi inecekler. gen benimle vapurda kalacaksın, yahut biz ineceğiz, onlar vapurdan ayrılmayacaklar!

Kızmadı; yanımdan ayrılırken hafifçe şunu söyledi:

— Keski!

Artık canıma tak dedi, bu «keski»'ler, bu can atar görünüp kaçınmalar, tahrik edip kaybolmalar, sürüp giden ve nihayet tat-sızlaşan oyunlar! Monuba dalgası içinde bir hakikat gizliydi; bir karakter tahlili yapmıştım: Nil nezaketle değil, zorla elde edilecek ve yola getirilecek bir kadın... Tıpkı hayalimde, güverte sahnesinde olduğu gibi!

Gözüm bir yeri görmüyor. Karşımda yepyeni modern binalara karışmış kat kat, katmer katmer, girintili çıkıntılı, pervazlı ve,geniş damlı, altın kubbeli «pagod»'larıyle Rangoon mu var, bomboş arazi mi? Kayıtsızdım. Bakmıyorum, istanbul olsa bakacak halde değilim. Nilgün'ü Melik Ahmed'den kışkanmamıştım; fakat Land-broke ile beraber bulunuşuna tahammül edemeyeceğim. Tecrübeli âşıklar kocayı fazla kıskanmazlar; kıskananlar toylardır. Biz kocanın hakkını tanırız yahut müsamaha ile karşılarız; daha doğrusu ucanın nadiren ciddî bir engel teşkil ettiğini biliriz. Lüzumuna inandığımız da çoktur. Ancak acemi âşık kocayı asıl rakibi sayar.

Selina hazırlanmamız lâzım geldiğini söylüyor; Nilgün tasdik ediyor:

— Evet, gidip giyinelim.

Demir atan City of Haddington'un etrafı yani bütün İrruaddi 'irinin içi yelkenli Malezya gemileriyle, liman motörleri, romör-

körleri, bir çok yolcu vapurlarıyle, coşkun bir hareketle dolu, s beş... Gece yarısı dönüleceğine nazaran şehre inenler orada saat kalabilecekler. Güneş batıncaya kadar görülmesi mutad v^ı gündüz gözüyle dolaşılır, sonra Rangoon'un gece ve eğlence hav tına karışılır. Bu yedi saati Nil

ile başbaşa geçirmek ne keyifij Ol

çaktı...

Üç gün sonra Singapur'a varacağız; kendisinden kimbilir kadar zaman, kaç sene —tâyin edilemez— yine ayrılacağım. Zn üzerime aldığım iş dolayısıyle onlarla Mapa'ya gitmem hemen he men imkânsız. Yollarımız bir defa değişti mi ötesi bilinmez. Yeni bir hasret devresi başlayacak.

— Ah, diyorum, bari bu sefer büsbütün unutabilsem... jjii'i unutturacak ikinci bir maceraya sürüklensem... Çok, pek çok uzaklara gitsem... Beni Nilgün'ün sihrinden kurtaracak yer Afrika'dır Kap'da yerleşmek!

Bir buçuk sene yaşadığım Güney Afrika'yı —ne Hindistan'a, ne Endonezya'ya hiç benzemediği için— kazazedelerin sığınacakları bir ada imişçesine arıyorum. Başka kıta, başka dünya! Nil orada bir mazi, belki gülünç bir maceranın hiç de sempatik gelmeyen bir siması olur. Nicelerinin olduğu gibi...

— Nilgün'ün de şimdi ancak sönük hâtıraları kalmış öbür kadınlar arasına karıştığı günü görsem!

Diye söylenerek yanında merdivenleri iniyorum. İnleyen bir

sesle yalvardım:

— Rica ederim senden, Nil! Hiç olmazsa kocanı beraber götür Cevap vermiyor, vermeden ayrıldı. Odamda elbisemi değiştirirken söyleniyorum:

— Öyle mi? Cevaba bile tenezzül etmez misin? Gösteririm ben sana! Yapacağımı bilirim ben! Anlatırım dünyanın kaç karış olduğunu...

Böyle demekle beraber yapacağım şey hakkında hiç bir fi yok. Kaç kere aynı palavralarla kendimi avutmuş, öfkemi geçi1 sonradan hepsini unutmuş, önünde diz çökmüştüm. İradesizi*-den utanma duymamağa da alıştım.

__Hem, diyorum, Nilgün sandığım gibi dürüst kalmış bir ka-

değil- Zaten söylemişti bir defa, çok erkeğe yüz vermiş, gönül rrniŞ'i kendini vermiş; beni eğlence yapmış, işkence arzusunu tat-. için seçmiş, Landbrooke'a tutkun. Mukavemet etmeyecek.

Simdi koşarak Selina'ya gidiyorum; hazırlanmış bekliyor. Gü-

ı kadın, zarif kadın, kibarlık içinde uysal, temiz kan, cins kadın!

Birkaç sene beraberce didişmeden yaşanacak ve kavga çıkarmadan

yrılıp hâtırası azap çekmeden anılacak kadın! Ona rastlamam bir

anS oldu... Belki de bir cankurtaran olacak! İsmiyle hitap cesaretini

bularak dedim ki:

— Selina!. Mes'udum.

Aynı zamanda aklım Nilgün'de... Parmağımdan çıkardığım halka için tek kelime söylemediğini düşünüyorum; bunu o kadar ehemmiyetsiz bir hâdise yerine koymasına hayret ediyorum. Zerre kadar aldırmamıştı; bakmış, omuz bile silkmemiş, tamamıyle kayıtsızca başını çevirmişti. Halbuki Kalküta gezintilerimizde yüzük, ne mühim bir hâdise olmuştu. Ağlaşmıştık bile! Deli!

Ama yalnız bana karşı deli... Herkesle ne kadar makul!

Motörde şehre bakacağıma gözlerim hep arkada. Birinci süvari ile, bir kano - otomobile binmiş, suları yararak yanımızdan geçmesini bekliyorum.

— Ne koca şu Ahmed! Ne geniş mezhepli adammış bu, Amerikan revüsü kralı!

Motörümüzdeki sekiz, onj yolcu arasında Mapalı Hacı Abdülga-ftır da bulunuyor. Sordum:

— Demin «monuba» denilen keyif verici bir şeyden bahsolun-muştu. Nedir o?

— «Monuba» mı? Bilmiyorum.

— Afyon ve esrar nevinden insanı tatlı hülyalara götüren bir tQz? Bir ilâç?

— Böyle bir şey vardır ama ismi başkadır, hatırıma gelmiyor; Orneo Adasının «Dayak» denilen yerli ahalisi kullanır. İşittiğime

e hoş bir baygınlık verirmiş; bu baygınlık esnasında tamamıyle

hakikati andıran bir hülya âlemine dalarmışsmız. Yürür, gezer t nuşur, bir takım işler görür ve bunları gerçekten yaptığmı2a j mrmışsınız. Fakat asıl hülya kısmı epeyce geç başlarmış; büste*-* hareketsiz hale geldiğiniz zaman...

Şaşaladım, heyecanla sordum:

-— Peki, daha önce şuur bozulmaz mıymış?

— Borneo'da bulunmuş ve bundan içmiş olan bir ahbabım anlattığına göre bozulmaz, sadece sislenirmiş, hattâ...

— Hattâ?

Abdülgafur sesini alçalttı, kulağıma eğildi:

— Hattâ, dedi, «Kina Balu» dağı eteklerinde yarı vahşî bi-kulübeye misafir olduğu zaman içtiği bu şerbetten sonra ahbabım kendisine ikram edilen canlı bir hediyeyi kabul etmiş. Hülyasın-da değil... Yarı uykulu halinde. Sizin «monuba» o ise bir tesiri de ilk yarım saatinde hicap ve tiksinme hissini izale etmesidir. Vahşi sandıklarımızda medenîlerin bilmedikleri icadedemedikleri neler vardır... Basitliğine rağmen ne hünerli buluşlar! Meselâ Avustralya yerlilerinin silâhı «bumerang» gibi. Hoş onu eski Mısırlılar da kullanırmış. Fici Adalarında...

Ben üst tarafmı dinlemiyorum. Motor emrimde olsa geri çevireceğim; Nilgün'e koşacağım; eteklerine sarılacağım; «Söyle, doğru mu? Hülya değil miydi?» diye soracağım. «Hayır, hakikatti... cevabını verirse?

Beynim zonkluyor.

Rıhtımdayız. Şehrin merkezine vardık. Selina, siyah çekik gözlü, ufak tefek, zarif Birman kadınlarını —sağ tarafa doğru sarkmı;. inci işlemeli kadife takkeleri, rengârenk şalvar ve peştemal biçiro1 elbiseleri, azimli ve erkeksi halleriyle— pek beyeniyor. Erkeklerin: de güzel buluyor. Yılan oynatanları seyrettik, futbol oynayan hu' nerli filleri de...

Bir deri, bir kemikten ibaret hemen hemen çıplak Budist dile"' çilerden iğrendi. Yerli polisin yine yerli ahaliye karşı kamçı kurmasına kızdı. Burada insan koşulmuş rikşa arabası bulunmadı? şaştı.

Büyük bahçeler arasında kurulmuş binalarıyle ecnebi mahal-sinden, Kraliçe Viktoria ile VII. Edward'm heykelleri dikilmiş seni? meydanlardan hiç zevk almadı. Buda'nm üç tel saçını muhafaza eden muazzam «Pagod»'u dışardan seyrettik. Zira içerisi cüz-jnl! ve başka iğrenç hastalıklı insanlarla doludur; dünyanın her tarafından buraya şifa bulmak ümidiyle akın edilir. Zaten hiç bir jngjliz o mabede ayağını atmaz. Turistlerin çoğu da bizim gibi yapar, sürünmeden bakar, döner.

Artık gece... Çok sıcak gecelerden biri...

«Select»'teyiz. Evvelceden Madam Halman'a telefonla haber verdiğim için lokantanın bahçesindeki «buket yuvalar»'dan birini hazır bulduk. Bunlar, kış yaz durmamacasına menekşe gülleri gibi ufak ufak, dört renkten çiçek açan bir cins sarmaşıkla örtülü kameriyelerdir. Fakat sarmaşıkların yaprağı yoktur; yaprak yerine çiçek verirler. Dışardan baktınız mı çiçekten bir çadırdır; içerisi de çiçekli ipek kumaş kaplanmış bir pavyondur. Kapısından girmek için sarmaşıkların zarif dallarını aralamak lâzım... Sonra üstünüze kendiliğinden kapanır. Zile basmadıkça, hiç bir garson sizi rahatsız etmez, elektrik yanmasına rağmen de dışardan içerisi görünmez.

Selina, sokakta sırtına aldığı Hint şalından «Kap»'ı çıkardı, üzerinde kumaştan ziyade biçime sokulmuş gurup zamanı bulutuna benzeyen gayet ince, uçuk renklerde şanjanlı nefis bir tuvalet var. Her kımıldanışında renkler tatlı bir kamaşma halinde yer yer değişiyor; pembe taraf; açık maviye, sonra limon sarısına dönüyor.

Siyah- gözlerini mora yakın rimel sürerek âdeta koyu yeşile çevirmiş. Kolyesi ve bileziği en nadide Baltık kehribarından... Işık vurduğu zaman altlarından tenini görüyorum; o kadar duru, berrak ve şeffaf!

Zaten bizi karşılayan Madam Halman, alelûsul Silivri yoğurdundan bahsettikten sonra bana tuhaf Türkçesiyle demişti ki:

— Poli omorfo! Kıyak karı seçmişsin! Geçenleyin geldikteki 1)6 iyi parça idi ise de bu, krallara lâyık!

Geçen defaki kadın? O, sonradan çocuğumun anası olan Eva 1 "¦ Metrdotel önde, bahçeye doğru giderken Eva'yı ve burada ge-

çen beş günlük hayatımızı düşünüyorum; hiç te heyecan yorum. Halbuki ne hararetle sevişmiştik, birbirimiz için nasıl dev divane olmuştuk! Demek, bir gün gelecek Nilgün'ü de böyle düs" neceğim. Meselâ Rangoon'u üçüncü ziyaretimde Nilgün bir Eva k dar bile bende alâka uyandırmayacak. Olur mu, acaba?

— Olmalı! Yoksa yaşanmaz.

İşte öyle bir arzu iledir ki «buket yuva» da Selina'yı âşık olmak için tetkik ediyorum. Yaptığım, yeni bir saçmalık, tabiî... Ama belk. kendi kendime tesir suretiyle sevebilirim, diyorum; nefsimi zorlu yorum. Nil daima aklımda. Şu dakikada Denizciler Kulübünde Landbrooke'un yanındadır. Madam Halman benim kolumda Seli-na'yı değil, Mapa Kraliçesini görseydi! «Krala lâyık...» dediği zaman ona:

— Bu, bir Kraliçedir; zaten Prensesti, Türk Prensesi! Cevabını verebilseydim...

İşin fenalığı şu noktada: Selina güzel, pek kibar bir kadın ama Nil'in zekâsından ve biteviye değişen, sürprizler bekleten, korkular geçirten, hareketli hayatiyetinden mahrum. Dümdüz ruhlu bir kadın. —Nilgün'e alıştıktan sonra— Beni tatmin etmiyor. Basit iskambil oyunu bir poker ve bir briç müptelâsını artık nasıl oyalayabilir? İşte, «Select»'in çiçekten ibaret yapraksız sarmaşıklar örtülü kameriyesi altında kimi olsa hayran bırakacak bir Selina beni oyalayamıyor Öteki şimdiye kadar neler yapmış olurdu... Ne yalanlar, ne oyunlar, ne şaşırtmacalar! Kaç defa öfkelenmiş, kaç defa yatışmış, çeşit çeşit heyecanlar, bir hiddet, bir sevinç, kâh ümide düşerek, kâh yeise kapılarak üç saatte nasıl da bütün ömre bedel bir hayat sürmüş olacaktım...

Geçirdiğim buhranı yanımdaki kadına belli etmemeğe çalışıy0' rum, bir şeyler söylüyorum. Alâka ve muhabbet göstermeğe cali" şıyorum... Yürümüyor. Viski de neş'e vermiyor; dert yanmak ihtiyacını duyuruyor. Küçük bir meyhane köşesinde arkadaşını kar' şısma almış, aşkını

anlatan," anlatmaya doyamayan bir sarhoş olmadığıma üzülüyorum.

Nihayet kendimi tutamadım:

__Selina, dedim, ben bedbaht bir adamım, acınacak bir adam.

— Biliyorum, âşıksınız.

— Hem de ne âşık! Kaç senedir! Bu dertle öleceğim.

— Anlıyorum; hak veriyorum. Derdinden ölünmeyecek kadın değil o...

Yüzüne korku ile baktım; hem korku, hem de sırrımı keşfetmiş olan birini bulmanın sevinci ile! Bir şey söylemiyorum; Selina de-vam ediyor:

— İlk günü, masaya beraberce oturduğumuz zaman bunun farkına vardım; birbirinize bakışlarınızdan!

— O kadar mı belli?

— Kadın gözü için apaçık...

— Bana kendisi de muhabbetle mi bakıyordu?

— Hem de ne muhabbet! Hırçın, haşarı, titiz, değişici, tuhaf bir muhabbet... Benimle masaya oturmayı istemenizin sebebini de derhal sezdim: Kıskandırma manevrası. Neler geçiyor aranızda? Zavallılar!

— Evet, zavallı demeli bize... Çok zavallıyız.

— Dayı - yeğen oluşunuz mu işi bozuyor?

— Ne münasebet! Aramızda en küçük bir kan yakınlığı yok. Uydurma dayısıyım.

— Ne karışık şey bu!

— Maceramızı size kısaca anlatayım. Dinlemek ister misiniz?

— Dansa, gezintiye, mehtaba, hepsine tercih ederim. Anlat, ferahlarsın. Emin ol bu sır bende kalır. Zaten benim de başım dertli. Derdimi dökmeğe muhtacım. Birbirimize karşılıklı iyilik et-miş olacağız.

Selina'nm ellerini öpüyorum; bileklerini ve kollarını okşuyo-rum ve serçe parmağını iki

parmağımın arasında tutarak, ikide bir sıkarak, böyle yapmaktan zevk alarak hikâyemi —Cönte Verede, Dilbeste'nin mektubunu aldığım yerden başlayıp en canlı n°ktalarını iyice belirtmek şartıyle— anlatıyorum. Bu ikindi üstü

başsüvariyi kıskanarak Rangoon'a inmekten alıkoymak için dığım kavgaya kadar, hepsini... En yakın dostlarıma bile cesaret edemeyeceğim her şeyi! Hepsini, her şeyi, bu, kim olduğUn bilmediğim yabancı kadına nasıl anlattım? Fakat nasıl da ferah ladım! İki seneden fazla, tek kişiye açılamamış olmanın zehirinde ruhumun temizlendiğini duyuyorum.

Öyle geliyor ki Nilgün'e karşı bende «sabit fikir - obsession,, şeklini alarak sürüp giden, artan, korkunçlaşan aşk bu itiraflarımla şifa yolunu tutmuştur. «Psikoanaliz» tedavisine başladık. Muhakkak ki o, bir sabit fikirdi; kararsız ve beceriksiz oluşum da aym hastalığın alâmetleriydi.

Selina, sergüzeştimi benimseyerek dinlemek suretiyle bana hekimlik etmişti. Hem de bambaşka bir hekim... Beyaz önlüklü, kalın gözlüklü, tüylü elleri ve burnunun içinden fışkıran külarıyle malûm tipte ve kıyafette yaşlı, bir ruh hekimi değil! Kehribar kolyeli, mükemmel makiyajlı, bulut kadar uçucu kumaştan açık tuvaletli, burnunun içi pembecik, elleri bembeyaz, gözlerinde rimel, bir kadın - hekim... Kadın hekimin elbiselisi ve pek güzeli!

Dışarıda caz çalıyor; dans yerinde çiftler dönüyor; çiftlerin, parfüm ve pudraların, içki ve meyvelerin bu durgun havada toprağa sinmiş, görünmeyen kokulu sisi içindeyiz: Fakat bana hepsinin üzerinde taze kesilmiş reçinalı Birmanya ağaçlarının kokusu hâkim gibi geliyor. Hind ile Çin'in zevkte ve hudutlarında birleştikleri yağlı orman kokusu!

— Selina, dedim, sana minnettarım.

İfşa ve itiraflarımın hafiflettiği bir ruhla onu usulcacık, şefkatle kendime çektim. İlk defa Nilgün'ü düşünmeden, Nilgün yerine koymadan, yepyeni bir kadm olduğunu bilerek, bilmekten zevk alarak bir kadın tanıdım.

Anlıyorum ki iki seneden beri her kadında Nilgün'ü aramışım, yaşamışım. Şimdi, sevgili yahut arkadaş olarak normal bir ka' dm kazanmanm rahatlığını duymaktayım ve Selina'nm hayatım^8 bambaşka bir çığır açacağına, normal hayatıma ancak Nilgün karışmadıkça dönebileceğime inanmak üzereyim.

Böyle olmakla beraber içimin sesi şöyle diyor:

__Bu hal, sırrını açığa vurmaktan ileri gelen geçici ve yalancı

bir ferahlıktır.

Bir tuhafı da Nilgün ile istanbul muhabbetini birbirine karıştırmak ve bu iki muhabbeti bir arada yürütmek. Doğduğum yerde diinyaya gelmiş olmasından, lisanımı benim şivemle konuşmasından, _jj]lî duygularımı zahmetsizce kavramasından dolayı Nil, daima yabancı kadınların muhitinde ırkının hasretini çeken ruhuma öyle yalcın geliyor, öyle tatlı hitap etmesini biliyor ki...

—• O benim tanıdığım Allah'a inanıyor, diyorum, benim bağlı A bulunduğum âdetler içinde büyümüştür. Mini mini jken o da benim / rtjbi üzerlikle tütsülenmiştir; benim korktuğum hamam anası, çar- » samba karısı gibi şeylerden o da heyecan duymuştur. Aynı ninnileri V dinledik; aynı bayramlarda ve kandillerde müşterek hislerle oyalan- 1 dik. Kulaklarımızda hâlâ mevlûd, ezan, Kur'an seslerinin ahengi do- \ laşıyor. Türk ve Müslüman olarak öleceğiz. Bir Selina ve Zülma ile ./ aradaki fark ne büyük!

Daha tuhaf bir şey duyuyorum: Nilgün'ün bambaşka bir kokusu var: Avrupa'nın hangi parfümünü, pudrasını sürünse hangi sabu-nuyla yıkansa Türk ve Müslüman kokmakta devam ediyor. Bunu da seviyorum. Meğerse kendimden olmayan kadınlardan bir bıkmışım, onların yabancılığından öyle bezmişim ki!

Şimdi ben Selina'ya kâğıt helvasını nasıl anlatabilirim, hele kâğıt helvacısını? Seyyar bir dondurmacı hakkında hiç bir fikir veremem, istanbul'u görmüş, gezmiş de olsa ev kadınını, aile hayatını,/ ^» bize mahsus âdetlerimizi nereden bilecek? Şu anda üzerinde bulun-?* duğıımuz bambaşka toprak parçası üzerinde Nil'den başka tek yakı-' nım yok. Onu sevmesem bile, hattâ düşmanım da olsa yine esas noktalarda hislerimiz vardır; lisanımız birdir; anlayış ve seziş hususun-, da da benzerliğimiz çoktur.

Bu düşüncelerimi ve hassasiyetimi olabilir ki iyi anlatamıyorum; W anlatamamaklığıma rağmen anladınız: Şayet benim gibi Ran-'°on'da bulunsa idiniz ve Doğu'ya gidecek, Nilgün'den ayrılacak bir

adam olsaydınız! Güzel Türk prensesine iki aşkla bağlanmıştım- v, kendisini hem kendisindeki memleketimi seviyordum...

Çiçek çadırımızdan çıktığımız vakit göğü bulutlanmış ve ay perdelenmiş olduğunu gördük. Az sonra iri taneli seyrek yağmıı damlaları, sanki su değil, bir cins yumuşak meyve, birer erikmis g-bi tok sesler çıkararak serpilmeğe başladı. Bu erikler güneş altına olgunlaşıp pişmişçesine sıcaktı.

Rıhtıma gelmiştik, yağmur sağanağa çevirdi; aynı zamanda rüzgâr da çıkmıştı. Keşke sağanak benim ruhumu yıkasa... Rüzgâr benim hâtıralarımı da dağıtsa, alıp götürse. Vapura büsbütün değişmiş bir ruh ve bir kafa ile dönsem! Olamıyor ki...

Bu yağmur altında ve bu rüzgâr önünde, Landbrooke'a sokulmuş bir Nilgün'ün ne kadar güzel

olacağını düşünmekten kendimi alamıyorum. Düşünmemek için Selina'dah medet umuyorum; ona yağmur hakkında Fransızca bazı mısralar okuyorum:

Şehrin üzerine yağmur yağıyor, Tıpkı ruhlunun içine yağdığı gibi...

Hem okuyorum, hem de yalvarmama kıymet vermeyerek baş-süvariden ayrılmayan Nil'e karşı takınacağım tavrı kararlaştırmağa çalışıyorum. Eğer dün geceki sahne bir hakikat idiyse bile sevinmek-liğim değil kızmam lâzım gelir. Zira onu da «monuba» içirerek bir şuursuzluk dumanına boğmak suretiyle hayale benzetti, tabiî zevkinden mahrum etti.

— Sevseydi, diyorum, sözümü kırmaz, Landbrooke ile şehre çıkmazdı. Sevdiği adamı yanında alıkoyardı; hele geceyi bir kadiri3 başbaşa geçirmesine razı olamazdı. Alay ediyor benimle!

Vapurdayız. Yatmayacağım, kumar oynayacağım. Selina'dan i rıldıktan sonra bu maksatla salona baktım. Kimseler yok. NiU döndü mü? Stevard'a sormak istemiyorum. İnsan gizli bir mak güderken pek tabiîye alınacak hareketlerden de çekinir; karşısın1

lerin bu maksadı keşfedeceklerini sanır. Halbuki gemi garsonuna O, takibimize memur bir dedektif mi?

İşte bu çeşit muhakeme bozukluklarıyle mantıksız hareketler -kurtulmağa can atıyorum. Hepsinin müsebbibi Nilgün! Böyle -yleniyorum, yolumu değiştirerek onun dairesi önünden geçiyorum, ık yanıp yanmadığma bakıyorum: Karanlık. Demek ki henüz gel-emiş... Sendeleye sendeleye, sarhoş halde, sabaha karşı mı dönecek, ^llahm delisi, başımın belâsı, belâlar mübareği bu çılgın?

Kamarama çevrildim. Yolcular çoktan gelmiş, yorulmuş, yatmış olacaklar ki koridorlar, amelesi grev yapmış maden ocağı dehlizleri İcadar ıssız ve sıcak. Kapımı açtım; burada yine Nilgün'ün kokusunu oluyorum. Belli belirsiz ama ben duyuyorum. Duyduğumu mu sanıyorum? Hayır! Gelmiş... Gelip masamın üzerindeki bloknotumdan kopardığı bir kâğıda şunları yazmış:

nArtık beklemekten bıktım. Ne kadar geciktin! Eğlendin mi bari? Monuba'n vapurdan çıkmadı. Memnun oldun mu? Bonne Nuit!.. Pardon, tünaydın!»

Bunu okuyunca ne yaptım, biliyor musunuz? Selina'mn kamarasına koştum, kapıyı vurdum, sesleniyorum da:

¦— Açınız, rica ederim, çabuk açınız!

Neredeyse haykıracağım. İçeriye girince, onun şalı ile örtün-meğe çalıştığını gördüğüm halde aldırmayarak kâğıdı gösteriyorum:

— Vapurda kalmış! Vapurdan çıkmamış! Sözümü dinlemiş!

Selina, romantik ruhuna uygun, yaşanan bir maceraya karıştığından, kendine rol düştüğünden dolayı benimkine yakın bir heyecan içinde... Soruyor:

¦— Kâğıtta ne yazıyor?

Yanlış tercüme edilmesi diplomatik bir hataya sebep olurmuş-casına puslayı ehemmiyetle Fransızcaya çeviriyorum. «Tünaydın» nüktesini anlatıyorum:

— Biz, diyorum, lisanımızı tasfiye ediyoruz; yeni kelimeler bu-uy°r, bulamazsak gelişigüzel uyduruyoruz. Bu «tünaydın»ı şimdi se-ır °lan nasyonalist bir hatibimiz yıllarca önce icadetmişti.

O hatip aksaçlı, genç kalmış çehresi, fakat tabiîleşemeyen t v-esnekliğe kavuşamayan hareketleri ile bir lâhza gözümün önünd ' geçti. Nereden nereye? Nerede ve ne sebeple?.. Birmanya sahili bir âşık, heyecandan çırpınırken tutmamış bir kelime yüzünden w dil canbazmı hatırlıyor... Hakikaten, anlaşılamayan mahlûk, §ü : san! Lüzumsuz çalışan bir makine, şu insan beyni!

Çıplak vücudunu Hint şalı ile örten güzel hekime soruyorum' — Şimdi ne yapacağım? Ne tavsiye ediyorsun? Gördün ya, se nin kraliçem beni böyle bitiriyor; böyle öldürecek; bir keder, bir se vinç, nihayet yüreğime indirecek...

Selina da bir karara varamıyor; varamadığından dolayı samimiyeti ile teselli edercesine kolunu omuzuma koyup duruyor. Sessizlik içinde vapurun atmayan kalbini dinler, işlemesini bekler gibiyiz. Uskurları dönmeyen demirlemiş bir vapur bazan insana yatalak olmuş bir hasta karşısında bulunuyor muşsunuz tesiri yapar; kımıldayamaz, konuşamaz; hazindir. Ses ihtiyacıyle vantilatörü çevirdim. Yine ben diyorum:

— Yapılacak şey yok.,. Çekmeğe mahkûmum; hiç bir şeyden de emin değilim. Seviyor mu, sadist zevki mi, kapris veya alay mı? İçinden çıkamıyorum ki...

— Uyumaksınız, yarın konuşuruz, yorgunuz.

Kolunu omuzumdan çekti. Gitmem lâzım geldiğini anladım; yüreğime yalnız kalmak korkusu düştü. İstiyorum ki oracıkta oturayım; Selina yatağına girsin, uyusun, bana aldırmasın; nefes alışını duyayım, yanımda bir canlı mahlûk bulunduğunu bileyim. Tek başıma kamarama kapanmaktan yahut güvertelerde dolaşmaktan bir felâket imiş, bir felâkete sebebiyet verirmişçesine kaçınıyorum. Fakat bunu nasıl teklif edebilirim, hangi yüzle? Ağzından veya elinden değil, nedense yanaklarından öperek kamaradan çıktım.

Vapur, yukardan aksettirilmiş projektör ışığı ve yağan yar mur altında yeni boyanmış, boyası henüz kuramamış kadar şevki' Sanki damlalar buraya beyaz, öteye siyah, bazı tarafa sarı renWe

ügerek, düştüğü yeri o renklere sokarak City of Haddington'u gü-(joğmadan boyayıp hazır

edecek; Çin denizine pırıl pırıl açılacağa-

Nil'i» dört gün sonra Singapur'a bırakıp bambaşka bir âleme . arişmak için âdeta sabırsızlanıyorum ve kendisinden habersiz, iki ene çektiğim hasreti beraber bulunmak azabına tercih ediyorum.

Bu dakikada nefret duymadığım tek kişi yok: Dübeşte ile ev-lenip Nilgün'ün hizmetine giren Tayfur bana hepsinden iğrenç görünüyor.

— Allak adamın biriymiş, diyorum, fırsat düşkünü! Hem yaşına uygun güzel bir kadına, hem de cennet gibi bir adada refaha kondu. Af çıktığı halde neden memleketine dönmedi? Herif keyfinde! Bütün bu işler arasında benden daha akılsızca hareket edenini göremiyorum. Nil, istediğinden mükemmel bir koca ve unvan buldu; Dübeşte bile arzusuna kavuştu.

Masalımız üçünün de dileklerine kavuşmasıyle bitiyor... Benim hisseme bir nevi «kırk katır mı, kırk satır mı?» düştü.

Siper altına sığınmış, gece yarısı sonrası yağmuruna bakarak fena şeyler düşünüyorum; hattâ intiharı! Lüzumsuzluğuma inanmaktayım; doğrusu hayatımda şimdiki kadar samimî olmamıştım. Şimdi, etrafımdakilerin saadetini kıskandığım için duyduğum bedbahtlık çok acı, çok yüklü geliyor.

Yatağıma girmeden önce, o, nefret ettiğim Nil'in küçücük pus-lasını öpüp koklamaktan kendimi alıkoyamadığımı görünce büsbütün bezginliğe düştüm:

— Artık benden hayır yok, dedim, tutulduğum aşk, aşkların en haysiyetsizi, en marazîsi... Şakaya, fantaziye benzeyen tarafları çok olmasına rağmen bir felâketle sona ermesi mümkün...

Saat kaç?

Bakmak, öğrenmek lüzumunu duymuyorum. Kaç olursa olsun! ;aha pek mi erken, yoksa yağmur devam ettiği için mi kamaram 5- Aldırmıyorum. Yataktan çıkmayacağım. Ne Nilgün,, ne Selina...

İkisine de hınçlıyım; Ahmed'in de, Landbrooke'un da yüzleri ¦

görmeğe tahammül edemem.

Biraz daha daldım. Kapıma vuruyorlar. İçeriye Abdülgafu

girdi:

— Af buyurunuz, dedi, beni Melik Hazretleri gönderdiler.

ikindi olduğu halde görünmemenizi merak ediyorlar.

— Tembellik.. Yorgunluk... Çok defa böyle olur. Hasta değilim.

— Elhamdülillah...

— Kendisine teşekkürlerimi söylemenizi rica ederim. Akşama

doğru çıkacağım.

— Melik lütuf buyurdular, öğle yemeğinde beni ve ahbabınız Madamı masalarına çağırdılar. Melike Hazretleri de tıpkı zatıâlileri gibi istirahattedirler. Galiba Rangoon'u dolaşmak kendilerini yormuş. Sizi de gezinti yormuştur. Gezinti, yağmur, sıcak...

O söylüyor; daha da söyleyecek... Ukalânın biri! Sözünü kestim:

— Yeğenim karaya çıktı mı?

— Evet efendim. Melik Hazretleri anlatıyorlardı: Budist mabedine de girmişler, ihtiyatsızlık etmişler... Malûm ya cüzzamlı

yerdir, orası.

Dişlerimi sıktım ve mırıldandım:

— Kepaze! «Vapurdan ayrılmadım, seni bekledim» diye de mektup yazmağa utanmıyor. Büsbütün şirazesinden çıkmış, yüzsüzlüğü artırmış. Eskiden yaptıkları azıcık tatlı idi; şimdi düpedüz bayağılık, âdicesine düzenbazlık!

Abdülgafur gitti. Zaten yatağımdan kalkmamıştım; yatmag> devam ettim. Selina Kralla yemek yemiş olmanın gururu içini beni unuttu galiba... Dün gece ona budalaca açılacak, sır dökecc ne vardı? Nilgün insanda akıl, idrak bırakıyor mu ki? İster nusI Ahmed'e gammazlık etsin! Tamamiyle meşhul bir kadın... Nere; niçin gidiyor? Otel masalına inanmak safdillik olur. Yaptıkları hep hatalı... Hepsi!

.pA MELİKESİ NİLGÜN

t

artık kâğıt üstüne geçen yalanları karşısında şaşkınım. bilirim: Kadın, erkekten fazla yalana düşkündür ve onu buna den de yaradılışı itibariyle hayale daha istidatlı oluşu, fan aha ziyade zevk alıd Dii i

__j__«Iaiici lauuaui oıuşu, lansen daha ziyade zevk alışıdır. Dişi insan çok defa hakikatle taziyi ayırmakta güçlük çeker; istediği şeyle gerçekten mevcut m birbirine karıştırır. Kadın, fikir ve

niyet bakımından erkek-daha samimî olmasına rağmen bu sebepten dolayı yalana kaçar.

ğn bu sebepten dolayı yalana kaçar.

Bunları hem okudum, hem de tecrübe ettim. Sebepsiz yalan - vleyen dostlar da tanırım. Bilirim ki yalancı, olanı değil, olma-x istediği şeyi olmuş gibi gören bir hastadır. Lâkin işi Nilgün dersine vardırana henüz rastlamamıştım.

Yalan söylerken yüzü kızaran veya sararan biri, kökü ruha uzanmış, fizyolojik bir kabiliyetsizlik yüzünden yalancı olamamağa mahkûmdur. Bazısında ruh ve ona bağlı vücut, yalan için yaratılmış denilecek kadar yalancılığa elverişlidir. Cana kastedici valanını bile söylerken rengi değişmek şöyle dursun, tabiîliği bile artar.

İşte Nil bu marifetin güç erişilir bir şahikasına ulaşmış... Hâlâ tırmanıyor ve her gün bir adım daha ilerliyor. Yahut o çukura mütemadiyen gömülüyor. Beni peşi sıra sürükleyerek.

Az sonra yüz yüze gelsek ikinci bir yalanla birincisinin tesirini unutturur. Başlarım yenisinin ezasını çekmeğe veya zevkini sürmeğe... Dayanılmaz, dedim ya!

Kapı tekrar vuruldu; bu sefer gelen stevard; uzattığı mektup Selina'dan: Diller döküyor ve salonda beni beklediğini söylüyor. Ona da aynı cevabı verdim: «Akşama doğru çıkacağım.»

Tekrar uyukluyorum; yine gözlerimi açıyorum. Saate bakmamağım. İtirafı güç ama hakikat şu: Nil'den haber beklemekteyim, ıa'tâ haber de kifayet etmez; kendisini yanımda görmek istiyorum; ı:r yalanını daha dinlemek ihtiyacındayım. Tiryakisi olmuşum!

Nihayet gelen giden olmadığını görünce kalktım, yıkandım, •¦"Mdim. Nil'in bulunduğu yerde onsuz duramayacağımı anlıyo-¦ Bir de bakalım, mektubunu nasıl izah edecek? Meraktayım.

balonun ortasında karşılaştık; kapıya doğru yürüyordu.

— Sana geliyordum; hastalandın diye korktum, halbuki

iyisin.

Cevap vermiyorum; duruyoruz.

— Dargın mısın bana? Mektubumdan dolayı mı?

Susmaktayım.

¦— Peki ama ben onu sana iyilik olsun diye yazdım.

Dik dik yüzüne baktım.

— Elbette iyiliğin için... Giderken düşündüm ki gezintiden öf keli döneceksin, bir yere kımıldanmadığımı öğrenirsen rahat ede çeksin, tatlı tatlı uyuyacaksın... Fena mı ettim?

Bize bakanlar vardı; bir şey söylemekliğini lâzım; sahte bi tebessümle dedim ki:

— Sen bir belâsın. Şimdi bir yalan daha attın: Bana gelmiyor, dun; gelemezdin. Başka bir yere gidiyordun.

— Evet, yalandı bu... Odama uzanmağa gidiyordum, ama mektubu hakikaten o maksatla yazmıştım. Bir de kamarana girmek traş sabununun kokusunu duymak, bungalovumuzu hatırlamak

için...

— Yine yalan!

— Münâkaşa etmiyelim. Haydi, beraber dolaşalım. Yürümek uzanmaktan daha dinlendirici olacak. İstersen evvelki gece «mo-nuba» içtiğimiz yere çıkalım; yağmur altında duralım; damlalar yüzümüze vursun... Ziyarete değmez mi orası?

— Nil! Ben seni öldüreceğim. Bir gün muhakkak kendini bana öldürteceksin!

— Yapamazsın, sevgilim; sen öyle şeyler yapmak istemezsin.

Koluma girdi1

— Evvelâ, dedi, odaya gidelim de üzerime bir şey alayım. Koluma sımsıkı sarılmış, gidiyoruz. Üst güverte sahnesin^

sonra bu, birbirimize ilk yakmlığımızdır. Hayal veya hakikat, P gün'ün yere uzanıp kalmış perişan manzarası gözümün önüi"1 darmadağınık tuvaleti de... Soruyor:

— Nasıl geçti Rangoon gecesi? Selina avuttu mu, bari-

___ Bu kadın, dedim, bizi sevişiyoruz sanıyor; öyle hükmetmiş. ttâ, daha garibi, senin bana âşık olduğuna emin.

__Doğrusunu görmüş, bakışlarımda okumuştur.

__Nü, böyle mi sever insan?

__ Ben böyle severim. Hem daha ne istiyorsun? Ne gibi fedailik bekliyorsun? Başka ne yapabilirim? Aklım, fikrim sende... j düşünmediğim hiç bir günüm olmadı. Evlendiğim zaman, Ma-'da ve seyahatimde daima kafamın içinde idin, daima! Hele dün »ece..-

__Landbrooke ile başbaşa iken de mi?

__Ne Landbrooke'u? Yalandı onunla çıkacağım... Bir Kraliçe,

kocasını vapurda bırakarak vapur süvarisiyle yabancı bir şehre hiç iner mi? İnebilir mi? Nasıl inandın buna? Ahmed'le beraberdim, sadece Ahmed'le! Hem de Vali Muavininin evine davetli olarak... Yoksa tabiî seni de götürecektim.

— Kaçıncı yalan?

— Sayısını tutmak âdetim değildir; yorar. Maamafih belki yine yalan söylüyorum. Aşağıda sen bir tahkik ediver.

Dairesine girdi; kapıda bekliyorum. İçerden seslendi:

— Gelsene! Ahmed briçte, hizmetçi aşağıda... Bir dayıya, Kraliçe de olsa yeğeninin, odası her zaman açıktır.

Heyecanlar geçirerek girdim. Derhal boynuma sarıldı; aynı zamanda diyor ki:

— Artık «Bu yok... Bunlar olmaz» faslı kapansın mı, sevgilim? Bütün ruhumla, bütün vücudumla, istediğin gibi, istediğin kadar senin olayım mı?

Normale benzeyen ilk hareketi ve ilk sözleri... Maamafih çarçabuk sıyrıldı; arkasına «burberry»sini aldı, dışardayız.

— Korktum, dedi, Lâtife geliverirdi, öbürü, Mapa'daki güzel :z olsaydı o kadar çekinmezdim. Ha, biliyor musun, Dilbeste'ye ıSızle haber verdim.

—- Neyi?

~~~ Seninle buluştuğumuzu ve beraber geleceğimizi!

İnsanların doğuştan yalan söylemeğe müsait oldukları t kanmağa da istidadı bulunduklarını bir kere daha anlıyorum rı minden beri Nil'in birbiri arkasına yetiştirdiği sözlerin belV

UP

hepsi yalandı; fakat inanmak işime gelmişti; memnundum. 2ru yalnız menfaati olduğu vakit yalan söyler, kadın ise hakikatle h yal arasında tam bir hükme varamadığından dolayı yalancılık ed miş.
~~~

Nilgün, bu nazariyeye göre hakkımda bir takım hayallere k pıldığı için ilk gününden başlayarak yalanlarına beni hedef tutt o hayallere hakikat çeşnisi vermeğe çalıştı. Az evvel söylediği gibi olandan ziyade olmasını istediği şeyi görüyor; meselâ ve belki Mapa'ya telsiz göndermemiştir; göndermeyi arzu ediyordu; ((gon. derdim» dedi, rahatlık duydu. Yine meselâ: «Bütün ruhumla, bütün vücudumla, istediğin gibi, istediğin kadar seninim» dediği zaman arzusu o idi; yalan söylemiyordu, olmasını arzu ettiği bir şeyi anlatıyordu.

Kumandan Landbrook'u beğenmiş ve kendisiyle Rangoon's inmek bir aralık hayalini okşamıştı; bana o hülyasını hakikat şekline sokarak anlattı. Nilgün esasta mahcup ve ahlâk kaidelerine bağlı bir genç kızdı; şimdi de yine öyle, taze bir kadındır. Beni gerçekten seviyor; lâkin önceleri bir kızdı, bugün de evli bir kadındır Alelade bir dişi gibi teslim olamayacağından Seylân ve Kalküta'da birtakım yalanlarla hem kendisini, hem beni oyaladı. Evvelki gece ise içtiği monuba sayesinde hakikatle hayali birbirine karıştırdı, günahını bir yalana benzetti.

Nil, bildiğim kadınların en haysiyetlilerinden biridir; bunu Ş" dakikada iyice öğrenmiş bulunuyorum. Gerek genç kız iken, ger* evliliğinde, hâlâ utangaç ve çekingen. Zahiren öyle görünmemekle beraber, tamamen aksi bir fikir vermesine rağmen, din ve terbi;6 kaidelerini yıkıp geçemiyor. Şayet Cava'dan adam gibi dönsey*1 insanlık bende kalsaydı evlenecektik; dünyanın en sadık zevces sahip olacaktım; hoppa görünen, çok temkinli, iradeli bir kadın» Üst kat güvertedeyiz. Yağmur bir türlü kesilmiyor, kes»1

Mevsimine girdik; Endonezya üç ay, fasılasız ıslak kalacak. ^edim ki:

_- Nü! Beni sevdiğine ilk defadır inanıyorum: Hem pek çok v(jiğine ve yalnız beni sevdiğine... Sen de benim ilk hakikî sev-gilimsin.

__Biliyorum. Zaten birinci gününden hissettim, içimden de-

jiHi ki: Ele avuca sığmaz bir erkeği kendime bendettim; ömrünce sevmeğe mahkûm oldu.

Baştan ayağa kadar onu seyrediyordum: Trençkot bambaşka bir cazibe vermiş; güzel bir kâtibe, bir daktilo, bir memure cazibesi... Hangi kıyafette cazibeli görünmemişti? Conte Verdi'nin turist kamarasında, kordelâlı geceliği, omuzlarındaki eşarpı ile yelpazelenirken; beyaz tülden tuvaletiyle birinci mevki yemek salonuna girerken; Musavva kasabasında, Koloniyal şapkasiyle dolaşırken; Seylan'da sadakor pijamasıyle, feracesiyle, bornozuyle; burada, Hintli elbisesi ve yakut yapıştırmasıyle, o geceki geniş mantosu ile, şimdi ise trençkotu ile daima cazibeli, daima güzeldi; tertemizdi. Hele Kalküta'da, incilere garkolmuş, iki senelik bir ayrılıktan sonra odaya pür haşmet girerken yüreğim nasıl yerinden kopmuştu!

• Evet, ömrümce beni sevmeğe mahkûm etti; kendisine bendet-ti; esir etti. Roman cümlesi ile: İlk ve son aşkım!

— Peki, ne olacağız, Nü?

— Düşünmüyorum bunu... Yanımdasm ya? Projeler yaparak, yahut tatbik edilmez kararlar alarak zevkimizi bozmayalım. Kumandan Landbrooke pek yakışıklı adam, değil mi?

— Evet. Fakat geçici kuş.

•— Ama senin Barones de güzel kadın...

•— Şüphesiz. Lâkin fazla sinirsiz, fazla ağırbaşlı. Gerçi senin kadar hareketli, hırçın, bir şöyle, bir böyle olmak karşısındakini •'orar ama bıktırmaz. Diyebilirim ki, sinirsiz insanlardan ibaret bir cemiyet ve bir dünya enikonu yavan, tamamiyle tatsız değilse de uzsuz olurdu. Hırçınlar durgun havaya esinti getirirler ve düm-Uz gidişe biraz sarsıntı vererek, manzaralara, karışık renkler ser-

^

pip motifler katarak hayatı biteviyelikten, yorucu düzgünlüğü kurtarırlar. Sinirsizler meclisinde hava daima «inbat»'dır; ne ûaıB çırpıntısı, ne yelken hışırtısı, alabildiğine düzlük ve durgunj^. Bana gelmez.

— Gelmez, elbette. Böyle bir mecliste sen kafese kapatılmış bi sicap gibi azap çekmeğe başlarsın... Ağaçlara tırmanmak, daldan dala atlamak, bir delikten öbür kovuğa girip çıkmak imkânsızla ğınm azabı!

— Tam öyle... Sinirlileri aramızdan kaldırırsak güya rahat ederiz; fakat sıkılırız; sıkılmak rahatlık değildir.

— Üzülme... Benimle bulundukça korktuğun rahatlığın yüzünü göremezsin!

Puslu hava içinde, yağmura rağmen gökmavisi bir muhitteyim. Bu, öyle güzel bir gökyakut rengi ki ancak istanbul baharlarında bir sağanaktan sonra, gurup zamanı elvan bulutların arka " plânında yer yer görünür, az sonra her zamanki maviye döner, kaybolur. Nerede bildiğimiz sema rengi, nerede o bambaşka mavilik? Birisi sadece renktir, öbürü parmağınızı vursanız billur tınlamasını işiteceğiniz koyu mavi elmastraş bir bohem fanus...

Şimdi bu elmastraş fanusun içinde gibiyim, hattâ hem kendisi, hem ışığıyım. Dokunsalar Nil'in muhabbetiyle, elemi ve sevinciyle, hem gamlı, hem mes'ut inleyeceğim. Çocukluğumda artık kullanılmamağa başlanmış tek, çift, üç kollu gümüş şamdanları sandık odasına kaldırmışlardı; fırsat düşürdükçe gider, fanuslarına baş ve orta parmaklarımı birleştirip birden açarak fiske atardım. Sesleri kulağımda; sevinçle* gamın karıştığı, güler ve ağlar bir nağme ki bunu hiç bir musiki âleti çıkaramaz... Ne harp, ne rübab!

— Ah Nilgün'üm, dedim, seni bir saat, muradımca kendimin bilsem! Ama ne yalan, ne oyun, ne

rahatsız edilmek korkusu, ne de monuba sarhoşluğu... Tam ve mutlak olarak benim!

Güzeli şu ki Nil bu sözleri dinlerken hicabından kızardı; eslv' devirde bulunsaydık yüzünü yelpazesiyle örtecekti; başını hava) kaldırdı. Bengale Körfezinin doğu tarafında ikindi üstü yağan ı'

platin rengi damarlarını pembelendiren yanaklarına vu-. yüzünün ateşini alıyor.

Kaptan yerinden bize bakıyorlar. Şüphelenmemeleri için bir ba hali almağa çalışarak dönüyoruz. Güya sol taraftaki Siyam ini gösteriyorum ve malûmat veriyorum: Dünyanın en uzun yarımadasını çevirmeğe başlayacağız; 'yi. Bunun ucunda beni senden ayıracak olan Singapur şehri var.

__Artık ayrılma yok. O şehrin limanında bizi Mehîre yatı bek-

jjyor; seni de Mapa'ya götürecek olan güzel isimli küçük gemi... Glaskow tezgâhlarında yapılmıştır, sağlam ve konforludur. Ah-ned'in babası bunu Hollandalı kauçuk kralı Mister Kip'ten satın almış-

—. Hani bir yanağı lekeli doğmuş kızın babası Mister Kip?

— Evet. Azıcık bana benzeyen tarafı olduğunu Ahmed söylemişti.

— Tanırım, benzer.

Ve Çin lokantaları caddesinde kıza nasıl rastladığımı, masayı devirerek otomobilin arkasından nasıl koştuğumu, Zülma'yı neden darılttığımı tafsilâtıyle anlattım; ilâve ettim:

— İki sene hep böyle geçti, Nil! Mecnun gibi seni arıyarak, seni bulmak ümidiyle, sadece bir defa yüzünü görmek için! Bena-res'deki barda bir yıl, her gece kapıyı gözetledim... Belki tesadüfen giriverirsin diye! Beni takip ettirdiğin halde, sevmekte de-vam etmene rağmen olduğun yeni neden yazmadın, neden Tayfur'u janıma yollamadm?

— Fazla söyleme, sevgilim! Göz yaşlarımı tutamayacağım. Böyle diyen Mapa Kraliçesi çoktan ağlıyordu ve bu defa çeh-

tesmi, ağladığını belli etmemek için yağmura doğru uzatıyordu.

5 bir zaman bu kadar müteessir olduğunu görmemiştim. Sevgi-"mı müteessir ettiğimden dolayı derin bir saadet duyuyordum;

?Utıtü değil. Ben de sevinçten ağlayacağım. Makyajını tazelemek, ıslanmış saçlarını kurutup düzeltmek için

odasına gidince Selina ile oturan Abdülgafur'un masasına v tim. Kadın bana, tüccarın blimediği lisandan Fransızca dedi t-•— Öyle tahmin ediyorum ki Singapur'da ayrılacağız.

— Hong - Kong'a gitmekten vazgeçmek niyetinde misim1 •>

— Hayır; siz Tokyo'ya gideceğinize Mapa yolunu tutacaksı Bugün masasında bulunduğum Kral, Kraliçenin artık dayısı^ v senedir sürdüğü gayri sıhhî hayata bırakmayacağını söyledi o cirdiğiniz malaryadan dolayı istirahat ve tedaviye muhtaç imi=s; i Kalküta'da beraber gittiğiniz meşhur bir Alman hekimi —adım d-söyledi ama unuttum— sizi muayene etmiş ve arkanızdan telefOnı. Kraliçeye dağ havasında yaşamanızın şart olduğunu bildirmiş. jja pa'da bir yayla varmış; oranın havası...

Sözünü kestim:

— Uydurma hepsi... Yoluma devam edeceğim. Benim için en şifalı tedavi sizin gibi bir «ruh hemşiresi» ile beraber bulunmaktır Dağ havası sizde... Dinlendirici güzel yayla sizsiniz.

Selina, Nilgün'den uzak yaşayacağıma inanmadı ama sözlerimden hoşlandı. Bu ara Abdülgafur konuşmağa başlamıştı:

— Dün bahsi geçen iksirin ismini ikinci mevki yolcusu bir Çinliye sordum. Kendisi Borneo ile iş yapar; buna «Dayak» lisanında «Saadet Rüyası» mânasına «monukobabo» derlermiş. Ancak bayramlarda ve hatırlı misafirle, ziyafetlerde içerlermiş; yapanlar terkibini gizli tutarlarmış...

Nil, anlaşılan o ismi küçültmüş; daha ahenkli ve daha es bir kelime icadetmiş. Güzel kafacığı nelerle meşgul!

— ...Çinli de bir defa içmiş; «iksirin tesiri altına girince daha hayalle hakikati farkedemedim; kendime geldikten sonra u dedi. Eğer tatmağı pek istiyorsanız Melike Hazretleri size te ettirebilirler. Zira efendimiz, Endonezya ve havalisi yerlilerinir landıkları içkiler ile yedikleri yemekler üzerine bir kitap maktadırlar.

Muharrir ve inceleyici olmuş, Nilgün... Nasıl da hoş, bir şik âlem saklı, o sevimli başın içinde!

Simdi düşündüm ki size Nilgün'ün renk değiştiren elâ gözle-en başka çehresi hakkında fikir edindirecek kâfi malûmat ver-erniştim. Acaba lüzumlu mu? Bana öyle geliyor ki, maceramı okullar ona bu çehreyi, çehrelerin çok ince hatlısını, çok zarifini, 0|c tatlısını vermişlerdir. Ama bu çehre, her şahsa göre değişiktir; ,arıi kendi idealinin çehresidir. Öyle olmakla beraber

birleştikleri okta şudur ki: Nil, muhakkak surette canınızın içine sokulacak kadar sevimlidir; sevimliliği de daha ziyade cin gibi oynak, daima tetikte, kafiyen aksamayan zekâsından geliyor. Evvelce demiştim, zaten: Vücudunda zekâsız hiç bir uzvu yok. Elleri zeki, ayakları, dirsekleri, dizkapakları bile zeki... Ya kulakları, kulak memeleri, burun kanatları? Hepsi mücessem zekâ...

Ve bu uzuvlar ayrı ayrı zeki olduklarından başka Nilgün'ün her hareketine şayanı hayret surette, şaşırmayan bir koordinasyonla uyuyorlar. Meselâ neşeli mi? Bütün uzuvlar teker teker neşeli! Mahzun mu? Yine öyle! Mekanizma —bir orkestra nağmesinde, mevcut âletlerin muhtelif sesler çıkarmasına rağmen aynı tesiri yaratmaları gibi— notadan ayrılmıyor.

İşte, bir mahalle kızı tavrı takındığı, bir Prenses vakarı aldığı zaman olduğu gibi yalan söylediği vakit de bütün uzuvları hep birlikte o nağmeden ses veriyor.

Benares'deki barımızın duvarına asılı' reklâm bir takvim vardı; ateş kırmızısı tuvalet giymiş, yan oturmuş, bir genç kadın resmi... Nilgün'ü hatırlatan bir benzerliği olduğu için her sabah ilk işim önünde durmak, iyice baktıktan sonra resmin kenarındaki takvim yaprağını bizzat koparmaktı. Hademeye tembih etmiştim: Buna benden başka kimse el sürmeyecek!

Zaten Zet ile son kavgamıza takvim sebep olmuştu; bir Fransız 'Çkisinin kendi müessesesinde reklâmına içerlediğini sandığım bu Hitler hayranı Alman kadını onu kaldırmıştı. Üzerine yürüdüm; "aŞima pudra kâsesini fırlattı; bir temiz dövdüm. Buhran geçtik-ten sonra yalvardı:

Kıskandığım için gözümün önünde durmasına tahammül im. Tekrar yerine koyayım; istersen yatağımızın başucuna

asayım! Geceleri «Nil! Nil!» diye sayıklayıp duruyorsun...

namadım, affet!

— Sen de, aşkın da, Hitler'in de yerin dibine batsın! Dedim. Ertesi günü Kalküta'da idim. Benares'den ayrılıp v,

rada Nilgün'ü bulduğum için Zet'e, takvim kavgasını çıkarması dan dolayı minnettar kaldım.

Akşam yemeğinden sonra, bir aralık başbaşa kaldığımız z man o hikâyemi de anlatınca Nil dedi ki:

— Benim hayatım da hep seni anarak, arayarak, eksikliğin; duyarak geçti. Bilirsin ki birinin eli, kolu, bacağı kopar, gözü çı-kar. O, zamanla bunların noksan kalışlarına alışır. Mes'ut hasta lar, memnun sakatlar vardır; bir uzvun eksikliği bazı kere yaşamt zevkini artırır bile... Zira sakatlık hayattan büsbütün mahrum olmak ihtimaliyle insana «ucuz kurtuldun» dedirtir; hattâ «kaybettiğim uzuv, iyi ki sağ elim değildi» gibi teselliler buldurur. Halbuki sevgilisinden ayrılış böyle bir teselli vermiyor. Kopan parçayı daima arıyorsunuz; iyi ve fena günlerinizde, her zaman!

Meselâ ben, servet ve yeni bir unvan elde ettikten sonra, bunların verdiği imkânlar karşısında durmadan seni düşündüm: Mehîre Yatma ilk bindiğim sırada selâmlanırken; Mapa'da çiçekler ve hediyelerle karşılanırken; sarayıma girerken ve tahtıma otururken, her emrim ve arzum yerine getirilirken... Avrupa seyahatimizde Paris'in en meşhur terzilerinden istediğim elbiseleri beşer, onar seçerken ve kuyumcuların gösterdikleri mücevherlerden hoşuma gideni mahfaza mahfaza otelime gönderirken... Tiyatrolarda resmi kabullerde, şerefimize verilen suvare ve ziyafetlerde, at yarışlarında beğenilirken... «Ah, derdim, nerede o? Eksikliği nasıl da hayatımın tadını bozuyor!» Eminim, aksi olsaydı, darlığa düşseydi^ seni daha fazla aramayacaktım.

— Fakat Nil, isteseydin beni bulurdun. Benares'de olduğun111

biliyordun.

— Yalnız onu değil, Kalküta'ya geldiğinden de haberim var* Her aşk, ne derece kuvvetli olursa olsun, muhakkak onur ve i"a büsbütün silip götürmüyor.

397

Elime bakıyor. Nihayet sordu:

_- Halkamızı daha ne kadar zaman parmağına takmamakta rar edeceksin? Haydi, hemen kamarana git; maletini aç, buraya nunla dön ve bir daha çıkartma!

.__Nerede saklı olduğunu nasıl öğrendin?

— Dün gece odana girip mektup yazmadan önce... Bavullarım araştırırken.

._ Niçin araştırdın bunları?

— Vazifem icabı!

Tekrar karşılaştığımızdan beri casus kadın rolü oynamayı unutmuştu; «mani»'leri hiç değişmemiş; gülümsüyorum. Kaşlarını çatarak sordu:

— Beş, on dakika ciddî olalım, ciddî konuşalım mı?

— Ciddî idik, ciddî konuşuyorduk. O hali bozan ve yine yalanlara, oyunlara kaçan sensin. Ciddiyet ismi altında yapacakların da başka şeyler olmayacak.

— Bu defa büsbütün tanıdığın bir Nil'i dinleyeceksin. İki günden beri sana karşı, hem şikâyeti edip hem hoşlandığın vaziyeti neden dolayı aldığını bildirecek Nil'i... Mesele mühimdir.

Mühim olduğuna inanmayarak dinlemeğe hazırlandım. Dedi ki:

— Aşkın büyüğü, yükseği hakikisi devamlı olur. Birlikte yahut uzakta bulunsalar, kavuşsalar, yahut hasret çekseler de âşıklar birbirlerine bağlı kalırlar... Senelerce hattâ bütün ömürlerince! Böyle bir aşkın mevcudiyetine inanıyordum ve buna en kabiliyetsiz görünenin öyle bir aşkla beni

sevmesini, aynı şekilde de kendisini sevmemi istiyordum. İstediğimin bir kısmı oldu. İki yıl, ayrı yaşadık, karşılıklı sevgimiz eksilmedi, arttı. Seni şu anda Seylân'da-kinden fazla sevdiğime eminim. Yarın, daha çok seveceğimi de bi-'iyorum; seveceğimi ve sevileceğimi... İnsanların çoğu sevilir; fakat ne büyük bir aşk ihtiyacı duyarlar, ne de buna yükselirler; cinsî arzularla birleşen bir ihtiras geçirirler ama bu tam aşk değildir.

am ve iyi aşkta cinsî arzu ile beraber onun dışında da dinmeyen bır heyecan hüküm sürer. °C

398

Hayretle yüzüne baktım; «neler de biliyor, neler öğrejw mânasına. Anladı, aldırmadı. Söylüyor:

— Evet, kuvveti ayrılma ve buluşma ile tükenmeyen, w,. o hallerde bilâkis artan devamlı bir heyecan... İşte aşk! Böyle u-aşkta cinsî isteğin yeri arka plânda kalır. Kadın, erkeğe benzeme o isteği duymadan da sevebilir. Siz sanırsınız ki kadın, hele bir gen kız tıpkı erkekler gibi bir tek hedef gözeterek, yani kavuşmayı d" şünerek sever. Hayır! Şefkat bekleyerek sever. Sendeki aşkın ek siği o: Şefkat. Çok dilerim ki bir gün beni sadece şefkat duyarau sevesin! Söylediklerimi anlamıyorsun. Ziyanı yok; anlayacağın za-man gelecek. Şimdilik anlaman lâzım gelen şu...

Ne diyecek? Bekliyorum. Susuyor.

— Söylesene,.. Meraktayım.

— Söylüyorum ya, sevgilim!.. Daha nasıl söyleyebilirim? Bütün çehresi —gözlerinin içini göremediğim halde— öyle

şefkatli bir muhabbet ile yüzüme çevrilmiş ki, hem dünya benim oldu, hem de bazı düşünce ve arzularımdan utanarak başımı yere eğdim.

Bizim halk edebiyatı aşk için yüksek örnekler vermiş, bir takım misallerle âşık tipini ideal şekline sokarak çok iyi yaşatmıştır.

Çocukluğumda —şimdi düşünüyorum da— bir kadına kolayca «âşık» demezlerdi. Zira aşkın mikyası o devirde Ferhat ile Şirin, Leylâ ile Mecnun, Kerem ile Aslı, Tahir ile Zühre idiler. Şimdi şıpın işi «aşk,» adı verilen vak'alârdan bir çoğu —babalarımız ve ninelerimiz nazarında— edepsizlik, kudurmuşluk, külhanbeylik, ırz düşmanlığı veya uçkuru gevşeklik gibi çeşitli derece üzerinden isimler taşırdı. Yüksek zümre ise «behimî» ihtiraslar, «nefs-i em-mâre»ye uymak gibi tabirler kullanırdı.

Hattâ aşk vasfına uygun bulmadıkları küçük vak'alar hakkında sadece «sevişmeler, birbirlerine tutuşmalar» denilmez miydi Bunun bir rütbe üstünü «gönül verme - sevda çekme» idi. «Âşık - Maşuka» sözlerine lâyık görülmeleri için kahramanlarda öyle şartlar aranırdı ki, yıllar geçer, koca istanbul'da bir çiftine zor rastlanırdı.

iniiajUin

399

işin içine alkol girdi mi, bu, kısaca rezalet ve cinayet , Asıl âşık ve maşuk sayılmak pek zordu: İkisinin de imkân ıdukları halde visale nail olmamaları, hasret halinde kalmaları

o mefhumlardandır ki, ne olduğunu sezdiğimiz ve benzeri taklitlerinden iyice ayırabildiğimiz halde müsbet yoldan edemeyiz. Edemeyiz de menfisiyle anlatmağa az çok imkân luruz. «Aşk şuna denir, şöyle olur»dan ziyade «aşk buna den-z böyle olmaz» şeklinde bir tarif...

__Acaba Nilgün ile benim aramdaki sevda, eski ve yeni metanlardan hangisine uyuyor? Muhakkak olan bir şey varsa, Nil-»iin'ün bilhassa benimle flörtü daha ilk gününden haddinden fazlaya «ötürmüş olmasıdır. «Flört»den maksadım, hem okuduğum bazı*/' eserlere, hem de tecrübelerime nazaran iki taraftan birinin veya ikisinin karşısmdakinden hoşlanması, hoşlandığını açığa vurduktan sonra da ötekinin cinsî meyillerini iştiha getirecek tavırlar alması, ilerisine varamamakla beraber bazı ikramlarda bulunmasıdır.

0, bunları —karşılaştığımız andan itibaren— yapmağa başladı. Flört, kadın - erkek münasebet ve mukarenetlerinde daima olduğu gibi kökü tâ hayvanlığımıza dayanan bir geçmişe sahipmiş. Doğru olacak, zira erkeğin karşısında dişi kedi, yerlerde yu- . varlanarak veya dişi köpek'hem kaçıp hem kuyruk sallayarak bir nevi flört devresi geçirir. Yani istediğini belli ettiği gibi erkeği de tahrik eder. Kuşlar bunu daha sevimli şekilde yaparlar.

Nil, Conte Verdi'nin alt ve üst kamaralarında Öyle bir dişi

kuştu; Kandi'de işi azıttığı da oldu; iki senelik bir ayrılıktan son-

Kalküta gezintilerimizde ve şimdi de City of Haddington'da

rtçülüğüne yeni bir hız vermiştir. Filhakika onunkinde müte-

"nil veya basmakalıp usullere benzemeyen yenilikler, acaiplik-

¦ Şahsiyetinin damgası, hülâsa bambaşka bir hal varsa da yine

Dsı de uzun süren bir flörtten başka nedir ki? Peki, aşk bu mu-

¦ Flört yahut koketri'silsilesi midir? Yalan, dolan, fikir değiş-

er> kaçamaklar, sokulup sıyrılışlarla, hoppalık ve zirzopluklarla

^¦T-T"T"T"T-T"T"T"T- T T T T T

vUr;

örülmüş bir ağ kurmak, kurduğu ağda çırpınıp sağa sola sevdiği erkeği bazan haincesine bazan acıyarak seyretmek

Kendi kendime soruyorum:

— Öyle yapmasa, kısa bir flörtten sonra beraber yaşasak ya evlenseydik diğerleri gibi Nilgün'ü de unutur muydum? §; " birbirimize kanmış, çoktan ayrılmış mı olurduk? Daha fenası ^/ rılmasak bezmiş bir hayatın yükünü taşıyan çiftlere mi dönerdik

Bunları nefsimden sorarken öyle bir ihtimali aklım kabul miyor. Eğer bezmemiş, unutmamış olmanın sebebi, münasebetle mizin flört derecesini aşmaması ise tanışıklığımız aynı derecen kalmış başka kızları ve kadınları da aramaklığım, peşlerinden ko* maklığım, deliye dönmekliğim lâzım gelmez miydi?

Hayır. Nilgün'ün hakkı var. Asil aşkta cinsî isteğin yeri büyük olmakla beraber bu, yine arka planda kalabiliyor. O kadar kalabiliyor ki —bungalov'daki hayatımızı gözümün önünden geçiriyo-rum—.müspet neticelerden kaçınan yalnız Nil değildi; ben de aynı surette hareket ediyordum. Hattâ erkek olmam dolayısıyle teşebbüs ve fırsatlardan istifade bana düşmesine, ayrıca öyle teşebbüsleri ve fırsatları kaçırmayan bir adam sayılmamama rağmen —bir evde, bir odada, çok defa yapayalnız, fazlasıyle müsait vaziyette bulunuyorduk— çekingen daha ziyade bendim. Yoksa dinler miydim onun:

— Bundan ötesi yok! Bu, olmaz! Bunlar olmaz!

larını? «İhtiras»da esas gayeyi teşkil eden şey «aşk»da hakikaten ikinci plâna bırakılabiliyor. Hattâ son hasret yıllarımın hâtıralarını yoklayarak anlıyorum: Nil'in cismanî tarafını istediğim anlarda bile şayet kendisini elimin altında bulsaydım bu istek tekrar gen plânda kalırdı. Halbuki başka kadın bahis mevzuu olunca düşüncem ve emelim sadece bir plânda merkezleşiyor.

— Doğru! Ben Nilgün'ü büyük, yüksek, tam bir aşkla seviyorum.

Diye haykırdım; bereket kamaramda idim; vantilatör uguW"' makta idi ve henüz kimse salondan ayrılmamıştı. Ekvator hattır-' yaklaşıyoruz. Solumuzda Adaman Adaları, sağımızda Sianı. Cot

a malûmatımız ne kadar eksiktir! Kaç kişi bilir ki bu adalar

anıiyle vahşet halinde kalmış kısa boylu zencilerin yaşadığı yer-

1 jjr; Hindistan'ın kürek mahkûmları oraya sürülür. Az ötesinde

jeniyetin son mütekâmil eserleri ve icatları olan kocaman trans-

. ntikler —bembeyaz veya nur içinde, caz nağmeleri yayarak,

.. haşmet— geçerlerken bu dağlık, kayalık arazi kırıntılarında

vf'nk°P^ denilen yabanîler, ölülerinin kafataslarını bir ağa koyarak

hütün ömürlerince yanlarında taşırlar!

Yabanîler... Fakat İngiliz istilâsında boylarından büyük yay ve klarla karşı koyan, koymakta devam eden cesur, namuslu, dost jsafire karşı medenîlerden çok daha ikramcı yabanîler!

Sıcaktan bunalıyorum. Ayrıca sırdaşım ve ruh hekimim Selina ile dertleşememekten azap duyuyorum. Yukarıya çıktım; kendisini salonda Abdülgafur'la otururken cam ardından seyretmekteyim. Beğeniyorum ama sevmediğimi anlıyorum: Sevmenin yavaş yavaş mânasını kavramağa başladığıma da şaşıyorum. Bir aralık beni gördü, elimle usulcacık işaret ederek dışarıya çağırdım; az sonra yanıma gelince girişe hacet görmeden sordum:

— Selina, sizin başınızdan hakikî aşk geçti mi?

Bu kır saçlı adamın çocuksu hallerinden hoşlandığı için suâlim acayibime gitmedi; cevap verdi:

— Galiba.

— Öbür aşklarından yahut hoşlanmalarından bunu nasıl ayırd-edebilirsin?

— Devamlı oluşundan ve yanında yahut uzağında yaşıyayım, daima kendisine bağlı kalışımdan... Sadakat göstermediğime hükmettiğim zaman bile hep onunla dolu bulunuşumdan... Çilesine dayanmaktan zevk ve aşkını unutamamaktan gurur duymamdan. En "ûhiıni, başkasında hemen bedenî bir tatmin edilme arzusuna kaldığım halde onunla bundan vazgeçebileceğimi anlayışımdan! Dü-^un ki on iki seneden beri aynı erkeğe, tek erkeğe tutkunum. Epey-ce Maceralar geçirmeme rağmen yerini kimse alamadı.

Peki, o?

Yapmadığını bırakmadığı halde yerime kimseyi koymadı.

F.: 26

Niçin insanlar nadiren birbirlerini böyle seviyorlar? O hal hayv larda da var; kendimize mahsus sanmayalım. Basit mânasıyle susamaya benzetilebilir: Önce, yanarsınız, kanmayacağınıza hüv dersiniz. Fakat bir yudum, bir kadeh, bir sürahi içtiniz mi ateş' söner; hattâ midenizde ağırlığını bile duyarsınız. Sular •—kayn t lan ve cinsleri ne olursa olsun— size berrak, lâtif görünür ve şamanızı kısa bir zaman için dindirir. Ama asıl aşk, her pınar fc y^ yu, dere, yağmur ve bataklık suyu ile bastırılabilen bir susamıslu değildir; ancak bir tek kaynaktan doldurulduğu zaman su zevkin ne güzel olduğunu, susamanın her zevkin üstünde yer aldığım su samışlığı gideremememenin ise bu zevkten de yüksek olduğunu anlar smız. İyi aşkta kanmak yoktur; aşk tek şahsa karşı ebedî bir k tahtır. Beraber bulununuz veya bulunmayınız, yılların hat çizeme-yeceği bu iştiha ömrünüzce sürüp gidecektir. Velevki o su daima önünüzde bulunsun, yahut dudağınıza hiç sürünmemiş olsun, far-ketmez.

Selina ilâve etti:

— Belki başka sulardan da içersiniz; az çok bir şeyler duyarsınız. Ne yapalım, mistik tarafı olmayan Avrupalı insan fizyolojik ihtiyaçlarına hiç de meram anlatamıyor. Haydi, biz de şu dansa karışalım; büyük aşkım, kollarınız arasında bulunmak zevkinden beni alıkoyamaz. O başka, bu başka! Kraliçe nerede?

— Demin beraberdik. Bana sizin şimdi söylediklerinizi anlatmağa çalıştı. Aynı fikirdesiniz.

— Az çok aynı vaziyette de!

Dansederken düşünüyorum, kendimden soruyorum ve kendimle konuşuyorum:

— Ben kadına karşı kaç türlü arzu duydum? Galiba üç türlü-Birincisi tamamiyle tabiî olanı... Bunda fazlaca hoşlanmaya Pe* yer yok, cinsî isteğe şöyle böyle hitap eden her kadın... Ancak «i

V^ isteğe kapıldığınız zaman aradığınız ve bulunca hemen unutaca8;

^ nız, hattâ pişmanlık duyacağınız dişi! İkincisi kolayca ve çarca" unutamadığınız, aklınıza geldikçe hâtırasından zevk aldığım2' kat yokluğundan büyük bir teessüre düşmediğiniz kadın! Uçun

.

jn şiddetle sevdiğinizi sandığınız, lâkin bir yenisi zuhur

,nCe sevmediğinizi anladığınız ve arasıra yine de kalbinizde izini lduğunuz kadın! Nilgün'e ve Selina'ya göre dördüncü bir kadın , ha vardır; asıl sevilen kadın... Bu, artık kim zuhur ederse etsin kaşınızdan neler geçerse geçsin sevmediğinizi anlamamağa mah-it'm olduğunuz kadındır. Bir kadın ki yanınızda iken bile hep has-t halindesiniz; hasreti tükenmeyen kadın!

jjil, işte o! İki sene, iki aydan beri —beraber bulunalım, ayrı düşelim— hep hasretini çekiyorum. Hattâ bu hasret yanımda ken artmışa benziyor. Biraz önce konuşuyorduk, ayrılalı yarım saat olmadı; neredeyse dönüp gelecek; kollarımın arasında da Se-jjna var. Nilgün'ün hasretiyle yanıyorum.

Sözde sevdiğimi sandığım öbür kadınları da bir müddet böyle arardım; fakat o arayışta şimdi Nilgün'e karşı duyduğum bir şey eksikti. Ne? İsmini veremeyeceğim; tarif etmeme de imkân yok. Muhakkak ki basit aşkla asîl aşkı birbirinden ayıran işte budur: Sezdiğiniz halde anlatamayacağınız bir başkalık. Vardığım netice şu: Öyle bir aşkla ömrünüzde bir tek kadın sevebilirsiniz; iki olamaz! Hayatlarına ne kadar kadın karışmış olsa, bildiğimiz meşhur adamlar bunlardan ancak bir tanesini o aşkla sevmişlerdir. Aşçı kadına saldıracak derecede behimî zevklere düşkün bir Hugo'nun asıl sevgilisi bir taneydi; Lamartine de bir tanesine bağlı kaldı; belki Napoleon sadece taze Polonyalı kıza!

Öbürleri benim birinci, ikinci, nihayet üçüncü nevilere soktuğum kadınlardan...

Belli etmediğimi sanıyordum. Selina farketmiş; dedi ki: — Yeğeninizi arıyorsanız Kralla beraber dışarıda yürüyüş ya-P'yor. Küçük veya büyük, herhangi bir memleket böyle genç, se-v"nli ve modern hükümdar çiftle övünebilir. Araları da pek iyi...

Sevişiyorlar mı dersiniz? ""~ Birbirlerini pek iyi idare ediyorlar.

Selina'yı yalnız ruh hekimim değil, akıl hocam da yaptım; Ma-1 hükmü altına girdiğimi ve cahil kaldığım noktalarda bilgi-en hem istifade ettiğimi, hem bilgisine güvendiğimi anlamak-

tayım. Zet, o hususta bir Alman tahakkümü ve haşinliği göster di; çocuğumun anası hiç muhakeme yürütmezdi; Zülma ise yaj_ süsüne, bir de cinsî zevkine bakar, konuşmaz, gevezelik ederdi, p lonyah Barones bunların hepsinden daha iyi ve münevver bir a kadaş. Pek terbiyeli de...

— Eğer, diyorum, hayatıma Nilgün girmeseydi Selina kırk [v yaşıma en uygun bir dost, daha doğrusu bir zevce olurdu; belki d beni adam ederdi. Ayak bastığım çağ böyle bir kadına ihtiyaç gjjs teriyor. Bilirim ki sırdaşlıkla dert yanıp nasihat dinlemelerle W. layan evlenmeler vardır; iki kazazede gibi birbirlerine sarılarak veya iki yaralı gibi birbirlerine abanan çiftin izdivacı...

İçimde korku ve memnunluk duyarak, Selina'nm hayatımda bir rol alması ihtimalini düşünüyorum; düşünmüyorum, seziyorum Korkuyorum; zira bu, Nilgün'den ayrılacağıma alâmettir. Memnunum; zira gönül maceramı bilen bir kadınla bulunmakta devam

edeceğim.

İş kat'ileşiyormuşçasma onu hususî bir maksat ve ehemmiyetle süzüyorum: Her yeri ve her hali iyi... Fakat birlikte geçireceğimiz günler, bana bir kır hayatı gibi esnetici, heyecansız geliyor,

Kendi kendime:

•— Belki, diyorum, bu hayata katlanırım; bir şartla: Her gün, bir dakikacık olsun Nil'i görsem; Nil evimin önünden geçse; gü-lümsese yahut surat assa, tatlı bir cümle söylese veya azarlasa! Yirmi dört saat mes'ut yaşamama yeter o kadarı...

Ertesi sabah havayı açık buldum. Daha iyi bir şey olmuştu: Gökte beyaz bulutlar vardı; hafif bir rüzgârın önüne katılarak öteye beriye yelken açıp giden Malezya gemileri şeklinde bulutlar.»

Ekvator göklerinde böyle bulutlara güç rastlanır; âdeta fevte' lâde hâdiseler. Bizim gibi Avrupa, bir kısım orta iklim insanla1 bulutun kıymetini iyice takdir etmezler. Halbuki sekiz on ?.y $ bulut yüzü; görmeden yaşanılan yerler vardır. Aylarca bulut hası ti çekersiniz ve nihayet bir gün ufukta

iki bulut parçası beliro gün düğün bayram edersiniz.

1VXJ1ıi-iJ.XVJLOİ İN IJ-ıVj U İN

Sabah kahvaltısından sonra güvertede buluştuğum Nilgün'e

dedim ki:

__Galiba insanlara karikatür, belki de resim yapmak fikrini

jutlar vermiştir. Ama şu gördüklerimiz değil!.. Hani, birbirleri-i ¦ üzerine yığılan, her tarafından ayrılıp kopan ve daima hare! hajinde bulunan, yarı ışıklı, yarı gölgeli kaba dolgun bulutlar... Bi-jm istanbul'un yaz bulutları! O bulutlara bakarken dünyada rast- 1 ıa(jığımız her mahlûkun, her manzaranın gülünç şekle sokulmuş, J acaip yahut şahsiyetli tarafları hicvedilircesine belirtilmiş birer resmini görmez miyiz?

Sevgilim bu sabah —geceleyin Noel'i tuklayacağız—- tek parçadan ibaret abaj urlu bembeyaz bir keten elbise giymiş, etekleri tekrar modası çıkmağa başlayan «volan»lı biçimde olduğundan beli incecik görünüyor; karnı belli belirsiz. Muhakkak ki çocuk beklemiyor. Kendisi çocuk... Çocuk değilse de âdeta on yedisinde bir kız. Birdenbire bir gecede beş - altı yaş küçülmüş. Teni bile ma-kiyaj yapmamış, boyalarla hırpalanmamış çok duru, pürüzsüz, çi-çeksi tazelikte ve serinlikte. Zannedersem pek rahat uyumuş.

Onun böyle rahat uyuyuşlarını Bugalov'da kaç gece seyretmiştim... Ya benim odamda, ya kendi odasında! Hey gidi mes'ut devir! Kadirini, kıymetini bilemediğim, ayağımla teptiğim nimet! Bir daha elime nereden geçecek? Başbaşa bir evde kalmamıza, keyfi-mizce yaşamamıza imkân mı var? Evet, başbaşa yaşamış, bir odada yatmıştık; fakat nasıl da masumcasma...

Nilgün, gözleri gökte, beni dikkatle dinliyor.

— Bulutlar, diyorum, karikatür yapmağa başladılar mı şiddetle insafsızdırlar. Meselâ yeleleri dağılmış, ağzı açık, keskin tırnakları pençelerinden ileriye uzanmış, pertav eden arslana bile o korkunçluğu içinde komik bir vaziyet verirler.

— Öyledir, dedi, çok tuhaf şeyler olur. Bakarsınız arslanın burnuna bir halka takılır, halkaya takılı ipin ucu ufacık bir maymunun eline geçer ve bu maymun hayvanlar kralını sürüyüp per-Vasızca götürür. Buluttan resimlerin en hoş tarafı, «desen anime» er gibi mütemadiyen hareketli olmalarıdır. Faraza deminki müt-

hiş arslan az sonra ötesinden berisinden kopup silinerek, küc«ı.. incelerek, şekil değiştirerek yorgun bir eşeğe döner. Derken boş giden bu eşeğin üstüne başka bir bulut kıpırdısı iner, indikt-sonra insan biçimine girer. Hem de sarıklı, sakallı, cübbesini ark sına toplamış, şişman ve babacan bir köy imamı tipi!

— Yahut Nasrettin Hoca!

Mapa Melikesi'nin bir bulut sözünden neler çıkaran işlek ze kasma yine hayran kaldım. Bir zekâ ki durmadan çalışıyor ve da ima karşısındakini şaşırtan sayısız hünerler meydana koyuyor. De dim ki:

~ — Biliyor musun, bulut ressamları klâsik sanatkâr değildirler-şu günlerde moda olan kübik veya sürrealist ekole mensupturlar Dikkat etmişsinizdir: Ufukta bulutun çizdiği ne kadar çıplak kadın resmi varsa tıpkı yeni ekol üstatlarındaki gibi göğüsleri lâboratu-var tüpleri şeklinde mahrutî, aşağıya doğru gagalı, göbeklerinin üstündedir; kalçaları kemikli, keskin, yahut lüzumsuzca heybetlidir; gözlerin biri yanda ve ufak, öbürü iri ve alnının ortasmda-dır; saçlar dikenli tel örgülü, ayaklar ise mujik çizmesini hatırlatır. Gökte öyle «nü»'ler görmüşümdür ki, yeni ressamlardan birinin sergisinde geziniyormuşum ve kendi kabahatimmiş gibi, etra-fımdaki kadınların yüzlerine, hele vücutlarına bir müddet bakamaz olmuşumdur!

Nil, benden tekrar ayrıldıktan sonra bir daha ne zaman, Türkçe böyle hoş konuşmalarla oyalanmak fırsatını bulacak? Tayfur iyi adamdır, Dübeşte Prensesine bağlıdır ama ikisi de az çok zevkli tarafı olan sohbet hassasından mahrumdurlar. İyice seziyorum: Sevgilim de aynı şeyi düşünüyor; tebessümünü hafif bir hüzün sarmış.

— Yok, dedi, bulutlar çok defa klâsik, romantik ressamladır. Bize dekoratif tablolar da seyrettirirler. Hayal bahçeleri köşklerini, çardaklarını, köprülerini kurarlar; şarap dolu gönü! de billur gemiler dolaştırırlar, duvak, bluz, kombinezon yapıtaa-lâyık en tatlı renkte kumaşlar teşhir eden vitrinler açarlar. Bulu -lar şüphesiz ki değme insan sanatkârlardan daha fantazist ve on

aldü'- Fazla titizdirler de... Yaptıklarını beğenmezler; hemen si-. yeniden başlarlar. Durmadan çalışmağa ve şaheserlerini bir türlü ydana getirmemeğe mahkûm tiplerdir.

Gene bir kadınla kendi lisanlarından, bu kadar tatlı konuşa-•ijnenin nasıl bir saadet olduğunu Istanbul'dakiler anlayamazlar. ekvator üzerindeyiz; asıl Hind Okyanusuna girdik; Çin Denizi jlalaka ¦¦Yarımadasının arka tarafı...

Dünyanın böyle bir noktasında Nilgün'ün pürüzsüz, ahenkli, za-;f Türkçesini dinliyorum.

Susmasından korkuyorum. Fikirlerinden ziyade lisanın musi-Ijisine hayranım. Yârabbi, ne doyulmaz tatlılıkta bir lisan bu! Ağzından çıkan her kelimeyi öpmeden kaçırmaktan üzülüyorum; sözlerinin havaya karışıp gitmesine, boşlukta erimesine razı değilim. gir servet, bir sanat eseri heder oluyor gibi içim sızlıyor.

— Nil. dedim, susma, konuş; Türkçeme ve Türkçene nasıl su-sayacağımı düşünerek şimdiden ezasını çekiyorum. Üç gün sonra sen yoksun; bu Türkçe de yok; başka Türkçe de! Selina Fransızca konuşacak; bir Çin'li İngilizce... Kimler ne lisanlardan konuşacaklar! Bilir misin şu uzak yerlerde beni birdenbire kendisine âşık oluvermişim sandıran kadın hangisidir? Konsolosluk veya Elçilik memurlarımızdan herhangi birinin Istanbul'lu Hanımı! Aylar, bazan yıllar geçer; bir

gün, yolum o resmî dairelerden birine uğrar; karşıma öyle bir hanım çıkar; konuşmağa başlarız. Lisanın cazibesine kapılırım; Karşımdaki kadını olduğundan yüz kat güzel, sevimli, alımlı, beğenilmeğe, hattâ sevilmeğe lâyık bulurum. Bu sevme hissi bazan, bir hemşireye duyulan muhabbete, bazan aşk başlangıcına benzer. Rica ederim, sen konuş, seni dinliyeyim; Türkçene kanayım.

— Fırsat vermiyorsun ki...

— Pek heyecanlıyım da ondan... Niçin bu sabah birdenbire *i sene evvelki Nil olmuşsun; yatağından benim Seylan'daki Nuh'um olarak uyanıp kalkmışsın? Hem konuş,, hem yürü, hem yü-^e bak! Gülümse, öfkelen, yalan söyle, darıl, barış, «Bu bir rü-•aaır»'ı mırıldan, piyanoda «Yarim gitti, gelmiyor»'u çal! Durma

bir şeyler yap! Anlayamazsın, anlatamam: Güzelliğin hiç man bana şimdiki kadar kusursuz görünmemişti. O derece sin ki ölmeni istiyorum. Evet, benim selâmetim ve herkesin meti için ölmeni! Aramızda yaşamağa hakkın yok. Diana maberr*"-

2a.

yakan adam, bunu isim bırakmak için yapmamıştır; tarih

yaj

söylüyor; o şaheseri güzelliğinden dolayı yok etti; zira güzellig-dayanamadı. Ben de seninkine dayanamıyorum; dayanamaya ğım!

Nilgün'ün göğsü kabarıp iniyor; o da benim kadar heyecanı Fakat hâlâ bulutları seyreder görünüyor, susuyor. Neden sonra y ne gözleri ufukta, yavaşça dedi ki:

— Artık bizim için şu dünyada insan yoktur; ikimizden bas ka kimse kalmadı. Bir erkek var: Sen! Bir kadın var: Ben! Hattâ dünya bile mevcut değil. Ayrı bir dünya yarattık, kendimize mah-

v sus bir dünya! Kucakla beni! Ne duruyorsun? Al kucağına, sımsıkı / tut, kucağında taşıyarak istediğin yere götür!

Dona kaldım. Sıra sıra hasır koltuklara uzanıp kitap okuyan veya düşünüp uyuklayan yirmi kişinin gözü önündeyiz. Çoğu zaten onunla meşgul. Salon pencerelerinden de başlar uzanmış, ayrıca yürüyüş yapanlar da var. Mıhlanmış duruyorum. Nilgün tekrar etti:

— Al kucağına! Mırıldandım:

— Kendi hesabıma çekinmiyorum, sana gelecek zarardan kaçınıyorum.

— Al kucağına! Al diyorum!

— Ya, öyle mi? Delilik ve rezalet mi? Peki! İstediğin gibi olsun! Hem kucaklayacağım, hem öpeceğim, hem götüreceğim!

Bunları sükûnetle söyleyişim azmimi anlatıyordu: Gülümseyişim de herhalde ürkütücü olmalıydı. Nil bir adım geriledi; el11" göğsüme dayadı.

— Ne o, dedim, kaçacağımı mı sandın? Kaçacak biri varsa se

sın!

Elini iterek yürüyorum; gerilemekte devam ediyor. Böylece dört, beş adımlık yer aldık. Kolumu uzattım, yakalayacağım. İlk defa yalvardı:

Çok fena olur, sevgilim... Acı bana... Acı Nilgün'e! Bırak ı... Ben hakikaten çılgınım!

Evvelâ yanıma yaklaş; tekrar konuşur gibi yapalım, gülü-elim, tabiî şekilde ayrılalım. Görmüyorum ama hissediyorum: Bir ok göz üzerimize dikilmiş. Ah, ne belâsın sen... Ne kadar seviyorum seni!

Eski vaziyetimizi aldıktan sonra Nil şöyle dedi: — Anlamadın beni... O dakikada kucağında olmayı bir istiyordum, arzudan gözlerim bir kararmıştı ki nefsime hâkim olamadım. Ayrı düştüğümüz senelerde de aynı şeyler hayalimden geçiyordu. Rica ederim bu sahneyi unutmağa çalış. Sende fena bir hatıra bırakmasından korkuyorum. Bilmem ki unutturmak için ne yapayım? Ne yapmamı istersin?

— Konuş! Mütemadiyen bir şeyler söyle! Meclisimize yabancılar gelmeden şu güzel saatte Türkçenin âhengiyle sarhoş olayım. Ne yazık ki yeni yılın sabahına senin Türkçeni dinleyerek giremeyeceğim. Seninle beraber Türkçenin de hasretini çekmek lâzım gelecek. Bu Türkçeyi konuşmayanlara nasıl tahammül ettiğime, Türkçe bilmeyenlerle nasıl yaşadığıma şaşıyorum.

Nil müteessir olarak tatlı, tatlı, manalı, âdeta çapkmcasma

gülümsüyor.

Gülümsemekle beraber bütün gün yanımdan ayrılmadığına, âdeta peşimden koştuğuna, başbaga kalmamıza çalıştığına göre, sadece üç günümüz kaldığının kederini o da duymuştu.

Üç gün... Ve sonrası belki üç yıl, belki de ebedî ayrılık.

Pazartesiye Singapur'da olacağız. Onlar, kendilerini bekleyen

yatlarına, Mehîre'ye binerek «Yirmi Ada»'ya doğru açılacaklar;

Ş'mdi içinde bulunduğum vapur kısa bir duraktan sonra beni Do-

Süya götürecek. Dünya sulhunun ancak dokuz ay devam edeceğini

Ve Şu bölgelerin allak bullak olacağını tabiîdir ki şu anda bilmiyor-

<Ta> o derece korkunç bir âkibet beklemiyordum ama Nilgün'ü

»¥¥¥¥*¥¥¥¥¦»¥¥»¥ ¥ ¥¥ ¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¦¥-¥¥»¥-¥¥*¥¥¦

genç kız çağmdakinden çok fazla sevdiğimi anladığım için hasret-nin bu defa dayanılmaz dereceyi aşacağını iyice seziyordum.

Öğle yemeğine bir saat kala tekrar yanıma gelince —Yarabh'ı Öyle güzel bir gelişi, akışı, muhitini kaplayışı, renklendirip na^ ' mı attırışı vardı ki zevkimden bayılacağıma hükmederek devamı surette bakamıyorum— yalnız kalmamızı fırsat bildim; dedim ki-

— Nil, yavrum, vaziyetimizi tâyin edelim.

Cevap verdi:

— Yapamayacağımız şeyleri konuşmayalım. Ne kadar kat'i kararlar alsak tatbik imkânı yoktur. Bunu şimdiye kadar yaptığım^ tecrübeler kâfi derecede meydana koydu. Açıkçası şu: Daima birbirimizi düşünerek ve birbirimize gittikçe daha âşık olarak sarsılacağız, buluşacağız: tekrar ayrılmamızı ve yine buluşmamızı bekleyeceğiz. Hayatımız böyle sürüp gidecek. Onu, olduğu ve olacağı gibi kabul edelim. Ben seni hoşlandığın yalanlarımla, kararsızlıklarım ve oyunlarımla üzeceğim. Sen kendini öfkelenmiş sanacaksın, darılmış görüneceksin, beni azarlayacaksın, en azı somurtacaksın... Fakat az sonra gülümseyeceksin ve kollarının arasına girmemi isteyeceksin. İşte vaziyetimiz bu! İster istemez bu! Dünyada bir aşk da öyle yaşasın! Bildiklerimize benzemesi şart mı? Bildiklerimiz daha mı güzel? Bildiklerimiz gibi olsaydı aşkımız kıymetinden kaybetmez miydi? Benden önce ve sonra geçirdiğin maceralardan sende ne kaldı? Bende kalan da pek zevkli değil!

— Senin hiçbir maceran olmadı. Yine yalancılık faslına girmeyelim.

Nilgün, gözlerinin içi gülerek yüzüme bakıyor, diyor ki:

— Biliyor musun, beni Singapur'da kimler karşılayacak?

— Tab'andan bir sürü adam.

— Aralarında tab'amdan olmayanlar da bulunacak.

— Bir kaç İngiliz ve Hollandalı.

— Türk de var.

— Olabilir.

— Ama o Türk senin tanıdığın biridir.

JNIL.GUN

411

__Çıkan af kararından sonra yeniden Türk vatandaşlığına gi-

en Tayfur mu? __ Hayır... Sadi!

__ Sadi?

__Evet. Hani İtalya'da hastahanede iken bana yazdığı aşk

mektuplarını sana verdiğim genç... __ Onun Singapur'da işi ne?

— Buraları yalnız senin malikânen mi? Sadi bir İngiliz kauçuk firmasının müdürlerindendir; ekseriya Singapur'da bulunur; lâkin Cava'ya ve bizim Mapa'ya da gelir gider. Ahmed'le arası çok iyidir. Avrupa seyahatimizden önce sarayda bir ay misafirimiz kaldı; pek tatlı vakit geçirdik. «Polo» ve «tenis»'te birinci... Avcılıkta da... Aynı yaşta imişiz. İkimiz de 1914 senesinde doğmuşuz.

— Yaşımı mı yüzüme vurmak istiyorsun? Ama ben bu yaşımda hâlâ bir Selina'ya kendimi sevdiriyorum. Nil, senin ruhunda çok yavan taraflar var. «Yavan» kelimesini nezaketen kullandım.

Böyle diyerek koltuktan kalktım; hem de pek süratle, çeviklikle... Sanki ona henüz dinç, sağlam, sporcu olduğumu, Sadi'den aşağı kalmayacağımı anlatmak mecburiyetini duymuştum ve yine gülünç hale düşmüştüm.

Zaten söyledikleri yüzde doksan uydurma idi. Lâkin —daima tekrarlıyorum ya— uydurma da olsa, öyle şeyleri aklından geçirdiğini düşünüp bunu bile kıskandığımdan soğukkanlılığımı muhafaza edemiyorum.

— Gidiyor musun? Salonda Ahmed'e rastgelirsen yanıma gönder.

<Gitme, otur!» demediğine de ayrıca kızdım; hemen cevap ver-

— Giden yok. Sadece ayağa kalktım; yine oturacağım. Müte--iyen yanında duracağım; yemeği de masanızda yiyeceğim; ikin-7-amanmı da beraber geçireceğiz ve sonra bütün Noel gecesini

Anlıyor musun? Neler çektiğimi görüyor musun? Bitiriyorsun

dim:

— Bilâkis pek iyisin, sıhhattesin, rengin bile uçuk değil; g-lerin pırıl pırıl. Hiç de bitmişe benzeyen hal yok, üzerinde...

— Nil! Kalan zamanımız üç günden eksik. Münasebetsizlik rinle bunu da mahvediyorsun. Ben bir deliye gönül verdim.

— Ben de!

Yanındayım; yumuşak sesimle soruyorum:

— Sadi hikâyesi uydurma idi, değil mi?

— Hayır, doğrudur; Singapur'da onu görecektim. Fakat be nim gözlerim yalnız seni görüyor. Dinle: Sanma ki erkeğe aim-gözle bakmıyorum, erkeği hiç düşünmüyorum; bazısını beğenir gi_ bi de oluyorum. Hattâ itirafta daha ileri gideceğim: Nadiren arzulara da kapılıyorum. Fakat hiç birine karşı sana sokulmak istediğim kadar yakınlaşmayı hislerime ve aklıma kabul ettiremiyorum Yakınlaşırken isyan duyuyorum; bucak bucak kaçıyorum.

— Ama benimle de aynı şey oluyor.

— Değil. Ötekiler, hülyalarımda bile nihayet bana tiksinme veriyor. Halbuki...

— Halbuki?

— ...Sen daima göğsümün üzerindesin; öyle yaşıyorsun. Hangi Sadi? Sadi beni bir gün öpmeğe kalkışsa tırnaklarımı yüzüne saplanmış bulur. Eğer rüyamda onu vücuduma sarılmış görsem, hay-kırarak uyanırım; ertesi günü kendisini evimden kovarım. Bir deliyim, belki... Lâkin o deli kimseyi sana verdiğinin bir zerresine lâyık saymadı. Asıl acınacak benim, sevgilim!

Gayet ciddî, kararını almış bir adamın sükûnetiyle sordum:

— Eğer benden kurtulursan, hayatından ebediyen silinirsem. bir gün mesut olabilir misin? Yani unutur, nihayet rahata kavuşur musun?

— Emin olsam «evet» derdim.

— Fazla düşünme. Nil! «Evet» deyiver. Bir müjde gibi bu sözünü bekliyorum. Zaten sabahtan beri kafamın içinde o kararır-dumanı dolaşıyor.

Ne lâtif bir an geçirmekteyim; bir an ki hayatımın sonu ol*3 lıydı. Dünyada daha tatlı ne dileyebilirdim? Kim bana, Nilgünur'

sözlerinden daha okşayıcı, daha gurur verici bir mersiye oku-bilirdi? Onu ölümümden evvel

işitiyordum. Mersiyenin ahengi faklarımda, ayrıca bir hayır işlediğime, sevgilime faydalı ola-ajhma inanarak ölecektim. Acaba, yarına, başka bir zamana kalır, tfecikirsemi bu kadar güzel şartlar içinde hayata veda edebilir miydim? Bir Sun ölürken dudaklarımda son sözüm «Nil'im! Nilgün!

yazık bana! Nilgün'ü unutup bir başkasını sevmekten ve onun ismini anarak silinip gitmekten öyle korkuyorum, böyle bir şey olması ihtimaliyle kendimden öyle tiksiniyorum ki bir dakika daha yaşamak istemiyorum. Düşündüklerimi kendisine söy-jemişim gibi anlayan Melikem:

— Ben de aklımdan aynı şeyleri geçiriyorum, dedi, icabederse yaparız. Fakat sana daha güzel sözler söyleyeceğim. Henüz vaktimiz var, üç günümüz... Belki de fazlası. Bu sefer kolaycacık ayrılmak niyetinde değilim.

Yaklaştığımız Malaka boğazının kuşluk güneşi birdenbire gök-yakut rengi bağladı. Fakat benim için... Vapurun öteki yolcuları hâlâ ekvatorun sıcaktan erimeğe yüz tutmuş çinkoyu andıran alevsiz, harlı, sevimsiz ışığı altındadırlar; zira onlar Nilgün'ün gözleriyle aydınlanmış leylâk mavisi, hem parlak, hem dinlendirici âlemden uzaktadırlar. Dinimize gökten dünyaya yağdığı söylenen ilâhî nur muhakkak ki bu renkte ancak ve böyle, kamaştırmayan, duru, huzur verici bir tatlılıkta...

İlk defadır ki benden! beklenilmeyen ince bir feragat ve tevazu hissine kapıldım:

— Yüzüme bakma, Nil! Gözlerini kapa! Senin tarafından sevilmemden utanıyorum. Öyle bir muhabbete lâyık değilim!

Dedim. Gözkapaklarını indirdi, inmiş gözkapaklarınm uyuyan taze bir kadında uzun uzun seyredilmeğe değdiğini esasen bilirdim; bundan hoşlanırdım. Nilgün'ünkiler bütün gördüklerimden ¦fe güzel. Hiç kırışığı yok; fazla kubbeli de değil; her uzvu gibi on-«r da manâlı. Gözlerini gizledikleri, bir güzelliği örttükleri halde Çehrede eksiklik duymuyorum; bu gözkapaklarını öpmemek azabı 'Cindeyim. Yanaklarının bir kısmını gölgelerin en yumuşağı ile kuy-

tulaştıran kirpikleri de tenine rahat uzanmışlar... Bunlar da <}; leniyor. En zarif küçücük bir kuşun kanadını sererek dinlenişi gj^-

— Oldu mu? Artık açabilir miyim? Diye sordu. Korku ile haykırdım:

— Aç! Çabuk aç! Yüzüme bak!

Korkmuştum; zira çok fena bir şey düşünmüştüm: Nilgün a bir gün ölebilir ve işte böyle, gözkapakları örtülmüş olarak bir ta rafta yatar.

— Bu Nilgün mü? Nilgün de ölecek mi?

Aklımdan onun otomobil veya uçak kazasında bir lâhzada ölün gideceği geçti. O kazayı görmüşçesine irkildim; feryat edecek fi biyim; kendimi zor tutuyorum ve mütemadiyen tekrar ediyorum

— Yerinden kalk! Yürü! Bir şeyler yap!

Nil, düşündüklerimi anladığı için hasır koltuğundan fırladı; önüme geldi; ellerini uzatarak beni de yerimden kaldırdı; koluma girdi. Salona gidiyoruz. Gidişimiz hakikaten yaşlı bir dayı ile genç yeğeninin gidişine benziyor. Birdenbire ihtiyarladığımı sanmaktayım; korkunun tesiriyle bacaklarım sarsaklaşmış, dinçliğim de çö-küvernıiş. Nil'in kalb ve nabız atışlarını dinlemeğe, duymağa muhtacım. Kimbilir o taze, tertemiz, sapasağlam yüreğin açılıp kapanırken çıkardığı ses, yine sapasağlam göğsüne ne ahenkli akeedi-yordur ve nabız, parmağımı üstüne bassam bir keçi yavrusunun ana memesini tosladığı gibi ne canlı vuruyordur!

Nilgün'ün yalnız dış tarafından gördüğüm hayatına değil, kalb ve nabız faaliyetine de meftundum. Nasıl da mükemmel bir vücut bu! Şimdiye kadar hiçbir tarafında bir küçücük sivilce bile gözüme ilişmedi; ne öksürdü; ne de nezle oldu. Hoş, olsa da hepsinin yakışacağına şüphe etmiyorum. Lâkin olmuyor, işte...

— Biliyor musun, dedi, ben şimdi öyle yüzüyorum ki, dünya şampiyonası yapılsa birinci gelirim; deniz altında kalma rekorunu da kırarım. Mapa'da yerlilerin «Su içi bahçesi» dedikleri bir ko> var; dalıp biraz aşağıya inince gözümü açıyorum. Hakikaten çe... Hem de çiçeklerin renklerine, şekillerine göre tarhlara a;

bah-

^js bir saray ve şato bahçesi... İnanmayacaksın: Güller, karanfiller, lâleler, sümbüller açmış. Koparıp da yukarı çıktığın zaman bunlar renksiz, yapışkan, pörsük otlardan başka bir şey değil... Lâkin «ağıda, su, güneş ve gölge akisleriyle otlar çiçek gibi duruyorlar. Su altı serabı da oluyormuş, meğerse... Sen iyi yüzer misin?

— Boğaziçi çocuğuydum.

— Sadi de epeyce yüzüyor. Mapa'nın deniz bahçesine hayran ı- Çok defa sabahtan akşama kadar bu koyda vakit geçiriyordu. .— Seninle beraber mi?

— Evet.

.— İkiniz, yapayalnız mı?

— Bazan...

— Ahmed'de kıskanma duygusu, Mapa'da zahiri olsun kurtarma âdeti yok mu? Bir kraliçe böyle şeyler yapmalı mıdır?

— Öyle şeyler yaptığım için halk beni seviyor. Nasıl sevdiğini bir hafta sonra gözlerinle göreceksin.

— Bir hafta sonra mı? Hayalin çok geniş... Kendine itimadın da! Yoluma devam mecburiyetinde olduğumu elbette biliyorsun. Japonya'ya muhakkak gideceğim.

— Gitmeyeceksin.

— Görürüz.

— Gitmeyeceksin. Zira sen beni kaçırmadm ama ben seni kaçırıp götüreceğim.

Kahkahalarla gülmeğe başladım; güya alay ediyordum. Nilgün gülmüyor ama asıl alay eden kendisi idi, galiba...

— Demek şu vapurdan beni bir sandığa, çuvala, balya içine koyup Mapa'ya atıvereceksin. Bayıltarak, uyutarak, manyetizma ederek mi? Cinlerin, perilerin yardımı ile mi? Kocanın silâhşörle-rıyle mi? Yoksa ben mi yal var a yakara peşin sıra geleceğim?

— Bunu mühim bir iş saymadığım için henüz kesin şeklini düzmedim. Zamanı gelice icabına göre hareket ederim. Basit mesele,..

Kapıda karşılaştığımız Selina'yı iltifatla selâmlayan Nil, ona

r'i ki:

— Madam, çok rica ederim, şu dik başlı dayımdan azıcık be kurtarınız, rahat bir nefes alayım. Yarım saattir yapmadığı^ ı. rakmadı: «Gözlerini kapa!», «Gözlerini aç!», «Yürü!», Dur^ Sonra da bir sürü nasihat. Beş tane hırçın âşığa bedel bir dayı., u asıl dayım olmadığını ve birbirimizi nasıl sevdiğimizi siz biliy0 sunuz ya!

Selina, ne cevap vereceğini şaşırdı, ben de... O pek ehemnv yetsiz bir şey söylemiş gibi fütursuzca ve fütursuzluk içinde ahenk li adımlarla dairesine doğru yürüdü gitti.

Biz, birbirimize bakıştık; uzun müddet konuşmadık. Zaten kimse ile konuşmak arzusu duymuyorum. Ancak Nilgün olmalı, Nilgün söylemeli, Nilgün'e birşeyler anlatmalıyım. Bugün aklımın da, gönlümün de tamamı Nilgün'de... Yemek vaktini iple çekiyorum: Tekrar göreyim, sesini işiteyim diye. Bir haldeyim ki onun yanımda, yahut gözümün önünde bulunmadığı dakikalar etrafımı sis basıyor; sise tutulmuş bir vapur gibi hareketim ağırlaşıyor; yürüyüşüm, konuşmam, görüşmem, bütün varlığım başkala-şıyor. Sanki donma, kaskatı kesilmek üzereyim;

bir külçeyim.

— Ya gelmezse? Yemeğini odasında yerse? Akşama kadar göremezsem?

Diye kafam sabit bir korkuya bağlanmış, yolunu gözlüyorum. Bereket, gecikmedi; Ahmed'le beraber salon tarafına geliyor; elinde bir kâğıt var; bana göstermek için uzaktan sallıyor. Koştum.

— Oku, dedi, şimdi aldık.

Tayfur'dan bir telsiz: Karşılamak için Singapur'a geldiğini bildiriyor, «Eski dosta selâm» gönderiyor. Sevineceğime keder duydum; hattâ sarardım. Zira ben onlardan ayrılacak ve bu vapurla yoluna devam edecek bedbaht bir adamım. Tayfur mevkiinde bulunamadığıma üzülüyorum. Keski Nilgün'ün âşığı yerine hizmetkarı olsaydım, onu sadece hayranlıkla, bendesi gibi sevseydim... Her zaman yanında, emrinde, güvendiği emin bir adamı diye tanınsa}'-dim. Araya öteki sevgi karışmasaydı!

Nü sordu:

__- Orijinal görünmek için mi memnuniyetini gizliyor, surat ,s,yorsun?

._- Hayır. Tayfur'a haset ettiğimden... Uşağın olmadığıma kı-zıyorum.

Ahmed neler konuştuğumuz anlamak istercesine yüzümüze aktığından ona dönen Nilgün:

—• Hiçbir şeyden memnun olmuyor. Tayfur'un selâmına sevineceğine öfkelendi. Birkaç gün sonra kendisinden ayrılacağımızı düşündüğüm için kavga çıkarmak istemiyorum. Bari bu sefer araya dargınlık girmesin.

«Yirmi Ada»'nm iyi huylu genç hükümdarı her zaman yaptığı ,,jl)i safiyetle gülümsüyor. Onun nazarında ben mizacı mütemadiyen değişen, kararsız ve fikirsiz bir adamım, bir tiryaki... Japonya'-va gitmekten vazgeçerek birdenbire geri, geldiğim yere döneceğimi duyarsa şaşmayacaktır; Mapa'ya gitmek istediğimi öğrenirse de... Lâkırdıyı değiştirmek maksadıyle olacak dedi ki:

— Madam Zimorvicz'i de çağırmak şartiyle bizim masamızı şereflendirmenizi rica edeceğim. Yemekte aranız düzelir.

Nilgün bir şey demedi ama anladım ki kendisi de bugün benim halimde: Aynı ihtiyaçla yanımda bulunmak istiyor. Aşkın, sebebi bilinmeyen böyle karşılıklı coşkunlukları olur; sevgililer her zamankinden fazla birbirine düşkünlük duyarlar, bir potaya konmuş iki maden gibi ağır ağır eriyip tek halitaya dönmek istercesine birbirlerine bakışmadıklarının azabını çekerler.

Melik Ahmed'e teşekkür ettim, Selina'yı alıp geleceğimi söyledim. Tek potada erimek arzusunu duyduğum Nil'e hiç iltifat et-m'yorum; o da bana aldırış etmez görünüyor; imkân olsa birbirimizin kucağına atılarak, ağlayacağız; yeni kavuşmuş gibi... Âşık-lar dış taraflarından

sevişmez sanıldıkları zaman çok defa sevişme buhranmın en had devrini yaşarlar.

Selina daveti kabulde yine nazlanmadı; bu kadının hiç adileşmesi beni hayrette bırakıyor. Halbuki bir takım uydurma ma-eretler bulur, bayağılıklar yapabilirdi. Demin Nilgün'ün münase-312 hareketini düşününce kendisine hak vermek bile icabederdi.

g- •

Şu var ki, Nilgün kusurlarını affettirmesini iyi biliyor, salon kapısı önünde bekliyordu; masaya Selina ile y any ana y dü, samimî bir tavırla ve konuşa konuşa... Hattâ yemek esn daha ziyade onunla meşgul oldu; Leh edebiyatına alâka göstercT Dikkat ettim. Malûmatı pek geniş. Bu edebiyatın devrelerini no çirdiği safhaları, özlü noktalarını mükemmel biliyor; isimler bile sayıyor, tenkitlerde bulunuyor. Üniversite tahsilini, hattâ edebiyat doktorasını yapmış, yıllardır o işle meşgul bir ilim kadını gibi salâhiyetle konuşmaktadır.

Hayretimi seziyor, hafifçe gülümsüyor. Bir aralık şarap kartına baktı ve ne içmek istediğimi soruyormuşçasına bir tavırla bana

Türkçe dedi ki:

— Bütün bunları dün gece öğrendim. Vapurun kütüphanesinden getirttiğim bir kitaptan... Kendisini yüksek münevver sayan dostunuza karşı hazırlıklı bulunmak lâzımdı; değil mi efendim? Yine hiddet mi buyuracaksınız Beyefendi? İngilizce cevap verdim:

— Akşama fazlasına gideceğimi tahmin ettiğim için gündüz yalnız madensuyu içeceğim. Hattâ sizlere de böyle yapmanızı tavsiye ederim.

Herkes fikrimi muvafık buldu; şarap getirtmedik. Yemekten sonra dördümüz de hasır şezlonglara uzandık. Nil benim yanımdakinde... Hava sıcak, güneş çiy ışıklı olmakla beraber beklenmedik serince bir meltem esiyor. Böylesine hiçbir seyahatimde rastlamamıştım.

Vapurun en sessiz zamanı. O kadar sessiz ki bir «hayalet gemi» sanırsınız; kendi kendine gidiyor; ayakta tek adam yok. Dağ sanatoryumlarından birinde gibiyiz, öğle sonu uykusuna yatmış

hastalarız, sanki...

Gözlerimi yumdum, loşluğa muhtacım; Nilgün'ün yanımda bulunması çok zevkli bir huzur verdiği için bu huzuru ayrıca güne? aydınlığından da korumak, daha rahat hale getirmek istiyorum. L şeyler düşünüyorum. Bir istanbul çocuğu —dünyanın neresini g£ mis, nerelerinde yaşamış olsa— yine Istanbulunu düşünür.

jjicin Paris'in, Londra'nın, Berlin'in yeraltı tramvaylarını, he- ,

sıZ yeraltı dehlizlerini aklımdan geçirmiyorum da bizim boysuz, ^

' k delikten ibaret Galata tüneli gözümün önüne geliyor? Katran

j,r) zift midir, işte o kokuyu ve gölgede soğumuş hava cereya-

Jm duyuyorum.

jjil'e usulcacık sordum:

__Galata ile Beyoğlu arasında işleyen tüneli hatırlıyor mu-

__Pek az... Bir defa bindirdilerdi.

— Tabiî sen de her çocuk gibi şaşkın ve memnun gözlerle basını çevire çevire etrafına bakmdm.

__Hayır. Çok güzel bir bahriye subayı ayakta duruyordu; onu

seyrettim; o da gözlerini benden ayırmadı. Bu delikanlı aylarca havalimde yaşamıştı. Şimdi bile, eğer aynı halde kalabilseydi tanırdım; belki de severdim. Ancak sekiz yaşındaydım. Mütarekede...

Sustum. O, fısıltı halinde sordu:

— Neye devam etmiyorsun? Seni dinlemek istiyorum, memleketimizden konuşmak... Ama, tam çocuğun uyuyacağı sırada tatlı bir mırıltı haline giren ninni sesiyle, ninninin kesilmeğe yüz tuttuğu perdeden... Ana ve dadı bu son nağmeleri yavrularını artık uyumuş görmekten, biraz da rahat edeceklerini düşünmekten memnun, pek hoş bitirirler.

— Sen «Kapalıçarşı»'ya girdin miydi hiç?

— Hayır. Bizleri oralara götürmezlerdi ama Sarayda bahsi çok Seçerdi. Eskiden içini arabalarla gezerlermiş, hem de Sultanlar, fodmef endiler...

— Ben o devre yetişmedim. Yalnız bilirim ki «Kapalıçarşı»'nm >*lar sürmüş bir tarihi, saltanatı vardır. Biz yaştakiler çarşının

utün istanbul ihtiyacını karşılayan tek pazar yeri olduğu eski yi" ^anım görmedik ama hikâyelerini ağızdan ağıza dinledik. Eski ^anlarda kadın bir kapısından girip ötekinden çıkınca tepeden nağa kadar donanabilirmiş. ~~ Paris'in «büyük mağazalar»'ında olduğu gibi, demek...

I

— Tamamiyle. Nedim'in anlattığı «gülü kerakeli» ve <(R. hareli» elbiseden «buseden pabuca» benzeyen nefis terliklere v rıncaya kadar her şey orada bulunuyormuş. Lâhur şal, samur k(j. atlas ferace, canfes şalvar, dîba hırka, bürümcek entari, kadife y lek, cuni hotoz, sırma kuşak, billur yaşmak, hepsi! Ayrıca î[\^ ¦ tarak, misk ve amber kutusu, allık, rastık, düzgün, sürme şişeeit leri ve kapları, giyime, kuşama, süse püse yarar ne mevcutsa ta mamı! ' Durdum.

r% \ — Nil, dedim, bunları sana ne diye söylüyorum, biliyor musunı

Yine hep seni düşünerek: O çarşıya dört asırdan beri bin çeşit kıya. fette alış verişe gelen güzel Türk kadını sensin! Mükellef gUron feracesinden tut, tâ son yılların jarse çarşaflı yalınkat giyinmiş »kızlarına kadar... Hep sen!

— Sözünü kesme; devam et.

— O eski devirlerde koca imparatorluğumuzun her tarafında ürülen, işlenen, bükülen, boyanan, dokunan, inbikten ve perdahtan geçen çeşit çeşit en ince, en hünerli sanat ve zenaat eserlerinden başka Çin yolundan develer, katırlar sırtında ulu dağlara, ucu bucağı bulunmaz bozkırlara kamçı ve çıngırak sesleri yayarak gelen kervanlarla, Yemen ve Mısır ülkelerinden yelken açıp korsan ağlarını aşarak güçbelâ erişen gemi kafileleriyle can pahasına taşınmış bu eşyadan «Kapalıçarşı»'ya kimbilir nasıl bir zenginlik kokusu sinerdi... Kürk, Hind kumaşı, telâtin, Rus sahtiyanı, Halep kili, Şiraz gülü, santal ağacı, misk keçisi, çiçeksuyu, bergamot ve am-

Vber kokusu. Onları sen alırdın, o kokuları sen koklardın!

Nilgün'e göz ucu ile baktım: Zevk içinde dinliyor. Cesaret aldım:

— Dünyanın, dedim, soğuk ve sıcak iklimlerinden gelip birikmiş malların, pahalı ziynet eşyasının, ıtriyatların her birinden # ayrı yapılan kokular birleşince zaten üstü kapalı bu loş pazar M rinde binbir kokudan toplanmış bir tek koku duyulurdu: Süs u lüks kokusu... Tuvaletli kadın kokusu... Senin kokun! Susamıyorum:

__Ya sonra inci, mercan, elmas, zümrüt ve altın ışığına ne

sjn? Bu hoş kokulu, hoş ışıklı loş dehlizlerde sırma cepkenli le-ntler atlas feraceli dilberlerle birbirlerine söz atarak, göz süzerek i a veriş ededursunlar bir tarafta iri kavuklu ihtiyar zendostlar j satm aldıkları körpe halayıklarını kendilerine bağlamak için üs eşyasına keselerini boşaltırlardı. Öbür yanda Saray ağaları ha--eki kalfaları top top kumaş, şişe şişe misk taşırlar, Vezir kâhyaları . yaş]ı efendilerine kâse kâse amber macunu götürürlerdi. Nihayet ^ndi ezanları okunur, bekçiler bağırır, halk boşanır, kubbelerdeki tep6 camı ışıkları kendiliğinden sönerdi. İpekli toplarıyle sırma püsküllerin şakrak yüzlerine gam siner ve dünyanın en büyük alışveriş sarayına milyonları örten bir karanlık, servet şehveti kokan bir gece çökerdi. Sen artık sarayına dönmüşsündür. Feraceni sıyırarak, yaşmağını çözen cariyelerin önündesin. Görüyorum seni Nil! Üç, dört asır önceki Nilgün Sultanımı görüyorum! , şimdi yanımda hasır şezlonga uzanmış, yine asrın Sultanı, Melikesi, en güzel kadını, benim sevgilimdir... Sevgilim...

Sesimin ahengi, tabiî Nil'in ninnilerde istediği gibi azar azar kesildi. Baktım: Yavrum uyumuş artık!

Anglo Saksonlarin Noel an'anesine ne kadar ehemmiyet verdiklerini bildiğimden City of Haddington eminim ki bu gece bir su üstü sarayma dönecek. Zaten metrdotelden haber aldım: An'aneye riayet hususunda başsüvari Önceden tertibat almış, Rangoon'da mümkün olanı yaparak bir cins «gui»'ler buldurtmuş.

«Gi» okunan bu şey, elma ve armut nevinden ağaçlarda kuş-1 getirdikleri tohum döküntüleri, gübre ile yeşeren, her mev-'e yeşil kalan tufeyli ve meyveli nebatlardır; kışm yaprakları ilen ağaç dallarının yer yer hayaletine işarettirler. Bir iskelet ne takılmış buketler ve süslere benzedikleri için «gi»'den ben »anmam. Lâkin ağaçlara tapıldığı devirlerden kalma çok eski 'arihi olduğunu söylemişlerdi. Soğuk iklimde kupkuru dallar-Jçek ve meyvenin devamı olması onlara bir kudsiyet izafe et-

miş ve bu âdet Seltlerden Anglo Saksonlara geçmiş, «misletoe»'dir. '

«Gi»'den yapılmış ve tavana tutturulmuş askı altında evin nişanlıların dansederken alenen öpüşmelerine cevaz vardır e 6 dece Noel gecesi! Ben yılların değişmesine ve böyle sayılı gimi pek ehemmiyet vermem; çoğunun duyduğu heyecana da kapılıp Daha doğrusu, ehemmiyet vermez, heyecana kapılmazdım. Tak •" min kapak yaprağını ve günlük yapraklarını kolayca çevirirdi Nilgün'ü tanıdıktan, hele ondan ayrı düştükten sonra değiştim Yi' başları, Noeller gibi arasıra karıştığım ecnebilerce kutlanan ba ramlarda ve cep muhtıramda işaretli kendi bayramlarımda Nil gün'ü düşünerek heyecanlanıyorum. Yaşlanma meselesi de yine bu vesilelerle zihnimi fazla kurcalıyor.

On yedi, on sekiz senelik bir fark!.. Belki daha kısa bir müddet o fark pek göze batmayacak. Korktuğum şudur ki, bazan erkek birdenbire cinsî cazibesini kaybederek —şeklen pek değişmemekle beraber— kadın için sadece erkek elbiseli biri oluverir. Cinsî cazibenin sönüşü ihtiyarlamaktan çok kötüdür. Bu cazibeyi şöyle böyle muhafaza ederek yaşlanmamak korkusu da başıma yeni musallat oldu. Yine Nil'den dolayı!

Nil, yarım saat sonra gözlerini açıp ilk iş olarak benim yanında bulunup bulunmadığıma, hele bulunduğuma memnun, yüzüme teşekkür edercesine bakınca deminki yaş düşüncesi silindi. Uyuduğu sırada Ahmed, bana «Dinlensin, ses etmeyelim» mânasına işaret vermiş, usulcacık kalkıp gitmişti. Selina uyku taklidi yapıyordu-Bizi kendi halimize bırakmak için.

Dikkat ettim; Nilgün ufak çocuklar gibi uykusundan hâlâ pembe pembe yanaklarla kalkıyor, uyanmış olmasına, tekrar yaramazlığa başlayacağına da onlar gibi seviniyor.

— Kendimi Bungalov'da gördüm, dedi, birçok paketler, kut' lar açıyordum. Önüme güzel eşyalar yığılmıştı. Anlattığın <*aP lıçarşı» hikâyesinden olacak.

— Ben de orada mıydım?

rTTTTTtTtttft

Değildin. Ahmed de yoktu; Kandi'deki eve hiç ayak bas- başka biri vardı. Kimdi o?

__ Söylersem kızacaksın: Kaptan Landbrooke. Güya henüz Ah-

med'le evlenmemişim; seni, de tanımıyor muşum. Daha doğrusu ta-I(jjğım ve beraber oturduğum adam senin yerine o imiş. Türkçe konuştuk hep!

.— Rüyandaki gibi bu gece de Landbrooke ile mi meşgul olacaksın?

— Rüyamdaki denizci, o kıyafete girmiş, o yüzü almış sendin. Uyanınca kaptan köprüsüne mi baktım, yoksa sana mı? Gecenin programı yapılamaz. Emin ol, en fazla zamanımı yalancı dayıma ayırmağa çalışacağım. Bunları bırakalım; biliyor musun canım şimdi ne istedi? Kahve içmek... Lâkin bizim usulde pişmiş, küçük fincanda, köpüklü bir kahve. Öğle uykularından sonra bunu daima ararını.

— Bulunması imkânsız. Aylarca, yıllarca içeceğin de şüpheli.

— Birkaç gün sonra benimle karşı karşıya âlâsını içeceksin. Mehîre yatında da, Mapa Sarayında da kahvecim var; Ahmed'i de alıştırdım. Sarı bakır cezvelerde pişirilip istersen zarflı, istemezsen kulplu fincanlarla takdim edilen Türk usulü kahve... Türk aşçımı da beğeneceksin; beğendiğin tatlıların, böreklerin, bütün istanbul yemeklerinin hepsini orada bulacaksın.

•— Ama ben bulunamayacağım.

— Fazla nazlandığının farkında mısın? Âşık usandırıyorsun! Nilgün, memnuniyetsizliğini anlatan hareketiyle —kaşlarının

ucu yukarıya doğru hafifçe bükülmüş, gözlerini azıcık yumarak, dudakları gergin— sol tarafa başını çevirdi; artık konuşmuyor. Mapa'ya gidecek miyim?

Gittiğimi farzediyorum; bunun en mühim zevki Nilgün'den ay-ıamak. Kandi'deki kadar yanımda olmayacak, başbaşa kalama-, keyfimizce yaşayamayacağız... Fakat kendisini hergün gö-rewleceğim; sesini işiteceğim, kokusunu duyacağım; dün vapurda Optiği gibi birkaç saniye kucağıma atıldığı da olacak... Belki bir-

kaç dakika ve fazlası da! Belki de zamanla aşkımın seyri, hedef de başkalaşacak; Ona karşı kız kardeşim, kızım imişçesine sade şefkatle, himaye arzusu ile bağlanacağım; hakikaten bir dayı ola cağım.

Ayrıca —Melik Ahmed vâdetmişti— bir takım ticaret işlerin girerek, Cava'ya, havalisine gidip gelerek maceracı ruhumu tat min imkânları da mevcut. Dönünce Nil'imi bulacağım. Daha ne is terim? Yine zamanla yahut yeni hâdiselerle sevgimiz hararetini kaybedebilir; ayrılırız. Ufak bir

hüzünle... İçimiz yanarak değil!

Evet ama böyle düşünmek ve bunu canma minnet bilmek için benimkine benzemeyen bir huyda yaratılmaklığım lâzımdır. Maceracı ruhu hudutları o kadar dar, arızasız, at oynatıp, fevkalâdelikler yapmağa elverişsiz bir hülya ile teskin olunamaz. Nilgün Mapa bahsi açılınca hep uyuşturucu vâitlerde bulunuyor; maceraya ufuk açmıyor. Beni oraya birbirimizden bıkmamız için götürecek, sanki pusuya düşürecek. Aşkından soyulmuş halde tekrar dünya yüzüne atıldığım vakit Nilgün'ü de yüreğimden aşırılmış, kaçırılmış bulacağım.

• ¦— Nil, dedim, ben seni sevmekte devam ederek yaşamak ve ölmek istiyorum. Bu sevginin söndüğünü, Mapa'ya gömüldüğünü görmemek için yoluma gideceğim. Anlıyorum, aşkımıza suikast hazırlıyorsun. Hasretinin azabiyle ölmemi tercih ederim! Öldürtmem onu! Bu derece güzel birşeyi öldürtmeyeceğim! Başını bana çevirdi; sükûnetle sordu:

— Eğer Sadi'yi veya herhangi birini sevseydim ne yapardım ben?

— Ne demek istiyorsun?

— Şunu demek istiyorum: Onlar bu düşündüklerini, böyle fikirleri akıllarından geçiremezlerdi; sıkılırdım, çarçabuk bezerdim-

Yerinden kalktı; eteklerini çekiştirerek ve birdenbire bayağ'-laşarak ilâve etti:

— ...Yani senin anlayacağın, pasaportlarını ellerine verircU'1-defederdim!

Uyanmış taklidi yapan Selina'ya dedi ki:

__ Ah madam... Türkçe bilseydiniz konuştuklarımız pek ho-

uza gidecekti. Biliyormuşcasına ne tatlı dinlediniz! Bu gece ya-? j «gi» altından geçerken dayımla siz öpüşünüz... Benim yerim-;! i, kımıldanınız... Hep beraber çay içelim.

Selina çok hazımlı, gülümsüyor. Elinden tutup kaldırdım. O akiyajını tazelerken Nil usulca konuştu:

_— Bu kadın pek usta bir casus değilse ben bir şey bilmiyorum- Yanında evrak filân varsa dikkatli ol! Parfüm kullanmayan, pudrası kokmayan kadınlar şüphelidir.

— Neden

—- Gizlice odanıza girip eşyanızı karıştırdıkları zaman ziyaretlerinden iz bırakmamak için koku işlerine gelmez de ondan! Selina mermer kadar kokusuz...

Nilgün böyledir, işte! Hayal genişliği ve işlekliği ile, acaip buluşları ve görüşleriyle, en ciddî zamarida yaptığı çocukluklarıyle daima canlı, daima değişken! Sabahtan beri —dikkat ettiniz

mi?— durmamacasma bir kadından öbürüne geçti; kaç ruh ve şekil alarak beni mütemadiyen heyecana sürükledi. Halbuki başka bir kadın pek az farkla aynı kadın olmakta devam ederdi. Aşkın melali veya neşesi içinde durgun yahut oynak kalan bir kadın... Artık öylesini yetersiz buluyorum.

Çaydan sonra kadınlar ayrılıp da yalnız kalınca Abdülgafur'un yanına gittim. Bir masaya oturmuş, pasyans açıyordu. Bu adam Melik Ahmed'in has müşaviri vaziyetinde... Belki de el altından devlet işlerini idare eden kendisidir.

Hiç bir şey yapmıyor göründüğü halde saman altından su yü-rö'en tam doğulu tipi.

Damarlarında Malezya, Arap, belki de Çin kanı dolaşan ve ipsinin ancak sinsi taraflarım nefsinde toplamış olan Abdülgafur at)a tazim olarak yerinden kalktı; iltifatımdan çok memnun bir tav* takındı.

Ondan çekindiğimi hissediyorum. Sanıyorum ki Nilgün'le aradaki münasebetin ne olduğunu çoktan anlamıştır. Korktuğumu

bile söyleyeceğim. Eğer Mapa'ya gidersem ya Ahmed'e ba dan yahut Nil'i kıskandığından, yahut da devletin selâmeti beni yok etmek gerekirse zerre kadar tereddüde düşmeyecekf Hem kendisiyle konuşuyorum, hem de bu ölümü nasıl o,-tertipleyeceğini düşünüyorum. İz bırakmayan bir zehirle mi? jj sayılacak bir suikastle mi? Yoksa düpedüz göğsüme saplanan b1 hançerle mi?

¦ Kafiyen eminim ki benim maceracı olduğumu, huylarımı E riştiğim işleri, hülâsa hayatımı ve karakterimi de biliyor. Kinden' Kalküta'daki cinsdaşlarımdan. Orada kısa bir tahkikat hüviyeti™ meydana çıkarmağa kâfi gelmiştir. Kâh para içinde yüzen, kâh me teliksiz kalan, fakat daima dört ayak üstü düşen acaip bir adam olduğumu bütün Hindistan bilir. Osmanlı hanedaniyle bir hısımlı-ğım bulunmadığı da malûmdur. Abdülgafur gibi hinoğlu hinin gjj. zünden bunlar kaçar mı?

İşte ondan ürktüğümün sebepleri! Maamafih yine de yüksekten atmalıyım. Zira, karşımdakinin de benden çekindiğini anlıyorum. Nilgün'le birleşerek kendi ayağı altına karpuz kabuğu koymamız ihtimalini hesap eder; akıllı olduğundan durup dururken başına iş açmak istemez. Hattâ bizimle uzlaşmak bile plânları arasındadır. Sordum:

— Ne dersiniz? Melik ile Melîke'nin davetlerini kabul ederek bir ay için Mapa'ya geleyim mi? Vatandaşlarımdan Sadi Bey orada pek hoş bir zaman geçirirmiş.

— Böyle bir zatla bendeniz müşerref olmadım, efendim. Adamıza Sultan Hazretleri teşrif buyuralı Teyze Hanım ve Tayfur Beyden başka Türk geldiğini hatırlamıyorum. Fakat zatıâlileri Sultanımızın dayısı olduğunuz için —mademki yolunuzun üzerindedir-muhakkak gelmelisiniz. Orası dünyanın en güzel yerlerinden biridir, iş de yapabilirsiniz; Toprağımız çok zengindir.

Şimdiye kadar uğramamanız bizim için bir mahrumiyet olduğuna inanmanızı rıc ederim.

Sustuk. Beni susturan Nilgün'ün Sadi hakkındaki akla ge'"1 yalanı... «Su içi bahçesi» efsânesine öyle inanmış ve beraberce.

ZÜP yıkandıklarını gözlerimle görmüşçesine öyle kıskanmıştım ki! Bu kadın —daima «kız», demek istiyorum— hülyalarıyle geçiniyor ve doyuyor. Hakikate ihtiyacı yok. Abdülgafur'a dedim ki:

— Henüz karar veremedim, daha iki günümüz var, düşünürüz.

Memnunum... Sadi hikâyesinin hayal mahsulü oluşundan do-layı! Yine dikkat ettim: Nil'den başka herkesle aklım ve mantığım yerinde, olgun insan gibi konuşabiliyorum; doğru tahliller yapıyor, iyi muhakemeler yürütüyorum; cin gibi her şeyi seziyor ve diplomatça hareket ediyorum. İşe o karışınca çocuğa, ahmağa, en azı şaşkına dönüyorum; dönüyorum ama olanlardan hoşla-myorum. Şimdi de aldandığımın zevki içindeyim; Nilgün tarafından aldatılmış olmanın zevki. Zevk vermeyen tek tarafı bulunmaz bu Nil'in!

Kimbilir bu gece nasıl yenilikler, acaiplikler icadedecek? Sevdiği kadını sadece görmek, onunla dansetmek, konuşmak elbette zevktir. Nil o kadarını kâfi bulur mu? Ayrıca hepsinin üstüne birer kuş oturtacak.

Sabırsızlanıyorum.

İkinci mevki yolcuların da yer almalarından dolayı kalabalık, karmakarışık bir gazino ve gece eğlencesi lokantasına benzemiş olan salona Mapa Melikesi Nilgün gayet basit, fazla kapalı, alımsız bir tuvaletle girdi; çehresi asıktı; üzerinde tek mücevher yoktu; nobran bir halde kimseye iltifat etmeden masaya oturdu. Konuşmuyordu.

Derhal farkına vardım: Onu harikulade bir elbise ve pırıl pırıl elmaslar içinde, vakarlı ve mütebessim göreceklerini sanan, bunu bekleyen cemaat, hayal sukutuna uğramıştı. Hele şöhretini işittikleri için seyrine can atarak gelen ikinci mevkidekiler:

— Bu mu o masal kraliçesi? Hiçbir şeye benzemiyor, güzelce at»a pısırık bir kızcağız!

Mânasına birbirlerinin yüzüne baktılar. Muhakkak yine tu-arağı tutmuştu; bütün geceyi hepimize zehir edebilirdi. Melik Ah-

med'in iyi huyu da karısının bu mizaç değişmelerine karşı sabır tevekkülle rıza göstermesiydi. Hattâ daha iyisini yapıyordu: jfı gün'e karşı aynı Nilgün'müş gibi davranıyor, sebep sormuyor, fa kına varmamışçasma, tebessümü dudaklarında, daima nezaketi-her zamanki muamelesine devam ediyordu.

Bende o tahammül nerede? Önceleri neşe taklidi yaptım tu hafça şeyler anlattım ama sonunu getiremedim; somurtmağa bas ladım. Selina canının sıkıldığını anlatmâmağa gayret ediyor. Abdülgafur da öyle... Nil'in aldırdığı yok; bütün sevimliliğini kay-betmiş, inadı inat, put gibi durmaktadır. /

Bir müddet daha bekledim; sonra Melik Ahmed'e dedim ki-

— Müsaade buyurursanız gidip kamaramdan baş ağrısı ilâcı alayım; biraz da güvertede hava... Şakaklarım zonkluyor!

Nilgün işitmemezlikten geldi; kalktım. Oh! Dışardayım; rahat nefes alıyorum ama öfkemden bitiyorum. Yanıma gelse, imkân da olsa, bir kedi yavrusuna dönmüş olan, daha doğrusu kendisine kasten o hali veren sevgilimi ensesinden yakalar, boşluğa doğru kaldırır, sallar ve yere atardım. Arkasından da kedi kovarcasma:

— Pist!

Diye haykırır, belki de korkup daha çabuk kaçması için ayaklarımı yere vurur, miskince gidişini zevkle seyrederdim. Vapur halkı şu anda hep salonda bulunduğundan yapa yalnızım. Kendi kendime diyorum ki:

— Masaya dönmem artık... Dönersem vak'a çıkar... Bu deh kızla aşık atılmaz! İyisi oyun salonunda oyalanmak. Lâkin sahiden başım ağrımağa başladı, bir ilâç almam hakikaten lâzım.

Kamarama girdim; geri döndüm. Yemek salonunun önünden geçerken masamıza göz atmaktan kendimi alıkoyamamıştım. Nilgün hâlâ o vaziyette; öbürleri de...

— Şu akıl dengesizliği ne fena şey, diyorum, güzel bir geceî; sebepsiz yere nasıl da mahvetti. Kızacağıma acımalıyım. Oradan ayrılmak kabalık oldu.

Doğrusu şu: Nilgün'den uzak kalmağa dayanamayacağım. Su'

pe kedi yavrusu hali bile —azıcık ayrı düşer düşmez— hoşuma

bineğe başlamıştı. Hele malihülyalı yüzü... Bu yüz benim Kandi'de

nıdığ™ yüzlerden biridir. Bir defa Kolombo dönüşü otomobilde

vnı buhranı geçirmemiş miydi? Haniya, yayan şehre inmiştim;

rkamclan koşup otele gelmişti. Nil, büyük muhabbet devresine hep

böylei melankoli ile girer. Ne malûm, fena beliren şu gece belki um-

madığım kadar güzel biter!

Tekrar yemek salonundayım ve onun sağındaki yerimde... Istıraplı, hazin, mecalsiz bir sesle Türkçe sordu: .— İyileştin mi biraz?

— Evet; mersi.

— Dönmezsin diye korktum. Seni arayacak, arkandan koşacak halde değilim.

— Nen var, yavrum?

— Açılabilirsem anlatırım. Şimdi takatsizim.

Bu muhabbetti sözlerle yeniden canlandım. Bir konuşuyorum ki... İngilizcemin güzelliğine kendim de hayran oluyorum; nüktelerime ve tasvir kuvvetime de... Nilgün durgunluğunu muhafaza ediyor ama Ahmed, Selina ve Abdülgafur neşelendiler. Üstümüze inmiş olan gam dumanı, bir taraftan hava cereyanı, menfez bulmuş-çasına çekilip gidiyor. Sıra belki Nil'e de gelecek. İçse bari... Dudaklarına henüz kadeh dokundurmadı.

Acaba yaptığı bir rol mü, yoksa ruhî bir çöküntü mü? Bilinmez. Taklit hünerinde fevkalâde usta olduğundan ayıramazsınız. Göz ucu ile hep kendisini, yüz hatlarını kolaçan ediyorum; değişmiyor. Masamızı bırakıp dairesine çekilmesi ihtimalini düşünerek üzüntü içindeyim. Bütün geceyi Nil'siz geçirmek —zaten ancak kırk sekiz saatten az bir zamanımız kaldığından— ne büyük kayıp!

Az sonra, korktuğum başıma geldi.

— Biraz dinlenmeğe muhtacım, yine gelmeğe çalışırım...

Diyerek kalktı; Abdülgafur'a da işaret etti, beraberce yürüdü-er- Nilgün Sultan manen ve maddeten uf almış gibi... İlk defa mee-Se katılmış bir taşralı kız kadar ürkek ve silik. Arkasından hay-

retle bakıyorum; bakıyoruz; herkes bakıyor. Bakmayan bir adam var: Ahmed...

Selina çektiğim azabın farkında. Üzüldüğüm bir cihet de ten onun asıl Kraliçe sanılacak derecede bu gece iyi giyinmiş, (vakarlı, ihtişamlı oluşu... Nil, bir maiyet kadını sanki... Ah, ân bulunsa da yanında ben gitsem; kucaklayıp divana yatırsam, hoşlanacağı şeyler anlatsam, maneviyatını yükseltse idim. Ruhunun buzu çözülse, ısmsa, yanakları al al olsa, canlılığına kavuşsaydi

Salondakiler arasında kumandan Landbrooke da benim kadar onunla meşgul... Bir mâna

veremediği çehresinden belli. Halbuki Noel gecesinin her zamankinden daha parlak tes'it edilmesini muhakkak Nilgün için istemişti; hatta yolcular arasında bulunanlardan bir de caz takımı tertip etmiş, eksik musiki âletlerini Rangoon'-dan satın aldırmış, bir sürpriz hazırlamıştı. Tam gece yarısı caz heyeti birdenbire salona girecek, çalmağa başlayacaktı. Bunları bana haber veren stevard, içlerinde bir tane de zenci davulcu ve pek mahir bir saksafoncu bulunacağını müjdelemişti.

Abdülgafur döndü ve Sultan Hazretlerinin istirahat ettiğini söyledi. Saat 11... Melik Ahmed'e usulcacık: — Acaba bir baksanız mı?

Dedim. Kendi haline bırakmak taraftarı. İyi ama yerimde duramıyorum ve düşündükçe Nil'i uzaktan sevmenin daha az işkenceli olduğuna inanıyorum. Mapa'ya gidilemez. Hasretini çekmek de bir işkence ama dayanması bundan zevkli...

Landbrooke durmadı; Melik Ahmed'in yanına geldi ve Sultan'ın rahatsız olup olmadığını — geminin mes'ul bir âmiri sıfatını tavrı ile belirterek— sordu ve şu kısa cevapla karşılaştı:

— Hayır, dönmesini ümit ediyoruz. Biraz oturmaz mısınız' Pazartesi öğleyin Singapur'da bulunacakmışız. Bundan ötesinde Nilgün Sultan yok; Selina var. Kumandan onu elimden alacağına emin. Fakat bu oluncaya kadar Nil'in mevcudiyetinden ka{ı derecede istifade edemediğine canı sıkılıyor. Gece yarısı olmak üzere... Dans başlasa bir yolunu bulup Nilgün'ün dairesine gideceği111

monuba içmiş olmasın? Belki de Ahmed işi sezdi; karısının vfini bozmak istemiyor.

galonda bir hareket hissediliyor. Caz sürprizi galiba ağızdan

- ,a yayıldığı için gözler kapıda. Mapa Kraliçesi çoktan unutul-

Caz takımı içeriye girince bir alkıştır koptu. Umumî neş'eye

tılamıyorum; tekrar durgunluğa düştüm ve Selina'nın Landbrooke

dansa kalkmasını ve Ahmed'in Abdülgafur'la lisanlarında söze

dalmasını firsat bilerek kendimi göstermeden dışarıya süzüldüm.

Nil'i mi bulacağım? Hayır. Oyun salonuna gideceğim, kumarla vunacağım. Saatlerin geçtiğini ancak oyun masasında farketmem. Hasretini çektiğim yıllar onu tek unuttuğum yer kumarhane idi.

Girmeden önce açık pencereden salonu gözden geçirdim. Epeyce kalabalık; arada kadın da var. Hele arkasını benim tarafıma çevirmiş, bakara masasında oturan bir tanesi —nereden çıkmış? İkinci mevkiden mi gelmiş?— pek zarif. Zarifliğini sırtı açık elbisesinden anlıyorum; teni duru, çok biçimli sırtıyle muhakkak güzeldir de... Evet muhakkak ki güzel ve genç. Yüzünü görmeden hükmedebilirim; zira kâğıtlara uzanan elleri çok lâtif, çok taze. Daha garibi şu: Parmaklarındaki yüzükler ve saçlarının üzerine iliştiril-muş taç şeklinde pırlantalı ufacık diadem öyle mavimtrak

ışıklar saçıyor ki kadının ikinci mevkide seyahat etmesine imkân kabul ettirmiyor.

Belki de Rangoon'dan binen ve iki gündür hususî dairesinden çıkmayan şımarık bir milyarder. Tam bu esnada kapıdan fırlayan benim stevard'ı durdurdum. İşaret ederek sordum:

— Kim bu lady? Nereden çıktı?

Adamcağız yüzüme hayretle baktı; hayretinden bir şey söylenmiyor.

— Bir sır mı?' İsminin gizli tutulmasını kumandan mı emretti? Diye çıkıştım. Zavallı adam daha fazla şaşırdı, kekeledi:

— Fakat, efendim, bu lady zatıâlilerinin yeğenleri Kraliçe

taretleridir.

~~ Ne zamandan beri oynuyor?

— Bir saatten fazla... Efendim bilirler elbette: Majeste kaz dıklarını müstahdemlere verirlermiş. Daima kâr ediyorlar.

Stevard'ın sevincinden etekleri zil çalıyor ve beni zil zu sarhoş sanıyor. Yavaş yavaş yürüdüm, masa önünde ayak üstü d ranlarm arkasına gizlenerek Nil'i seyrediyorum. Öyle kayıtsız o nuyor, öyle mütebessim, öyle neş'eli, aynı zamanda öyle vakarh V Daha iki saat evvel yayvan fesli Abdülgafur'un yanında yemek sa lonundan çıkarken süzgün, ezgin, sünepe sünepe yürüyen kad o mu idi? Aynı kadın mı? Ne gezer! Dönüp salona girse herkesi sevinçten yüreği hoplardı. Zira şimdiki Nilgün, harikulade bir gu rup manzarası gibi az sonra silinip gitmesinden korkulacak kadar elle tutulabileceğine ihtimal verilmez ve ışık oyunu imişçesine ge. çicî, adetâ hayal mahsulü bir güzellikte.

Öyle bakmıştım ki hissetti, etrafı aradı; beni gördü, heyecanla

seslendi:

— Gel buraya, gel! Bir az sonra zaten kalkacaktım, yanma koşacaktım.

Yaklaşınca da ilâve etti:

— Nafile... Oyun seni bana unutturamadı. Haydi, gidelim. Önünde birikmiş paraları servis yapanlara bıraktığını krupye

vazifesini gören barmene belli belirsiz bir işaretle bildirdikten sonra koluma girdi; vücudunu yasladı; yürüyoruz. Açık havaya çıktık.

— Sürükle beni, diyor, sıkı tut... Daha kuvvetli... Adalelerini

duyayım.

Yumuşak, hevessiz, kırgın hareket ediyorum. Daha sokuldu:

— Mektep çocuğu dargınlıkları çıkarma. Geçirdiğim buhranı bilsen somurtacağına güleryüz gösterir, tatlı sözler söylerdin.

— Ne vardı, ne oluyordun?

— İki sene geriye dönmek istiyordum... Beraber yaşadığın11-Kandi'ye! Sensiz Mapa'ya gidemeyeceğim. Zaten gülünç kraliçeli' ğimden bıktım. Kraliçeliğe de, bu memleketlere de artık dayan"' mayacağım; istanbul'a kaçacağım.

— Sokmazlar.

MELİKESİ NİLGÜN

Neden sokmasınlar? Hanedandan değilim ki.. Prenses Nil-.•_'iin sahicisi şimdi Mısır'da; evli ve çoluk çocuk sahibi. Dönüşte retine bile gitmiştim. Şişman bir kadın olmuş; şişman ve bön... o jı teyzesinin kızıyım. Kaç kere söyledim... İnandıramıyorum ki! jja kafa!

Kolumu tutan elini yavaşça okşadım. Bu, «Haydi, haydi, yine •alan faslı başladı. Cevap vermeyeceğim, idare edeceğim» mâna-"ına bir hareketti.

Sustu. Onu salona götürdüm. Kapıya yaklaşınca ayak diredi... ArzU etmediği yere girmek istemeyen bir çocuk gibi kolumdan jyrılmak, kaçmak için de kıvrılıp bükülüyor. Neredeyse ağlayacak! Tuhaf bir vaziyetteyiz. Bereket gören yok, herkes içeride, dans ve seyirle meşgul. Diyorum ki:

— Nil'im, yavrum! Daha fazla gecikmemiz, masaya dönmememiz ayıp olacak. Gecemizden kalan birkaç saati yanyana neşeli geçirelim. Hatırım için gir. Hem önce sen gir, ben arkandan gelirim.

— Hayır. Kolumda olursan girerim. Yoksa gider, soyunur; yatarım. Kimse ile de dansetmeyeceğim.

— Peki!

Aksi gibi girişimiz cazın durduğu ve çiftlerin masalarına döndüğü, pistin boşaldığı zamana rastladı. Kapıda göründüğümüz an -tahminim gibi— gözler bize çevrilmişti. Seziyorum: Nilgün

birdenbire değişmiştir; az önce:

— Ne kafa!

Diye amiyane konuşan, kaçmak için şımarık çocuk tavrıyle ¦nrılıp bükülen bu acaip mahlûk derhal kraliçeleşmiştir; asilza-;'i temsil etmektedir. Öyle bir kibarlık ki cana yakın, çok in-tebessümü, taklidi imkânsız mahviyetli vekarı, tatlı bakışla-kimseyi ezmiyor; son derece modern «fikrî terbiye» görmüş ianedan kızı tesiri yapıyor. İcabında harp cehenneminin tâ mda hastabakıcılık edecek, bombardıman altında düşüp ka-nn pervasızca yardımına koşacak sporcu vücutta ve ruhta lfil bir Prenses...

Onu Mapa'da avlanırken, yüzerken, süvarilik ederken, te oynar ve nişan talimleri yaparken çeşit çeşit kıyafette ve her v, reketinde daima canlı, hünerli görmek ne zevk! Şimdi pırlantan ~ çiçekler açmış bu gürbüz, sıcak, esnek dalın üzerine hayranların gözleri bir kuş sürüsü gibi konmuş, ayrılmak istemiyor. Bakisi» dan ben rahatsız oluyorum; kuşları ürkütüp kaçırmak ihtiyacı d yuyorum. Nil kayıtsız, Meftunca seyredilmeğe öyle alışmış ki, Vaı nız başına bulunuyormuş gibi tabiîliğinden bir zerresi kayboldu

yor.

— Nasıl ayrılmır bu kadından, nasıl?

Diyerek içimden dövünüyorum. Landbrooke da aynı düşünceyle sarsılmış halde... Nilgün geleli bir biri arkasına içtiği kaçıncı şam. panya kadehi? Selina eski yerine döndü: Kraliçe damdönörlüğüne< Salonun artık bir tek hâkimi, hükümdarı var: Nilgün. Davulcu zencinin bu gece babası tutmazsa, yerlere yatıp tepinmez ve kör bıçakla boğazlanan manda gibi boğürmezse şaşarım. Zira gözlerinin akı git-tikçe büyüyerek hep Nil'e bakıyor; baktıkça da ağzı kocamanlaşı-yor, yayılıyor; çehre ağızdan ibaret kalıyor.

Nihayet kamaralarına ve yataklarına dönecek olan şu erkek sürüsünün, evli veya bekâr, mahremiyetine sokulan hülyalarla Nilgün Sultanı düşüneceğine kızıyorum. Hepsinin hülya kurma ve hayalinden geçirme kudretini bir gececik boğabilsem... Kafaları işleyemez olsa... Onu çırçıplak soyamasalar... Bu manzarayı yaşaya-masalar! Dansa kalkmadığına memnunum: Endamını, açık sırtını. omuzlarının arka tarafına rastlayan iki güzel, manalı kırışığını olsun gözlerden esirgediği için.

Ben, esirgendiği tesellisi içinde kadehe elimi uzatırken, Nilgün fikrini değiştirerek kocasıyle

dansa kalktı. Güvenilmiyor ki! Ze* çalgıcı şevkinden neredeyse davulunu bırakacak, sopasını keni karnına vuracak. Hissediyorum: Muharremin onuncu günü Hazrc Hüseyin aşkına kan revan içinde dövüşen adamlar gibi muhabbetini maddî azap çekerek de ispat ihtiyacında!

Yine hissediyorum: Nilgün dans esnasında pistin kenarın'13" masalara sürünürcesine yaklaşınca burada oturan erkeklerin

rvi.LrfjU.IN

sjeri tutuluyor, burun delikleri açılıyor; Kraliçenin havasını alm-bayılacak gibi oluyorlardı. Vücuduna bakıyorum:

__Kilosu yüz gram daha artmamalı; beli bir santim bile ge-

jelememeli; tam kemalini bulmuş. Doğulu ile Batılı arası emsalsiz bir tenasüp!

Diyorum. Kocasından sonra Landbrooke ve Abdülgafur'la da tangoya kalkmıştı. Nihayet bir vals başlayınca gözleri gözlerimi buldu. Sevilmek, seçilmek, başkalarına tercih edilmek saadetini aymanın keyfi, gururu şu andaki kadar hiçbir zaman yüreğimi bu derece sarsmamıştı. «Ey ahali! Biliniz, öğreniniz: Biz birbirimizi seviyoruz! Harika kadının sevdiği erkek benim!» diye haykı-ramadığıma ağlayacağım geliyor.

Maamafih ikimiz de oynarken ağır, temkinli, belki de lüzumundan fazla ciddî hareket ettik. Zaten dansedenlerin çoğu valste acemi idi. Biz bunu bütün hüneri, inceliği ile oynamağa başlayınca pistte ancak dört çift kalmıştı; âdeta bir profesyonel numarası yapmıştık.

Nil'in yüzüne bakmamakla, bir tek kelime konuşmamakla beraber gönlünün tamamiyle bende olduğunu sözsüz ve bakışsız nasıl anlattığına şaşıyorum. Halbuki konuşmuş, hattâ göğsümün üzerinden bir saniye ayrılmamış gibiydi; neler anlatmıştı! Eva Operetinin valsi onun yerine sevginin ağzı, dili, sesi mi olmuştu? Bilmiyorum. Bildiğim, Nilgün benimdi. İnanıyorum.

Onun içindir ki masaya dönerken bahtiyarlıktan içim titreyerek ona —birkaç gün önce söylediklerine cevap verircesine— dedim ki:

— Hakkın var, Nil... Şu dünyada ikimizden başka insan yok. Bir erkek var: Ben... Bir kadın var: Sen... Hatta dünya bile mevcut değil. Ayrı bir dünya yarattık; kendimize mahsus bir dünya! Ancak aşkımız hararetini kaybedince sönüp batacak, parçalanıp: Mahvolacak bir dünya!

Nilgün başka yoldan cevap verdi:

— Hemen odama çekileceğim.

— Neden?

— Artık seninkinden başka erkek yüzüne, erkek bakışma kek temasına tahammül edemeyeceğimden...

İşte Singapur!

City of Haddington burada yalnız 24 saat kalacak; yarın öğl üzeri Uzakdoğu'ya doğru yoluna devam edecek... Beni de götüre

cek.

Noelin ertesi günü ancak ikindi çayında buluşabileceğim Nil-

gün'e yalvarmıştım:

— Singapur'da sabaha karşı Çinli lokantalarindan birinde ye-mek yememiz için tertibat al... Tam iki sene evvel Miss Kip'i sana benzeterek Rolls Royce'u arkasından çılgıncasına koştuğum o caddede, yanımda seni görmek istiyorum. Sonra ben vapuruma dönerim, sen de yatına; ayrılırız.

— Peki; öyle yaparız. Belki de bu son gezintimize kimseyi

katmayız; yalnız kalırız.

«İmkânı yok» mânasına ümitsizlikle başımı salladım. O, «Her şey mümkündür» dercesine bir tavır aldı.

Mahzunum. Nil sadece şefkatli. Singapur'a kadar hiç değişmedi. Fakat bu defa da kendisine bambaşka bir rol icadetmişti: Sanki hakikaten dayısıyım; çok sevdiği, hürmette kusur edemeyeceği, sıhhatini koruyacağı bir dayı! Etrafımda dönüp dolaşıyor, tatlı tatlı konuşuyor, yanımdan ayrılmıyor, gözlerimin içine bakıyor. Şu var ki bu dayı güya altmışlık, yetmişlik bir ihtiyar... Nil yaşlı, hem hasta dayısına ihtimamla refakat eden genç bir yeğen! Hafifçe sinirleniyorum ama hoşlanıyorum da... •— Evlenmiş olsaydık, diye düşünüyorum, günün birinde iyice yaşlanınca bana böyle muamele edecekti.

Pazar gününü de hep aynı halde geçirdik. Daima peşimde Fazla içmeme mâni oluyor, kumar masasından zorla kaldırıyor şezlongda öğle uykusuna yatırıyor; yastığımı düzeltiyor. Bir ara' lık:

Nil, dedim, son günümüzün oyunu mu bu? Sevimli kafan mu uydurdu?

— Anlamıyorsun... Yüzüne bakınca içimden hastabakıcılık vapmak arzusu geliyor.

— Doğru... Ben bir hastayım.

— Hayır, değilsin; mahzunsun. Lâkin, biliyorum, yarın ayrılınca ve kendini tekrar alıştığın muhitte görünce eskisi gibi yapmadığın kalmayacak. Kumar, kadın, içki, kavga ve bunlardan

vakit kalınca Tayfur'a mektuplar, muhabbetler, «Nil! Nil» diye sız-, layıp inlemeler... Malûm şeyler. Bildiğim halde yine de şefkat hislerimi uyuşturamıyorum.

— Neden Mapa'ya gelmemde artık ısrar etmiyorsun?

— Faydasız da ondan...

— Hani beni kaçırıp götürecektin?

¦— Akıldan geçirdiklerimizden hangisini tatbik edebildik ki? İşimiz, SİİÇHHIÜ2. yaBa.mayacaklarımızı düşünüp_ konuşmak. Saçma sapan, abuk sabuk, deli dolu bir sürü boş lâkırdı ve sonunda ayrılık! Arkana ceketini giy; terlisin üşürsün.

Gülümsüyorum. Soruyor:

— Başın mı ağrıyor? Demin elinle şakaklarına basıyordun, ah, kimbilir kendini nasıl da içkiye, oyuna, kadına vereceksin, harap olacaksın!

— Mapa'ya ne zaman geleceğimi bile sormadın.

— Sen de bilmezsin... Sorsam neye yarar?

— Üç ay sonra Singapur'dayım.

— Japonya'dan Amerika'ya, Afrika'ya gitmeyeceğin ne ma-

•ûm?..

— Yani fikrince bitti mi bu macera? Birbirimizi bir daha görmeyecek miyiz?

— Çok sigara içiyorsun. Daha demincek söndürmüştün; ara-!ıra örsürdüğünün farkında mısın?

Gülümsemekten başka ne yapabilirim? Nilgün bu? Ne söyle-seftı> ne kadar çirpınsam şefkatli yeğen ve hastabakıcı kız rolün-

I

den onu vazgeçiremem; buhran kendiliğinden şekil değiştirecek Ya aksileşecek, ya maşuklaşacak. Nil'i bir müddet, ihtiyar ve sefih dayısını himayesi altına almış sevimli, güzel

yeğenim olarak Jj bulden başka çare yok. Yazuk ki bu oyunlara zamanımız müsa't değil. Beş, on saatimiz kaldı.

Şu noktayı söylemek isterim: Kendimi, ellerimle Nilgün'den koparmak bana ayrı bir zevk veriyor. Diyebilirim ki hasretini çek. meğe de susamışım; onun önce tattığım acı keyfi gözümde tütüyor Ne hoş bir sarhoşluktu bu, ayrılık devri! İyi âşık —ne hakkı var Nil'in— ayrılık müddetinde sevgisinin asil, vakarlı bir hal alarak kudretini daha iyi duyuyor. Nilgün'ü, uzağında kaldığım yıllarda yanında bulunduğumdan fazla sevdiğimi anlatmaktayım. Fazla olmasa da bambaşka seviyordum. Aşk, morfinin yarı uyuşturduğu bir sızı, sancı gibi rüyalı bir tatlılık alıyordu. Kendimi, şimdi düşündüklerime inandırmak için de:

— Evet, diyordum, pek tatlı idi hasreti... Hele sıtmadan kurtulduktan sonraki hayatım çok nefis bir ıstıraptan ibaretti. Bu ıstırabı tatmak elbette ayrılığa değer!

Acaba haklı mıydım? Yoksa değişikliğe muhtaç maceracı ruhum mu bana bu telkini yapıyordu? Tayin edemiyorum. Yalnız eminim ki en coşkun aşkın bile bir hasret devresine ihtiyacı var. Ayrılmak hüznü ile buluşmak bahtiyarlığı birbirinden güzel! Ayrılmalar olmasa buluşmaların saadetinden mahrum kalacak sevdalar, heyecan tarafından muhakkak eksiktirler. Hattâ daha ötesine gideceğim: Belki de daima yanımda bulunacak bir Nil'in bile eninde sonunda kudretini kaybetmesinden korkulur. Bu âkibete uğramamak için kendisinden ayrılmalıyım.

Zaten Nilgün de galiba aynı düşüncede. Mapa bahsini hiç aç-mıyor; davet meselesine yanaşmaktan çekiniyor. Kocasına da bir şey söylemiş olacak ki, o da unutmuş görünmektedir.

Selina'yı bulup yalnız kaldıkça otelini beraberce işletmek w savvurları üzerinde konuşuyorum; yapacağım yenilikleri sayıp *> küyorum ve kimsenin göremeyeceği yerlerde saçlarını okşuy0 ¦¦

i

öpüyorum. Neden böyle yapıyorum? İçimdeki arlan-

i ç

o7 mahlûku Nilgün'ün aşkı da yenemedi, boğamadı. Beni saadet . ıgjı edemez, felâket de!

pazar akşamı yemekten sonra:

.— Nil, dedim, bir dam altında geçireceğimiz son gece... Ya-. jj şu vapurda sensizim, salı sabahı seni göremeyeceğim. Kalkü-ta'dan ^°eri "Nilgün burada, azıcık ötemde... Daima karşılaşmak mümkün» diyerek sevinç içinde yaşadım.

.— Heyecanlanma, sevgilim... Yorma kalbini!

Hastabakıcılığını bir an unutmuyor. Nereden çıkardı bu münasebetsiz oyunu? Bereket, ayrılacağımızdan dolayı uzun sürmeyecek; yoksa kendimi hakikaten yaşlı, tehlikede bir kalb hastası sanmağa, inanmaya başlayacağım. Hattâ inandığım dakikalar da oluyor. Güvendiğim bu kalb, belki sandığım sağlamlıkta değildir; sürdüğüm değişken, bakımsız, yıpratıcı, kısacası

suiistimal edilmiş ömür icabı çok yorulmuş, ufacık bir arızaya dayanamayacak hale gelmiştir. Arasıra sol koluma doğru bazı ağrılar duyuyorum... Kalb atışında da aksaklıklar olmaktadır.

Nilgün'e sezdirmeden vapur hekimine müracaat ettim: Tansiyonum 14... Normal sayılırmış. Maamafih, ne olsa, artık kendimi azıcık daha iyi idare etmekliğim lâzım gelirmiş. Doktor:

— Çok kuvvetli bir bünyeye sahipsiniz. Nadir rastladığım vücutlardan... Yaşınızdan on sene geridesiniz. Bu nimetin kaderini bilip korunmak zahmetine katlanınız; zorla harap etmeyiniz.

Dedi. Az sonra Nil yanıma gelmişti; mat beyaz keten etek ve yarım kollu sarımtrak ipek bluz içinde pek taze, pek körpe idi; 'aze bir yüz, körpe bir göğüs... Âdeta, yaz tatilinde kır gezintisine hazırlanmış bir lise talebesi. Evvelki gece kumar masasında otu-ran, başında taç, uzun etekli, tamamiyle kadın Nilgün'den bambaşka bir şey. Onun gençlikle çocukluk arasındaki henüz kararsız hali.

— Nerede idin? Niçin benden saklanıyorsun?

Diye merakla sordu. Ama bu sualde de muhabbetinden ziya-*e yine şefkat, hattâ merhamet var. Çehremi tetkik ediyor, göz-

I

440

lerimin bakışından bir mâna çıkarmağa uğraşıyor. Yanyana v vetli adımlarla gidip geliyoruz:

— Çok hızlı yürüme!

— Nü! Beni nihayet kızdıracaksın. Ben ne hastayım, ne ya Bu rolden vazgeç; darılacağım, dargın ayrılacağız.

Hiç beklemediğim bir şey oldu: Birdenbire ağladığını gördüm Gözyaşlarını tutamıyor ve etrafımızdakilere göstermemek için j iki elini siper alıp güya ufku seyrediyor. Söyleyecek söz bularm yorum, şaşkıncasına bekliyorum. Hafif hıçkırıklar ve göğüs hare ketleri arasında güçlükle konuştu:

— Belli etmeden mendilini ver... Şimdi geçer, şimdi...

— Ne oluyor, Nil? Ne oluyor? Yüreğimi parçalıyorsun. Hıçkırıkları arttı; göğsü de daha hızlı kabarıp iniyor. Pe^

ama diyorum, haniya beni heyecandan esirgemek istiyordun? Ta-mamiyle aksini yapıyorsun. ı

— Haklısın... Çok münasebetsiz bir kızım...

Tashih etti:

— Çok münasebetsiz, tahammül edilmez bir kadınım, ben...

Ah, güzel Nilgün! Kendisi de kendini unutuyor, kız farze-diyor. Demin, giyindikten sonra aynaya bakınca aldığı intiba bu idi; o tesirle geldi; o ruhu benimseyerek yaşının krizlerinden birini

geçiriyor.

Koluna asılı keten çantasından pudriyerini çıkarttı, yüzü yine deniz tarafında, makiyajmı düzeltti:

— Haydi, dedi, hızlı hızlı koşarcasına yürüyelim. Senin bir şeyin yok; asıl hasta benim! Bir daha öyle münasebetsizlikler yapmamağa çalışacağım.

Kararında durmadı: Bir saat sonra barda iskemleye tırmanmış, tek başıma viski içiyordum; dışardan cama vuran Nilgün bardağı işaret etti ve elini «bırak, yeter» mânasına salladı. Kaşların1 da çatmıştı. Kadehi derhal yuvarladım ve barmene yüksek ses e emir verdim:

— Bir daha!

441 Evet, işte Singapur!

Vapura ilk girenlerden biri Tayfur oldu; kucaklaştık. O beni ek iyi buldu, ben de onu bıraktığımdan dinç. Dübeşte hanım, saç-. rını açık sarıya boyatmasına rağmen çökkün... Kadına oksijenli acın, ya?1 gizlemekten ziyade olduğundan ilerlemiş gösterdiğini anlatamazsınız. Fakat dikkat ettim: Bunu yapanların zekâsı vasattan aşağıdır; öyle olduğundan dolayı anlamazlar.

Melik Ahmed, Nilgün, Dübeşte ve Tayfur arasında yabancı kaldığımı hissederek kendilerine uzak duruyorum; juzak durmadığım zaman bile yine uzaklardayım. Büsbütün uzağa gitmenin lüzumlu olduğuna inanıyorum. Bana sordular:

— Beraber iniyoruz değil mi?

— Hayır, dedim, sizi nerede bulacağımı söyleyiniz, sonra gelirim.

Nil susuyor. Ahmed cevap verdi:

— Raffles'de çaya bekleriz; geceyi beraber geçiririz.

Tayfur ağır bagajların doğruca yata, bavulların otele gönderilmesi için emirler veriyor. Ayrılırken NÜ'in sözü şu oldu:

— Çin lokantasına gideceğimizi unutma.

Artık bu bile beni alâkadar etmiyor demesine bir hareket ya-pınca ilâve etti:

— İkimiz bulunacağız.

Geriye kalan Tayfur kulağıma eğildi:

— Beni vapurda bekle... Saat üçte geleceğim.

— Zahmet etme. İşlerin çoktur.

Parmağımda takılı duran halkaya çoktan dikkatle bakmıştı; elini omuzuma koydu:

— Her işten ve her şeyden önce ben seni düşünürüm; herkesten fazla da seni severim.

Yolcusunun bir kısmını bırakan, bir kısmını da şehri gezmece çıkaran vapurda tek başıma kaldım. Selina bile yoktu; olsa da a«ammül edemezdim. Yalnızlığın durgunlaştırıcı dehşeti içinde-"ft. Bir yalnızlık ki çölde kervanını kaybetmiş seyyahmki kadar "Orkunç. Zaten gözlerimin önündeki koca şehir, hararetli ve gürül-

tülü liman, Doğu'nun mağrur kapısı ve kilidi, seraptan farksı Manzara bir anda silinecek, kendimi ufukları bomboş bir kum de yasında bulacağım, sanıyorum. Nilgün'e muhabbetim de bir his s rabını andırıyor; o da kaybolacak, oluyor bile! Aşkın da yaW yım; hiçbir şey göremeyecek, duyamayacak ölü bir hassasiyet ha İmdeyim; yüreğimin atmakta devam edişine şaşıyorum; işleyişi ¦ lüzumsuz buluyorum:

— Dur! Beyhude çırpınma!

Diyorum. Elimde olsa geceleyin aptalca «tık tık»larıyle insa nı rahatsız eden bir masa saati imişçesine kapağını açıp parmağım. la çarkına basacağım, sesini keseceğim.

Kamaramın gölgesine sığındım. Yavaş yavaş kendime dönüyorum; bu, «kendim» dediğim benlik —her zaman olduğu gibi— kısa bir buhar kuvveti düşüklüğünden sonra gelen «fayrap» halidir; kabına sığamamak. Yumruklarımı sıkarak, masama vurarak, arasıra aynada yüzüme bakıp ökçelerimle yeri döverek, hatttâ şu demir ve palamar atmış vapuru zorla koparıp yürütecek kudreti içimde bularak dünyaya çatmak arzusu, ihtiyacı!

Önce Nilgün'e atıp tutuyorum... Söylediklerimden utanarak atıp tutmaktayım. Son iki günde takındığı hastabakıcılığma fena halde içerlemişim ki, dilimin ucuna gelen kelimeleri kullanmaktan çekinmiyorum. Ne sözler, Yarabbi! Ne tulumbacı ağzı tâbirler, ne argolar...

Arkasından o maske tebessümlü, «Irklar ve insan cinsleri» müzesine lâyık balmumu yapılı kocasına söylemediğimi bırakmadım. Tayfur'u yerin dibine soktum; Dilbeste'yi maskara yapıp çıktım-Hepsinden hıncımı alıyorum.

Aynı zamanda da şuurlu kalan tarafımla düşünüyorum; Bütün kabahat bende... Bende ama yine de muhakkak sövüp sayma-lıyım. Hışımla kamaramdan çıktım; saçlarım darmadağınık... Üzerimde bir pantolon ve kolsuz bir iç gömleği var. O kıyafetle baia girdim; hizmet edecek kimseyi bulamayınca raftan bir şişe P°r° çektim. Kadehe doldurup Nil'e inat içiyorum; hattâ bir tane

ana seçtim; fosur fosur tüttürüyorum. Şu dakikada karşıma bir

dm çiksa —isterse hoşlanmayacaklarımdan— yine ötekine gare-

jen bağrıma basarım... Garezimden veya garez şeklini geçiren

Muhabbetimden!

gardan tekrar kamarama döndüğüm zaman yalpalıyordum; tağıma uzandım. Nilgün'e atıp tutarak sızdığımın farkındayım.

Alnıma sıcaklığı vurmuş bir baş ağrısı ile uyandığım zaman -aat üçe yaklaşmıştı. Duşun altında uzun uzun durdum; arasıra vüzümü suya doğru kaldırıyorum, saçma sertliği almış damla dizileriyle şamarlanmaktan hoşlanıyorum. Giyinmiştim ki Tayfur odama girdi. Beni görmekten çok memnun ama düşünceli halini de gizlemiyor.

.— Galiba, dedim, mühim bir şey söyleyeceksin. Fakat bir türlü açamıyorsun. Bari sorayım, sana yardım edeyim: Nedir derdin?

— Derdim sensin ve Sultan Hazretleri...

— Bizi geç.

— Geçemem. İkinizi kardeşimsiniz kadar severim.

— Peki ama dert oluşumuzun sebebi?

Durdu; yutkunuyor; gözleri pencerede düşünüyor.

— Dur, dedim, ben söyliyeyim.

Şaşırdı. Çok açık konuşmamdan ürküyor; çirkin bulduğu şeyleri başkasının ağzından dinlemeğe tahammülü yok. Hele katı, çiy, «plak şekilde... Aldırmıyorum:

— Evet; aramızdaki muhabbet devam ediyor, artıyor; gizlenmez, zaptedilmez hale geliyor, geldi. Fakat korktuğun olmadı, olmayacak. Yarm Japonya yolunu tutuyorum; Mapa'ya gitmeyeceğin ve dönüşte de ayağımı basmayacağım. Memnun musun?

Yüzünde sevinç ve güven alâmeti görmüyorum.

— Demek bana inanmıyorsun?

~~ Sana değil, Sultana itimat edemiyorum. Yüreğim hopladı. Tayfur biliyor; Nilgün'ün tek sevdiği ve uğ-•da her fedakârlığa katlanacağı erkek benim. Az evvel aleyhinde

söylemediğimi bırakmadığım kadının hasreti alevlenerek bir ciğerlerimi yaktı. Hemen vapurdan çıkmalıyım, yanma koşm yım, dizlerine kapanmalıyım. Tayfur mırıldanıyor:

— Evet, Sultan inadını kırmadı, dayandı ama iki sene çok e yet çekti. Korkuyorum, senden ayrılamayacak.

— Ben kendimi ondan koparacağım.

— Aklına koyduysa —ki koyduğunu sanıyorum— seni bırak mayacak, bir tarafa gitsen bile bu defa peşinden gelecek.

Hazzımdan bayılmak üzereyim; belli etmeden sordum:

— Buna nereden hükmediyorsun?

Tekrar sükût ve şaşkınlık. Bir şey biliyor, bir sır... Söyleyemiyor. Ne olabilir? Aralarında yeni neler konuştular?

Onu söyletmeğe çalışacağıma derin bir içliliğe kapıldım; anlatmağa ben başladım. Sesim gayet tatlı, muhakkak yüzüm de aynı halde: Kalküta'daki tesadüfümüzden beri başımızdan geçenleri olduğundan daha hoş, daha şiirlenmiş tarzda hikâye ediyorum.

Utancından gözleri daima pencerede, kızarıp bozararak, hassasiyetini gizlemeğe uğraşarak, güya uzak kalarak dinliyor. Sonuna

gelince dedim ki:

— İşte hakikat... Ne eksik, ne fazla, hepsini söyledim. Görüyorsun kabahatli değilim. Benden beklenilmeyeni yaptım.

Kendine hizmet etmişim gibi minnetle, şükranla elimi sıktı. Fakat yine mahzun... Şimdiye kadar olanlardan değil, bundan sonra olacaklardan korkuyor. İlâve ettim:

— Tayfur! Bu, başıma gelmemiş müthiş bir şey... Azabı da müthiş, zevki de!.. Bana acı... Aynı zamanda imren de!

— Giyin, dedi, çıkalım. Allanın yazdığı bozulmaz; benim g'1" âciz bir kul bunun önüne geçemez.

Öyle mahzun ki ona acıyasım geldi; sırtını okşuyorum ve diyorum ki:

— Tayfur, kardeşim! Senden tekrar ayrı düşmek, ayrılmak kadar yüreğimi yakıyor.

Tayfur'un bir bildiği var.

buluşunca —size Singapur'u ve bu oteli bir daha [atamayacağım— Nilgün beni görür görmez yerinden fırladı; sa-un yarısında karşılaştık; elimden tutup çekerek mahcup bir

cj sürüklercesine masaya götürdü. Götürürken dedi ki:

__ Tam 12 saatimiz kaldı. Artık bir dakika bile yanımdan ay-rllaioazsın.

__Akşam için giyinirken de odada olacak mıyım?

__ Onu da yapabilirim. Zira Ahmed az sonra kauçuk tesislerini <,Örmeie gidecek; yemeği de Mister Kip'in yeni yaptırdığı köşkte, ° a(jamları arasında yiyecek. Biz Kandi'deki gibi dört kişi kalacağız; sen, ben, Dübeşte ve Tayfur. Hepsini tertipledim.

Hastabakıcı ve şefkatli yeğen rolünü bırakmışa, unutmuşa benziyor. Bütün halinde Seylân Nilgün'lüğü var: Henüz hür bir genç kız... Nişanlım! Bu hal, kocası meclisimizden ayrılınca daha iyi belirdi:

— Çocuklar, dedi, önce bir gezinti yapalım; Johor'a gidelim, sonra, şu sevmediğim eski otelde değil, bilmediğimiz modern yüzlü, taze havalı bir lokatada yemek yiyelim. Ah, nerede sağır Fransız'ın Kolombo'daki sevimli «taverna»sı!.. Öyle bir yer yok mu?

Yüzüme bakıyor.

— Var, dedim, Cavalı dansözlerin oynadığı bir lokanta...

— Sabaha karşı da İstakoz kotleti yer, Tennt's içeriz. Çin lokantasında! «monkey jaket» ini giymeyecek misin?

— Vapurdan buraya getirecekler; tembih etmiştim. Otomobili Nil kullanıyor, ben yanındayım; öbürleri arkada...

Tayfur ile Dilbeste'nin evlenmiş, bizim ayrılmış olmamız tuhafı-"a gidiyor. Tuhafıma giden başka bir şey de Nilgün'den başka kimsenin neşesini bulamaması... Dübeşte de Tayfur kadar, benim ^dar durgun. Konuşan, gülen, hepimizle alay eden Mapa Krali-es"tin havailiğine hayret ediyor gibiyiz. İçimden:

~- Sanki, diyorum, ayrılacağımıza memnun. Bir yükten kuracak...

Çizdiği programla hareket ediyoruz. Otele döndük. Ben Tay-Jflır> odasında elbise değiştirirken

telefon çaldı. Nil'in sesi:

Giyindin mi?

— Evet.

— Benim daireye gel... Ama yalnız olarak gel!

Kapıyı kendi oda hizmetçisi açtı. Elektrikler henüz yakıla mış; zira saat dokuzu bulduğu halde her taraf — azıcık fildişil miş, sedef parlaklığını biraz kaybetmiş— güneş ışığı içinde, v-çük bir salondayım. Bu salondan geçilen iki odanın da kapıları çık. Pencereden, meydanı çevireni ve bulvarları çevreleyen azametr ağaçların birbirine bitişmiş yeşilliği öyle aydınlık ki insana güne hiç batmayan bir kürede yetişmişler, karanlık görmemişler tesi • yapıyor. Zaten dünyanın bu kısmında gündüz etrafa bakarken ge ce diye birşey mevcut olabilceğine inanamazsınız.

Sağdaki odadan, kendini göstermeyerek, Nil sordu: — İçeriye girmen için vize mi bekliyorsun? İngiliz validen izin mi gelecek?

Davetini yersiz, münasebetsiz bulmuş gibi bir tavır takınarak — neden bu halleri alırız, bilmem!— isteksizce yürüdüm; can atıyordum, halbuki... Nilgün, başına —tıpkı bungalov'daki usulde -bir havlu dolamış, sırtında bornoz, çorapsız ayaklan yalnız baş parmağın iliştiği, deri bir doğu terliği içinde çıplak, ayakta duruyor; hem de kıyafetine uymayan ciddî bir çehre ile.;. Ben daha ciddiyim.

— Otursana!

Dinlemiyorum; bilâkis taş kesiliyorum.

— Meydana dikili Raffles'in heykelini mi taklide yelteniyor-sun? İster otur, ister ayakta kal, istersen de geri dön. Ben vaadimi tutyorum; sana demin yanında giyineceğimi söylemiştim.

Hem böyle diyor, hem de, çıplaklığını göstermemeğe dikkat ederek vücudunu kımıldata oynata, elleriyle vura uğuştura kurulanıyor. Aynı vaziyetteyim. Aldırmıyor; sarık biçiminde dolar' baş havlusunu çekti; frenklerin «blon sandre» dedikleri r> saçları nemliliğin arttırdığı bir parlaklıkla kayarak yüzün1 küldü. Zira başını aşağı doğru eğmişti. Beni görmüyor; gözU

• tülü olmasından cesaret alarak yanma sokulmamı bekliyor. Şim-

j)U gözler yaş saçların sabun kokan serin loşluğunda ne kadar

hattır! Vücudu da yine bornozun yaşlığı içinde, pınar suyuna

gelmiş sert kabuklu bir salkım razakı üzümü gibi kütür kü-

frrdür. Zaten Nilgün'ün teni şeffaf, sıcak renkli, güneşte hafifçe

"^n»s razakı üzümüne benzer. Gözleri hâlâ saçlariyle örtülü, so-

rUyor:

__Gittin mi? Yoksa hâlâ mıhlı mısın?

Cevap vermeyince başını kaldırdı, saçlar aralandı; yüzüme bakıyor; gokyakutun zümrütten pek farkedilmeyen derin koyuluğu ile dolu bakışlarla...

Ufacık, narin sandalyeye iliştim. Şu hoş sahneye gülümseye-miyoruz. Ayrılmak azabı yalancıktan tebessüme bile müsaade etmiyor. Yaklaştı; önümde, artık... Nefes alışını duyuyorum; nefesim kesiliyor. Kolumu bornozun üzerinden beline — sıkmamağa dikkat ederek— doladım. Vücudunu kendime çekmiyorum.

— Nil, dedim, eğer hakikaten kalbim hasta olsaydı şimdi burada durması lâzım gelirdi. Haydi, ben aşağıya ineyim, sen giyin!

Eğildi; bornozun açılmasından korkarak yerimden fırladım.

— Ne o, dedi, Tayfur ahlâk dersi mi verdi?

— Verse de bir, vermese de! Mademki maksadın sadece beni tutuşturmak ve biraz ileri gidince bahane icadederek her zamanki gibi sıyrılıp kaçmak... İyisi mi efendilik bende kalsın!

Arkamı çevirdim; gidiyorum; kapı önündeyim. Birdenbire dönüp koşsam, kucaklaşanı yahut saçlarından yakalayıp çekiştirsem, yerden yere sürüklesem mi? Meydanda görünmemesine bakılırsa oda hizmetçisi talimat almış, usulca çekilmiş. Dairede yalnız ve °u daire artık çiğ ışıklı değildir. Güneş —ekvator üzerinde Ç°k defa olduğu gibi— lâhzada sönmüş... Gökte, daha saatlerce salacak mat cilâsı, her tarafa bir süzme bal rengi veriyor; bal ko-kuyor; bal gibi iç bayıltıcı.

Döndüm. Fakat koşamıyorum; ağır ağır yürüyorum. Çocuk-

'tunada tuluat kumpanyalarmdaki cinayet işleyecek aktörlerin

r

acayip adımlariyle yürümekteyim. Keman sesi eksik! Eski kumpanyalarında cinayet bu sesle işlenirdi.

Mapa Melikesi, bornozun göğüs kısmı yarı açık, bir eli arı. sında, öbürü büsbütün açılmasın diye bornoza sımsıkı yapışa duruyor. Yaklaşıyorum.

Aramızda beş adımlık bir mesafe kalınca arkasına gizlediği hareket etti; bana doğru bir tabanca uzandığını gördüm. Durrnu yorum; yürümeme devam etmekteyim. Hattâ memnunum!

Bir şey söyledi ama hiç anlamadım. Yine soyuyor, anlamıy0 rum. Anlamağa da lüzum görmüyorum; tabancanın sesini bekli yorum. Kurşunun hedefi bulması için de göğsümü âdeta genişlet, meğe çalışıyorum ve:

— Bu, böyle bitmeli, zaten...

Diye düşündüğümü sanıyorum. Bir adım daha attım, durdum Durduğumun sebebi ölüm korkusu mu? Hayır; Nilgün'ün tabanca tutan eli aşağıya doğru sarkmağa başlamıştı; bornoza sarılmış eli de yavaş yavaş çözülmeğe... Sendeliyor... Düşecek... Bir yere dayanmak istiyor, bulamıyor. Ben yetişinceye kadar halının üstüne — düşmemeğe gayret etmesine rağmen — boylu boyunca u-zandı. Halının değil, açılan bornozun üzerine serilmişti.

İlk işim o bornozu kapatmak, sonra da kapanmış vücudunu kucaklayarak kanapeye yatırmak oldu. Tabancayı ortadan kaldırıp bir yastık altına sakladım; banyo odasına koştum; muslukta ıslattığım yumuşak havluyu getirip bununla yüzüne hafif hafif vurmağa başladım.

Bu, kadınların sinir buhranında gördüğüm isterik, katı, gerilmiş baygınlıklara benzemiyor. Vücudu gevşek... kendini kaybetme, korkudan bayılma hali. Nitekim biraz geçince ayıldı, uyandı; karşısında beni görünce tam bir şuurla, bornozunun önü açık mı, kapalı mı, bunu düşünerek ellerini göğsünün ve karnının üzerinde dolaştırıp muayene etti. Yüzümü teşekkür mânası sezdiğim bir ca' kışla okşuyor. Böyle bir müddet kaldık; konuşmuyoruz. Nihayet kalkmak istediğini anladım; yardım ediyorum. — Yatağına biraz uzan...

ret.

449

pedim; «hacet yok» dedi ama gözleriyle...

__İyisin değil mi?

pjye sordum; «İyiyim» dedi, yine gözleriyle... Ağzını açmıyor; ^,vnr mu acaba? Konuşmasını kaybetmiş olmasından korku-

Lâkırdı ile cevap ver! piye haykırdım. «Yapamıyorum» demesine elleriyle bir işa-

_ Konuş Nil... Bir kelime söyle! Yalvarıyorum; aynı hareketlerle bir türlü konuşamadığını anlatıyor-

— Doktor çağırayım. Hele yatağına gir; arkana bir şey geçirelim.

Tekrar kucakladım, karyolasına yatırdım. Bir koltuk üzerinde duran ve penyuvarı andıran ipek parçasını uzatıyorum:

— Tak şunu, bornozunu bana ver, ortadan kaldırayım. «Halim yok» diyor; daima göz ve el işaretiyle...

— Oda hizmetçisini nerede bulabilirim?

«Onu sokağa yolladım» cevabını verdi; tabiî, ağzını açmadan.

Artık sabrım tükendi; endişem de artmıştı. Bir hamlede bornozu vücudundan çektim; bereket kolları çok genişti; hemen sıyrıldı. Omuzlarından tutarak Nilgün'e oturmuş vaziyeti verdim, penyuvarı da arkasına çarçabuk geçirdim; göğsünü kapamağı, bacaklarını örtmeği de unutmadım.

İlk defadır ki Nil'i çırçıplak görmüştüm... Bir an! Lâkin isteseydim, daha doğrusu onu tam bir şefkat derecesini bulmuş, maiyeti büsbütün değişmiş bir aşkla sevseydim dakikalarca seyredilirdim. Aklıma yalnız hastalanmış olması korkusu hâkimdi. 5ir Şey daha söyleyeceğim: Bu vücut elbise altında olgun, gelişmiş 'ıruyordu ama çıplak halinde âdeta hamdı; çocuksu diyebilirim. ¦ahut o sıradaki acizliği bana bu tesiri vermişti. — Dilbeste'nin oda numarası kaç acaba?

elini yukarı kaldırdı, parmaklarını açtı; bir kere daha

l:*rarladı.

F.: 29

450

— 20 mi?

Sonra da bir elinin dört parmağını salladı.

— 24, o halde.

Göz kapaklarını açıp kapayarak tasdik ediyor. Telefonun •• nündeyim. Dış kapının vurulduğunu duydum ve elimde olmav rak ürkmüş halde Nilgün'ün yüzüne baktım; sualimin boşa o[a ceğine emin yine sordum:

— Kim, acaba?

Tabiî sesiyle cevap verdi:

— Mapa Kraliçesi Hazretlerinin teyzeleri Begüm Dübeşte ol malı! Tam dokuzu çeyrek geçe huzuruma gelmesini tembih etnüs

tim.

Karyolaya yaklaştım. İpek penyuvara sarılı, upuzun yatıyor Başını kalın, yüksek bir kuştuyü yastık tam elimin hizasında tutmaktadır. Duruyorum, düşünüyorum: Kararsızım.

— Dövecek misin beni, sevgilim? Yüzüme vurma sakın... Doneyim istersen acıtma ama... Pek de hafif olmasın!

Odaya birinin girdiğini hissederek arkama baktım. Dübeşte! Aldırmadım. Nilgün'ü öpüyorum; dayak atarcasına hışımla gözlerinden, dudaklarından, kulaklarından, yüzünün her tarafından ö-

püyorum.

Nihayet yoruldum; aynı zamanda tenini hırpaladığımı anlamıştım. O hiddet ve hırs içinde bile, demin göğsüme tabancasını uzatan kadını daha doğrusu Nilgün'ün güzelliğini hırpalamak istemiyorum. Döndüm; ayakta şaşkın duran Dilbeste'ye dedim ki:

— Hepsi de bu gördüklerinden ibaret. Dünyanın en ahmak a-damı ben oldum! En maskara aşkı da bizimki!

Odadan çıkıyorum, koridordayım; merdiven sahanlığındaki a-çık pencereden başımı dışarıya uzattım. Hava almağa muhtacım Bir aralık baktım ki Singapur elektriklerin ışığı içinde, gece hali'"

almış.

Bu pencere önünde farkında olmadan demek ki uzun müd*1' kalmışım. Sükûnetle merdivenleri indim; otelden sıvışıp gidect ğim. Selina'yı nerede bulabilirim, acaba? Bir yolcu grubu üe §e"

j.Vi^^x-ixj.i.j^vjx J-^-lJ-iVJUlN

,02aşacaktı. Ne kadar tanınmış lokanta, bar, çalgılı yer varsa ^ ıyıp arayacağım.

Holdeyim; bir taksi çağırttım. Kaçıyorum... Tayfur omuzuma dokundu; sordu:

__ Nereye?

__ Cehennemin dibine!

__ Fakat Sultan şimdi inecek, geliyor.

_Sultan da yerin dibine batsın, sen de, hepiniz de!

_- Delirdin mi?

__Hayır bilâkis akıllandım!

Taksideyim. Nilgün'den ve dostlarımdan bu sefer de böyle »yrılmak mukaddermiş.

Kendime geldiğim zaman, otelden çıkıp taksiye bindiğimden ötesini vuzuhla hatırlayamadım. Bir bar... Başka bir bar... Bir başkası daha... Nihayet tekrar bir otomobil içindeyim. Yanımdaki İcadın, Nil, olamaz! Olamaz ama işte şimdi de Nil'in sesi:

— Seni ölümden kurtardım... Ölümlerin en çirkininden, en lüzumsuzundan... Diyor.

Küçük bir kamara yatağmdayım. City of Haddington'daki o-damı değiştirmelerinin sebebini de, o sözlerin mânasını da kavrayamıyorum. Güçlükle soruyorum:

— Niçin kendi kamaramda değilim? Aldığım cevap, rüyadaki cevaplardan:

— Asıl şu dakikada kendi kamarandasın.

— Neden sen yine bizim vapurdasın?

— Sen benim vapurumdasın.

— Senin vapurun?

—- Evet... Mehîre yatı. Mapa'ya gidiyoruz. Kulak ver, dinle! Pek iyi işitemiyorum, ses sağır geliyor ama galiba demirini 1 bir gemideyim. Az sonra uskur gürültüsünü duydum; gözle-açık tutmak istiyorum: Nil'i daha iyi görmek, yanımda bulduğuna emin olmak için... sapamıyorum. Uyuyacağım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Bir gün, ikindi vakti —fabrika avlusuna dökülmüş şişe cam kırıkları yığını imigcesine içine atılmağa cesaret ederneyece ğiniz keskin ışıklı— denizin göğe eklenmiş, dikiş yeri belli, dim. düz yaması bir tarafından sökülür gibi oldu; bu sökükten tırnağ bembeyaz bir parmak yukarıya doğru uzanmağa, gittikçe uzama

ğa başladı.

— Mapa göründü, dediler, adanın en yüksek dağı Gunug-guı

Bu sönmemiş bir volkandır; en azı günde bir defa kükrer, ağzından duman ve alev saçar, tekrar uykusuna dalar.

Volkanlar, tehlikesine rağmen bana ve zannederim bütün insanlara sevimli gelir. Yanardağların sevimliliğini yapan nedir? İ-çinden ateşli, hareketli oluşu, belki. Biraz da beklenmedik zamanda

parlaması, bir eski zaman kumandanı gibi basma alevden sorguç, sırtına dumanlı lâvdan manto geçirerek yıkım manzarası karşısında bir geçit resmi seyredercesine kayıtsız duruşu, yine birdenbire içine çöküp yatışması; nedamet vaziyeti alarak öbür dağlara benzemeğe çalışması!

Deniz kadın ise volkan da tabiatın erkeğidir; aynı mizaçtadırlar. Kendimin bir volkana benzediğimi şu anda ne kadar iyi anlıyorum. İşte, bu aralık tekrar kabuğuna çekilmiş, sükûnet bulmuş nedamete düşmüş haldeyim. Kaç gün, hattâ kaç saat için?

Yanında yaşayanlar, uslu dursa da volkanı unutamazlar; o, daima sürpriz bekleten, güven vermeyen, krizi tutmasından korkulan kararsız, deli fişek yaradılışlıdır. Ben de şimdi uyuşuk haldeyim ama kendim de az sonra ne yapacağımdan emin değilim. Volka1 da sükûnete girdiği vakit kendisine güvenmediğini farkettir»0 mi?

jvfil'in bunu gözünden kaçırması imkânsız. Singapur'daki gece hâdiselerini artık iyice, sırasiyle hatırlı-upı. Evvelâ can noktasını kısaca hülâsa edeceğim: Nilgün, va-' (ja tasarladığını yaptı; beni kaçırdı!

.

r(ja tasarladığını yaptı; beni kaçırdı! Jvet, bu inanılmaz şey oldu. Hepsini de arka arkaya sahneye

yduğu birer perdelik, bornoz, tabanca, baygınlık, dil tutulma . gglerinden sonra kendisine Öfkelenerek ve holde rastladığım favfur'a çatarak otelden çıkınca başladım eğlence yerlerini sıra-.jvle dolaşmağa... Cebimin içi gibi bildiğim şehirde aynı taksiyi yapıda bekleterek uğramadığım bar, lokanta, gazino bırakmadım. Çoğunda bir müddet duruyor, birkaç kadeh atıyor, Selina'yı bulamadıkça bir başkasına giriyorum. Hangi deliğe tıkılmıştı, acaba? Yoksa kumandan Landbrooke ile vapurda mı kalmıştı?

Kafam dumanlı idi. Yalnız o kadını düşündüğümü, kıskandığımı, Nilgün'ü âdeta unuttuğumu sanmak istiyordum; hatırladıkça zihnimden Selina'ya koşuyor, cankurtaran simidi imişçesine sarılıyordum. Lâkin bu danışıklı döğüşlü manevra işe yaramıyordu ki... Esasta aramaz görünerek peşinde tesadüfün lûtfuna güvenerek koştuğum yine Nil idi. Meydanda ikisi de yok. İçiyorum, i-çiyorum.

Nihayet taksiyi «Good Night» in önünde durdurdum. Burası, ancak kolay elde edilir kadınların karargâhı, düşük dereceli bir bardı. Sahibini tanıdığım için gurbetteki" sarhoşun kendisini ve" mazisini az çok tanıyan biri ile konuşmak, ona dert yanmak ihtiyacına kapılarak bu yeri seçmiştim. Kaç defa bana paraca yardım etmişti ve kaç defa aynı yerde avuç dolusu para harcamış, kızları ampanyaya boğmuştum.

— Mr. Kalpaki nerede?

Diye başgarsona sorduğum zaman bu, patronu gibi aslen Rum "ası kıranta adam sustu; anladım ki bir daha göremeyeceğim.

~- Öldü ha, dedim, pekâlâ! Ziyanı yok! Çok yakında onu bu-?agımı ümit ediyorum. Bana bak, dostum; şu angaje edilmemiş :lar arasında en güzeli, en konuşkanı kimse masama gelsin. Ha-

frr tane yetmez; iki kız isterim; üç olursa daha iyi!

6~

— Size Rita'yı yollayacağım. Yanındaki Amerikalı Cavu min masasında sızdı; artık uyanmaz.

Rita ile baş başayız. Bozuk Ingilizcesini dinlemek sinirim» ri kunmuyor; zavallı, öyle sevimli, hoşa gitmek için öyle çırpın ki... Sezdirerek çantasına iki sterlin koydum ve:

— Bununla bir parfüm alacaksın, bir Fransız lavantası! d' yorum.

İçki kartının üstüne ismini yazıyorum. Bu — tabiî anladım? Nilgün'ün kullandığı kokunun adıdır. İlâve ediyorum: «Yarın g ce şayet gelebilirsem, geleceğim çok şüphelidir, seni Düo kolj bulmalıyım... Düo! Düo!»

O kelimeyi zikredercesine yüksek sesle tekrarlamaktayım Etraftan bakıyorlar; baktıklarının farkına .varınca sesimi bir ka-daha yükselterek âdeta hay kırıyorum:

— Düo! Düo!

Sustum. Aklıma başka bir şey geldi; soruyorum:

— Evinde misafir kabul edebilir misin?

— Barın üst katında yatıyorum. Eğer patron izin verirse...

— Verir. Fakat sende beyaz bir bornoz var mı?

— Bornoz?

— Kollu hamam sileceği...

— Bulunur.

—- Mükemmel! İstediğim şu: Yukarıya çıkacağız. Evvelâ duşun altına gireceksin. Sonra, ıslak

saçlarına — saçların çok güzel! — beyaz bir havluyu türban şeklinde saracak, o bornozu giyecek, karşıma çıkacaksın.

Gülüyor ve «kolay!» diyor.

— ... Ama ötesini dinle: Bir elin arkanda olacak ve bu el bir tabanca tutacak, tabancayı göğsüme doğru çevireceksin!

Rita ürktü. Şimdi ben gülüyorum:

— Korkma, diyorum boş bir silâhtır o... Önceden kendin mua yene edebilirsin.

Kızcağız bu Uzakdoğunun kapı eşiğinde acayip huyla1'1 ° kimbilir kaç kişi görmüştür. Beni de bunlardan biri sanıyor a

. hususî dekor ve aksesuvar ile zevkini tatmin edebilen psiko-at heriflerden biri...

__Peki, diyor, ne istersen, nasıl arzu edersen, hepsine peki!

Zira metrdotel kendisini yanıma gönderirken paralı, vaktinde hesaba, kitaba bakmayan bir adam olduğumu muhakkak çıtlat-mlstır. Kahkahalarla gülüyorum; kadeh üstüne kadeh, boyuna . jyOrum; çantasına iki sterlin daha sokuşturuyorum. Rita'nm beni yakışıklı bulduğunu, para pul haricinde de yanımda kalmak-tan zevk duyacağını anlamaktayım. Zaten saklayamadı:

_— Tam istediğim erkek tipinde ve yaşındasın...

Dedi; içini çekti. Hoşlandığı erkeklerden çoğunun bir gece sonra denize açıldığı şu — iki okyanus ortası — iskele şehirde sabit a-dam o kadar azdır ki...

Saat bir olmuştu, ayağa kalkınca sendeleyeceğimi hissettim. Hasıl da içmişim! Rita ile yukarıya mı çıkayım, yoksa bir yolunu bulup doğruca vapuruma mı döneyim, karar alamıyorum. Galiba yüksek perdeden söyleniyorum:

— Cehennemin dibine! Cehennemin dibine! Nilgün'e sövüyorum. Nihayet kıza dedim ki:

— Güzelim, ben gideyim. O, bornoz sahnesini yarın gece oynarız. Uzat başını, saçlarından öpeceğim.

Bu saçlar Nil'inkine benziyor. Otomobile, galiba eskiden olduğu gibi, yine metrdotelin etrafa pek hissettirmeyen yardımiyle girdim. Peltek peltek emir veriyorum:

— Şoför... Beni limana götür... Bir motor bul... İngiliz vapuruna gideceğim... Sen de yanımda kalacaksın... Tâ, yatağıma girinceye kadar... Al, şunu... Yetmezse bunu da...

Öte tarafı hakikatle alâkalı değil. Bir şarkı mırıldanıyorum:

Ümitlerim hep kırıldı, yârim artık gelmeyecek.

Şu «Sevgilim! Canmı!» diye alnımı okşayan kadın Rita mı? Rita Türkçe biliyor muydu? Biliyordu ya! Onunla hep Türkçe koktuğuma eminim. Hele haspaya bak: Nereden bulmuş derhal Düo» yu? Arabanın içi Nilgün'ün kokusu ile dolu.

Başım arkaya kaydı. Rita'nın kolu üzerindeyim, rahatım

— Rita! Rita!

O kadar... Gözlerimi Mehîre'de açıyorum.

Vak'anm, kendime taallûk etmesine rağmen gıyabımda m,-gibi geçen kısmını Dübeşte, uyanışımın ikinci faslında anlattı v * tağımm başı ucuna gelip de:

— Ayılmışsm... Kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi? Diye sorunca ona:

— Sen, dedim, evvelâ bana kraliçenizin şu erkek kaçırma marifetini anlat.

Mihrabı da azıcık yerinden sarsılmağa yüz tutmuş yaşh koket, gözlerinin önünde yatağına uzanmış ve onun tarafından geçmiş tarihte bir def acık nasılsa kucaklanmış erkeği hâlâ kayıtsız duramadığını bildiren süzgün bakışlarla seyrediyordu. Artık, bir bu eksik... -Bereket, vak'a anlatmak heyeceniyle kendine geldi; i-zahat verdi:

— Sen hepimize atıp tutarak otelden çıkınca Tayfur, Nilgün'-ün muhakkak peşinden koşacağını sezdiği için garsonla bize haber yollamış; hemen bir otomobile atlamış, başlamış takibe...

— Ne olacak? Eski komiser, bu!

— Şimdi Mapa Polis Müdürüdür; vazifesi, ne yapsın?

— Peki... Sonra?

— Her bara girdikçe izinde yürüdüğünü bize telefonla bildiriyordu. Biz de odamızda o takibi takip ediyorduk. Nihayet, gece yarısına doğru bayağı bir yere girmişsin. Yalpa vurarak...

— Mübalâğa...

— Hiç sanmam. Neyse... Orada masana bir kadın çağırmışs^ Güzelce bir şeymiş. Tayfur'un bana sonradan söylediğine göre saçları tıpkı .Nil'inki rengindeymiş. O kadar kendinde değilmişsin • kocamı görmemişsin. Biz bunu öğrenince barın kapısına geW' bekledik; düşünüyorduk. i

Çıktığın zaman önceden tertiplediğimiz kaçırma plânını sıl tatbik edeceğimizi... Zira Nilgün vapurdan inince seni Japon-a'ya bırakmayacağını, zorla da olsa Mapa'ya götüreceğini haber rnjişti. Daha büyük tertibat almıştık; icabında Mehîre'nin tay-, ınl da bu işte kullanacaktı... Hacet kalmadı. Armut gibi ağzımıza kendiliğinden düştün!

Demek Tayfur o projeyi bildiğinden dolayı ikindi üstü vapura mahzun, ürkek bir yüzle gelmişti; «bir sır biliyor» diye düşün-mekte haklı imişim.

_- ...Barda gitmek üzere ayağa kalkınca —zaten şoförünle çoktan uyuşmuştuk— alesta halde idik. Otomobile bindik, sızdın. İşte o zaman Nil yanına geçti; Mehîre'nin küçük motoru ile seni yata aldık, yatırdık.

— Eşyalarım?

— Buradadır. Tayfur sabahleyin vapurdan hepsini getirtti a-ma doğrusunu söyleyeyim, olan bitenlerden memnun değildi. Ne yapsın, Kraliçesine öyle bağlı ki... Bana da sıkı sıkı tembih etti;

Ben yokken dikkatli ol» dedi.

— Singapur'da mı kaldı?

— Hayır. Melik Hazretleri bir Hollanda kruvazörü ile Batav-ya'ya gidecekti; resmî bir şenlikte bulunmak üzere...

— Ahmed de mi yatta değil?

— Yatta biz bizeyiz; Kandi'deki gibi yalnız üçümüz! Sevindiğimi anlayamadım.

— Melik meseleyi biliyor mu? Diye soruyorum.

— Elbette. Nil'ciğim ondan gizli bir şey yapmaz.

— Bana aspirin mi olur, başka bir zıkkım mı, iki tane gönder. Giyineceğim.

— Bdna «Yanından ayrılma, yağa kalkmasına müsaade et- r

"*» demişti.

— İstersen kamarada dur; çekinmem; gözünün önünde yıka-" ' giyinirim. Zaten çocuktan, salaktan farkım kalmadı. Nerdey-

se boynuma bir önlük geçireceksiniz, bebe iskemlesine oturtup t şıkla mama yedireceksiniz. İllallah be!

Pek zeki olmadığı halde eminim Dübeşte, neş'emi sezdi- xn" nalı manalı gülümsedi; odadan

çıktı. Ben de çıkacağım ve *-s-ne saadet! Orada Nilgün'ü göreceğim.

Gördüm.

Beyaz eteği, lâcivert ceketi ve altın şeritli kaptan kasketiyi, güvertede dolaşıyor. Ayaklarında kısa ökçeli, yumuşak altlı beya iskarpinler... Boyu azıcık kısalmış; göğsü de olduğundan fazla dolgun. Bunu, kıyafeti yapıyor.

Birdenbire karşısına çıktım ve durup askerce, elimi kulak hizama götürüp selâmladım:

— Esiriniz, dedim, emrinizi dinlemedi; yukarıya çıktı. Cezasına razıdır; zaten her gün eza, cefa çekmeğe mahkûm olduğunu

biliyor.

— Cezası şu: 24 saat ağzına içki koymayacak.

Kaptan yerinde duran Malezyalı süvariye işaret etti ve anlamadığım lisandan bir kelime söyledi. Yerlinin derin hürmetle selâma duruşundan anlıyorum: «Dayım!» demiş olacak. Adamcağız aşağıya, yanımıza iniyor; İngilizce kekeliyor.

— Altes Hazretlerine tazimatımı arzedeyim.

— Mapa'ya ne günü varacağız, kaptan?

— Çarşambaya, ikindi üzeri, efendimiz.

İşte çarşamba günü sabah güneşinde idi ki sivri bir dağ, denizle göğün birbirlerine iliştirdiği yama çizgisini çıplak kafası ile ya' rıp araladı; «Yirmi Ada» nın övündüğü «siluet», Gunug-gu volka* m ufukta belirdi. Onun daha pek genç bir yanardağ olduğu, içine henüz çökmemiş tepesinden belli...

Birkaç saat sonra Mapa'nm loş gölgeliklerini de görüy"rU Gölgelik hissini veren, ormanların tek ağaçsız yeri bulunma? som yeşilliğidir.

Bu, iki gece ve üç gün süren yeni deniz yolculuğumuzda bek-]ecjj]jlerim hiç te olmamıştı. Yatında Nilgün, her hali tarassut altıcı alınmış bir hükümdarcasma hareket etti; Nazik, fakat hayli do-ujc! Hattâ bir aralık bana azamet sattığına bile hükmedecek oldum- Dilbeste'ye dedim ki:

— Kraliçe rolünü fazla ciddîye alıyor. Onu hep bu rolde mi seyredeceğim?

— Nil, kendi arazisinde ve tabaasının önünde daima ciddî du-rtır, nezaketli, fakat hesaplı. Ancak...

.— Ancak?

— Sarayında, hususî dairesine girince yahut bizimle yalnız olarak yaptığı av, kır partilerinde bildiğin delişmen sultandır.

Şunu söyliyeyim ki Singapur - Mapa arası Nil'le bazı tuhaf konuşmalarımız olmadı değil. Meselâ ilk gecesi, yatın bir terasayı andıran arka tarafında rahat koltuklara gömülmüş başbaşa otururken birdenbire sormuştu:

— Seni sadece yanımda bulunasm diye mi buralara sürüklediğimi sanıyorsun?

— Hayır. Bir kapris sayıyorum.

— Hangisi kapris? Sabahleyin ayıldığın zaman bir kaç kelime ile söylemiştim: Korkunç, çirkin bir ölümden kurtulmana yardım ettim.

¦— Vuracaklar mıydı beni? Suikaste mi uğrayacaktım? İşkence mi yapacaklardı?

Gülümseyerek konuşuyorum.

— Evet, onlardan biri belki de üçü de olacaktı. Sen alayına devam ededur.

— Allah Allah! Kim imiş Singapur'daki düşmanlarım?

— Düşmanların Japonya'da idi. Gider gitmez ellerine düşecek-tın- Gülüyorsun. Daima derim ya, arasıra çok bönsün, âdeta...

— Ahmak...

Evet, öyle desek daha doğru olur. Japon gizli servisinin seni

taki

:ıP ettiğini ve takibine de Selina'yı koştuğunu sezmedin mi?

İW1

460

— İnsanda akıl, fikir bırakmıyorsun, bana göz açtırrnıy0 sun ki... Kızım! Demek göz altında idim. Emin misin?

Nilgün bir tereddüt geçirdi. O gece yıldızlı gök sabah olmUşc sına aydınlıktı; deniz ise sanki dibinden doğmağa başlayan günesı seher vaktinin nemli, taze cilasını almıştı. Nil, bulunduğumuz ye ışık salan elektrikleri söndürttüğü için kendimizi mavi renkli, ince cik kavanoza konmuş, uykuya dalmış balıklara benzetiyordum. Su ve cam içi hayatımızdan memnunduk; sanki sesimiz

çıkmadan ko nuşuyorduk. Azıcık düşündükten sonra:

— Eminim, diye cevap verdi, eminim. Zira Selina'yı da biz

takip ediyorduk.

— «Biz» kim?

— İngiliz Gizli Teşkilâtı! Abdügafur o işe memurdu; hâlâ arkasındadır.

— Demek sen bu teşkilâtta çalışıyorsun?

— Kaç kere söyledim, sevgilim... Bir türlü inanmıyorsun! Se-lina'nın asıl adı «Marta»'dır; bizce mimlenmiş bir Mihver Ajanı...

— Hadi, öyle olsun!

Dedim, başka bir şey sormadım. Nilgün de yalan söyleme ihtiyacını tatmin etmiş halde sustu.

Ertesi sabah kaptan yerinde buluştuk. Sağ tarafımızda Sumatra adasının yüksek tepeleri güçlükle seziliyor; Nilgün bana dürbünü uzattı. İsteksizce, hatır için bakıyorum. Hem bakıyor, hem soruyorum:

— Neydi oteldeki tabanca oyunu?

— Oyun mu? Hayatımda o derece ciddî olduğumu bilmiyorum. Bana arzum hilâfına ilişmeğe kalkışsa idin vuracaktım. Zira dönüşün bu maksatla idi... Değil mi?

— Neden bornozlu idin? Niçin beni çıldırtacak kıyafetlere giriyor, vaziyetler alıyordun? Bildim bileli bunları yapıyorsun, sonra

kaçıyorsun?

Kızardığını far kettim; öyle şeyleri hatırlatmamı istemiyor, utanıyor. Utanmasından anlıyorum ki bütün bu sahneleri elinde olmayarak yapmaktadır. Israr etmedim; ısrar etmediğime sevta"1

. je sözü değiştirdiğime pek memnun oldu.

__Öbürgün Mapa'da seni resmen karşılayacaklar mı? diye

soruyorum.

_- Hem de nasıl? Bir manzaraya şahit olacaksın, ömründe unutamazsın! Kaleden toplar atılarak, geçeceğim yollara çiçekler serpilerek; ilâhîler okunup danslar edilerek... Bir «feeri», bir peri masalı düğünü. Çok hoşlanacaksın.

.__ Ben nerede oturacağım?

— Kendi hususî sarayında. .— Seninkine uzak mı?

— Herhalde Tokyo kadar değil.

Başından kasketi çıkarıp attı; saçlarını elleriyle karmakarışık ederek bunları sallaya sallaya havalandırdı; yine öyle yaparak biçime soktu. Durmuş, dikkatle bakıyorum. Bugün Nilgün'de bana karşı bir hareketsizlik var, bir donukluk... Ne gözleri yakutlaşı-yor... Ne de sesinde gönlün aksi sedası, içten gelen tanin seziliyor. Sert, keskin, ahenksiz konuşuyor. Hareketleri de öyle.

¦— Ben aşağıya iniyorum, dedim, belki Dübeşte ile daha samimî sohbet ederiz.

— Nasıl istersen... Ben Selina'yı düşünüyorum; üzüntülüyüm. Güzel kadındı, zavallı! Hayatının en zevk alacak çağında idi...

— Öldü mü, sanki?

— Ölecek, muhakkak! Abdülgafur'un aldığı emir budur. Hong Kong'a varmadan denizi boylacak. Bir intihar vak'ası.

Arasıra olduğu gibi Nilgün'ün sevimli kafası casusluk hayalleri ile yüklü. Buhran içinde, alelâcaip düşünce ve hikâyelere kapılmış, roman yapıyor. Acıyorum; dedim ki:

— Nü! Sevgilim! Çocuğum! Seni kollarımın arasında uyutmak, dinlendirmek ihtiyacını duyuyorum.

— Hasta olduğuma nihayet inandın, değil mi? Haydi, aşağıya «rabe'r inelim, daireme gel, beni kucağına al; ruhumu serinlete-cek, beynimi uyuşturacak bir masal anlat. Ama yeşil ülkelerde geçen "^sal olmasın. Kış, kar hikâyesi... Şu aralık ayında bile sıcak iklim-

en nefret ediyorum. Kuşbaşı yağan kar ve tipi manzarasını bil-

sen ne hasretle aramaktayım! Damları karla örtülü, dumanlı b çalar, geceleyin kar mehtabı...

Kaptan köprüsünden ayrıldık.

Nilgün'ün dairesi şimdiye kadar hususî vapur dairelerinin de ğil, bütün odaların, salonların en zarifi, en fazla para harcanmışı Ömrümde bu derece mükemmel döşenmiş, tam mânasıyle lüks bi salona girmedim desem doğru olur. Bütün eşya ve duvarlar sanda] ağacından... Ne varsa iyi seçilmiş. Bir başka iyiliği de vantilatör yerine uğultusu duyulmadan perdelerin tavanda yelpaze gibi nazlı nazlı sallanması! Ahmed'in babası, vantilatörün sesine ve dönüşün? tahammül edemezmiş. Sarayında olduğu gibi başının üzerinde uzun saplı yelpazelerin serinletici, nazik havasını istermiş. Zevkine uyan bu şekli makineleştirmişler.

İçeri girer girmez Nilgün'ü kollarımın arasına aldım; divana oturdum; kucağımda tutuyorum. Başı omuzuma dayalı, çocuklaş-mış, gözleri yarı kapalı, yatıyor.

Ona, başladım çocukluğumun karlı günlerini, gecelerini anlatmağa. Ahşap evlerde, konak yuvalarında, hele konaklarda geniş sofaları ne yapılsa ısıtmak, hattâ rüzgâr cereyanlarından korumak mümkün olmadığından odalara kapı perdeleri asılırdı. Tıpkı cami perdeleri gibi abayı andıran sert bir kumaştan, etrafına deri çevrilmiş, tam orta yerinde bir sopa, yerlere kadar uzanmış perdeler... Kapı eşikleri sofadan gelecek soğuk havayı kesmeğe yarardı. Zira bir devirde oda kapıları eşikli idi; eşikler bâtıl itikatlar bakımından ise pek mühimdi. Eşiğe; oturup oturmamak, basıp basmamak, eşik atlayıp atlamamak birtakım acayip yorumlara kapı açmaz mıydı? Bizim zenci bir Kademhayır bacımız vardı, eşikten her geçişinde «tu! tu!» demeği katiyen unutmaz, bir muhacir kadını da muhakkak besmele çekerdi.

Nilgün'e, rastgele, aklıma gelenleri söylüyorum; onu arasıra kucağımda uyuturcasma sallıyorum da...

— O konaklarda ve yalılarda pencereler lüzumundan fazla çoktu, hele merdiven pencereleri damdan zemin katına uzanır, tek parçadan iberetti. Ayrıca çerçeveler arasından rüzgâr üfler, kaı

erdi- Poyraz tarafına rastlayan odalarda ne yaksanız ısınamaz-ıZ. Kışlar daha da sertti, galiba... Çok defa o tarafa düşen oda-rda soba geceleyin sönüverdi mi, sabahleyin sürahideki suyu don-^uş bulurduk!

İkimiz de bu «donmuş sürahi»'yi hayalimizde zevkle seyredi-orUz. Ben o zamanki genç ve güzel kadının, bir Nil'in böyle, sü-ahisi buz kesmiş odada yer yatağından kalkışını, yün terliklerini Kivisini, ev kürküne bürünüşünü, vücudunda yorgan altı sıcağı, karla örtülmüş kafesler ardından, camı eliyle silerek dışarıya ba-kışını da görüyorum. Ya, karlı sabahın odaya vuran o acaipçesine c;ğ, âdeta vurulsa buz parçası gibi çatırdayarak çatlayacağı sanılan hem keskin, hem donuk ve beyazlığı korkunç aydınlığı!

Nilgün, Hint Okyanusunun tam ekvator bölgesine girdiğimiz en sıcak hattı üzerinde bu tasvirlerimden üşüyormuş gibi bana sokuluyor. Gözlerimi kapıyorum, kucağımdaki kadın ilk sevgilim Şü-kûre sanki... Vatanını, bir zamanlar sevdiği kadını da içinde bularak hatırlayıp özlemenin ayrı bir zevki var.

' Nil'i, memleketimin de, Şükûre'nin de muhabbetini katarak alnından öpüyorum. Öyle şefkatli öpüyorum ki anlıyor, ses çıkaramıyor; fakat mukabele de etmiyor; sadece bırakıyor. Bu vaziyette epeyce kaldık. Nihayet kollarımdan yumuşacık sıyrıldı:

— Üzülme, dedi, üzülme sakın... Ne Japon, ne İngiliz teşkilâtı, hiçbirinin aslı yok; Selina hakkında söylediklerim de uydurma! Seni kendim için kaçırdım; yalnız kendim için! Porto içer misin? Piyanoda bir şey çalayım mı? Dilbeste'yi de çağıralım mı?

Hepsine «evet» mânasına başımı eğiyorum. Nilgün birdenbire bungalov'daki neşeli kız oluverdi;

türkü söylüyor:

Bu, bir rüyadır, Güzel bir rüya...

Zil düğmesine doğru yürürken yuvarlacık arkası, dar eteğin Çmde kendisi kadar neşeli... Baştan başa vücuduyle da neşe ke--udi. Çektirdiği cefayı bu kadar çabuk unutturan, «Keski yine eza-

f

sına uğrasam da tekrar şu halini görsem» dedirten Nilgün'ü k-türlü doyamadan seyrediyorum; göz bu zevk için kâfi gelrniy dimağ da, kifayetsiz... Beş hissim, insan hisleri yetemez. Muhtpv' hayvanların en gelişmiş uzuvlarıyle, gözleri, kulakları, burnu bir dâhi adam beyniyle keyfini çıkarmalı. Resim, musiki, heyv ve şiirle de ebedîleştirmek lâzım. Bende o kudretler bulunmamasın dan dolayı Nil'in elimde heder olduğuna acıyorum.

Mehîre Yatı çarşamba günü ikindi üzeri Mapa koyuna girerek açıkta demir attı. Ömrümün ne kadarlık zamanını ne gibi şartlarla geçireceğimi tahmin edemediğim adaya ayak basmaktan korkuyor gibiyim. Bu endişe nereden geliyor?

Halbuki önünde bulunduğum manzaranın iç açıcı olması icabe-der. Üzüntü verecek tek noktası yok. Her şeyden önce alabildiğine renkli, süslü, cilâlı, ışıklı, sevimli, küçücük bir tropik bölgesi limanı. Ayrıca bayraklarla, çiçek askılarıyle, elvan elvan ipek kumaşlarla donanmış. Yine donatılmış kayıklar yata doğru çalakürek ke-şuyor; hava neşeli seslerle çınlıyor. Koyun ağzına rastlayan iki köşedeki yaşlı hisarlardan toplar atılmaktadır.

İşte, kayıklar yaklaştı. İçlerindeki erkek, kadın, belleri sadece birer değirmi ipekle örtülü ahali coşkun coşkun haykırıyor:

— Sultana! Sultana!

Adaya dönen hükümdarın karısı değil, sanki bir ilahedir. San-kisi mankisi yok: Ancak iyilik ve güzellik ilahesi bu derece içten gelen bir şevkle, minnettarlıkla, vecd ve cezbe halinde karşılanabilir. Dört ay süren hasretine dayanamamışlar, bütün bu müddet içinde hep onu düşünmüşler, göremediklerine üzülmüşler, eksikliğini duymuşlar, hattâ Kraliçe gideli «Yirmi Ada»'da bet bereket kesilmiş, kıtlıktan ve felâketten kurtuluyormuşlarcasma sevinç iç"1" deler. Türküler söylüyorlar, yahut ilâhiler okuyorlar; arada uğul* duyorlar:

— Sultana! Sultana!

Hiçbiri olmasa, çıplak erkek ve kadın vücutlarındaki tunç ren-•nin ufka yaslanan güneşe karşı yakamozlanmasını seyretmek ye-r işık o ciltler üzerinde tutunamıyor, su gibi kayıyor; kayarke

ş yozlanmasını seyretmek ye-

r o ciltler üzerinde tutunamıyor, su gibi kayıyor; kayarken

jaZlanıyor, arasıra da tenlerini, hohlanmış aynalarınkini andıran bir buğu kaplayıp derhal siliniyor.

Denize atılıp dipten yüzen çocukların cümbüşü de eğ-irici" Fakat ben şehre bakıyorum ve yanımdaki ikinci kaptana soruyorum:

.__ Saray nerede?

.— Görünmez. Bu koyun arka tarafına düşen başka bir koy Üzerindedir; «Suiçi Bahçesi» kenarında... Orada denizin dibi bir bahçenin çiçekli tarhlarına benzediği için öyle isimlendirmişler.

Demek ki Nilgün'ün vapurda tarif ettiği bu sihirli koy nasılsa uydurma değilmiş. Nil'i bu koyda yıkanırken seyredeceğim; belki de ayın on dördünde... Yahya Kemal'in «Leylâ»'sını asıl ben göreceğim. Kimin meşhur tablosu idi o? Hani ay ışığında suya girmiş sarkan uzun saçlarında mehtap, yüzü müphem, vücudu yarı duman, yarı nur, o lâtif kız? Nilgün'e ne kadar benzer!

Ben bunları düşünürken son model bir kano otomobil yatın merdivenine yanaştı. Karşılayıcı heyet, Kraliçenin dairesinden çıkmasını bekliyor. Denizde halk bağrışa dursun, biz güvertede derin bir sessizlik içindeyiz. Gözler onun görüneceği kapıya çevrilmiş, susuyoruz. Galiba henüz hazırlanamadı; tuvaletine fazla itina ediyor.

Derken kapı açıldı; Nilgün geliyor. Fakat bu Nilgün tamamiy-1* yerliler gibi batih giymiş, saçlarını da o kıyafete uydurmuş, san-fö usta bir makyajla yüzünü bile yerlilerinkine benzetmiş, bam-baŞka bir Nilgün! Bütün elbisesi, ancak belinden dizlerine kadar °'an kısmı örten dört renkli bir peştemal ile aynı kumaştan, göğsünü sımsıkı saran bir yelekten ibaret... Ancak, sırtına fazla olarak altın tellerden örülmüş, sadece tel, ufak pelerin almış. Bu pelerin î°k ensiz... Ön tarafı kavuşmuyor. Ayakkapları da yine altın telden işlenmiş, peri kızı işi birer patik!

F.: 30

466

Eğer Nil her kıyafeti kendisine kendi öz kıyafeti imiş gi^ kıştırmasaydı ve kıyafetlerin icaplarına akıl ermez bir hünerle masaydı, güzelden ziyade komik olurdu. Hayır. Bu, fantastik hal' de bile bir reel, falsosuz ve nefîs! Değişikliklerin en acayibini K'l çarçabuk benimseyerek hayata öyle kolay uyuyor ki... Emini yalnız saadeti değil, Allah esirgesin, felâketi de aynı yatkınımı

kabul eder.

Merdivende görününce yer, gök neşe çığlıklarıyle inledi, sar sildi. Hava tabakaları, top top patiskalar bir anda yırtılıyorum gibi uzun uzun, çirişli diyeceğim bir takım sesler çıkarıyordu. Uzak tan bu dünya parçasının asıl hükümdarı imişçesine pür azamet, gu. rurun hissizleştirdiği bir donukluk, bir donmuşlukla kabaran «Gu-nug - gu»'dan başka herşey, hesapsız palmiyeler ve Hindistancevizi ağaçları, herkes şen...

Biliyorum: Bu manzara sizlerce bilinen film sahnelerini hatırlattığı için azıcık uydurma, yahut mübalâğalı geliyor. O filmleri ben de seyretmişlerdenim; asıllarını gayet iyi bildiğimden dolayı, kusurlarını görerek sinirlenirim. Tıpkı bizim, örneğin, Amerikan kafasiyle tertiplenmiş bir doğu filminde cemaate namaz kıldırırken sinemacıların kırdıkları potlara bakıp sinirlendiğimiz gibi!

Şunu söyliyeyim ki yazdıklarım —tekrar ediyorum— tamamıyle yaşanmış bir hayatın tek mübalâğaya ve şişirmeye yer verilmemiş hikâyesidir. Zaten Nilgün olduktan sonra hangi şeyi, hoşa gitsin diye, süslemeğe muhtacım? Dolayısıyle filmlerden, bozuk düzen olmakla beraber epeyce malûmat edindiğimiz için bu karşılama sahnesini uzatmayacağım.

Nil, kano'sunda beni soluna aldı; rıhtımda bekleyen, tamanuy-le çiçeklerle örtülü lândo içinde de solunda idim. Kendimi, Nis şehrinde tertip edilen çiçek savaşındaymışım gibi düşünsem yeri var Çiçek denizinde yüzüyoruz; halk çiçeklenmiş, binalar ve yollar hep çiçek kaplı!

— Sultana! Sultana!

Benim de bağıracağım geliyor. Nihayet küçük şehri arkam12 bıraktık. Pembe topraklı bir şosenin üzerinden ve hindistancev'

açlarının alaca gölgeliği altından koyu çevirdik. Büyük bir park . -nCje iki katlı, İngiliz «cottage»'leri tarzında bir bina ve müştemilâtı göründü. Sordum:

._ Benim sarayım nerede?

_- Nah, burada: Gönlümde!

par yeleğinin gerdiği göğsünü gösteriyor. Şu Hint Okyanusu-

un bir adasında Türkçe konuşan iki sevdalı oluşumuzun hayreti

¦«indeyim. Asıl Nilgün'ün Türkçesi burayı cennete çeviriyor. Seli-

na'nm Fransızcasından, İngilizcesinden, Lehçesinden kurtulduğuma,

Şii'den ayrılmadığım kadar memnunum, minnettarım.

— İyi oldu, şakaklarındaki kırçıl saçlar...

— Neden dolayı?

¦— Dayı tipine yaraşıyor da ondan... Kimse şüphelenmez. Sen istanbul böreklerinden hangisini seversin?

— Çırçır böreğini. Çiğ kıyma ile yapılmış, kesince içinden suları sızan börek yok mu? O, işte...

— Bildiğim şey değil ama hamurcumuz Ali Çavuş elbette ustadır. Tatlılardan?

— Âdi bir şey: Lalanga... Arab bacım Kademhayır yapardı; ocukluğumda... Erkek aşçıya duyurmadan harem mutfağında dö-

kerdi!

— Yaptırırız. Hiç yemedim, onu...

— istanbul saraylarına girmemişti, belki.

¦— Benim buradaki sarayıma girer. Elimden gelse bütün istanbul'u sokacağım.

— Pek az tanıdığın bir yer için sen öyle dersen ben ne demeliyim? Ah, Nil...

— Şimdiden inlemeğe başlama, yavrum... Daha sırası gelmedi.

— Çok mu inciteceksin?

Cevap vermedi. Araba, kum dökülmüş park yolundan geçerek ;ük kapı önünde durmuştu. İnerken dedim ki:

— Yerime gönder, beni. Hani, ayırdığın köşke...

— Aynı dam altında kalacağımızı hâlâ anlamadın mı, sevgi-

Arkamızdaki arabadan inip zayıflamış kalçaları devrile yanımıza koşan Dilbeste'ye:

— Teyze, dedi, sahte dayımızı kendisine ayırttığımız dairesin sen götürüver, olmaz mı?

Sarayın divanhanesi iki tarafında iki şâhâne merdiveniyl birbirinden geçme geniş salonları, tik ağacından sütunları, Oym ' nakış ve tezyinatı, bilhassa stil mobilyasına paha biçilmez değeriyi harikulade idi. Biz, yerli uşaklar ve hizmetçiler arasında birine katın sol tarafına dönerken Nil öteki merdivenden ikinci kata çıîı_ yordu. Demek ki dairelerimiz ayrı ayrı katlarda... Uzağında kalmanın hüznünü hissettim. Haniya tâ Japonya'ya gidecektim? Şu saatte aramızdaki mesafe üç günlük olacaktı; şimdi bir tavan yüksekliğinden ibaret. Çok buluyorum.

Daireme girince —üç odalı idi burası— sordum:

— Benim geleceğimi bilerek mi hazırlanmış?

— Elbette. Nil'den telsizle haber alalı on gün oldu.

— On gün mü? Biz Kalküta'da ancak on gün evvel buluşmuştuk.

— Demek ki seni tekrar görür görmez hemen kararını vermiş. Öyledir, o... Ahmed'e vapurda rastlayınca derhal bana: «Aradığımızı bulduk işte! İşimiz oldu» demişti.

— Beni buraya getirmekle en büyük münasebetsizliği yaptığı muhakkak... Ne olacak vaziyetim?

Dübeşte haz verici bir şeyler düşünen tatlı ve hülyalı bakışlarla beni baştan ayağa kadar süzdü; gözlerini bir defa da salonun yerle beraber geniş aynasına çevirdi, gülümsedi; şöyle mırıldandı:

— Ne mes'ut adamsın sen... Ah, ne mes'utsun!

Zile basıp da az sonra içeriye giren iki körpecik hizmetçi kıza beni işaret ederek ve tekrar yüzüme bakarak dedi ki:

— Yıkan, dinlen... Arzu edersen uyu biraz. Sarayda akşarmar-beyaz smokin âdettir. Kızlar seni soyarlar, giydirirler, uğarlar, he istediğini yaparlar. Nilgün, şu incesinin adını Hediye koydu; öbür1 Hatice'dir. Hoşça kal, sahte dayı!

__Güle güle uydurma teyze!

O gidince ceketimi çıkarmak, ferahlamak için elimi yakama 'türmüştüm, iki kız birden koştular, elbiseyi sırtımdan usulcacık çektiler-

Türkçe anlamadıklarını bildiğim halde: «Hele, dedim, bavullarım gelsin, soyunacağım, yıkanacağım. Lüzumu olunca sizi çağırı-jiir haydi şimdi kümesinize dönün, ispenç piliçleri!»

Hediye, anlamışçasına kızararak başını eğdi; «batih» üzerine geçirdiği beyaz prostelâsı altında madenden dökülmüş bir vücut. «Tunçtan Kızlar»'m yanaklarını ağabeyce okşadım. Kızardılar; fa-jtat kırılıp dökülmediler.

«Tunçtan Kızlar»? İlk okuduğum bir tercüme romanının ismi...

Akşam yemeğinde üç kişiyiz; memleket eşrafına büyük ziyafet yarma. Nilgün soruyor:

— Daireni beğendin mi? Oda hizmetçilerin güzel mi?

— Hepsi mükemmel.

— Salondaki ayna?

— Dikkat etmedim. Bir hususiyeti mi var? Sihirli, tılsımlı mı?

Dübeşte ile birbirlerine bakıp gülümsüyorlar. Evet, hatırlıyorum, teyze hanım odamda iken bir aralık o tarafa göz atmış, manalı manalı bir şeyler söylemişti.

— Evet, uykuya varmadan önce dua ederek içine bakarsan muradın ne ise olur. Hem de tezi tezine... Bazan dakikasında!

Böyle diyen Nilgün'ün gözleri alaycı değil... Düşünceli. Fakat sandım ki, düşüncesine tatlı bir hülya hâkim. Zaten o, bu akşam her bakımdan hülya halini temsil etmektedir. Yürüyüşü, oturuşları, bakışları, konuşmaları, vücudunun bütün hatları ve yüzünün maksiyle tamamen hülya... Sesi de hülyalı; derinden akışı belli ol-Itıayan bir dere gibi âhestelik içinde kayıp gidiyor. Omuzlarının Ç'PİaklığmI yarı örten ve bedenine sımsıkı dolanıp belini ipince Sosteren lâcivert tül elbisesi ile vücudu loşluğa karışmış, yalnız çehresi nurlu.

470 ¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥

Yemekten sonra, salonun devamı olan tarasaya çıktık. BUr «Suiçi bahçesi» koyuna uzanmış tepeden hâkim bir kaya üst"' dür. Bulunduğumuz yeri sarayın tek parça, geniş camlardan ak den avize ışıkları aydınlatıyor, istanbul usulüne yakın tarzda h zırlanmış yemeklerin, taze yemişlerin ve eski şarapların keyfiyi bir havana içmek istedim; metrdotelin uzattığı kutuya el attım. Ny gün müdahale etti:

— Bırak onu!

— Niçin? Dokunur diye mi? Yine hastabakıcılık rolüne nv başlayacaksın?

— Hayır. Ağzının sigara kokmasını istemiyorum. Sadece konyak iç; bir tane de Amerikan sigarası yakabilirsin.

— Amerikan sakızı da çiğneyebilir miyim? Yoksa «pan» rnı tavsiye edersin?

Güya kinaye söylüyorum; cevap vermiyor; ayakta durmuş, hülyalı haliyle denize bakıyor. Yeni bir buhrana tutulmasından korkmaktayım. Ben de sustum; azıcık uzağındaki hasır koltuğa usulca oturdum. İri, yuvarlak kadehi avucumda tutarak yudum yudum konyağımı içiyorum.

Koca binanın içinde çıt yok. Ne kaldırılan sofra sesi, ne uşakların konuşması. Deniz mırıltısız... Parkta yaprak kımıldamıyor. Yalnız, yıldızlar pek hareketli... Durmadan göz kırpıştırıyorlar. Gök cıvıl cıvıl; oradan neş'eli kız kahkahalarının bize kadar akset-meyişine şaşacağım geliyor.

Nilgün durgun durgun dedi ki:

— İsterseniz siz Dübeşte ile bezik oynaymız. Ben odama çekileceğim; olur mu, sıkılmaz mısın? Yarın neşeli kalkarım; dert etme kendine. Ama pek te geç yatma... Hediye'ye de fazla iltifat etme ha! Yarın başını alıp gidersin; kızcağız üzülür. Vaktiyle Seylan Adasında bıraktığın kızın üzülmesi gibi...

— Nü!

Başka bir şey söyleyemedim. Nesi var yine? Sarayında ilk W' safirlik gecem bu kadar sönük, hâdisesiz, oyunlarından ve yala*1-' larından mahrum mu geçecekti? Dübeşte de görünmüyor.

Metrdo

JNILGUN ¥¦¥¥¥-¥¥-¥*¦¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥ 47i

ıe sordum; Mekke'nin yanında imiş. Bir türlü dönmüyor. Öfke ., kalktım, koşarcasına yürüyüp merdivenleri hızlı hızlı çıktım; fireme girdim.

Az sonra kapım vuruldu. «Giriniz!» demiyorum; kendim açı--orum ve bekleyen Hediye'ye işaret ediyorum:

__Lüzum yok, çek arabanı!

Kapıyı sürmeledim.

Burada yaşayamam ben! Nilgün'le beraber uzun müddet yanlamayacağım da anlamış oldum, işte! Zaten o, bir operet «sub-ret»'i! Neydi bugünkü kıyafeti! Nerdeyse arabanın içinde şarkı okuyacak, rıhtımda dansa kalkışacaktı. Delinin biri muhakkak... Ama güzelmiş, sevimli imiş, dünyayı meftun edermiş... Fakat bana musallat olmuş, iliklerimi kurutan bir deli!

Söylene söylene elbiselerimi çıkardım; çıkaramadım: Öteye beriye attım; üç odaya da serpiştirdim. Üzerimde Hint keteninden kolsuz, kısa, boynu genişine açık bir gömlekten başka bir şey yok. Hepsi de, sarp kayalık üzerinde denize doğru sıralanmış pencerelerden içeriye dolan hava hem sıcak, hem nemli, ayrıca istiridye kokuyor. Ne varsa fena! Hattâ şu mükellef eşya, şu çarşafların beyazlığı, cilâlı mermeri andıran yatak!

— Limanda bir kargo görmüştüm. Gitmediyse, ne günü, nereye gidecekse habersizce biner, sıvışırım.

Aynaya gözüm ilişti. Ellerimi belime dayamış, hiddetle kendime bakıyorum:

— Sihirli, tılsımlı imiş bu ayna! Önünde dua edersem dilediğimi yaparmış bu ayna! Ne lâflar! Ne soğuk, ne âdi şakalar! Ya teyze ile kızın birbirlerine gülümseyişleri? Tahammül edilmez, efendim, 0 hallere ben dayanamam!

Elektrik düğmelerini çeviriyorum; ampuller sönüyor. Yalnız karyolamın masa lâmbası yanmaktadır. Oh! Karanlığa muhtaçmı-5ını- Yatağa girmedim; divana uzandım. Olmadı; tekrar ışıkları ^ktım. Yok, bu gece oynatırım ben! Şehirde elbette bir otel vardır, git*eyim bari!

Giyinmeğe hazırlanıyordum. Birden durdum; düşünüyorum.

— Nedir sinirliliğimin sebebi? Niçin yine kabıma sığarnıy rum; aksi, nâlet bir herif oldum?

Mesele basit: Nilgün'ü istiyorum; Nilgün'süz kalamryorUrn. içim yanıyor. Bir saat önce tarasada o, dalgın dalgın dururken, xnp ğerse şuuraltı öyle beğenmişim, imrenmişim, yeniden ve büsbütün âşık olmuşum ki! Ancak şimdi duyuyorum, anlıyorum. Feryat ede ceğim. Demin hiç farkında değildim. Birdenbire, hasretin olanca ateşiyle tutuştum. Lâcivert tül elbisesi yüzüme sürünse... Ağzıma girse... Dişlerimin arasına sıkışsa... Teninin kokusunu çiğnesem!

Keski ayna efsanesi doğru olsa... Dua etsem, sonra yalvarsanı-

— Bana Nil'i gönder! Nil'imi istiyorum!

Aynanın önündeyim; vaziyetimin komikliğine uymayan bir ciddiyetle ve yüksek sesle tekrar ediyorum:

— Nil'i istiyorum! Nil'imi! Nilgün'ümü!

Tabiîdir ki ayna, gülünç manzaramı aksettirmekten başka bir şey yapmıyor. Eğer teyze ile teyze kızı anahtar deliğinden bu sahneyi seyredebilseler gülmekten kırılırlar. Daima maskara rolü bende...

— Maskara! Maskara!

Her «maskara» deyişte komütatörleri kırıp koparırcasına bir lâmba söndürerek yatağa girdim. Karyola başındaki gece kandilini söndürmek üzere elimi düğmeye götürüyordum, bir anda doğruldum: Ayna ağır ağır, sessizce yana kayıp odaya tatlı bir ışık vuruyor. Bu ışıklı yoldan Nilgün'ün içeriye nur gibi süzüldüğünü görüyorum; konuşamıyorum. Biliyorum: Sihirbazlık değil. Yukarı kattan buraya gizli bir merdiven ve gizli bir kapı var. Niçin?

Bir Doğu sarayındayım; hepsi olabilir. Nilgün diyor ki:

— Uyumadın tabiî... Uyuyamayacağını biliyordum. Yanına geleyim mi? Alır mısın beni?

Elimle işaret ediyorum: «İstemem git!» Nihayet sesimi buluyorum:

— Oyunsa geri dön... Bu defa öldürürüm seni!

Tarasadakinden daha hülyah, âdeta kendisinin olmayan, tanı-^adıl1111 bir sesle §övle diyor:

__ İki senedir bu geceyi bekliyordum. Hangi oyun sevgilim? Oyunu var mı artık? Oyuna takati kaldı mı Nil'inin?

yatağımdan bir pars fırladı. Üzerine atıldığı avını dişleriyle sirtından yakalayıp yerde sürükleye sürükleye inine götüremedi-|ine, sadece kucaklayıp taşıdığına öfkelenen bir pars!

«Ölümümden kimse mes'ul değildir. İyice düşündüm, kararımı aldım: Hayata kanmış haldeyim; fazlasını isteyemem. Kendimi en mes'ut hissettiğim dakikada arzumla çekilip gidiyorum. Yalnız dostlarıma kısa bir süre için keder vereceğime üzülüyorum. Beni mazur görsünler. Böyle bir ömür zaten tabiî şekilde bitemezdi...»

Kâğıdın üst kısmına yazdığım Türkçe cümleleri alt kısmında İngilizceye tercüme ettim; imzaladım. Bir de not koyuyorum: «Pasaportum ilişiktedir.»

Şimdi, açık pencereden içeriye dolmağa başlayan sabah aydınlığı içinde zarfı yazmaktayım: «Sarayında misafir bulunduğum sevgili yeğenim Melîke Hazretleri delaletiyle Mapa Adliyesine.»

Hiç bir mektubu bu kadar hafiflik ve kolaylıkla, hattâ zevkle yazdığımı hatırlamıyorum. Sanki bir büyük ziyafet, yahut bir av, eğlence partisine kabul cevabı veriyorum. Az sonra traş olacağım; yıkanacağım, sade ve zarif tarzda giyineceğim ve... Dün gece darmadağınık öteye beriye attığım elbiselerim arasında duran pantolonumun arka cebindeki küçük otomatiği alacağım. Ağzıma, şa-tağıma sıkmayacağım; çirkinleşir. Tam kalbimin üzerine boşalım.

Bunu neden yapacağım?

Anlatması zor! Düşündüklerimi iyice anlatabilmekliğim, bende Sunmayan yüksek bir kalem kudretine lüzum gösteriyor. Kısa-sı ŞU: Saadetin öldürdüğü bir adam pâyesiyle dünyadan ayrıl-

I

mak istiyorum. Nilgün benim olduğu için ve bir daha olamaya ihtimalini düşündüğümden en bahtiyar saatimde o saadeti, ow/ ebediyete nakletmenin tek çaresi bu! Yarın uğrayacağım hayal k rıklıklarından aşkımı korumalıyım.

Başka bir sebep de var: Nilgün benden çok dürüst, çok kıyas kabul etmez derecede büyük bir âşık; bir kahraman! kendisini ayna arkasındaki merdivenden uğurlarken kulağıma f sıldadı:

— Affet beni, sevgilim... Pek acemilik ettim. Bilmediğim şey lerdi bunlar... Hiç, ama hiç bilmediğim şey. Ne münasebetsiz bir kızcağız imişim, meğerse... Sana da, kendime de ne kadar fenalık etmişim!

Ölümden kibar bir mukabele olamaz. Evet, acı çektireceğimi biliyorum, uzun bir buhran geçireceğini de hesaba kattım. Fakat gençtir, unutur, atlatır. Hayatından çekilmek suretiyle onu hayatın zevklerine kavuşturacağım. İnhisarımdan ve «sabit fikir»inden sıyrılmasını temin edeceğim. Zira yarın Nilgün'e değil, daha ziyade benim iğrenç karakterime güvenemiyorum. Fenalık yine benden gelebilir; Seylan'da yaptığım gibi... Belki, üç beş gün veya ay sonra Mapa'da yapamayacağım gibi... Her kadına, her yerde yaptıklarım gibi!

Tıraşımı bitirmek üzereyim; banyo dairesindeyim. Ar aşıra pencereden «Suiçi bahçesi»'ne göz atıyorum Buradan daha güzel yer nerede bulacağım? Günün birinde Hong - Kong, yahut Şanghay'da ölüvermek, dinleri dinime uymaz yabancılar eliyle bir tarafa gö-mülüvermek ne fena! Mapa Müslüman memleketi... İyi huylu insanların tertemiz yaşadığı bir adacık. Belki de bir Türk ve dindaş olduğum için mezarım yarın evliya türbesine çevrilecek. Taşımın üstüne Endonezya kızları çiçekler serpip şefaatimi dileyecekler: kısmet açıklığı bekleyecekler. Asıl mühimi, belki de

elli sene sonra ¦—daha geç olur inşallah— yanıbiaşımda bir sultanın muhteşem makberesi yükselecek. Arz üzerinde bıraktığımız iz birbirinden uzak düşmeyecek!

Nasıl? Ölüme karar vermekte haklı değil miyim? Bu frrsa'

475

cirılır mı? Maneviyatım sarsılmasın diye dün geceyi düşünme-

eğe çalışıyorum. Düşünsem de —düşündüğüm muhakkak— o be-

•jfl mezara götüreceğim bir sırdır; kimseye ifşa edemem; ilk zifaf

cesi haliyle Nil'imi gözler önüne seremem. Şimdiye kadar yaz-

j İdarim çocukluklarımızdı; şakadan, oyundan, tuhaflıklardan iba-

-ettl- Artık kutsi bir hâtıradır.

Çok acaip bir ruh haleti içindeyim: Ölüm yolundan Nilgün'e daha yaklaşacağımı, bir cisim ve bir can olacağımı sanıyorum. O da benimle beraber gelecek sanki... Hem de dünyadaki gibi ayrılmak korkusuna kapılmadan, azapsız, endişesiz gideceğiz, seviniyorum, neredeyse gülümsemekteyim.

Sakın, bu işi yapmadan çıldırıvermiyeyim? Tabancama doğru koştum. Yerinde duruyor; ferahladım; hayatımı kurtaracak bir serum gişesi imişçesine cebimden çıkarıp itina ile taşıyarak masamın üzerine koydum.

Aynı zamanda pek iyi de muhakemeler yürütüyorum: Nilgün'e mutlak mânada kavuşmak, bilhassa onun gizli merdiven basamağında mahcup ve masum tavriyle mukaddes itirafını dinlemek beyin muvazenesini bozan, alt üst eden bir darbe tesiri yapmış... Dimağ karışıklığına uğradım; yaşamayı her zamankinden fazla isteyeceğime, tam aksine can atıyorum. Asıl o itiraf sırası delirmişim. Hatasını farkettiği halde kendini alıkoyamayan bir deli olmuşum! — Yedi gecemizden birincisi bu, demişti. Geriye daha altı gecemiz kalıyor; altı gece daha şu sihirli ayna, açılarak küçük sultam kollarının arasına atacak. Bir masal yaşıyoruz, değil mi, sevgilim? «Tılsımlı ayna» masalı... «Ayna içinden çıkan Nilgün Sultan» masalı! Güzel kızlar hep de turunç içinden çıkmaz a...

Yanımda taşırken tabancamın namlusuna kurşun sürmek âdetim olmadığı için mekanizmasını çektim. Çekerken de şarjörden namluya kayacak sevimli, mini mini merminin yerine gidişini seyredeceğim... Yüreğime saplanacak olan nikel başlıklı, hoş endamlı

Bu mermiyi göremiyorum; namlu dolmuyor.

İkinci teşebbüsüm de boşa gitti. Şarjörü zıvanasından sıyırıp

476

çıkardım: İçi bomboş! Kurşunları almışlar! Bunu kim yapmış? zaman? Nerede? Muhakkak, sarhoş olduğum Singapur gecesi 6 mobilde yahut Mehîre yatında Nil'in işidir.

Karşılaştığım sürpriz galiba yeni bir «şok» tesiri meydana tirdi; kendime geliyorum; kendimi buldum; sesim çıkıyor, ^ rıyorum:

— Nil! Nil!

Şimdi yatağa kapanmışım; yastıkları öpüyorum, kokluyorurr hüngür hür gür ağlıyorum;, hıçkırıyorum, tekrarlıyorum:

— Nilgün'üm! Sultanım! Karıcığım!

Melik Ahmed'in döneceği çarşamba gününe kadar altı gece tılsımlı ayna açıldı: Peri kızı odama geldi ve masallardaki gibi tanyeri ağarırken yine aynanın içinde koybolup gitti.

Bu peri, Nilgün müydü? Yüzü, vücudu ona benziyordu. Fakat yalan söylemeyen, oyun etmeyen, işi şakaya vurmayan ağırbaşlı, kendisini tamamiyle aşka bırakmış, hassasiyetten ibaret bir Nilgün... Her gece daha ustalaşan bir sevgili...

Gündüzleri bildiğim eski Nilgün oluyor; şen ve alaycı; küçült ve zamansız sürprizlerle beni oyalıyor, eğlendiriyor. At gezintileri yapıyoruz; «Suiçi bahçesi»'nde denize giriyoruz; kumsalda palmiyeler altına yatıyor, kayalıklarda koşuyoruz. Sonra «cottage» e dönüyor, içiyor, istanbul yemekleri yiyor, azıcık istirahat ediyor, tekrar kırlara çıkıyoruz.

Başbaşa mıyız? Hayır: Yanımızda Dübeşte, yahut Gaffar bulunuyor. Gaffar, Melik Ahmed'in amcazadesidir ve hükümdarın bir erkek çocuğu oluncaya kadar şimdilik Mapacahit veliahtıdır-Bu yirmi iki yaşındaki delikanlı yüksek mektep, medrese tahsili yapmamış, tıknaz, lâkin yay adaleli, son derece çevik, fevkalâde nişancı, ayrıca emsalsiz maharetle ok ve hançer atan tam yerli tıp1 bir Prenstir. Öyle denzici ki ufacık sandalına yelken açıp butu" adaları tek başına dolaşır, hattâ Cava'ya bile gidermiş. Yabancı »>'

bilmiyor; Nil'le acaip şiveli bir lehçeden konuşuyorlar; pek iyi ^k ediyorlar.

Kraliçe çağırıyor:

__ Gaffar!

Atma mahmuz vurarak, yahut yeşil yosunla örtülü kayadan vaya atlayarak canını verircesine yanına bir koşması var... Sa-jjat ve hayranlığın timsali. Nilgün'e âşık mı? Belki. Şu husus muhakkak ki an'anelere ve dinine bağlı, ahlâklı, iradeli olduğu için aafa düşmez. Uzakta, ayrı bir sarayda oturuyor; akrabasından bir kızla evli bile... Bir erkek çocuk babası da!

Üçüncü gündü, atlarla Gunug - gu'ya gittik. Saat beşe doğru volkanm hemen hemen muntazaman ağzından alevle karışık bir duman fışkırması âdeti imiş. O gün de itiyadını bozmadı; yemyeşil

adanın tek kırçıl, çıplak yeri olan tepesini, karşısındaki yamaçtan gözetliyoruz. Toprağın altından bir homurtu işittik; atlar kulaklarını diktiler, kişnediler. Homurtular şiddetlendi; bulunduğumuz yer bana kayıyor gibi geldi; akabinde, dağın pek de korkunç bulmadığım kof bir gürültü ile havaya alevli dumanını fırlattığını gördük.

Sanki eski bir firkateyn, meselâ Mahmudiye gemisi siyah barutla' dolu toplarından birini atıyor. Bu bombardımanda ne yeni silâhların çelik sesini işittik, ne de buharı andıran dumanla karışık şimşeği gözlerimizi kamaştırdı. Gülüşüyoruz; volkanı pek iptidai buluyoruz.

Çalakamçı geri döndük; gurup zamanı denize atıldık. «Suiçi bahçesi» hakikaten anlattıkları gibiymiş. Dibe dalıyorum, bakıyorum: Bir tarafı fulya tarlası, ötesinde bir hercai menekşe tarhı... Şu tarafta güller açmış, burada lâleler... Koparıyorum; su üstüne Çıkıyorum: Elimdekiler soluk, pörsük bir takım saz ve liflerden ba5ka bir şey değil!

Nilgün'ün zekâsı ikimizle de şakalaşmakla beraber bana bir ^yı, Gaffar'a arkadaş muamelesi göstermesine müsait. Gündüz-efi en ferasetli bir insan bile geceki hayatımızdan, âşık ve sevgili duşumuzdan şüpheleneni ez. Nil'e:

— O ayna ile merdivenin sebeb-ü hikmeti neymiş acaba' Diye sordum.

— Ahmed'in babası zahiri kurtarmağa dikkat eden bir ada mış. Sofalarda geceleyin nöbet bekleyen muhafızlara ve hizmetcii re görünmeden aşağı kattaki gözdelerinin yanma bu gizli merd' venden inermiş. Yalnız senin dairene değil, daha üç daireye de y ı vardır.

— Tabancamın şarjöründeki kurşunları ne zaman, neye kardın?

— Singapur'da çıkardım, sızdığın sırada, otomobilde... Belk yat tayfalarına kullanmak icabederdi, kaza çıkarmayasm diye. İh. tiyatlı davranmamış mıyım?

Ürkmesin yavrum! Ona geçirdiğim buhranı sezdirmeyeceğim Tasdik ettim:

— Çok iyi yapmışsın. Kurşunlar sende kalsın. Burada silâh taşımak bir külfet...

Evet, gündüzlerimiz böyle neşeli, hareketli geçiyordu. Fakat akşam oldu mu ikimiz de, sarhoşların içki saatine yakın düştükleri durgunluk nevinden bir dalgınlığa tutuluyorduk: Tıpkı alkolikler gibi esniyorduk. Halvet zamanımız yaklaşıyordu; kadeh ve şişe ayyaşın gözünde nasıl tüter, düşündükçe ağzında nasıl yutkunma ihtiyacı hasıl olursa, biz de bütün mevcudiyetimizin yutkunduğunu duyuyorduk. Hattâ yalnız maneviyatımızın yutkunması değil, bazan fizyolojik şekilde yutkunma idi de bu... Etrafımızdakilere göstermemeğe çalışıyorduk.

Yemekten sonra terasta ışıkları azaltarak bir müddet koltuklara uzanıyoruz; konuşmuyoruz. Ben konyağımı içiyorum... Zira yatmağa tam giderken odama, buz kabına yerleştirilmiş bir şişe şampanya ve buzlu meyveler koymaları tenbih edilmişti. . Üçüncü gece de geçti.

— Yedinci gece ne olacak? Ve daha sonraki geceler? Ayna tılsımını kaybedecek.

Nilgün'de şaşkın, mahzun. Cevap veremiyor. Kalan üç »eC(?' nin tesellisiyle avunuyoruz. Biraz! dalar gibi olunca sıçrayarak uy>

', saatlerimizin boşuna harcanmaması için yorgun argın ko-a çalışıyoruz.

Nil, dedim, artık seni bana kavuşturamayacağını bildiğim hu ayna karsısında duramam.

_. Aynanın yukarı kattaki eşi de beni sana ulaştıramayacak.

Ayrıca... — Sus!

İnatçı, âsi, şımarık ve küstah olan Nilgün, ilk gecemizden beri Doğunun en uysal, efendisine en itaatli, hattâ en emir kulu bir ca-fjyesidir. Ne istersem çırpınarak, memnun bırakmağa çalışarak, tek -erkeşük göstermeden, asıl ehemmiyetlisi tekliflerimden tiksinmeyerek her arzumu, canına minnet bilerek yerine getiriyor. Yaptıklarımdan ben memnun değilim; o, zevkime hizmet etmekten gurur duyuyor.

Hangi gecemizdi, hatırlamıyorum; sordum:

— Bunca zamandır; kendini esirgeyerek kocanı nasıl idare edebildin?

— Seni idare ettiğim gibi! Zaten evlenmeden önce söz almıştım: Ben arzumla muvafakat etmedikçe müddet kaydı olmadan hareketlerimde hür kalacaktım.

— Niçin böyle bir şart koştun?

"Senin için!» demeği küçüklük buldu; ağlamağa başladı.

— Ya bundan sonra? Ağlamasına devam ediyor. Beşinci günü yağmurlu geçti.

Yağmurlar haftalarca sürebilir; zira mevsimine giriyoruz. O Sece, bütün pencerelerini yine açık bıraktığımız odamızda, ip gibi dümdüz inen, ara vermeyen sağnağm şamatası hiç kesilmedi. Hava çok ağırdı; sıcak toprak ve olgun muz kokuyordu; bunalıyor, bayı-lır gibi oluyor, ikide bir duşun altına koşuyorduk. Silecek kullan-rriaİa hacet kalmıyor, vücudumuzun ıslaklığı bir anda kuruyup gi-%or.

Bir tek gecemiz kaldı; Ahmed çarşamba günü dönüyor. Ondan dolayıdır ki salı günü, öğle yemeğinden sonra dairele-

rimize çekilmeğe, kapılarımızı örtüp gündüzün de buluşmağı t rarlaştırdık. Yağmuru vesile edecektik. Zaten saray böyle ha larda tâ akşama kadar el ayak çekilerek bir gece sessizliğine u-rünür. Dübeşte, ihtiyaten Nilgün'ün dairesinde bulunacak, jCa^ derse gizli yoldan bize haber ulaştıracak. O, sırrımızı bilen tek k' sidir. İşi âdeta tabiî addediyor.

— Bunun nihayet böyle olacağı belliydi; olması da lâzım(jı Diyen bir hali var. Hattâ geç kaldığımız kanaatinde... Söyl

miyor ama gözlerinde okunuyor. Beş gündür, yüklü kalçaları gençleştiren acaip bir oynaklıkla etrafımızda dönüp dolaşmaktadır Aynanın yağmurlu gün ışığında da yerinden kaydığını, Nü gün'e yol verdiğini gördüm.

— Sadece konuşacağız, dedi. Bundan böyle nasıl hareket edeceğimizi karar altına alacağız.

Fakat öyle yapamadı; gündüzü, gecemize benzettik. Bir ara sordum:

— Mapa'ya geldin geleli neden «Düo» sürünmüyorsun?

— Odada, yastıklarda izi kalır. Hediye ile Hatice farkına varmasınlar diye... Ben sana vapurda söylememiş miydim? Parfüm gizli işlere uymaz!

Nihayet son gecemiz gelip çattı. Akşam yemeğinden sonra küçük salona geçince Dilbeste'ye birdenbire dedi ki:

— Artık istanbul'a gönül rahatlığı ile gidebilirsiniz. Siz dö-nünceye kadar yalnız kalmış olmayacağım; (yüzünü bana çevirdi) Dübeşte ile Tayfur şubat ortasında memleketlerine kavuşacaklar. Biliyorsun, tabiî; Atatürk yüzellilikleri affetti. Büyük adam doğrusu! Hastalığına öyle üzülüyorum ki! Bir gün bizleri de... Yanı hanedana mensup kadınları da muhakkak vatanına çağıracaktır Jest yapmasını bilir o! Hoş, benim bir izin beklemeğe ihtiyacım ye* Hanedandan değilim; istediğim dakikada memleketime girerim

— Yalan faslı başlıyor mu?

Mânasına dudaklarımda bir tebessüm belirdi. Farkına var»a-

mır

— Dur; seni şimdi inandırırım. Kuzum teyze, yukarda, J'^

kasadaki nüfus kâğıdımı, pasaportumu, Ahmed'le evlenme izinna-e£ijıi getiriverir misin? Hepsi de kırmızı maroken cüzdanda du-

ruyor-

pilbeste güçlükle kalktı; gidiyor. Ufak bir duraklamadan son-a arkasından seslendim:

.__ Boşuna zahmet etme, Dübeşte Hanım; ister hanedandan ol-

sUn ister pespayegândan... Nilgün senin de, benim de bugüne kadar sultanımızdır. Sen de, ben de sadık kullarıyız.

Ayakta idim; yanına yaklaştım, eğildim; koltuğunda birbiri üzerine attığı asıl ayaklarından üsttekini avuçlarımın arasına aldım. Tüy kadar hafif, yere bırakınca uçmasından korkulur, kafes örgülü iskarpinini çıkardım, çorapsız tenine dudaklarımı, bunu da kâfi bulmadığım için yüzümü, gözümü sürüyorum.

Memnuniyetle bakıyor. Görülmesine ikimiz de aldırış etmiyo-/ ruz. Temmuz geceleri Çamlıca'nm yarı çorak, yarı kavruk bayırla-/ rında kekikler böyle kokar.

Dübeşte telâşa düştü; ama muhakkak zevkinden de baygınlıklar geçiriyordur.

— Yetişir! Elverir çocuklar! Elverir diyorum size! Ne yapacaksanız odanızda yapın. Haydi, odanıza gidin!

Sözünü dinledik. Yürürken sendeliyoruz; görülmüş olmak ihtimalinin keyfiyle sarhoşa dönmüşüz. Kaç gündür elâleme bağırmak ihtiyacındayız: «— Biz, dayı ve yeğen değiliz. Âşık ve sevgiliyiz!»

Sanıyoruz ki alkışlanacağız. Hizmetçiler ve uşaklar koşuşacaklar, bahçenin çiçeklerini demet demet kopararak ayaklarımızın al-taa serecekler; hep bir ağızdan kasideler okuyacaklar; sarayda düğün bayram edilecek.

Mapa Sarayı tarihî gününü yaşayacak.

Nilgün'den öğreniyorum ki Tayfur'la Dilbeste'nin istanbul se-¦Aatleri doğrudur, evrak tamamlanmış, bir ay sonra hareket edi-Orlar. Ancak sonbaharda, belki de daha geç Mapa'ya dönecekler.

Bu, şu demektir ki, yedi, sekiz ay kadar Nü'i bırakmayacağım. a«at bir felâkete, hiç değilse çirkin bir hadiseye meydan verme-

r

mek için çok tedbirli davranmamız lâzım. Mümkün olabilecek

Nilgün kendisine güveniyor:

— Neden mümkün olmasın sevgilim, diyor, işin idaresini

bana bırak.

— Ahmed'i düşünüyorum...

— Ahnıed'in gözü sevincinden dünyaları görmeyecek ki.

— Sebebi?

Susuyor; meseleyi seziyorum: Mapa hükümdarı bu dönü şünde artık kocasına sokulmamakta inat eden bir kraliçe ile karşı-laşmayacak. Nilgün adağını yerine getirmiştir; kendisini önce, sevdiğine takdim etmiştir.

— Anladığım gibi, değil mi?

Tekrar sükût; ikrar mânasına bir sükût. Kollarım gevşiyor, arkamı dönüyorum; kımıldamıyorum. Neden sonra mırıldandım:

— Beynime bir kurşun sıksam daha iyi...

— Bavulunda yedek yoksa bendekileri vereyim.

— Nil! Bu alay ettiğin şey ilk gecemizin sabahında az daha olacaktı. O gün sevinçtendi; bir gün kahrımdan olabilir.

— Fazla hırpalandığını görsem bir çaresini düşünürüm. Fakat alışacağını sanıyorum. Kalküta'dan beri, hattâ iki senedir hayalinde pekâlâ alışmıştın. Bana basma kalıp sevdalı rolü oynama!

İçimden hak verdim ve yüzümü ona tekrar dönmek için şakak-larımdaki kırçıl saçlarım üzerinde ellerini gezdirmesini fırsat bildim. Saray pavyonlarından birine taşınacakmışım; yerli mimarisindeki bambu köşke. Haniya, parkın Avrupa tarzında dikilip budanmış sahası dışında, hür yetişmiş, birbirlerine sarılmış, tam Endonezya tipi orman içindeki volkana karşı bir bina yok mu, oraya. — Macera filmlerinde kadın ruhunu sarsan jönprömiyeleri andıracaksın bu evde... Bir Gary Cooper olacaksın. Oraya gelirken kendimi meşhur yıldızlardan hangisine benzetmemi istersin? Arz" edersem çehremi değiştirebilirim ben!

— Olduğun gibi gel. Hiçbiri senin güzelliğine erişemez! Bı> rim, marifetlisin. Mapa'ya indiğimiz gün çehren bir Endonezya

MELIKESI

rjnden güç ayırdediliyordu. Gözlerini nasıl da çekikleştirmiş, el-cılc kemiklerini kabartmıştın!

_— Sevgilim, zaten yüzüm hafifçe Mongoloiddir. Makiyaj hüneriyle Avrupalılaştırıyorum.

ftlasabaşı lâmbasının ışığı yalnız baş kısmını aydınlatıp çıplak tf<jğsü hizasında gölgeleniyor. Bu ışık altında Nilgün'ün çehresini °,un uzun seyretmekteyim. Dikkatle seyredilmekten korkusu yok: 7ira ne kadar arasam, kusur bulamayacağımdan tamamiyle emin. Olur a, bir sivilce, birkaç sert kıl, deri veya ten bozukluğu... Hiç birine rastlamıyorum. Durmuş, uslu uslu, doktora muayene edili-vormuşçasma sabırla bekliyor. Sonunda bakıyor, soruyor:

— Netice? Bir adaya kapanmana değer mi? Altı yedi ay tahammül edebilecek misin?

Nil'in yüzü, yastığa uzanmış halde iken yukardan bakılınca bambaşka. Ayakta durduğu zamankine benzemiyor; büsbütün manalı ve bu mâna çok daha tesirli. Gülümsemesi bile değişmiş. Seylan'da farkına varamamışım. Yahut...

..Yahut, şu son altı gecede sırrına ulaştığı yeni âlemin hazzı ile böyle olmuş. Bakışlarında vukufun olgunluğu ve yüz hatlarında teskin edici bir yorgunluğun süzgünlüğü var. Nil, bana maneviyatını altüst eden bedenî bir huzursuzluktan kurtulmuş, rahata kavuşmuş gibi görünüyor.

Bütün gece gözümüzü kırpmadık; fazla konuşmadık da... An-rak, yağmurlu tropik sabahının şevksiz ışığı odamıza ıslak ıslak sıvaşırken —abajurun lâmbası yanar halde bırakılmış— uyuya kalağımızı kapıya vurularak uyandırıldığım zaman anladım. Dışardan Mbeste'nin sesi duyuluyordu:

— Dayı bey, artık kalkınız... Öğleler oldu. Melik Hazretlerini Setıren zırhlı neredeyse gelecek!

Bu, dolayısıyle Nilgün'e: «Çabuk, yukarı dairene çık. Geciktin

Phelenmesinler!» mânasına haber ulaştırmaktı. Yataktan fırladım.

Yarım saate kadar hazırım!

NİLGt) Diye seslendikten sonra, uyumakta olan Nil'e baktım. Onu

Dy

haliyle tasvir edeceğimi veya edebileceğimi beklemeyiniz.

f öd

bu

„— _ ^

yatağın Önünde Endülüs hazinesine girerek etrafı gözden gecj ¦ ken talâkate gelen Târik İbn-i Ziyad'a benzetiyorum. Muazzam W fetih yapmış, tarihe bir devir açmış, umduklarından çok fazlas el atmış bir Târik gibi Abdülhak Hâmid lisanıyle konuşacag! Allahıma şükredeceğim, sanki!

Hazinemi —muhafazasız, tamamiyle meydanda olduğu için evvelâ kimonosuna sardım; sonra bağrıma bastım; daha sonra ku cakladım. Gizli merdivenden —kolları boynumda, uykulu uykuiu gözleri yarı açık— yukarıya taşıyordum. Vücudumda, yük araba sini bir omuz sırtlayişiyle yerden kaldıran Jan Valjan kudreti buluyorum. Nilgün'ü bu dar merdiven basamaklarından, bir sanive dinlenmeden yedinci göğe çıkarabilirim, sanıyorum.

İşte, dairesindeyim. Karı kocanın, birbirine geçit veren ayn ayrı odalarda yattıklarını anladım. Başka türlü olabilir miydi? Nil âdeta uykusuna devam ediyor. Kimonosunu sıyırarak, fotoğraf objektifi sür'atiyle bir an içinde kafamda zaptedecekmişim gibi göz attıktan sonra çıplak vücudunu karyolasına koydum; keten örtüyü göğsüne kadar çektim. Öperekı bile rahatsız etmeğe razı değilim.

Esrarlı bir şato sevişmesini düşündüren gizli merdiven ve bir doğu mitolojisine benzeyen ayna masalı böyle bitti.

Hollanda kruvazörü erkânı şerefine ziyafetler verildi; avlar ve eğlenceler tertip edildi. Bunların hepsinde bulundum ve dikkat ettim ki Melik Ahmed, yabancılara karşı, zevcesinin bir Türk oluşundan ve yanında iyi giyinir, lisan bilir, cemiyet usullerine vukuflu, aynı zamanda yaşını almasına rağmen güzel kalmış bir &¦ yısı bulunmasından memnun. Bana her yerde, hakikî bir prensmiŞ™1 gibi şeref* mevkileri ayrılıyor; sözlerim dikkatle dinleniyor. Kei' dimi ağır satıyorum. Nilgün ile karşılıklı muamelemiz samimî, la*

etikete uygun.

«Orman Köşkü»'ne hemen o gün taşınmıştım. Hollandal'1

ttjkten sonra işi kalmayan Tayfur günde iki defa ziyaretime ge-r- memleketten konuşuyoruz; fakat eskisi kadar birbirimizden zzetmiyoruz. Şüphe yok, Dübeşte ona tılsımlı ayna meselesi hak-n(ja en ufak bir açıklamada bulunmamış; kendisi de bana Nil h jjsini açmıyor... Ama hissediyorum, aklında hep bu...

İçimizde en neş'eli, hayatından en memnun adam Melik Ahdi Belli ki zevcesiyle münasebetlerinde bir fark hâsıl olmuş; bunu konuşmamız sırasında hissettirmekten kendini alıkoyamadı: — Adamıza ve bana uğur getirdiniz.

Dedi. Araya .lâf karıştırdım. Ekseriya beraberiz; Mapa'nm her tarafını dolaşıyoruz; kauçuk, tütün, baharat istihsal bölgelerini gözden geçiriyoruz. Yağmur devam etmektedir; lâkin iş hayatını aksatmamaktadır. Tütün fabrikalarında çalışan kızların sağnak altında, bir peştemal ve

bir yelekten ibaret elbiseleriyle türküler söyleyerek, gülüşerek akşam üstü bambu evlerine dönüşlerini seyretmek hoşuma gidiyor. Kauçuk ormanlarında lastik toplayan dinç erkeklerin, vücutlarında bir değirmi kumaş parçasından başka bir şey yok. Yağmur, çıplak göğüsleri ve sırtları üzerinden tunçtan heykellermiş gibi yuvarlanıp yere dökülüyor. Aldırmıyorlar; aksine keyifleniyorlar.

Abdülgafur'la politika konuşuyoruz. Onun fikrince —benim fikrim de budur— dünya yeni bir umumî harbe sürükleniyor; bulunduğumuz yerler harb sahası olacak. Şayet Amerika seyirci kalırsa, İngiltere ve Hollanda'ya Japon kuvvetleri karşısında palamarları çözüp uzaklaşmak mukadder!

— Acaba?

Diyorum. Fakat zeki Endonezyalı «acabası yok» mânasına ba-5wı sallıyor.

Peki, bu hayat içinde Nilgün'e ne oluyor? Öğle yemeklerimi •°şkümde yediğim için onunla ancak akşamları karşılaşıyorum. simli ayna sanki hiçbir zaman mevcut olmamış; «altı gece»'yi 'amda yaşamışım. Esas vazifesini yapmış, bitirmiş, artık hikmet-i "udu kalmamış bir adam vaziyetinde hissediyorum kendimi! Ha-a yanıma gelecekti? Onuncu güne bastık, semtime uğramadı.

I

Önceleri hoşlandığım yağmur, yalnızlık, hattâ Ahmed ve ak dülgafur bezdirici olmağa başladı; Mapa'yı dar buluyorum. fte deyse Selina ile yola devam edemediğime pişmanlık duyacağ Hele bana verilen işi yüzüstü bırakmamın azabı gittikçe artıv Geceleri uyanıyorum, üzüntülü saatler geçiriyorum.

Bir akşamdı, sıcak iklimlere has müthiş bir fırtına koptu. £$ kümün etrafını kaplayan orman, keskin ıslıklar arasında catırd yor. Yerimizden kayıp kökleri havaya dikilmiş ağaçlarla beraber n zaman denize yuvarlanacağımı bekliyorum. Ama korkmadan bek lemekteyim; zira yine yaşamaktan memnun olmadığım günlerim den birindeyim. İçim, dışım su! Kendimi göle atılmış, yumuşama çürümeğe başlamış bir çizmeye benzetiyorum... Islak kösele ve deri pelteliği var vücudumda ve ruhumda! Çiriş koktuğumu sanıyorum-boyuna kolonya sürünüyorum; odada bir müddet hızlı hızlı yürüyor; sonra kanapeye uzanıp kımıldamadan yatıyorum.

İşte, böyle yattığım sırada idi; kapıyı perdeleyen yeşil boncuk ve kızıl kamış parçalarıyle örülmüş perde aralandı; Burberry'si-nin kukuletasını başına çekmiş, sırsıklam bir Nil gülümseyerek içeri girdi. Hemen koşup yağmurluğu sırtından aldım. Sade dikilmiş bir etek ve bulûzdan ibaret elbisesiyle vazifesi başına gelen bir daktilo kızdan farksız.

— Bu havada çıkmamalıydın Nil, diyorum, güpe gündüz yanıma gelmen de doğru değil!

— Tek başıma gelir miyim hiç... Dübeşte de beraber.

— Hani, nerede?

— Bize aşağıda çay yapacak. Beceriksizdir, uzun sürer. Kucağıma atılıyor. Öyle sanıyorum ki fırtına, yağmur, orman

hışıltısı, ışıklar, bütün tabiat, bir anda en durgun gecelerin sükûnetine yaslandı, uykuya daldı... Nabız bile atmayan bir uyku! Nü"1 soluk alışlarından başka bir şey duymuyorum. Nihayet Dilbeste'm" alt kattan «Geliyorum ha! Kendinize çeki düzen veriniz» ikaziyle yukarıya seslendiğini işittik:

— Çaylar hazır! Getiriyorum!

-¥ 487

Bizi, istanbul'dan gelmiş eski tarihli gazetelere göz gezdirir

İde buldu. Hattâ unutmadım; neyi unuttum ki? O gazetelerden

birinde aftan sonra memleketine dönmüş, sürgününde tanıdığım

ujr yazarın romanı tefrika ediliyordu. Bazı satırlarını Nilgün'e oku-

jjm; romanda tasvir edilen sevgilinin güzelliğini ikimiz de beğendik.

.— Benden daha güzel bu kız!

Diyen, bir hikâye kahramanını kıskanan sevgilime cevap verdim:

— Daha güzel olabilir. Lâkin sen hakikatsin... O hayalî bir tip! Düşünüyor; inanmıyor. Az sonra diyor ki:

.— Beni de yazsa uydurma sanırdın. Belki de romancıyı bir fantazist sayardın. Bak, şu hayatımıza: Sahiciye benziyor mu? Ne işimiz var, Okyanusun ortasındaki Mapa'da? Kasırgaya tutulmuş şu bambu köşkte? Dübeşte ne talihli! Memleketini görecek.

— Fakat Nü... Sen de madem ki hanedandan değilmişsin, niçin Avrupa dönüşü Türkiye'den geçmedin?

Şaşırtacağıma emindim; «yakaladım» diyordum. Bir lâhza te-reddüte düşmeden cevabını verdi: \

— Beraber büyüyüp çok iyiliğini gördüğüm hakikî Nilgün Sultan duyar da mahzun olur diye ayaklarım varmadı. Çok içli bir kızdır, o! Pek severim.

— Mektuplaşıyorsun, tabiî... Mısır'da ziyaretine gitmiştin. Göstersene bir mektubunu!

Yine durakladı:

— İsmini çaldıktan sonra uğramağa cesaret edemedim. Yalandı sana gittim deyişim! Hem bırak, rica ederim, artık yenişmeye heves duymuyorum, yalana da...

Bir şeker parçasını, parmaklarının ucunda tutarak konyak kadehine daldırdı. Kendisi yiyecek sandım; benim dişlerimin arasına koydu; dedi ki:

— Ye de ağzını kapat. Ahret sualleri sorma!

Tuhafı şu ki o fırtınalı günden kalan en güzel hâtıram bu kon-yaklı şeker sahnesi olmuştu. Ömrümce konyak gördüm mü o sahne aklıma gelir.

488 ¥¦¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥

Bir defasında ahbap bir hanım, tıpkı Nilgün gibi kadehe

s

kerini uzatınca çay masasından deli gibi fırlamış, kendimi kar] örtülü sokağa paltosuz atmıştım. Londra'da idim; harb içinde

Şubata böylece girdik ve ayın sonunda Tayfur ile DilbesteV memlekete uğurladık. Kararımız şu oldu: Onlar eylül sonu aday dönecekler, ben hareket edeceğim ve istanbul'da bir müddet kal diktan sonra tekrar Avrupa seyahatine çıkacak olan Melik Ah-med'in eşini İtalya'da bulacağım.

Anlıyorum ki bu projeyi yapan Nil, ufukta bir yolculuk ve bir macera ümidi görmedikçe Mapa'ya yedi, sekiz ay tahammül edemeyeceğimden korkuyor. Korkmasın... Hayatımdan çok memnunum hattâ macera sancılarımın dindiğini, adaya yapışarak midyeleşti-ğimi bile görüyorum.

Şimdi benim de işlettiğim arazi, çalıştırdığım işçi, bir «comp-toire»'ım var. Tütün ve pan üzerine muamele yapmaktayım. Yerlisi, yabancısı dürüst hareketimden sitayişle bahsediyor; çok seviliyorum. Veliaht Gaffar ortağım. Bu delikanlı ile aramız pek iyi; benden İngilizce öğreniyor. Yağmur ve fırtına mevsimi sona erince «Yirmi Âda«'nın öbür parçalarını da beraberce gezdik.

Aşkım hararetini kaybediyor mu? Ne mümkün! Bütün bu işleri hep Nilgün'den ayrılmamak için yapıyorum; akşamları sabırsızlıkla beklemekteyim. Sarayın yemek salonunda buluşmak saati yaklaşınca:

— Az sonra yüzünü göreceğim; endamını seyredeceğim; bana bakacak, tebessüm edecek; sesi kulaklarımı okşayacak, eli elime değecek!

Diye seviniyorum; her gün, vücudundan bir yerin hasretiyk meclisine dönüyorum. Bir gün burnunu, öbür gün ağzını, başka di gün saçlarını, kâh ayaklarını, bazan göğsünü ve her zaman

göde' rini hayalimde resmetmeğe çalışarak oyalandığım mesai saatlerin de yine benliğime hâkim, Nil'dir!

+¥*¥¥¥¥'¥¥¥¥¥¥¥*¥*¦¥¥¥*

gu var ki bir müddettir Nü girdiği odalara hafif bir eter ko-unu da beraber getiriyor. Sakın bu berbat şeye müptelâ ol-sın? Sormaya cesaret edemiyorum. Ancak köşküme uğradığı bir '..„ tahkik edeceğim. Çoktandır gelmiyor ki...

ftlart ortasındaydık; bir akşam saraya girince Sultanın azıcık hatsızlık hissettiğinden yemeğe inmeyeceğini haber verdiler. Ah-ed her vakitki temiz, kaygusuz tebessümü, ile beni karşıladı; he-men sordum:

__ Nesi var yeğenimin? Hasta mı? Hekim ne söyledi?

Melik gülüyor, diyor ki:

—. Merak etmeyiniz; bilakis memnun olunuz. Allahm izniyle vakında Mapa, beklediği veliahta kavuşacak. Artık Nilgün at gezintilerini, denize atlamaları, av partilerini bırakmak mecburiyetinde. Sıkı bir rejim takip etmelidir. Rica ederim, yemekten sonra dairesine çıkınız da biraz nasihatte bulununuz. Hepimizden zjyade sizi dinler.

Şaşırıp kaldım; kan bir anda başıma hücum etti; kulaklarım muhakkak kıpkırmızı... Zira ateş gibi yanıyor, hem çınlıyor, hem

uğulduyor.

— Peki ama, diyorum, yemeğe inmeyecek kadar mı rahatsız?

— Bulantısı var da ondan gelmiyor. Bilirsiniz tabiî... Gebelikte bu bir devirdir.

Nil aşeriyor demek! Onu görmek istiyorum... Evet, öğürürken, altın tasa eğilirken, güzel alnı ıstıraptan terlerken, mendiliyle ağzını örterken, o hareketlerin her safhasıyle Nilgün'ü görmek ihtiyacındayım.'İçyüzüne akıl erdiremediğim acaip bir zevk;—buna sırılsıklam visal hali diyeceğim— vücudumu kaplıyor, gözlerim ka-ranyor. Aşeren Nü? Ne lâtif manzara...

— Müsaade ederseniz hemen şimdi yanma gideyim. Ne ilâç diyorsunuz? Eter hapları yutturmak!

~~ Bir haftadır bunları alıyor; tesir etmiyor.

— Melisa veya nane ruhunu tecrübe ettiniz mi? Hepsini verdik.

Merdivene sarıldım; üst kata varınca kapıdaki nöbetçi kız] aldırmadan içeriye girdim. İki buçuk ay evvel onu, bir sabah nalı gizli merdivenden çıplak vücudu kimonoya sarılı, kuca| çıkarıp yatırdığım karyolaya doğru koştum. Öbür odadan sesi

— Ben buradayım sevgilim...

Buduvardaki koltuğa uzanmış, gözleri çakmak çakmak, (ju daklarmda mağrur diyeceğim bir tebessüm, çekilip süzülmüş bi yüzle ne şirin, ne sevimliydi yine... Halbuki o bana diyor ki:

— Gelmemeliydin; çirkin oldum; ayrıca iğrenmenden korku yorum, beni hep bu halimle düşünmeni istemiyordum. Onun icin de köşküne uğramıyordum.

Yanımızda emektar bir saray kalfası ve iki hizmetçi var. Ne yapacağımı tayin edemiyorum. Üçünü de hiçe sayarak Nilgün'ü kucaklayacağım, öpüp koklayacağım. Hele azıcık eter ve azıcık ekşilik kokan ağzını ağzımda bulamadığıma öyle yanıyorum ki.. Saçlarını okşamakla kaldım.

— Çok mu yoruyor, seni?

— Eh oldukça... Ama sevinçle katlanıyorum.

— Mapa tahtına bir veliaht getireceğin için mi? Haklısın.

— Hayır... O mesele ayrı.

— Ana olmak zevki, demek...

— Bu da var; bir başka sebep de!

Öğürtü geldi; mendili ağzına götürdü; emektar kalfa altın tası kraliçesine göstermeden kanapenin arkasında tutarak hazır vaziyette. Nilgün sol eliyle bana işaret ediyor:

— Git! İn aşağıya!

Başımı duvar tarafına çeviriyorum. Öğürme sesleri... Istırap verdiğini bilmesem haz içinde dinleyeceğim. Bundan da hoşlanı-lırmış meğerse!

Sükûnet bulunca başımı tekrar döndürerek —daha manalı söz bulamadığımdan— mırıldanıyorum:

— Yavrum! Bebeğim! Çocuğumsun benim! Her şeyimsin! He' halinde güzelsin, sen!

\

 Kalfa, Sultanın alnına dizilmiş damlacıkları bir tülbentle ku-

Odanın havasında öyle lâtif bir lokmanruhu ve melisa kokusu r jti, kenara büzülüp uyumak, kendimden geçmek şu anda en büyük arzum... Fakat Nilgün, yanında kalmama razı değil. Boyuna:

— Haydi, git... Güzel güzel viskini iç, yemeğini ye... Yakında geçer bu şeyler... Merak etme endamımı kaybetmeyeceğim. Göreceksin, eskisi gibi olacağım. Belim daima ince kalacak. Senin için daima güzel kalmağa çalışacağım.

Alnından öptüm ve kalfa ile halayıklara teşekkür edercesine gülümseyerek bir dayı tavriyle odadan çekildim. Melih Ahmed sordu:

— Nasıl?

— Çok iyi. Sizi tebrik etmeği unutmuştum.

— Ben de sizi tebrik edeyim. Kadehlerimizi birbirine vurduk. •

Mapa'yı ve etrafındaki irili ufaklı on dokuz adacığı bir Pierre Loti, Yeni Kaledonya'yı yazan kalemiyle ne mükemmel anlatırdı... Fakat aynı hünerli tabloları ben de çizebilsem artık zamanımızın uzun uzun tasvirlere tahammülü kalmadığı için okuyucu bulamam. Şimdi hareket, vak'a seviliyor.

Ancak, vak'a seviliyor diye hakikî bir maceranın şu düpedüz hikâyesine uydurma hâdiseler ve yapma hareketler ekleyemem. Ne yapalım ki, Mapa'da yeni hayatım arızasız geçmektedir. Böylece yedi ay arkamızda kaldı; sekize bastık. Nilgün on güne kadar bize en yakın medenî şehir olan Batavia'ya gidecek. 1939 senesi Eylül'üne yarın gireceğiz. Dünya vaziyeti berbat; radyo başından Anlamıyoruz.

Nihayet Eylül'ün biri oldu ve İkinci Dünya Savaşı patladı.

Ateş, Endonezya'yı ve Yirmi Ada'yı saracak mı? Yoksa Birinci Savaştaki gibi Avrupa'da başlayacak, yine bu kıtada sönecek mi? Ahmed, Abdülgafur ve ben bir meclis kurduk; denizler ablukaya tınmadan Nilgün Sultan'm Batavia'ya naklini kararlaştırdık. Ayın on sekizinde Mehîre yatı hareket edecek. Ahmed'in Mapa'dan şu

sırada ayrılmasını ne Hollanda idaresi, ne de ahali hoş karşılaft. yacağmdan Nil'i Abdülgafur'la ben götüreceğiz. Yat engine ac ı mıştı, radyosundan şu fena haberi öğrendik: Moskova'da deva eden Türk - Sovyet müzakereleri kesilmiş ve temsilcimiz orada ayrılmış. General Wavell ile Weygand ise Ankara'ya gelmişler.

Türkiye harpten kurtulamayacağa benziyor. Tayfur ile jjq beste dönmeyecekler, artık... Biz de Avrupa'ya gidemeyiz.

Üç şehirden teşekkül ettiğini evvelce söylediğim Batavia'nm Micer Cornelius'da hazırlanmış bir bungalovuna yerleştik. Ağnlar başlayınca Nilgün kliniğe götürülecek. Başında şimdi bir doktor

iki hastabakıcı var. Bunlardan biri benim Atiye'mdir... Hani, boynundaki zincire takılı Kur'an'ını göğsünde taşıyan Cava güzeli!

Ona yolda rastlayıvermiştim. Heyecandan düşüp bayılacaktı Bir daha karşı karşıya geleceğimizi hiç ummuyormuş da... Kendisine dedim ki:

— Sevgili Atiye! Benim bir yeğenim vardı; Mapa Kraliçesi-dir. Doğurması için buraya getirdik. Bize yardım eder misin?

Derhal hastahanesini bıraktı; bungalov'a yerleşti. Nil'e söyledim:

— İşte Atiye!

Yanaklarını okşadı. İkisi de aynı adama bağlılıklarından dolayı birbirlerine sempati duydular; gayet iyi anlaşıyorlar. Nilgün kasımın on ikinci günü —perşembeye rastlamıştı— bir erkek çocuk dünyaya getirdi. Adını önceden kararlaştırdığı gibi Ömer Gıyas koyduk. Ömer? Bu, benim küçük ismimdi. Öteki de Portekizlileri Yirmi Ada'dan kovan ve İslâmiyeti yayan Mehirî hanedanının en namlı Emiri Sultan Gıyasettin'e izafetle konmuştu.

Bereket deniz yolu henüz kapanmamış. Doğum arızasız geçtiğinden ve ana ile oğlunun sıhhatleri pek yerinde olduğundan Mehîre yatı iki hafta sonra Hollanda torpidosu refakatinde Mapa'ya dönüyor.

Ben Cava'da kalıyorum.

Neden? Sonuncu ve affedilmez münasebetsizliğimden! Serseriliğimden! Gizlendiği ve pusuda beklediği şuuraltımdan iki"e

•r fırlayarak yakama yapıştığı, yularını başıma taktığı zaman kendisine mukavemet edemediğim macera iblisine ruhumu kayıtsız şartsız sattığımdan dolayı!

.— Sevgilim! Çok düşünme. Harp, adamıza uğramadan tavsa-cak. Amerika buraların Japonya eline geçmesine razı olamaz; jngiltere Singapur'u ebediyen hükmü altında tutacak şekilde, mil-arjar harcayarak tahkim etti. Dünyanın şu halinde keyfimize bakmayız ama birbirimizden de hiç ayrılamayız. Yoksa fena düşüncelerin mi var?

Plânımı ondan saklıyorum; teminat veriyorum; Mapa'ya birlikte döneceğiz. Yalan! Yerimde duramıyorum; harp beni çıldırttı; bir şeyler yapmak, ateş sahalarına yakın bulunmak, kargaşaya karışmak, korkunç hâdiselerde rol oynamak istemekteyim. Bu arzu, kudurmuşlugu andıran bir şehvet hissi kadar gece gündüz benliğimi yakıyor.

Nilgün'e eskisi kadar âşıkım; ama yüz bin macera içinde kaynaşan dünyanın vaziyeti beni kendisine doğru öyle çekiyor ki, dayanamayacağımı ve bunun aşktan da kuvvetli olduğunu anlıyorum.

— Yine Nilgün'e dönerim... Ruhumun amansız susarmşlığını biraz giderdikten, boyumun ölçüsünü aldıktan sonra! Tekrar kavuşmak ne iyi olacak...

Diye vicdanımı ve mantığımı aldatmağa çalışıyorum. Gözüme uyku girmiyor. Mühim işler görmek, fedakârlıklar yapmak; ışıkları sönmüş şehirler ve hava bombardımanı cehennemleri dururken, Mapa cennetindeki köşkümde Nil'in gelişini yahut sarayda merdivenden inişini gözleyerek nasıl durabilirim? Saniyeler, saatler kadar uzun sürer; heyecansızlıktan bunalırım. Bu, bana bir boks meraklısının maç yapılan yerden gelen hayhuyu, haykırıp bağrışmaları, hakem kararları üzerine kopan feryat ve alkışları işittiği halde içeriye girmek hakkından mahrum edilmesi kadar ağır gelir. Kapıları kırmadan durabilir miyim?

Eğer Mapa'ya gidersem eminim ki bir gün, en tehlikeli yollardan en kötü vasıtalarla kaçacağım. Hem de Nilgün'ümle bozuşa-rak, aşk tarihimize çirkin, belki iğrenç sayfalar katarak... Hayır,

iyisi şimdiden ayrılmak. Çocuğunun muhabbeti, adasına bir

veli.

ahtla dönüşü kendisini epeyce zaman oyalayacaktır.

Aksi gibi —bir şeyler hissediyor mu acaba?-— bana karşı clu künlüğü arttı; klinikten çıktığı zaman güzelliği de son haddini bu] muştu diyebilirim. Bazan sertleştiğini söyleyip durduğum yüz hat lan olasıya tatlı... Bakışları şefkat dolu... Hayatı hırçınlaşmada seyrediyor. Hele gözlerinin beni bir kavrayışı var ki, en zalim inşa ona, tasarladığı fenalığı yapamaz.

Gazetelerin birini bırakıp ötekine sarılıyorum; radyo başından ayrılmaklığım mümkün mü? Abdülgafur'la devamlı münakaşa halindeyim; şehre inince yerli, yabancı bütün ahbaplarımla, yeni ta mdıklarla hep politika konuşuyorum. Ne oldu bana? Nil'i unuttuğum saatler gittikçe çoğalıyor. Kendime gelince hatırlıyorum, otomobile atlayıp bungalova yetişiyorum. Öfkelenmiyor.

Bir gün bu heba ettiğim zamanımı düşünerek nasıl çırpmaca-ğımı, dövüneceğimi tahmin edebilir miyim?.. Tılsımlı ayna ve gizli merdiven, başka birinden dinlediğim masal gibi belirsizleşti bile! Dahası var: Nilgün'ün bir an evvel gitmesini bekliyorum. Ah, kendimi Singapur'da bulsam, dünya karmaşıklığına bir karışsam!

Anlayamayacağınız, zaten anlatamayacağım, bir defasında şahit olduğunuz o iğrenç ruh haleti içindeyim; basit tedaviye değil, akıl hastanesinde tecrit edilmeğe muhtaç bir hastayım. Ne aşkıma, ne yaşıma uymayan bu marazı coşkunluk, maceraperestlik denilen müthiş psikozun had devrinde bulunduğuma alâmet. Şayet yoluma bir engel çıksa, istediğimi yapamasam büsbütün çıldırırım; kudu-rurum, belki de!

Abdülgafur'un her şeyi gören zekâsı karşısında gizli kapaklı davranmak abes. Ona açıldım:

— Dinleyiniz beni: Mapa'ya dönmeyeceğim. «Anlamıştım» demedi ama, alçak gönüllülüğünden

ve terbiyesinden...

— Evet, dönmeyeceğim. Bir gün, belki yine gelirim. Sultana sezdirmeden sıvışmanın en zararsız şekli sizce nedir, ne olmalıdır-

JMILGUN ¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥»

yyyvy 1 1 1 1 1

495

__- Kendisini adaya iade ettikten sonra ikisine de haber vere-jj gitmek en doğru ve size en yakışan bir hareket olur fikrinde-._} Zaten böyle yapacağınız muhakkak. Hak verdim.

..Fakat yine bildiğimi yaptım. Yat açılınca Nilgün kamaramda ni değil, mektubumu bulacak ve şuurunu kaybetmiş nankör sereri, bir deniz üstü kahvesinden geminin gidişine bakacak, heyecan duymakla beraber bunun o kadar hafif geçmesini âdeta tabiîye alacak!

Gönlümde Nil için ses veren tel —tıpkı bir tarihte şu menhus Cava'da olduğu gibi— yeniden gevşemiş, tekrar nağmesiz!

Sevgilimi Mehîre'deki dairesine yerleştirdikten sonra tam demir aldığımız sırada yattan kaçacağını. Böyle bir cinayeti ancak tımarhanelik bir deli işler. Onu, yat buduvarmdaki koltuğuna uzanmış bırakıp yanından ayrılırken demişti ki:

!— Memnun görünmüyorsun, âdeta mahzun duruyorsun. Nen

var?

— Benim mi? demiştim, hiç bir şeyim yok. Bilâkis Cava'dan ayrılacağıma seviniyorum. Sevmiyordum burasını...

— Analık yakışmadı mı bana?

— Meryem güzelliği verdi yüzüne! Karşında ibâdet edeceğim

geliyor.

— Onun kadar durgunlaştığımı biliyorum; fakat böyle kalmayacağım. Hele tekrar ata bineyim. «Suiçi bahçesi»'ne dalayım, geyik avına çıkayım... Bir değişeceğim ki!

Kalbim çarpmıyor, sadece muntazam, heyecansız atıyor. Son s°zü şu oldu:

Öğle yemeğinde buluşuruz. Bugün seninle bir kadeh porto !im. O kadarcığı zarar vermez, değil mi, sevgilim? Cevap vermedim. Dalgın gözlerle yüzüne bakıyorum. Gözle- gökyakutu içinde kendimi gördüm. Niçin ayaklarına kapanıyorum, af dilemiyorum, tasavvurumu itiraf edip:

«— Bir delilik yapıyordum; vazgeçtim. Kendimi senden paramayacağım!» diyemiyorum?

Lanet bana! Benliğimin yakasına yapışmış olan macera ibü ¦ ayaklarının altına alarak bir türlü tepeleyemeyen, ezemeyen ^ pak ruhuma lanet!

Dışardayım. Vicdanım ve iradem bir an kıpırdadı. Ringe rildikten sonra hakemin sayılarını hayal meyal işiten, lâkin viic dunda bir türlü derman bulamayan bir boksörün acıklı kıpır(janması nevinden faydasız bir gayret! Döneyim, tekrar odasına gire yim; galebe şuurumda kalsın diyorum. Hayır! Şeytan, nıuzaffe oldu.

Abdülgafur'a sezdirmeden kanalın rıhtımına atladım; kaçıyorum. Bir taksi şimdi beni üç şehirden öteye götürüyor. Belki daha uzağa, dağlara. Adanın bir bucağına gideceğim. Hudut nöbetçileri arabamı durdurdular. Savaş hali... Lesepase soruyorlar. Pasaportun hükmü yok. Eski seyahat hürriyeti, yine tadı damağımızda kalan tatlı bir hâtıra olmuş. Halbuki Birinci Dünya Savaşından sonra nasıl güçlükle, gecikerek, zorbelâ elde edilmişti. Ne kadar kısa sürdü!

Ne yapacağım? Atiye'yi mi bulsam; yoksa vasıta temin edip hemen Singapur'a mı gitsem? Orada beni Nil'in kaçırdığı gece tanıştığımı bar kızı Rita'yı özlemiş gibiyim... Asıl özlediğim muhakkak Nilgün'dür. Anlamamazlıktan geliyorum. İstediğim Nil... Fakat bana öyle bir Nil lâzım ki, kendisini tehlikeli bölgelerde diyar diyar dolaştırabileyim; beraberce esrarlı işlere girişelim; harp sahalarına sokulalım; kâh sefalet çekelim, kâh mükellef yaşayalım; ölüm korkularına düşelim.

Mapa'yı ve durgunlaşan Nilgün'ün biteviyelik içinde sürdüğü hayatı aklıma getirdikçe bir çileden kurtulduğumu sanıyorum.

— Artık hü«- oldum! Geniş ufuklara kavuştum!

Diye havayı şevkle koklayacağım, neredeyse! O günkü duyuş ve düşünüş sistemim öyle karışık geçiyor ki, belki onu bazı ruh hastalıklarında olduğu gibi yüz hatlarımdan bile sezmek kabildi'-

ratım değişmiş, şaşkın ve ürkek şekle girmiş, muhakkak... Gayrı , jjiiğini, görürcesine hissediyorum.

İşte bu hal içinde İngiliz Başkonsolosluğu binasına girdim. Herce pek güçlükle verilen müsaadeyi —beni iyi tanıdıklarından do-

j._ zahmetsizce kopardım. Singapur'a gidebilirim artık... Ce-

hennemin dibine de!

Tekrar denizlerdeyim.

Bu denizlerin rahatı kaçmıştır. Nerede Conte Verdi, o, Nilgün'e ille rastladığım beyaz boyalı

vapur? Haniya, yine Nilgün'le monuba sarhoşluğu geçirdiğimizi City of Haddington?

Beni bu defa Singapur'a çürüğe çıkması lâzımgelen bir Malezyalı kargo götürüyordu. Geceleri ışık yakmadan, gündüzleri görünmemek için elimizden gelse suyun dibine dalmak isteyerek korka korka gidiyorduk.

Aramızda tek kadın yoktu. Zaten sekiz yolcuyuz, sekizimiz de birer nevi maceracı! Kendimizi kumara verdik. Ben kazanıyorum; lâkin böğrüme bir bıçak yiyerek denize fırlatılmamı her an bekliyorum. Yeni tedarik ettiğim kocaman bir İsveç otomatiği kayışla belime tutturulmuş, kılıfının tokası bile açık, yanımdan sarkıyor.

Değişikliğin hazzı içindeyim.

Kararlaştırılmış bir plânım mı var? Hayır. Vukuat aramağa Siden, hadise çıkmıyor diye üzülen, ufukları ve etrafını sabırsızlanarak gözetleyen bir adamım. İçim içime sığmıyor. Öyle aksi, sert, hattâ korkuncum ki, şilepteki yetmiş iki milletin artığı acaip mahlûklar benden çekiniyorlar. Hiç kimse birbirinin kim olduğunu bilmiyor, merak da etmiyor; sorana rastlamadık. Hepimiz İngilizcede W kötü anlaşıyoruz. Zannediyorum ki yarıdan fazlasının evrakı Olunda değildir. Bunları Singapur'a muhakkak gizlice, polisten kırarak çıkaracağız.

Harp zamanında kaçaklardan ziyade vesikaları tam olanlar a'ıa şüpheli insanlardır. Nitekim limana varınca usulü dairesinde,

F.: 32

s

ancak üç yolcu merdivenlerden indi; beşi sırra kadem basmıştı ti ler soğuk tavırla birbirlerini selâmlayıp uzaklaştılar ama gizij " vis herhalde izlerindedir.

Onun içindir ki ilk işim C.İ.D.'nin S.B. şubesine uğrayıp bım bir memuru görmek oldu. Zaten bu daireye Japonya'ya mediğimi Mapa'dan yazmış ve harcırahı da iade etmiştim.

Bakınız şimdi Mapa diyorum; demin Nilgün'ün ismi y Neden heyecansızım? Nerede o coşkunluklarım, inlemeler ve sızla malar, tahliller ve hâtıralardan teselli aramalar? Yok. Gönlümün ve beynimin bir tarafı felce uğramış, tutmuyor. Bu tutmayan taraf benim en asıl ve en güzel taraf imdi; bir, zamanlar işler halde olduğunu bile şimdi farketmiyorum; ihtiyacını duymuyorum. Daha memnunum, daha rahat!

Yarın tekrar işlemeğe başlayacağını, o zaman ne yapacağımı bazı bazı düşünmüyor değilim; lâkin üzerinde durmuyorum. Belâmı bulmak için her yana başvuruyor, macera arıyorum.

Şu, ilimsiz aklın anlayamayacağı buhrana acaba ruh hekimleri yüzlerce hastalıktan birinin ismini verebilirler mi?.. Mümkün... Yalnız benim başıma gelmemiştir ya... Bununla beraber nadir neviden olduğunu sanıyorum ve diyorum ki:

— Nilgün'ün muhitinden, aşkından ve Mapa cennetinden kovulmadığı halde kaçan, o zevki ve o rahatı tepen adam misline çok rastlanmış hastalardan biri olamaz.

Mehîre'den kaçtığımı anlayınca, hele bir deli saçmasından ibaret kısacık mektubumu okuyunca Nilgün ne yapmıştır? Şu saatte ne haldedir? İşte şaştığım nokta bunları da düşünmeyişim! Evet. kafamın Nilgün'le alâkalı tarafı hissiz. Hastalığın esas «a'raz»'ı da

bu!

Singapur'u sevimli bulmuyorum. Zira milyarlar sarfedilmiş is' tihkâmları arkasında savaşın sonuna kadar sapasağlam kalabilir Japon donanması buraya yaklaşamaz; derhal darmadağınık olur. Cava, Mapa, hattâ Singapur birer adadır. Kıtaya ayak bastığım gü" her yere gitme imkânını bulacağım. Hindistan'a geçebilsem? Avi'U' pa'ya da ulaşırım. İngiltere - Fransa ittifakına giren memleketim

y

ve itimat duyduğum için Türkiye'nin yeni politikasını sVjp ediyorum; ayrıca buna hizmetim dokunacak vaziyette bu-nUyOrum... Bilhassa Hindistan'a kapağı atarsam!

Nihayet başka bir kargo Singapur etrafını ve Malaka yarımadanın batı kıyısına serpilmişçesine yer yer, küme küme, dağınık eya toplu halde kaplayan ufacık adacıklar arasına sokula gizlene galküta'ya arızasız ulaştı; rıhtıma çıktım. Hâtırasızım. Geçen senenin ocak ayında yani on ay evvel burada Nilgün vardı. Başbaşa otomobil gezintileri yapmıştık; Şandernagor Oteli'ne gitmiştik. Ne güzel şeyler olmuştu, ne hoş günlerdi onlar! Duymuyorum. O, başka bir adamdı, bana pek az benzeyen biri. Bellaganj'deki konağın Önünden herhangi bir yolcu kayıtsızlığı ile geçtiğimi söylersem inanınız. İnanmak güç olsa da inanmalısınız.

Yalnız bir defa hafif bir üzüntüye kapıldım: Cava'dan kaçıp gelen tüccar kâtibi bir Mapalı —beni tanıyordu— Mehîre yatını son defa' tekrar Batavia'da gördüğünü söylediği zaman... Bunu da kolay geçiştirdim.

Elbette dikkat ediyorsunuzdur; Nilgün'e karşı heyecansızlı-ğım şu satırların donuk, dalgın, gittikçe durulaşan üslûbundan da belli. Bu üslûp ruhumun yazıma akseden haletini gösteriyor. Anlaşılıyor ki Nil tarafım hissiz kaldıkça ben seyahat notu tutmaktan bile âciz, hünersiz, alelade bir adamım.

O sebepledir ki Nilgün'ün sayfaları arasında yer almadığı hayatımı uzun uzun hikâye etmeyeceğim. Tatsızlığına dayanamayacağınızı iyice biliyorum. Hattâ bu hayat hayli maceralı geçmiş olsa dahi!

1941...

1942'yi de yarıladık; sonuna yaklaşıyoruz.

Japonlar birdenbire gemi azıya aldılar. Ekimin 8'inci günü Müthiş bir haber yayıldı: Siyam'a asker çıkarmışlar, başka bir kol-*an Bangkong'u işgal etmişler. Yelpazelemesine yayılıyorlar.

¥-¥-¥-¥¦

lyyyy¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥

JNLLCJUN

Aradan bir hafta geçti, geçmedi, İngiliz Borneo'suna ayak ba tılar, bayraklarını diktiler. Öte taraftan —ayın 25'i idi— Hons Kong düştü; sonuncu günü Manilla gürledi gitti.

Savaş alanı artık Singapur, Cava ve «Yirmi Ada»'dır. Mapa v Nilgün" tehlikede.

Ben neredeyim?

Elim ermez, gücüm yetmez bir halde Kalküta'da! Artık deni tamamiyle kapalı... Kuş uçmuyor.

Daha fenası şu: Siyam'dan kaçıp buraya sığınanlar, Japonlar^ yerli ve ecnebi bütün ahaliye gayet zalimce muamele ettiklerin; anlatıyorlar. İngiliz aleyhtarlığı ile kaynayan Hintli'nin aklı başına gelmeğe başlıyor. Daha bir ay önce, yürüyemeyen lagar beygirine:

— Sana ne oldu? İngilizler gibi hep geri gidiyorsun?

Diyerek pervasızca alay eden arabacıyı bile düşünce aldı.

Beni de!

Bağrımda üç senedir suyu tükenmiş, sadece belli belirsiz rutubeti kalmış olan güzel pınar, birdenbire damarlarımı doldurdu; kupkuru benliğim onun feyziyle sanki tekrar yeşeriyor, hayata kavuşuyor. Ruhumu buluyorum. Yeniden eskisine, iyiye, hisliliğe dönüyorum. Âdeta görüyorum: Beynimin içindeki renkli ve ışıklı âlemi örten gece sona ermektedir; vicdanım doğuyor; vazifemin ne olduğunu anladım: Nilgün'ü perişan olmaktan kurtarmalıyım.

Bir gece Coni'nin gazete idarehanesine uğradığım sırada bu mucize ile karşılaştım. Bangkong'da canını kurtararak Rangoon's gelebilmiş, oradan da Kalküta'ya ulaşmış bir İngiliz ajanının Si-yam'daki Japon mezalimi hikâyesini dinlerken...

«— Evet, diyordu, işgali müteakip tekmil yabancı kadınları, rahibeler ve hastabakıcılar da dahil, alıp götürdüler. Hem de sürüye sürüye, dipçiklerle ite kaka, bazılarını kamyonlara tıkarak, bazısını süngülü ve elleri tabanca tetiğinde askerlerin muhafazam altında, yürüterek... Galiba hiçbirinin ırzına hürmet edilmedi. H" vayete göre iğrenç sefahat meclisleri kurmuşlar, akla

gelmez uğu>' suzluklar işlemişler.

Ama şu kadın vali karısı, öteki en büyük tüccarın kızıymış... e ran, sayan yok. Sarayı da boşalttılar, yerli prensesleri ortadan kaybettiler, izleri bulunmadı.

Ben bu «prenses» sözüne kadar hemen hemen sükûnetle din-jiyordum. Vaktaki ajan:

«— Prensesleri ortadan kaybettiler, izleri bulunamadı!»

Dedi, bir anda his, heyecan kesildim; üç sene evvelki insanlıca dönmek için bir saniye kâfi geldi. Arkadaşım Coni'nin eline sarıldım:

.__ Bana bir vasıta bul! Çaresini ara! Ölüm pahasına da olsa

Mapa'va gideceğim. Neden anlamıyorsun? Mapa! Mapa diyorum sana!

— Mapa?

— Evet, Nilgün Sultan'm bulunduğu yer... Canım, hatırlamıyor musun, bundan üç sene evvel Kalküta'dan bir Türk Prensesi geçmişti... Endonezyalı genç bir hükümdarla evliydi?

— Ha, aklıma geliyor. İngilizce biliyordu, güzel kadındı...

— Tamam, işte o! O benim yeğenimdi... Hayır, hiçbir şeyim değildi... Her şeyimdi. Sevgilimdi!

İki İngiliz yüzüme ve birbirlerinin yüzüne hayretle bakıyor. Halimden korktular. Devam ediyorum:

— Savaş çıktığı zaman yine eski illetim tuttu, maceraperestli-ğim. Mehîre ile Singapur'dan Mapa'ya beraberce dönüyorduk, yattan kaçtım. Üç senedir Nilgün'ünıden uzak, Hindistan, Afganistan, İran, Arabistan, daha nereleri? Gitmediğim yer kalmadı... Yapmadığım 'Ş de! Halbuki bu üç yılı onun yanında geçirecektim; Japon tehlikesi görününce elbette onu bu adalarda bırakmayacaktım. Muhakkak Amerika'ya, hiç değilse Avustralya'ya götürecektim. Henüz vakit var, bütün imkânlar mahvolmadı. Coni! Coni! Bana yardım et! '

Sustum, gazete idarehanesinin camlı ve üstleri açık bölmelerle wrbirinden ayrılmış odalarından yazı makinesi tıkırtıları, konuş-"telar, ayak sesleri geliyor. Coni, sessizliğe benzeyen bu gürültü ¦Cinde —alışılmış gürültü sükûttan farksızdır— hâlâ yüzüme bak-

maktadır. Ne diyeceğini bilemiyor ki... Yahut biliyor, söylemiyor Meselâ:

— Şimdiye kadar aklın neredeydi? Haydi, bir münasebetsizi ettin, sevgilinden ayrıldın, serseriliğe başladın. Bu, üç sene mi s^ rer. Kısa bir müddet zarfında hevesini alır, dönemez miydin. a^ aydanberi şurada, Kalküta'da bomboş oturuyorsun, daha önce harekete geçseydin ya!

Demiyor; demez; zira İngiliz kafası öyle demenin faydasızlığırı, anlar; pratik bir şey düşünür. Nitekim az sonra mavi gözlerini gö2. lerime dikerek sordu:

— Prenses, Mapa'da mı şimdi. Kekeledim:

— Bilmiyorum... Yalnız yatını, epeyce oluyor, Batavia'da görmüşler.

— Muhabereniz ne zaman kesildi?

— Hiç muhabere etmemiştik ki kesilsin...

— Peki ama çoktandır o yerleri bırakıp Avrupa'ya, Ameri ka'ya gitmediği ne malûm?

Dura kaldım. Coni dedi ki:

— Hele yarım saat bekle, işim bitiyor; akşam yemeğini beraber yeriz, hem rahat konuşuruz. Daha doğrusu seni hemen doktora, oradan da hastaneye götürmem lâzım. O hale gelmişsin... Haberim yoktu.

— Nilgün'ün Endonezya'dan ayrılmadığını içim söylüyor.

— İç söylemesine inanılarak ne hayat tehlikeye atılır, ne A arkadaşlar müşkül vaziyete sokulur. Evvelâ o ciheti tahkik etmeliyiz. Kimden öğrenebiliriz?

— Mapah tüccarlardan... Bir de belki S.B. birşeyler bilir.

— Öyleyse sen kapanma vakti gelmeden mağazalara uğra; be: de öbürlerini kolaçan edeyim, kulüpte buluşuruz.

Şehri dolaşıyorum: Üç ayrı semte gittim. Tuhafı şu ki, bu a-'-şam Kalküta'ya başka gözle bakıyorum: Nil'in bir zamanlar için ' bulunduğu, beraber gezip tozduğumuz şehir gözüyle! Her tara'

T++ + T ¥¦¥¦¦¥¥¥¥¥¥¦¥-¥-¥

hâtırası var; hayali hep karşımda. Üç sene süren korkunç unutkanlığın yerine şimdi beynimin içini kemiren, kazıyan, eşip altüst eden ir hatırlama kudreti hâkim. Maceramızı ilk gününden itibaren günü gününe denilecek surette ve bütün ayrıntılarıyle yaşıyorum.

Yalnız Nilgün'ü ve kendimi mi düşünüyorum. Hayır! En lüzumsuz tipler bile karşımda: Meselâ Conte Verdi'deki barmen, Ko-loflibo otelinin kapıcısı, aklını oynatan Kasımpaşalı gemici, Mapa sarayındaki börekçi İbrahim Usta...

Bunlar üç yıldır, nerede, nasıl saklanmışlar? Neden şuurumun Üstüne çıkmamışlar? Bir mucize, yahut henüz tıp edebiyatında yer almamış eşsiz bir olay bu uyanış! Nilgün'ü ve Nilgün'le uzaktan, yakından alâkalı her şeyi, insanları, manzaraları, o sıradaki duygulanmalarını şayanı hayret bir açıklıkla hatırlamaktayım, duymaktayım.

— Suçumu affettirecek fırsat; bu: Nilgün'ü Japon askerleriyle karşılaşmadan istilâ bölgesinden uzaklaştırmak, kurtarmak!

Muzaffer bir Japon neferinin çehresini Nil'e göstermemek için ne mümkünse yapacağım; ne engel varsa yıkıp aşacağım. Aşacağıma eminim. Tek, benim nazlı sultanım o dişlek ve hissiz tebessümle vahşî toteminden daha korkunç yüzle karşı karşıya gelmesin!

Açık bulunan iki mağazadan topladığım derme çatma malûmat Melik Ahmed'le zevcesinin daha üç ay evvel Mapa'da bulunduklarını gösteriyor. Rivayet cümlesinden... Kafi olarak değil. Üçüncüsü kapalıydı; sahibinin evine gittim; henüz gelmemişti. Bıraktığım bir pusula ile bana bu gece muhakkak telefon etmesini, meselenin gayet mühim olduğunu kendisine bildirdim; kulübün, numarasını verdim.

Buluştuğumuz zaman Coni dedi ki:

— Resmî daireler Mapa ile meşgul olacak halde değil; vaziyet Şayet kötü. Japonlar «Doğunun kilidi» Singapur'a inecekler galiba... Kara yolundan zorlayacaklar. Bereket Hindistan henüz böyle bir tehlikeden uzak! Sonra şu var: Senin Prenses oralarda bulunsa bi-e gitmen imkânsız. Dayanamayacağını anlarsa sanırım donanmalın bir kısmı Avustralya tarafına; öbür kısmı da Hint sularına

çekilecek. Endonezya'da deniz hâkimiyetimizi kaybetmek

g yiz. Kara orduları bakımından ise Hollanda bizden zayıf!

— Gitmeliyim... Gideceğim!

— Neyle? Nereden? Askerî sevkiyatı bile durdurduk, u-Denizini yüzerek mi geçeceksin? Henüz Manş Kanalında bocala insan, bunu yapacak hale gelmemiştir.

— Kalküta'da ellerimi kavuşturup duracağımı mı sanıyorsu ¦> Çıldırırım, muhakkak...

— Zaten o, olmuş bile. Azıcık daha azıtırsan dostluğumun iCab ettirdiği şeyi yaparım!

— Nedir yapacağın şey?

Coni söylemiyor. Lâkin anlar gibi oluyorum: Beni bir zamanlar güzel İngiliz Müslüman kızını yatırdığım hastahanenin «gözaltı., kısmına sokturacak. Müstemleke idaresi beyaz derili insanların ha-hayatına kastetmelerinden hoşlanmaz.

Ne halde olacağım ki Coni bunu düşünüyor. İkide bir, etrafıma tuhaf tuhaf bakıyorum; kafamı yumruklamak, duvarlara çarpmak istiyorum. Ne yediğimin farkındayım, ne içtiğimin, ne de

konuştuklarımın! İçimden:

— Ben seni de atlatmayı bilirim; diyorum, bir sabah öğreneceksin ki engine açılmışım bile! Ama ufacık bir yelkenli içinde... Ama batarmışım, batırırmışım, olsun!

Garson gelip de telefonda aranıldığımı söylediği zaman yerimden fırlayışım, salonu koşarak geçişim, makineye saldırışım tabiî haldeki insanmkine uymuyordu ki Coni beni takip etmişti. Selâmlar, kelâmlar, hürmet cümleleriyle sözlerine giriş yapan muhatabımı susturarak bağırdım:

— Bunları bırakalım! Sultanın şimdi nerede olduğunu biliyorsanız siz bana onu söyleyiniz. Vaktimiz pek dar.

Lâkırdısını anlamıyorum. Ne fena, ne karışık İngilizce bu! Halbuki Hacı Sait hem İngiltere'de okumuştur, hem de bir İngiliz ka-dmıyle evlidir. Mütemadiyen tekrar ediyorum:

— Ne dediniz? İşitemedim! Anlaşılmıyor! Kelime kelime soj-leyiniz lütfen...

Coni müdahale etti, elimden ahizeyi aldı. Güzelce konuşmağa sjadılar. Ona boyuna soruyorum:

__Ne diyor? Nerede imiş? Biliyor mu?

Konuşma bittikten sonra arkadaşım anlattı: Bir buçuk ay ev-el hükümdarın elden bir mektubunu almış, karı koca Singapur'da misler; orasını daha emin bulmuşlar; Hindistan'a geçmek için vasıta arıyorlarmış.

__' Gördün mü? Diye Coni'nin elini sıktım, gördün mü? De-

memiş miydim? Nilgün oralarda! Gitmeliyim!

__Bu gece iyice düşünelim, yarın meseleyi tekrar görüşürüz.

Erkenden bana gel.

Otele döndüm; sabaha kadar dövündüm, ağladım. Nilgün hep karşımda; işte, eşarpiyle «püf püf» diyerek göğsünü yelpazeliyor. İşte, verandada ay ışığına omuzunu uzatarak bana «öp!» diyor. İşte, monubalı konyak kadehi elinde, soruyor: «Güzel miydi sevgilim?» İşte, bir ayna, yerinden oynuyor, sağa doğru kayıyor ve içeriye giriyor. Kulaklarımda sesi... Kokusunu da duyuyorum... Kaşlarının öfkelendiği vakit bükülen uçlarını da görüyorum. Daima soruyorum:

— Neredeydiniz üç senedir? Niçin içimde gömülü kaldınız? Daha önce, vaziyet şu hale gelmeden uyanamaz mıydınız? /¦•

Hâtıralarım, bu sorularımla karşılaştıkça büsbütün canlanıyor; daha da coşuyorlar. Tıpkı filmlerde seyrettiğimiz hatırlama sahne-lerindeki gibi fırıl fırıl, delicesine, beşer onar, birbirlerine karışmış, fırtınaya tutulmuş, kasırga önüne düşmüşçesine dönüyorlar; konuşuyorlar, sürükleniyorlar. Tekrar üzerime hücum ediyorlar.

Hikâyeme yazmasını unuttuğum vak'alar, manzaralar, sevişme ve yenileşmeler meğerse ne kadar çokmuş! Neleri anlatmamışım, ne-'eri atlamışım! Şimdi en fazla Mapa'daki hayatımızın son aylarını düşünüyorum: Haniya, artık kendisine denize girmeği, ata binmeyi, ava çıkmayı yasak ettiğimiz zamanı, yalnız yürüyüşe müsaade edi-len ayları!

Hergün, aheste gezintiler için buluştuğumuz zaman ilk tanış-'Simiz dakika biçimine, sevimliliğine hayran olduğum karnına

l

506 »»¥¥¥¥-¥¥¥»¥*¥¥*¥¥¥¥

merakla bakıyordum: Büyüyor mu? Hayır; görünüşte o, yine . günündeki gibiydi. Yedinci aya kadar değişikliğin farkına varn mıştım. Nihayet bir akşam üstü «Suiçi bahçesi» koyunda yorduk, durdu.

— Ne var, Nil, dedim, rahatsız mı oldun?

— Azıcık... Ama hoş bir rahatsızlık. Elini ver! Elimi tuttu, karnının üzerine koydu.

— Bekle.

Anlamıyorum ama bekliyorum. Bu karın bana sadece gergin geldi; büyümüş değildi; ayrı bir hayat taşıdığı hiç sezilmiyor. Lâ kin birdenbire elimin altında bir hareket hissettim; sağa doğru yuvarlanan ve yuvarlanırken parmaklarıma hızla dokunan bir hareket... Canlı bir mahlûkun yer değiştir işi... Balığın sepette çırpınışı gibi bir şey! Âdeta ürkmüştüm ve Nil'e ıstırap vermesi ihtimalini düşünerek üzülmüştüm de! Çocukcasma dedim ki:

— Bunu durdurmalı... Durduracak bir ilâç yok mu? Acı veri-yordur, muhakkak içini tırmahyordur, bereliyordur, her halde... Hekime sormalısın.

Yüzümü okşuyor, gülümsüyor, diyor ki:

— Bunu ilk defa mı öğreniyorsun? Aile malûmatın ne kadar noksan! Kızının ana karnında çırpındığını hiç duymadın mı, sana göstermediler mi?

Demek biz, Nilgün'le Mapa'da böylece buluşur, gezerdik... Ömrümüz tatlı ve arızasız bir hava, bir sükûn, hattâ huzur içinde —ayrılma, uzaklaşma, birbirini kaybetme korkusuna düşmeden— rahatça geçerdi. Yıllarca öyle geçecekti. Japon tehdidi ciddî bir mahiyet alınca ben onları tehlike bölgesinden tam vaktinde çıkarıp emniyete kavuşturacaktım. Zaten gerek Kalküta'da, gerek City ^ Haddington'da ahvalin fena bir renk almağa başladığını söyleyerek ihtiyatlı davranmalarını tavsiye eden de ben değil miydim? Hem de herkesin sulh kurtarıldı dediği, sevindiği 1938 yılı sonunda?

Ne oldu da şimdi buradayım? Nilgün'ün ihanetine mi ugra' dim? Adadan kovuldum mu? Pek büyük bir rezalet çıktı, kaçtı"1

? Hayır; Nil'i pek tatlılaştığı, güzel bir ana ve uslu bir sevgili lduğu zaman niÇ sebep yokken, en nâmert şekilde yüzüstü bırak-. çiğneyip geçtim. Unuttum bile!

Filvaki bu unutuş, hastalık nevinden bir şeydi. Zira Nilgün nutulamazdı; nitekim unutmadığımı, sadece hatırlama ve sevme kabiliyetimin geçici olarak felce uğradığını şimdi anlamış bulunuyo-urn üç yıl süren o saltanat fasılası arkasından Nilgün'ün aşkı tek-ar ve eskisinden haşmetli bir hükümdarlıkla dünyamı elinde tutuyor-

Savaş münasebetiyle duvara iliştirilmiş haritada Kalküta'ya ve önümdeki denize baktım: Hesapsız seyahatlerimin hiçbirinde, herhangi bir deniz, Pasifik bile bana şu —Kalküta'dan Malaka yarımadasının ucundaki Singapur'a uzanan Hint Okyanusunun dar sahası kadar bitmez tükenmez, aşılmaz, sonuna varılmaz, yıldızlar-arası boşlular imişçesine— insan kudretinin başa çıkamayacağı genişlikte görünmemişti.

Hayatında ilk defa denizle karşılaşmış bir adama gibi haritanın su tabakası remzi olan mavi renkli genişliği karşısında hayretteyim. «Böyle şey olmaz! Bu kadar boşluk ve su bolluğu bir münasebetsizlik, bir muvazenesizlik!» diye düşünüyorum. Sonra lüzumsuzca uzanmış Malaka Yarımadasına kızıyorum. Elimden gelse o kuyruğu geriye doğru, ucuna yarı tutunmuş Singapur'u ile çevirerek Kalküta'nm içine sokacağım.

— Gidilir! Gidilmeyecek yer yoktur!

Böyle söylüyorum, güneşin karga seslerine itaat ediyormuşça-sına acele acele ışıldamağa başlamasını canıma minnet bilerek sokağa çıkmak üzere giyiniyorum.

Hayatımda hiç —ama hiç mi hiç— gözlerimi yummadan ge-iği tam uykusuz gece bu oldu, 1942 senesi Şubatı'nm l'inci pazar gecesi...

Sabahleyin ilk aldığım haber şu: Japonlar, Hollanda Borneo'-sunun merkezi Pontianakin'i işgal etmişler!

Bütün gün Kalküta'nm yabancı yatağı gemici ve deniz ame-

leşi kahvelerini, barlarını, meyhanelerini dolaştım. Serseri, li adamlarla temasa geçtim. Savaş silâhı kaçakçılarını arayıp v, dum. Beni Singapur'a götürecek vasıta peşindeyim. Ama ilk ja denizaltısmm yahut uçağının batırıp arkasına bile bakmadan n? laşacağı, içindekileri ölüme bırakacığı bir yelkenli, bir şilep ols Gitmeğe hazırım.

Arasıra Coni'ye telefon ederek savaş haberlerini soruyorum- f kat kendisinden teşebbüslerimi gizliyorum.

Gün boşa geçti. Kulübe döndüğüm zaman kolum kanadım k rıktı; bir koltuğa çöktüm; yüzümü ellerimle örtmek, başımı avuç larımm içine almak ihtiyacı duyuyorum; böyle yapanların ne kadar

haklı olduklarını anlıyorum.

Sanırdım ki o vaziyetler yalnız sahne ve perdeye mahsus mübalâğalı hareketlerdir; meğerse pek tabiî, hattâ lüzumlu imiş; azıcık rahatlatıyor...

Omuzuma biri dokundu. Coni olacak, bakmadan soruyorum:

— Yeni bir şey var mı? Tanımadığım bir ses:

— Azıcık görüşebilir miyiz, efendim...

Diyor. Ellerimi yüzümden çektim: Yanımda, dün telefonla konuştuğum Mapalı tüccar duruyor; fırladım. İzahat veriyor:

— Demin bir kablogram aldım. Acentemiz, Melik Hazretleriyle zevcelerinin Singapur'da bulunduklarını bildiriyor. Bunu haber vermeğe geldim. Arzu buyurursanız siz de bizim vasıtamızla muhavere edebilirsiniz.

Nilgün hâlâ tehlikeli bölgede... Niçin uzaklaşmıyor, niçin? Onu yarın istilâya uğrayacak, uğramasa da savaş alanı olacak bir şehirde tutan sebep nedir? Akıl erdiremiyorum; kendisine ne yazacağımı da tâyin edemiyorum. En iyisi «Durma, hemen emin bir yere sığın» demek... Üç sene süren bir sükûttan sonra ona ancak bu kuru ve gecikmiş nasihati verebileceğim. Zaten yine tüccarın sw dirdiğine göre, telgrafımın eline varması da şüphelidir; hat tama nüyle resmî muhabereye verilmiş. Soruyorum:

MELİKESİ NİLGÜN ¥¥¥»¥»¥¥¥

_-- Oraya gitmenin imkânı yok mu?

_- Artık ne gitmek, ne de oradan gelmek mümkündür. Japon ,juSu Malaka yolu ile İngiliz bölgesine doğru inmeğe başlamış •je Galiba Singapur savaş sonuna kadar muhasara altında kalalı Düşeceğini sanmıyorum.

Bu ihtimal da korkunç: Düşmezse başından bombardıman tentesi eksik olmayacak; düşerse Japon zulmüne uğrayacak. Nilgün • jn iyi günler bitti. İçimden diyorum ki:

__ Nil bu felâketten kurtulamayacak. Fena bir hissim var: Onu

ebediyen kaybedeceğim.

Böyle diyorum; sonra da teselli yolu buluyorum: Kaç kere kapıldığını o gibi bedbinliklerin yersiz olduğunu anlamamış mıydım? Mapa Melikesini bombardımanlardan koruyucu tedbirler elbette alınır. Japonlar ise aslen Türk Prensesi olan bu kadına muhakkak hürmet ederler. İşi lüzumsuzca büyütüyorum.

Tüccarın çekeceği kablograma ismimi zikrettirerek «Çok meraktadır. Hep sizi düşünüyor, gelmek için vasıta arıyor» kelimelerini sokuşturdum. Ah, eline gitse... Bir de cevap gelse: Nil'den selâm!

Gece otele mahiyetini kestiremediğim bir ümitle döndüğüme kendim de şaşıyorum. Holde karşıma, çekik gözlü, elmacık kemikleri kabarık, safkan Çinliden ziyade meleze benzeyen bir adam çıktı. Hatırladım; sabahleyin meyhanede konuştuğum bir denizci bu... Kenera çekildik. Sordu:

— Hâlâ Singapur'a gitmek fikrinde misiniz?

— Evet.

— Size bir İspanyol Kargosu buldum. Kaptana iki yüz sterlin vereceksiniz... Bana da yirmi beş. Tehlikeli bir yolculuk oldu-sunu tekrara hacet yok, anlarsınız.

— Biliyorum. Ne zaman hareket ediyor?

~- Vapura çok açıkta bineceksiniz. Oraya kadar sizi liman ro-¦"orkörüyle gizlice ben götüreceğim. Hemen gitmeliyiz.

~~ Peki... Gec şu odaya, biraz bekle. Bir bavul alayım yanıma.

MELİKESİ NİLGÜN

ı

Az sonra arabadayız. Nilgün'e kavuşacağım... Birkaç saat ra karşımda olacakmışcasma sevinç içindeyim. Seyahatin gizü paklı, en küçük süratle yapılacağını, uzun süreceğini, hedefine t maması ihtimalini hiç düşünmüyor gibiyim. Sanki sulh zamanınn bir transatlantiğe bineceğim; tayin edilen gün ve saatte Singapü > ineceğim. Şehir, yine o şehir. Nilgün de beni rıhtımda bekliyor

— Yine geldin mi, sevgilim? Nereye kaçsan benden kurtul mayacaksın, anladın mı?

Diyecek; gökyakut bakışlarıyle bütün vücudumu baştan asa" süzecek, ilâve edecek:

— Pek değişmemişsin... Yaşlılık da sana yakışıyor. Tam davı olmuşsun!

Kafamın içi bu çok uzak, hakikatleşmesi çok şüpheli tasavvurlarla öylesine meşgul ki, göze aldığım maceranın dehşetini katmağa vakit bulamıyorum; her zamanki yolculuklarımdan birine baş-lıyormuşçasına römorköre biniyorum. Etrafımdaki katil suratlı, cemiyet dışı insanlara kayıtsızım... Polisten korka çekine gidişimize de! Sahilleri takip ederek mi yol alacağız, birden

engine dalarak Andaman ve Nikobar takımadalarını mı tutacağız? Sormuyorum. Taşıdığımız hamulenin de ne olduğunu merak etmiyorum; kimlere teslim olunacağını da! Japonlar hesabına mı çalışıyoruz, silâh kaçakçıları, çeteler, yahut Anglo - Saksonlara mı? Umurumda değil. Nilgün'e kavuşacağım ya... Kâfi! Kavuşmadan ölüp gidecek miyim' Ziyanı yok! Mapalı tüccara ve dostum Coni'ye birer mektup bıraktım. Nil kurtulursa kendisi için canımı feda ettiğimi öğrenecek: çektirdiklerimi ödemiş olacağım.

İsmini ve bağlı bulunduğu liman adını bile okumak lüzumunu duymadığım kargo, şimdiden yarı batmış, enkaz haline gelm'Ş sanılacak kadar suya gömülü, bakımsız, köhne, kötü bir şey. Kama' ram küf ve karpit kokuyor. Yatak çarşafları yaş, kuştüyü yastığa sadece tavuğun kendisi değil, çamurlu bir kümesin ıslak gübre k°' kuşu sinmiş.

Ertesi sabah kaptan yanıma geldi. Ben onu, eski zamanın in»1 üz korsanlık hikâyelerinde çirkin tipi ve iğrenç karakteri üe can

jjı-iin"!? haydutlardan birine benzeteceğimi tahmin ediyordum. , jjZUn gözleriyle ve matruş sanatkâr yüzüyle pek tatlı bir adam.

Hangi millettensiniz? Sahiden Türk müsünüz? _— Halis muhlis Türküm. _— Seyahat sebebi?

_- Ne ticaret, ne casusluk. Sevdiğim bir kadının tehlike za-ıalU yanında bulunmağa gidiyorum.

Romantik İspanyol kafasının haz edeceği bu cevap üzerine korsanın eli, takdir makamında omuzuma indi:

— Bravo!

Ben de sırtını sıvazladım. Ahbap olmuşa benziyor. Evet, ahbabız. Beraberce cin içiyoruz; piket oynuyoruz; politika konuşu-voruz. Kargo, Hint Okyanusunun yağmurla puslanmış genişliği daralmış engininde deve yürüyüşüyle yoluna devam ediyor. Her an ufukta harp gemileri, yahut çok yakınımızda bir denizaltı peris-kobu görünebilir.

— Ne yaparız?

— Bizde bir ata sözü vardır: «Tabuta girdikten sonra pencere

aranmaz...»

Kahkahalarla gülüyor; gülmemi bekliyor; ben de gülüyorum. Ama hatır için, cesaret taslamak için değil... Nilgün'le aramdaki mesafenin gittikçe azalmasından dolayı...

— Daha kaç gün sürer yolculuğumuz?

— Doğruca Singapur'a giremeyeceğimiz için en aşağı iki gün... Sizi civarda küçük bir adacığa çıkaracağım. Oradan herhangi bir Çin veya Malaya yelkenlisi ile şehre geçiverirsiniz.

Bunu konuştuğumuz gün 1942 senesi Şubatının 7'sine rastlaman bir cumartesi idi. Aaliba geç kalmıştım; zira Alman radyo merileri durmamacasma Japon zaferlerinden bahsediyor ve doğuda "Sıliz hâkimiyetinin son saatlerini yaşadığını, Singapur'un birkaç Sune kadar düşeceğini haykırıyor.

— Doğru mu? Bunlar olur mu, acaba?

Kaptan Fernando, General Franko taraftarı değil...

— Olur ama eninde sonunda bütün Asya komünistlere cek!

Diyor. Kime geçerse geçsin... O kaçakçı olarak rejimlerin çevesi dışında hepsinin kanunlarına âsi, maceracı hayatına dev edecek. Yaşadığını macera peşinden giderken anlıyor ve macera o derece tabiîye alıyor ki...

8 Şubat sabahı, henüz dalmıştım, beni uyandırdı; soruyor-

— Japonlarla aranız nasıl?

— Şöyle böyle... Türk hükümetiyle siyasî münasebetlerin' kesmediler. Yeni bir şey mi oldu?

— Evet... Singapur'a girmek üzereler. Vapura son sürati verdim; eğer çevrilmez yahut batırılmazsak gece yarısı belli adacığa demir atacağım. Hedefimiz zatan orasıdır. Sizi kıtaya götürecek yelkenliyi ben bulacağım, merak etmeyiniz. Ha, ihtiyaten cankurtaran yeleğinizi daima sırtınızda taşıyınız!

Radyo başından ayrılmıyorum. Bir Alman haberi Japonların Singapur önünde harbe tutuştuklarını, büyük mukavemetle karşılaşmadıklarını, İngiliz filosunun işe yaramayacağını, daha ziyade denizden gelecek taarruza göre kurulmuş müdaafa sisteminin faydasız kalacağını bildiriyor.

Gözlerimiz denizde, kulaklarımız radyoda, bütün günü heyecanla geçirdik. Guruba yakın, Fernando, ufukta beliren bir takım yamru yumru gölgeleri işaret etti:

¦— Görüyor musunuz?

— Evet. Bir filo mu?

— Hayır. Aralarına saklanacağımız kayalıklar... Ada bunların arkasındadır. Tahminimden evvel varacağız. Sevgilinize kavuştunuz sayılır. Nihayet öbürgün yanında bulunabilirdiniz. Tabiî, arıza çıkmazsa...

Kalküta'dan ayrılalı beri esasen Nilgün'ü beraber yolculuk edı-yormuşçasına yanımda bulmaktayım. Etrafımda dönüp dolaşıy0' beraberce güverteye, kaptan mevkiine çıkıyoruz; tekrar

giyinCİ

,

513

soyunduğunu görüyorum. Küpeşteye dayanıp Okyanusu sey-jiyoruz; geceleyin yıldızsız ve ışıksız suların karanlığına dalıp atlerce düşünüyoruz.

şu var ki bu Nilgün konuşmuyor, gülümsemiyor... Mahzun bir

Ogün'dür. Hattâ —yazarken bile yüreğime korkular doluyor—

tfilgün bir hayalettir: Öbür dünyadan gelmiş, yine oraya dönecek,

eş'esiz, âdeta yüz hatları uhrevî sükûn içinde, donmuş bir haya-

let!

Evet, yanımda duruyor. Vücudu, renkleri silen bir mehtap ışığından ibaret... Ne dudaklarının kırmızılığını, ne de saçlarının kum-rallığmı farkediyorum.

Asıl fenası gözleri de nurlu ama renksiz! Kafamı çalıştırıyorum; bildiğim Nil'i hayalimde eski canlılığı ve renkliliği ile tekrar yaşatmak istiyorum. Gayret beyhude: Hayalet şeklinden bir türlü sıyrılmıyor. Ancak tekrar bedenî varlığıyle karşıma çıkmalı, hayatiyetini ruhuma nakletmeli ki bir daha onu düşündüğüm zaman eski Nilgün'e benzeteyim.

— Nihayet öbürgün yanında bulunacakmışım...

Olacak mı bu şey? Kargo, ağır yaralandığını anladığı için katilinin elinden kurtulup kaçmağa can atan bir adam telâşı, ümidi, gayretiyle koşuyor. Koşmuyor, koştuğunu sanıyor. Az sonra yığılacak gibi bir hali var. Kazan patlayacak, makineler havaya uçacak, beraberce darmadağınık olacağız.

Kayalığa iyice yaklaşmıştık, arkadaki ada seziliyordu, alaca karanlık bastı. Fernando müjdeliyor:

— Selâmeti bulduk.

Tam o sırada kayaların uca tesadüf eden en küçüğü yerinden kımıldadı. Yamrıdakilerden ayrılıyor, bize doğru geliyor. Kaptan ®T küfür savurdu; sonra haykırdı:

— Yakalandık!

Bu seyyar kayadan denize bir şey düştü, yahut atıldı. Gri renkte, ufacık, sivri burunlu bir

mahlûk... Küçük bir köpek gibi yu gayet nazikçe yararak, köpük çıkarmadan vapurumuz isti-ametinde iyi bir haber getirircesine koşuyor. Tayfalar bağırdı:

— Torpil! Torpil!

Gözümü ayıramıyorum. Torpil bu mudur? Böyle ağır ağır gelir? Atılalıberi uzun bir zaman geçtiğini sanıyorum. Küpeşten ' eğilmiş hâlâ bakıyorum: İşte önümde... Vapurun karnına, su n; sına yaklaşıyor. Sarsıldık! İkinci bir sarsıntı daha! Bu sonun sarsılış tekneyi olduğu gibi havaya kaldırdı. Su ile irtibatımız kesildiğini, boşlukta âdeta taklak attığımızı duydum. Fakat tekr denize konduk. Şu farkla ki, güverte ayaklarınım altından kayri yokuştayım; tutunacak yer arıyorum; büsbütün kaymaktayım. Dev rildim; kalktım; yine yuvarlandım. Nihayet yeni bir kayma... Ağ zıma su doluyor. Hayır, hava giriyor. Anlaşılan denize hızla daimi şım; şimdi üstündeyim. Çırpmmıyorum; yüzüyorum. Kurtulmalı-

yım.

Önümde yüzerek gidenlerin arkasından ayrılmıyorum: hattâ kulaç sektirmiyorum. Neden sonra gecenin karanlığı içinde Fernan-do'nun sesini duydum:

— Bastı torpili, arkasına bakmadan sıvışıp gitti. Bir Japon torpidosu idi, bu! Eğer açık denizde karşımıza çıksaydı kimse kurtulamazdı. Bereket kayalara!

— Karaya yaklaştık mi?

— Benim ayaklarım taşlara değdi bile... Ver elini! Tamam!

Yürüyebilirsin artık!

Yere bastığıma, yürüdüğüme inanamıyorum. Arkama bakıyorum: Sanki Nilgün de batırılan vapurda idi; beraberce yüzmüştük: peşim sıra geliyordu. O da kurtulmuştu; ben de ona:

— Ver elini!

Diyeceğim; kendisini kucaklayıp denizin erişemediği yüksekçe bir kaya üzerine usulca koyacağım; «Kurtulduk sevgilim» diye boynuma sarılacak. Yüzünün, tan yerinde ilk ışıklanan b'r bulut parçası gibi karanlıktan sıyrıldığını, için için aydınlandığın'

göreceğim.

Islak elbiselerimle, olduğum gibi kumsala uzandım; yağı»" devam ediyor. Hava o kadar sıcak ki, bir yandan ıslanırken, "ı! yandan kuruyorum.

Güneş gözüme girince uyandım; sevinçle kalktım: Nilgün'le çındaki deniz mesafesi en küçük

haddine inmişti; Kalküta'da iken ^IBjaz dedikleri Okyanus arkamda kalıyordu; Singapur'un ya-^aşmdayım. Neş'eden kahkahalarla güleceğim neredeyse!.. Kayacın tepesine tırmanıyorum. Fernando bu mes'ut kazazedeyi şaşıdan seyrediyor. Biçâre vapurumuz başaşağı denize gömülmüş Ui bayrak direği, bir kanbura takılı, suyun üstünde yanpiri şekliyle ^zarını işaretlemiş. Tıpkı karadaki gibi tümsek... Ve haç yerine, e^ilmiŞ bir sırık!

Kaptana soruyorum:

— İsmi neydi?

— Çok güzeldi: Don Kişot. Geçen savaşta bir defa da Almanlar torpillemişlerdi ama batmamıştı, kaçabilmişti, zavallı...

— Dinle: Top sesleri! Civarımızda bir deniz savaşı oluyor. Belki de Singapur bombardıman ediliyor.

0 gün Şubatın dokuzuncu günü idi. Japonların şehre girdikleri şünmüş, meğerse...

Mezar taşımın üstüne yazüması lâzım gelen asıl ölüm tarihim çu olmalıydı: 9 Şubat 1942.

MELİKESİ NİLGÜN

DÖRDÜNCÜ KISIM

Hıristiyanların <calvaire» dedikleri çilemi, büyük azap ve tırap devresini, sığındığımız küçük adada çektim. Kimse beni S' gapur, yahut Malaka tarafına geçirmek istemedi. Japon işkencesin uğramak korkusu yerlilerin cesaretini kırmıştı. Kemerimde sak] bulunan bir deste ıslak İngiliz banknotları tekrar kurumuş, esk sertliğini almış, geçer akçe haline gelmiş olmasına rağmen iltifat görmüyordu.

Zira adacığa geçtiğimizin üçüncü günü Singapur'dan bir yelkenli dolusu Çinli yanımıza sığınmıştı. Gözleriyle görüp bize anlattıkları vak'alar herkesin maneviyatını bozdu; hepimizi dehşet kapladı.

Beni asıl deliye çeviren haber, Japonların tekmil yabancı kadınları alıp götürmeleri. Valinin evindekiler bile o felâketten kurtulamamış. Karmelit rahibelerin Sen Josef Manastırına da girmişler, «Küçük hemşireler — Little sisters» diye anılan sörleri dağa kaldırmışlar! Bir Çinli anlatıyor:

— Hele bize hiç merhamet yok. Japon neferleri geliyor, biri bir bacağımızdan, biri * de ötekinden yakalayıp çekiyor; ikiye ayırarak yollarına devam ediyorlar. Eğlenceleri rastgeleni şişlemek. Lokantalardaki garsonları iskemleye bağlıyorlar, ağzına huni sokup teneke teneke su içiriyorlar. !

Soruyorum:

— Götürdükleri yabancı kadınlardan hiç ses çıkmıyor iw Bunları arayan, soran olmuyor mu?

— Kim kaldı ki arasın, sorsun? Bütün Avrupalı erke»*" kamplara soktular. Lâstik torbalarla dövüp duruyorlarmış!

Yalvarıyorum:

„_ Götürün beni oraya! İşte, beş yüz sterlin! yanımdan uzaklaşıyorlar. Fernando bir kaç gün daha sabre-sem heyecanın yatışacağını, bir yelkenli bulabileceğimi söylü-Fakat kavuşmak istediğim kadın hakkında bir şey sormuyor. • . kafası, muhakkak ki kendine göre bir hikâye uydurmuştur. ; ıiba sevgilimin bir İngiliz olduğunu sanmaktadır.

Nihayet dokuzuncu gece idi; beraberce gidip uzandığımız kum-1da ona açıldım. Maceramı, gözleri yıldızlarda, saatlerce dinledi. gonunda ayağa kalktı, dedi ki:

_— Yarın gece hazır ol! Bir kayık çalacağım ve seni ben götüreceğim.

Ellerine sarıldım, öpüyorum. Vücudumu kendine çekti. Birbirimize sarıldık; hıçkırıyorum. Otuz senelik pervasız korsan ağla--.»r ama zangır zangır titriyor; teselli de ediyor:

Ona ilişmezler... O, nasıl olsa bir yolunu bulmuş, kurtulmuştur... Hem söylemiştin: Hindistan'a gelirken vapurda Japonlarla arası pek iyi imiş. Kolombo'ya da beraber gitmiş, bunda bir iş var. Mapa'yı bırakıp tam harbin civcivli zamanı Singapur'da bulunması tuhaf!

Ümitleniyor; sonra tekrar bedbinlik duyuyorum. Nilgün'ü görünüşü ile anlamak imkânsızdır; kaprislerinden dolayı Conte Ver-di'de Almanlar ve Japonlarla dost oldu; yine bir kaprisle İngilizce bilmediğini hepimizden gizledi. Fernando yanılıyor. Onun gizli hiç bir rolü olamaz. Doğrulaması için soruyorum: Yarın yola çıkıyoruz ya? Muhakkak.

Aksi gibi ertesi sabah, sisler arasından denizde birdenbire iki »do peyda oldu. Yanyana karşımızda durdular. Fernando koddan çekti:

Çabuk, sahilden uzaklaşalım. Koydaki gemileri, kayıkları

"bacaklar!

sonra torpidoların ötesinden berisinden bembeyaz alevler ' Şyıp sönmeğe başladı. Kumsala çekilmiş veya az açığına de-emıq ahşap gemilerle kayıklar paramparça oluyor... Batı batı-

veriyorlar. Neden sonra havan toplarının seslerini duyuyoruz-

mis.

wı ¦ * i, i ' -s , *&> yerİmden kalkmaffi iÇİn belime tekme vurmaları, haykırışm

ketler etrafımıza yağıyor; kayalara çarpıyor, sıçrıyor, önümüZe d(u | firmaları lâzım. Kötü kötü inleyerek sağır bir deve gibi belki

ZOT

şüyor. Torpidolar geldikleri gibi sessizce kayboluyorlar. Fernando ateş püskürüyor; haykırıyor:

— Hepsini temizlediler, mel'unlar! Kara ile irtibatımız 1 men kesildi!

Çöktüğüm yerden akşama kadar kımıldamadım. Korsan d tum muz, taze hindistancevizi, vanilya kokan bir takım erikler tiriyor; beni yemeğe zorluyor. İkimiz de sakallıyız; elbise olar k üstümüzde sadece buruşuk birer pantolon var. Diyor ki:

— Cava ne oldu? Herhalde bugün, yarın işgal edilir?

Ben Mapa'yı düşünüyorum. Torpidolar oraya da uğramışlar-dır; şirin limanını yakıp yıkmışlardır; «Suiçi bahçesi» koyuna gi-rerek sarayı uçurmuşlardır. Ah, kadrini bilmediğim güzel Mapa! Bütün gün burasını hasretle andım. Sihirli aynayı/ görüyorum; Tam ortasına bir misket isabet etmiş; çatlağının ardından gizli merdivenin loşluğuna bakıyorum. Bütün ömrüm böyle, artık sihri kalmamış çatlak bir aynaya aksetmiş gibi eğri büğrü, çarpık çurpuk, hatları bozulmuş, perişan halde... Fikirlerimi bir türlü toparlaya-mıyorum; hayatımı tabiî manzarasına iade edemiyorum. Nilgün'ün yüzü de çatlak aynadan görünüyormuşçasma darmadağınık!

Adamıza sığman kalmadığı için dünyadan habersiziz.

Fakat Fernando yakında bir Japon müfrezesinin de buraya çıkacağını tahmin ediyor; diyor ki:

-— Daha büyüklerinde iyice yerleştikten sonra elbette gelecekler; temizleyecekler. Katliâm yapmaları da' mümkündür. Öyle bir yakalanacağız ki...

Kayıtsızlığıma aldırmıyor, ikide bir söyleniyor:

— Çaresini bulmalıyız, kaçmalıyız.

Koyda suya gömülü yelkenlilerle bütün kayıkları muayene yor, her tarafı arayıp tarıyor. Bir şey yapacak ama benden 1 yok. Hattâ belki de yapmaktadır; söylemiyor. Kalküta'dan v runa bindiğim zamanki iradem nerede. Bir lök olmuşum, çö*

â kımıldanırım.

jSTitekim bir akşam üstü idi, korsan bütün gün görünmemişti;

yet yanıma geldi; kolumdan çekti:

__Kalk, gidiyoruz!

Dedi; arkamdan itiyor. Adacığın doğu tarafına geçtik, ne emir verirse manyetizma edilmişçesine ağır ve tutuk hareketlerle hepsini yapıyorum. Dizlerime kadar çıkan suda yürüyerek ufak bir tek-neye girdim; Fernando yelkeni açtı. Sandalımız kırışıksız bir denizde yıldızların uzun saplı iri papatya tarhlarını usulcacık ikiye ayırarak bir kadın eteği hafifliğiyle kayıyor. Güzel bir meltemin önüne düştük.

— Rüzgârı hesaba kattım, diyor, üç gündür onun çıkmasını bekliyordum. Mart ayında batıdan doğuya eser; nisanda aksi istikamete döner. Bu sür'atle şafak sökmeden şu Sumatra kıyılarından kurtulup Malaka toprağına ayak basarız. Sen Türksün, ben İspanyol... Doğruca gider, kendiliğimizden Japon polisine teslim oluruz.

Cevap vermeği lüzumsuz sayıyorum. Aradığım kadından iz, eser bulamayacağıma o kadar eminim ki... Mülteci Çinliler tek ec-nebî kadının hür bırakılmadığını söylemişlerdi. Allaha sığınmış Karmelit rahibelerini bile alıp götürdükten sonra Nilgün Japonların elinden kurtulmuş olabilir mi?

Sandalın baş tarafına, yüzükoyun uzandım. Terebentin içine atılmış, henüz eriyememiş sarı yaldız gibi yağlı, koyulu açıklı harelenen tropik denizine bakarak ne düşündüğümün farkında olmadan gidiyorum. Bir aralık suların rengi soldu; yaldızlar eriyor. Fernan-do'nun sesini işittim:

— Başını kaldır da bak! Karşıda şu görünen şehrimsi yer Ma-laka! «Strait's Settlements» dedikleri İngiliz Hindi Çinisi'nin nıer-®zi- Kıtaya vardık, nihayet!

Tanıdığım tipte bir motor üzerimize doğru geliyor. Direğindeki

bayrak, artık buralarda Anglo Sakson hâkimiyetinin sonu geıri. ğini göstermektedir. Fernando yelkeni indirdi; kollarımızı hava kaldırdık.

Çaylak sesleri işitiyorum.

Bunlar Japonların konuşmasıdır.

Martın sonunu bulmuş olmalıyız; tarih mefhumunu kaybet mistim. ¦

Bir gece ilk defa ismimin çağrıldığını duydum. Muhafız Japon çavuşu, elektrik fenerini zindanın derinliğine! uzatarak merdivenden hem sesleniyor, hem de elli kadar tutuklu arasında yüzümü teşhise çalışıyor.

Hepimiz her milletten yabancılarız. Ayrı bir işkence görmedik ama açız, sefiliz, murdarlık içinde

bitkin, tanınmayacak haldeyiz

Cava'dön buraya, o bir zamanlar keyfini sürdüğüm Singapur'a getirilip şu bodruma kapatılalı beri bir çok şey öğrendim; feci şeyler... En korkuncu bir Danimarkalı doktorun anlattıkları: Hastanenin nasıl basıldığını ve hastabakıcı kadınların nasıl götürüldüklerini gözleriyle görmüş. Asıl müthişi bu kadınlar arasında sırf hayır işlemek maksadıyle yardımcı yazılmış olan Nilgün de var.

Doktor Torwaldsen anlatıyor:

-— Benim koğuşumda idi, Mapa adaları kraliçesi imiş; aslen de bir Türk Prensesi... Ömrümde o kadar güzel, o derece zeki kadına rastlamamıştım... Aynı zamanda elinden -fevkalâde iş gelenine de! Haftasına ameliyat odasında başyardımcım oldu. Sinirleri çelikten, yorulmak bilmez bir insan şaheseriydi. İşim bitince yüzüne bakıyor, yorgunluğumu unutuyor, felâket içinde saadet duyuyordum.

—- Konuşmağa vakit buluyor muydunuz? Bir şeyler anlatıyor muydu?

— Pek âlâ... Ömer'i çok düşünüyordu.

— Ömer'i mi? Beni mi?

MELİKESİ NİLGÜN

¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥ 521

__- Ömer, küçük yaştaki oğlu idi. Savaş durumu bozulunca onu alc bir yere göndermiş, nereye? Meşguliyet arasında dikkat ede-erniştim; hatırlayamıyorum. Kendisi de gideceği sırada yollar kanmış- Kral ile Singapur'da kalmışlar.

__Kral ne oldu?

_- Öğrenemedik. Ne Kralın akıbetini, ne Kraliçenin...

Başka bir doktor bu hikâyeye şunu ilâve ediyor:

— Kralı bir Japon vapuruna koydular. Bir takım İngiliz ku-mandanlarıyle beraber... Japonya'ya sevkedilmiş olmalı. Yahut Saint - Jean Adası kampına...

Günün birinde zindanımıza yeni bir tutuklu girdi; müstemleke memuru bir İngiliz. Son haberleri verdiği sırada, soruma karşı dedi ki:

— Mapa Kraliçesini, öğrendiğime göre sonradan Cava'ya götürmüşler... Malûm ya, Japonlar oraya 27 Şubat'ta asker çıkardılar, Martın 5'inde Batavia'ya girdiler.

Aldığım, topladığım bütün bilgi bunlardan ibaret.

Vicdan azabından ölmek meğerse pek zormuş. Dayanamıyorum; dayanamadığımdan dolayı kendimden nefret ediyorum. Ha-niya, ikide bir tabancamı önüme koyar, hiçten şeylerle ölümü kararlaştırırdım? Ne bayağı bir aktörmüşüm; sahte, cibilliyetsiz, melun bir adammışım...

Bu ceza ve azap bana az, diyorum, daha fazla çekmeliyim. Çekmek için ölmemeliyim!

Mehîre yatının mükellef buduvarında, kaçmadan önce; Nilgün'ü •"eğerse son defa görmüşüm. Son işittiğim sözleri şu olmuştu:

«¦— Öğle yemeğinde buluşuruz. Bugün seninle bir kadeh porto 'Çeceğim. O kadarcığı zarar vermez. Değil mi sevgilim?»

Çavuş, elindeki silâhıyle belimden dürterek beni yukarıya çı-•^rdı; zindanın önünde bekleyen üç askere teslim etti. Gece soka-ga Çıkma yasağı konmuş ve ışıkları söndürülmüş olan şehri moto-sı*letle geçtik. Sepette oturuyorum; arkamdaki askerin tabancası

p

enseme dayanmış halde! Sarsıldıkça temasını duymaktayım, o dar iyi bildiğim Singapur'u, ışıksız ve ıssız manzarasıyle tanım ta âdeta zorluk çekiyorum. Büyük binalardan birinin önünde a duk. Sonumun ne olacağını düşüneceğim yerde bu binayı hat lamağa çalışıyorum. Hükümet dairelerinden biriydi, ama hangi -^ Girdiğim bir yer... Çıkaramıyorum.

Holde ikinci bir asker grubuna teslim edildim; üçüncü katt bir oda önünde durduk; içeriye haber verildi. Bekliyoruz. Bir ı

sesi... Arkamdan ittiler; odadayım: Karşımda, masanın basma gP

seçmiş, evraka göz gezdiren bir subay var.

Neden sonra başını kaldırdı; beni iyice süzdü; galiba gözlerine inanamıyor. Nihayet İngilizce şöyle dedi:

— Sizi iyi tanırım; beraberce Taç Mahal barında çok karşıla-sırdık. Belki üniformam hatırlamanıza mâni oluyor. Siz Dry Martini içerdiniz.

Sesi yabancı değil. Az sonra simasını da bulur gibiyim. Bombay'da Japon Denizyolları kumpanyasının müdürü idi, galiba... îs-mi aklıma gelmiyor. Bakışlarımdan işi sezdi:

— Evet, dedi, «Yushen - Kaishen» direktörü idim.

O kadar halsizim ki, ayakta sallanıyorum. Emir verdi:

— Oturunuz.

Teşekkür ettim, kanapeye çöktüm.

— Evrakınızı okudum. Batırılan kargoda ne sebeple bulunuyordunuz? Singapur'a gelmenizden maksat nedir?

Açlıktan kendimi kaybetmek üzereyim; cevap veremiyorum: başım dönüyor; yere yuvarlanacağım. Bir şeyler mırıldanıyorum Hayır, beni bu hale sokan, açlıktan ziyade karşısında sorguya çekildiğim Japon subayının 1936 yılında bir gece Taç Mahal otelinde Nilgün'le beraber bulunması! Bombay'a çıktığımız günün akşamıydı; hani, Alman ve Japon subaylarıyle beraber yemek yeffliştı Tablo gözümün önünde... Yanımdaki Nevab'ın elbisesini işaret ederek alayla gülümseyişini şimdi karşımda duran Japonyalıdan da ha iyi, daha yakın görüyorum. Âdeta âmir sesiyle ben sordum-

___ Prenses nerede? Ne oldu? Rica ederim, siz bana onu söy-jeyiniz.

— Prenses mi? Hangi Prenses bu?

Yalan! Kimden bahsettiğimi biliyor; Singapur'a neden geldiği de... Maksadı üzmek, işkence çektirmek. Tok sözlü olmayı ter-°ih ediyorum:

— Tanıdığınız Prenses! Birlikte Kolombo'ya gittiğiniz Prenses jsfil! Sonradan Mapa Kraliçesi olan Türk Sultanı Nilgün! İşte, ben buralara onun için geldim... Yalnız onun için...

Dört cümle lâkırdı etmekten harap düşmüştüm ki üst tarafını getiremedim; zaaf ve heyecanın da tesiriyle bayılmışım. Kendimi bulduğum zaman koluma iğne yaptıklarını masa üstünde duran pravaz takımından ve başları kopmuş ampullerden anladım. Subay bir kadeh konyağı, kendi eliyle ağzıma döktü. Yine ilk sorum aynı şey:

— Prenses ne oldu?

Masasının başına tekrar geçip oturan subay, bu defa gözlerini gözlerimin içine dikip haşin bir tebessümle dedi ki:

— Türk tab'asındansınız. Aleyhimize savaşa girmemeği, tarafsız kalmağı tercih eden devletinizle iyi münasebetlerimiz bozulmadı. Müttefikimiz Almanlara gıda maddeleri ve krom veriyorsunuz. Bizce şüpheli bir adam, bir Anglo Sakson taraftarı diye tanınmanıza rağmen sırf hükümetinize cemile olarak sizi hapishaneye yol-lamayacağız.

— Prenses nerede?

— ...Hapishaneye yollamayacağız ama, serbest de bırakmayacağız. Konsoloshaneniz çaresini bulursa memleketinize dönersiniz. Şimdilik göz hapsinde rahat bir kampta bekleyeceksiniz. Zaten sulh, birkaç haftalık mesele! Hindistan'a girmek üzereyiz.

— Prenses...

¦— Soru yok. İtiraz da kabul etmem. Adaya şevkiniz için emir diyorum. İşte bu kadar!

Zile bastı. Beni odadan çıkardılar.

524

Santa Maria Adasında, tel örgüler, gözcü kulübeleri ve

sa

a

kayalar ardından doğup batan kaçıncı güneş, bu? Kaçıncı ay? y nız günleri biliyorum. Bildiğimin sebebi pazarları Hıristiyan tutuk luların kiliseye gitmesi... Kilise, bombardımana uğradığı için dam sızdır. Fakat nasılsa çan kulesi ayakta kalmış, yalnız o gün sesi du yuluyor.

Ötekiler ibadette iken, dindar olmayan Fernando ve biz, jv-Müslüman dışarda bekliyoruz. İkinci Müslüman, iyi bir tesadüf eseri, Mapa Kralının amcazadesi, eski Veliaht Prens Gaffar. Birbirimizle karşılaştığımız zaman sarmaş dolaş olduk. Aynı kadını ve aynı memleketi tanımışların, sevmişlerin gurbette veya hapiste buluştukları zaman duydukları hüzünle karışık sevinç içinde birbirimizden, ilk sorumuz şu oldu:

— Nilgün nerede? Mapa ne oldu?

İkimiz de bir şey bilmiyoruz. Delikanlıyı yakalamışlar; önce Cava'ya götürmüşler; sonra, uzaklaştırmak lüzumunu duymuşlar, buraya atmışlar. Soruyorum:

— Mapa'yı topa tuttular mı?

Benden öğrendiği ve sonradan ilerlettiği İngilizcesiyle anlatıyor:

— Ne saray kaldı, ne kasaba... Birkaç yüz adam öldü; Abdiil-gafur'u kaybettik. Karaya iki manga asker ve bir subay çıktı. Gemilere epeyce kız götürdüler. Hediye ile Hatice'yi de almışlardı; cesetleri kıyıda bulundu; vücutları delik deşikti. Halk dağlara sığındı.

— Siz ne yaptınız?

— Adadan adaya kayıkla, tek başıma kaçtım. Niyetim gizlice Singapur'a gitmekti. Ahmed'le Nilgün Sultan'm ne olduklarını anlamak istiyordum. Denizde ele geçirdiler. Sultandan hiç mi haber yok?

Bildiğim kadarını anlattım. Delikanlının aklı fikri Yalnız Nil'-de... Belli ki benim gibi o da Nilgün'ü bulmak için denizlerxaşmı§-İlk gecesi mütemadiyen melikesini sayıkladı; yanı başımda yat!' yordu. Hasır yatağımdan doğrulup dinledim. Belki bir başka gece

Qafiar beni dinlemiştir. Sormağa lüzum kalmadan daima Mapa £raliçesinden behsediyor.

Dağınık sözlerini zihnimde toparlayıp sıraladıktan sonra şunları öğrenmiş bulunuyorum: Doğumdan sonra Adaya büyük bir ruh değişikliği ile dönmüş; aylarca sarayda ve saray parkında kapalı yaşamış. Hep çocuğu ile meşgul oluyor; ne at gezintisi, ne av partisi, ne de plaj ve deniz eğlencesi, zamanını okumakla geçiriyormuş.

— Yanında siz yoktunuz; Dübeşte Hanım ve "Tayfur Bey de istanbul'da idiler. Yapayalnız yaşıyordu, üzülüyordu. Çok zayıflamıştı, solmuştu da... Mutfağa inip Türk aşçılarla konuştuğu olu-vordu. Galiba onlarla bol bol Türkçe konuşmak için sonradan börek ve tatlı öğrenmeğe kalkıştı. Öyle güzel yapıyordu ki...

— Benden bahsediyor muydu?

Gaffar işitmemezlikten geldi. Israr kuvvetini bulamadım. Yalnız bir akşam üstü, Mapa istikametinde batan güneşe karşı, sormadığını halde kendiliğinden söyledi:

— Arası yalnız benimle çok iyi idi. İşte, şimdi yaptığımız gibi orada beraberce gurubu seyrederdik; dertleşirdik. Bir defa sizin için dedi ki: «O benim herşeyimdi... Dayım, kardeşim, babam, sevgilim... Her şeyim.»

Gözlerimin yaşla dolduğunu gören Gaffar yanımdan ayrıldı; uzakta bir kaya dibi seçip saatlerce tek başına oturdu. Artık şüphem kalmamıştı: Nilgün'ü benim kadar, fakat iptidaîliğin bütün saffetiyle, ilâh yerine koyarak seviyordu. Yine iptidaî kafasıyle Japonlardan intikam almayı da düşünüyordu; ikide bir:

— Ona bir fenalık yaptılarsa günün birinde Mikado'yu öldüreceğim. Sırtına bir bıçak atacağım, ucu göğsünden çıkacak!

Diyor. Tel örgülerle çevrili kampta gözlerinden ateş saçılarak bir pars korkunçluğu ile dönüp dolaşıyordu. Böylece aylar geçti. Birbirimize Nilgün'ü sevdiğimizi sözle itiraf etmiyoruz; lâkin artık 'tiraf etmişçesine ondan mütemadiyen bahsetmeyi mahzurlu buluyoruz.

da

— Çocuğu büyümüştü, yürüyordu, değil mi?

— Konuşuyordu bile... (Ana), (Baba) diyordu; bana takmıştı: (Gafa)... Sultanla götürüp denize sokuyorduk; £ yordu; sulara vuruyor, etrafa köpükelr saçıyordu. Nilgün bir köpüklere bakarak ağlamıştı.

Zaten düğüm kesilmiş olan yüreğim büsbütün sıkışıyor. ija niya City of Haddington'da onunla köpüklerin çeşidinden konuşmuştuk; galiba Nilgün'ü ağlatan bu hâtıra idi.

— Sus, Gaffar! Söyleme, anlatma! Çıldıracağım! Diye haykırdım. Sakin sesiyle şöyle dedi:

— Ben de...

Konuşmalarımızda ekseriya, Nilgün'ün başına neler gelmiş olacağı hakkında tahminler yürütüyoruz. Bazı defa umutluyuz; bazen umutsuz... Bazı kere de o fena görüyorsa ben iyiye yoruyorum; yahut aksi oluyor. Fernando ise sadece kaçma çareleri aramakla meşgul.

— Dört tahta bulsak, birbirine bağlasak kaçarız.

— Nereye gidebiliriz?

— Öyle sanıyorum ki Bengale Körfezi İngilizler elinde... Belki Nikobar Adaları da. Oradan Seylan'a geçmek işten bile sayılmaz. Şu delikanlı olduktan sonra çalakürek uçup gideriz!..

Santa Maria'yı kâh kasırgalar sarsıyor, kâh ardı arkası kesilmez yağmurlar yıkıyor; kâh duru mehtaplar altında kalıyoruz, kâh sam yelleriyle kavruluyoruz. Bereket açık havada mahpusuz; yoksa tifüs veya kabakulaktan çok zayiat vereceğiz. Bir tutuklunun dediğine bakılırsa, Singapur'da bazı kimselere kasten cüzzam aşılamışlar. İnanamıyorum.

İnanamıyorum ama cüzzam aşılanmış bir Nilgün rüyalarıma giriyor; haykırarak uyanıyorum. Galiba aynı korkunç rüyaları Gaffar da görüyor ki uykusunda ulurcasına bağırıyor, kıvranıyor Dürterek kaldırıyorum; etrafına şaşkın şaşkın bakıyor, söyleniyor

— Nilgün... Nilgün...

Acaba benden sonra aralarında karşılıklı bir aşk macerası m geçti? Nil, bir gün veya bir gece zaafa kapıldı, bu çelik adaleli ve

,\yj\

JN1LGUN

527

k sevimli delikanlının kucağına mı atıldı? Kıskanmıyorum; hat-

- bunu yapmış olduğunu sadece sükûnetle kabul ediyorum, yap-arnasina şaşıyorum. Kızıyorum bile! Madem ki genç yaşında öle-

ekti, arzularını yerine getirmeliydi.

Evet, kanaatimizce Nilgün, o istilâ kasırgasında savrulup gitti Belki uğradığı hakarete karşı isyan edeiı pis bir Japon subay"1111 kurşunu ile... Belki çektiği sefaletten ve ıstıraptan... Belki (je hastalıktan öldü. Eğer sağ, sıhhatte ve bir yerde olsaydı karşı-ına çıkarıldığım eski Yushen - Kaishen müdürü bana bunu hiç değilse müphem sözlerle bildirirdi. Lâfını söyletmedi. Âdeta vicdan azabını kendisi taşıyordu. — Katili muhakkak o!

Diye gürledim: Meraka düşen Gaffar'a şüphemi anlattım. Fer-nando'nun da fikrini soruyorum. Aşağı yukarı hemfikiriz. Zindanlarda, hapishane ve kamplarda duyulan bir dayanışma ve gizli cemiyet kurma ihtiyacıyle anlaşıyorum. Soruyorum:

— Hangimiz hayatta kalırsak, bir gün, sulh olunca bu herifi karşımızda görür görmez canını cehenneme göndermeği taahhüt ediyor muyuz?

Uyuştuk; fazla düşünmeden üç esir and içtik. Japon ajanı her halde tekrar Hindistan'a gelecek, belki de büyük bir unvanla Bombay'a dönecekti. Gaffar'a diyorum ki:

— Orada 1930-39 yılları arasında vapur acentası müdürü idi. Admı öğrenmek kolay. Asıl sana güveniyorum: Nilgün Sultanın intikamını sen alacaksın. Benim uzun yaşamama imkân yok.

Japonca bilen bir tutuklu, muhafız subayların konuşmasını dinlemiş. Amerikalılar kaybettikleri adaları birer birer, atlaya atlaya Seri almağa başlamışlar. Daha kötü bir şey olmuş; bilmem ne tarafta bir Japon filosu tamamen batırılmış.

Bu haberi aldığımız zaman tabiîdir ki o hâdisenin 1942 Haziranında meydana gelen Midway deniz savaşı ve Japon hezimeti oluğunu bilmiyordum. Gaffar ümitleniyor. İngilizce öğrenmekten ?elen bir yakınlıkla artık tamamiyle Anglo - Sakson taraftarıdır.

— Savaşı kazanacaklar; bize adalarımızı geri verecekler, s vetimi de, nüfuzumu da hayatımın sonuna kadar Japon aleyhtarı ğmda kullanacağım. Küçük korsan çeteleri kuracağım, buldum, Japon gemilerini batıracağım. Ben de onların karılarını dağa k dıracağım; maiyetimdeki eşkiyaya peşkeş çekeceğim.

Diyor. Bunları oldukça düzgün bir İngilizce ile anlatıyor, g ğendiğimi söylüyorum; izahat veriyor:

— Sizden sonra, Sultan yengem bana hocalık etti. Ayrıca gra mofona konan plâklardan da bir şeyler öğreniyordum.

Bir ,ay.dan beri ikimiz de namaz kılıyoruz; ama günde beş de ğil, dört defa... Zira muhafızlarımız güneş battıktan sonra kımıldan-mamıza müsaade etmediklerinden yatsı namazlarını ertesi ~güne kazaya bırakıyoruz. İmamlık bende... Dua okuyan da beninı.~Gaf. far canû gönülden «âmin!» diyor. Namazda, niyazda hep ÎMıİğürî'ü düşünüyoruz, ibadet sabırsızlığımızı yatıştırmağa yaradıktan başk^ çektiğimiz işkenceyi yavaş yavaş tahammül edilir hale getiriyor. Bir gün dert ortağıma dedim ki: """-

— Gaffar, oğlum! Dinle beni: İçimde bir his var; Nilgün Sultan kurtuldu; şimdi Seylan Adasmdadır, benimle beraber kaldığı köşkte... Yahut Hindistan'ın bir tarafında. Şuradan kurtulup müttefiklerin elinde kalan bir yere gitsek muhakkak haberini alacağız.

Fernando, kaçacak vasıta aramaktan hâlâ vazgeçmedi. Şayet bulursa ondan ayrılmayacağız. Ah, kendimizi müttefik devletlerden birinin bayrağı asılı bir toprak parçası üstünde bulsak!

Santa Maria'ya Japon motorbotlan sıkça uğruyor. Küçük bir torpido ise hemen her zaman etrafımızda dolaşmaktadır. Şayet bir tekne tedarik etsek, ertesi sabah, kaçtığımız anlaşılınca arkamızdan yetişip bizi yakalamaları ve derhal kurşuna dizmeleri muhakkak... Öyle olacağını bilmekle beraber firara hazırız.

— Sultan, küçük oğlunu ne isimle çağırıyor?

— Yeğenimin resmî adı Gıyaseddin... Fakat anası ile ben f|! daima «Ömer» diyoruz.

— Daha ziyade anasına mı benziyor, babasına mı?

Gaffar bir tereddüt geçirdi, sonra dedi ki: ^- İkisini de andıran tarafları var. Lâkin gözleri, büyük am-j bir Sultan Aziz varmış, Türkiye'de İngiltereninkine yakın bir . nanrna yapan Padişah... Tıpkı onunkilere benzermiş. Nilgün Sul-tan'dan işittim, kaç kere...

Nilgün bana da bir gün, Kandi'de şöyle dememiş miydi?

«— Senin hanedanla bir münasebetin mi var, ayol? Gözlerin tıpkı Sultan Aziz'inkiler... Vücuduna göre çok iri, fazla şâhâne! Ama cüsseli biri olsan daha yakışacak.»

Aylardan beri ayna yüzü görmediğim için gözlerimi âdeta unut-nıuşum. Fakat sakalımı görüyorum: Hoş bir kumrallıkta ve maşa ile kıvrılmışçasına büklüm büklüm... Tam orta yerinden kırçıllaşmağa başlamış.

Nilgün'ün bir gün —yine City of Haddington güvertesinde— söylediklerini hatırlamaktayım. Aşktan bahsediyordu:

«— Sendeki aşkın eksiği şefkat, diyordu, çok dilerim ki bir gün sadece şefkat duyarak sevesin. Sözlerimi anlamıyorsun. Ziyanı yok; anlayacağın zaman gelecek...

İşte böyle konuşmuştu ve aşkın cinsî arzudan sıyrılarak yine devam edebileceği fikrini ileri sürmüştü. Bugün o haldeyim; Nil'in cismanî taraflarını unutmuş gibiyim; hislerini baştan başa şefkat. Hattâ sihirli aynanın açılıp kapandığı gecelerde, zevkini hiç unutmayacağımı sandığım ihtiras sahneleri aklıma geldikçe tuhaf-kşıyorum; bunları ona karşı bir nevi hürmetsizlik sayıyorum. Sadece Kandi mehtabına ve duduklarıma uzattığı omuzunu tertemiz, kudsî bir hâtıra olarak gece gündüz düşünmekteyim. Düşünürken Mukaddes bir emanet önünde bulunuyormuşçasma duygularım ^mamiyJe uhrevî... Bu, başka çeşit bir ibadetim oldu.

— Demek, Batavia dönüşü Nil değişmişti.

~~ Evet, durgunlaşmıştı; ama benimle bazan neş'eli idi; şaka-"Siyordu. Çocuklarımla da meşgul

oluyordu. Yeni doğan kızımın :"1"1' de kendisi koydu.

~- Nedir bu isim?

I

F.: 34

530

— «Neyzar...» Kamışlık mânasına gelirmiş. «Benim bir da budur» demişti. Hattâ asıl adı «Neyzar» imiş. Bilmem ki cık yalancı idi... Yahut şakacı. Meselâ sizin için de bir gün olmadığınızı söylemişti.

— Ya, nesi imişim?

— Eski nişanlısı. Doğru mu?

— Evet Gaffar... Yüzüğünü de hâlâ saklıyorum. Fakat Japon lar alır diye parmağımda taşımıyorum.

— Nerede saklıyorsunuz?

Bunları bunaltıcı bir tropik gecesinde, yanyana hasırlara uzan mış, kımıldamadığımız halde durmadan terler dökerken konusu yoruz. Bir taraftan açlık, öbür taraftan sıcak, kadidlere dönmüşüz. Bir deri ile bir kemiğin o derece terleyebilmesini aklıma sığ. dıramıyorum. Gaffar'a cevaben, karanlıkta elini tutup kendi çenemin altına götürdüm. Yüzük sakalımın içinde, arkasına doğru bir örgüye sıkıca tutturulmuştu. Başımı gırtlağımdan kesip ayırsalar kafamla beraber denize veya toprağa gömülecek, kimse farkında olmayacak, katilim gaspedemeyecekti!

Bazan düşünüyorum: Ben miydim o, tiril tiril ütülü beyaz smokinlerle kulüpten bara, bardan kumar salonuna, sabahlara kadar gezen, içen, danseden? Çin lokantalarında prown kotleti, lobster salataları yiyen, bardak bardak buzlu Tennet's biraları yuvarlayan' Neydi o züppe, o özenti, basit zevkli hayatım? Şimdi hepsinden mahrumum: Elbiseden, gıdadan, müzikten... Hararet bastına serin sudan bile! Yokluğuna tahammül edemeyeceğimi sandığım kadın, geri plânda kalan bir «aksesuar», bir dekor parçası oldu. Z Nilgün artık «kadın» değildir; mânanın bütün şümulü ve kuvvı le «sevgili»dir; maneviyattır; Buda'nm tarif ettiği Aşk mahiy şimdi aldı. Hiç bir şeyim kalmadığı halde, kendisi de gayri rne iken bana yetişiyor. Her zamankinden zengin, süslü, ferah, g toklar âlemindeyim.

— Niçin Mapa'dan ayrıldı?

— Emin bir yerde bulunması lâzımdı. Singapur'u düşnı^ mevki sandık. Orada da kalmayacaktı

ya! Hindistan'a, daha sv

531 T,übnan'a gidecekti. Vakit bulamamış olacak. Ben ona, çok evvel aklaşmasını tavsiye etmiştim,; adayı bırakıp kaçmayı şanına ye-, diremiyordu. Zorla, ahalinin ısrarıyle çıkardık. Gözyaşlarıyle uğurlandı-

.— Bir gün dönecek... Yine türkülerle, çiçeklerle, danslarla İjarşılancak.

İhtimal veremiyor. Nilgün'ü bir daha göremeyeceğine o, benden fazla inanıyor. Diyor ki:

— Hayatta kaldıysa bile Mapa'ya dönmez artık. Son yıllarda Sultan burada çok azap çekti; istanbul'u özlüyordu; saatlerce anlatır durudu. Bir çarşı varmış, üstü kapalı, loş bir yer... Hiç görmemiş ama hikâyesini o kadar dinlemiş ki... Bir masal gibi bana söylerdi; söylerken heyecandan sesi titrer, son cümleleri ağzında söner işitilmez olurdu.

Hıçkırdığıma şaşmıyor. Nil'ime Kapalıçarşının romanını ninni gibi vapurda hafif sesle ben söylemiştim; uyuya kalmıştı.

Günün birinde kocaman bir motor Santa Maria'ya yanaştı; içinden çıkan bir subay muhafızlarla uzun uzun görüştü. Sonra hepimizi topladılar ve isimleri okunanları tel örgüden dışarıya aldılar.

Fernando ile ben ayrılanlar arasmdayız. Gaffar öte tarafta kaldı. Ne olacağız? Bir şey söylemiyorlar. Motöre bindirildik. Yirmi yedi kişiyiz ve hepimiz bitaraf devlet vatandaşıyız. Adada kalanlar savaşan devletler tab'ası, yahut Endonezyalılar...

Tekrar Singapur'dayız, tutukluyuz. Lâkin muamelede bir değişiklik hissediliyor. Sırtımıza dipçik vurmuyorlar ve burnumuzun bibine silâh dayamıyorlar. Üç gün, sıcakça balık çorbası, ekmek, ^rer kadeh pirinç şarabı verdiler.

Dördüncü günü sabahı tevkifhaneye berber geldi. Saçlarımızı, ballarımızı kesti, tıraş etti. Yüzüğümü, yeni verdikleri asidfinik °«ulu, ütüsüz, lâcivert renkte keten elbisenin cebine sakladım.

532 ¥-¥¥*¥¥¥¥¥¥-¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥*¥¥¥¥¥ ¥ ¥¥¥¥¥¥¥*¥

Limana sevkedildik; İsveç bandıralı ve Kızılhaç işaretli bem

beyaz bir yolcu vapuruna giriyoruz. İş anlaşıldı: Bu vapur İngm

müstemlekelerindeki sivil Japon harp esirlerini getirmiş; bazı İn

giliz ve bitaraf esirleri Seylan'a götürecek; bir mübadele yapıimı

Kurtulduk.

Gaffar'ı düşünerek içim yanıyor; Fernando bile müteessir O gece aylardan beri' ilk defa çarşaflı ve somyeli bir yatağa kurulmuş yemek masasına, medenî insan muamelesine kavuştuk Vücudum

sabun yüzü gördü, öptüm, kokladım; köpüğü ve kokusu beni insanlığıma, mazime yaklaştırıyor. Vantilatörlerin uğultusunu musiki imişçesine dinliyorum. Hele radyo, Bingazi'nin 8. İnglü2 ordusu tarafından işgalini haber verince yerimden fırladım; o gün 1942 ekiminin 20'si idi; müttefiklerin sesini işitiyordum.

Bu ses sanki biraz sonra Mapa Kraliçesinin sıhhatte ve selâmette olduğunu müjdeleyecekti.

Kolombo'ya çıkışım sırasında Fernando halimden ürktü. Bir kaç kere bayılacak gibi gözlerim karardı, koluma girerek beni âdeta taşıyor; sürüklüyor. Bereket hepimizi hastahaneye götürdüler de Nilgün'le dönüp dolaştığım, darılıp barıştığım, sevişip kucaklaştığım yerlere uzak kaldım.

Ancak bir hafta sonra kendimi azıcık toparlamıştım. Arkadaşımla şehirde tahkikat yaptık: Prenses Nilgün, daha doğrusu Seylan'da tanılılan ismiyle Misis Nil buralarda çoktandır görülmemiş. Sadık dostuma:

— Benimle Kandi'ye kadar çıkarmışın, dedim. Bungalov'u uzaktan olsun ziyaret edeyim.

İşte yine pembe renkli şosedeyiz; yine ormanlar arasından geçiyoruz. İşte onunla bir gece dargınlık çıkarıp otomobilden indiğim dönemeç... İşte köşk... Tıpkı ilk geldiğim günün sabahmdaki gibi kargalar yine tarhlarda oynaşıyor; havada yine taze çay ve kabuk tarçın kokuları duyuluyor.

Fernando, hikâyemi tafsilâtıyle bildiği için çok müteessir... B korsan yüreği, derdime ortak. Hattâ diyebilirim ki bu adam il kulaktan âşık! Dönüşte sordu:

__Sende hiç resmi yok mu?

— Düşünmemiştim... Yok! Yok!

Dedim; çırpınmağa başladım. Sanki bir fotoğraf onu bana iade edecekti... Haykırıyorum:

— Yok! Yok! Bir fotoğrafı bile yok!

Deniz haydudu Fernando, torpil yedikten sonra su üzerinde valnız bayrak direği kalmış olan sevgili gemisine baktığı mahzun izlerle beni seyrediyor. Bu sefer karşısındaki bir insan enkazıdır.

Amerikan kuvvetlerinin Dakar'a çıktıkları gün •—1942 senesi 24 Aralık— ben Karaçi'den bir uçakla Şam'a geldim; Mezze'ye indim. Beyrut'a gidecektim; Mısır'a geçmek niyetindeyim. Nilgün de benim gibi kurtulmuş ve oralardan geçmiş olabilir.

Bir otomobil bulmak için Merze meydanında dolaşıyorum, omuzuma biri dokundu. 1926 senesi içinde Hindistan'ın hudut şehri Peşaver'de rastladığım Şehzade Tevfik Efendi —tıpkı beş buçuk sene evvelki gibi başında kalpak, elinde kamçı, sırtında küklü avcı ceketi ve yanında başka bir

dalkavuk herif— karşımda duruyor, soruyor:

— Ne tarafa yolculuk?

— Bu sefer istanbul.

— Yahu, çok değişmişsin! Sırtına vurmadan önce o mu, değil-mi diye epeyce düşündüm. Hastalık mı geçirdin?

— Japonlara esir düştüm; güç belâ kurtuldum; çekmediğim kalmadı.

— Kelleni uçurmadıklarına şükür... Geçmiş olsun. Ben de Mı-s'r'a dönüyorum. Artık orası güllük gülistanlık!

Yanındaki çömeze döndü:

— Değil mi, Paşa hazretleri?

— Vallah-ül-kerim, cennet... Cennet-i a'lâ!

~~ Ya, işte öyle! Burada iş yok, Eh, Allah selâmet versin. Bize müsaade... Tren ha kalktı, ha kalkacak. Otomobilimiz de bekliyor.

-¥¦»*¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥¥*¥¥¥¥¥¥*»¥11 ttft

Vakit olsaydı beraberce yemek yerdik. Hani Peşaver'de ya!

— Hayırlı yolculuklar, Şehzadem!

Ayrıldık. Size bunları niçin yazıyorum? Sebebi var: Şehzad birkaç adım yürüdükten sonra, tam otomobile giriyordu, durdu-seslendi; yaklaştım. Diyor ki:

— Şey... Neydi adı, canım... Ha! Nilgün... Bizim Nilgün Sultan Sormuştun ya Peşaver'de?

— Ey, evet, söyleyiniz, bir haber mi var? Haber mi aldınız?

— Ne haberi biraber? On gün evvel kendisini Beyrut'ta gördüm. Halasının evinde... Bilirsin, elbette... Hani Antura yolundaki büyük köşk yok mu?

— Ne zaman gelmiş? Nasıl gelmiş? Yaşıyor, demek... Hayretle yüzüme baktı:

— Bir ay oluyormuş. Sıhhati de pek yerinde... İki çocuğu var.

— Neredeymiş, son zamanlarda?

— Vallahi uzun sormadım. Galiba Mısır'da imişler. Değil mi Paşa? Mısır'da demişlerdi... Kahire'de kocasiyle...

Paşa tasdik etti:

— Mısr-ül-Kahire'de... Lâ şek! Şoför sabırsızlanıyor. Şehzade dedi ki:

— Bana soracağına, pek merak ediyorsan kendisiyle konuş. Antura yolu üstünde Saime Sultanın köşkünde... Zavallı Saime Sultan! Artık kulakları işitmiyor, çok yaşlandı. Öyle değil mi, paşa, duymuyor artık konuşulanları...

— Evet, efendimiz... Duymaz bir şey... Amma hiç duymaz.. Araba hareket etti

Nilgün sağ! Nilgün'üm şuracıkta, şu dağların arkasında, Lübnan kıyısında. İki saat geçmeden yanında olabilirim. Olacağım. I» arabaya atladım. Fiyat sormuyorum; bağırıyorum:

— Beyrut! Beyrut! Yallah!

Demek oluyor ki Japonlar onu da, kocasını da bırakmışlar; &' liba hudut harici etmişler... Korktuklarım olmamış. Yolunu bul* Mısır'a gelmişler; harp sahası şehirlerden ürktükleri için Lübnan

il----------—— "* -n J-l-lVJ W 1

V ¥¦¥-¥*-¥-¥»*¦¥-¥¥-¥* 535

gjnrruşlar. Sıhhati yerinde imiş; bir çocuğu daha olmuş. Sevinçten 1(jıracağmı. Otomobilin ağır gitmesine dayanamıyorum; inip yü-

..jjjelt koşmak istiyorum. Yürürken yorulmayacağıma inanmakta-

iffl- Nil'i düşüne düşüne ne rahat yürüyeceğim!

Ah, ne uzun yoldur, bu!.. Hele Buka ovasının şu şerit gibi uzan-kıvrımsız kısmı! Onu geçtik. Lübnan eteğindeki Ştora kahve-rinden birinde, birbiri arkasına iki kadeh Zahle rakısını su katmadan içtim. Bir tane de şoför yuvarladı. Dahr-ül-Baydar'a doğ-u döne kıvrıla, sür'atle tırmanıyoruz. Sofar'ı arkada bırakınca iadeniz ve kenarında Beyrut göründü. Yarabbi! Bütün o, Nilgün'le beraber seyrettiğimiz Bombay'lar, Kolombo'lar, Kalküta, Singapur ve Mapa'lar... Hiç biri Lübnan sırtlarında Akdeniz'in ve Beyrut'un manzarası kadar iç açıcı, alabildiğine ferah, cilâsı kibar, billur güneşli değildi. Ya bu Cebel havasının karakulak suyu kadar içimi hafif, tadı kıvamında, temiz havası?

— Oh!

Diyorum. Yıllardanberi ilk «oh!»'um bu.

— Oh!

Teşbih çekerek zikredercesine «oh»'lar birbirini takip ediyor. Şoför neş'eli olduğumu anladığı için bir türkü tutturdu. Nilgün'ün Şandernagor oteli terasında, öğle uykusuna giderken söylediği dağ türküsü... Nakaratı tekrar edip duruyor...

A lâ Keyfek! A lâ, a lâ Keyfek; Keyfek!

Alkışlama yerine omuzuna, sırtına vuruyorum; devam etmesini

istiyorum:

— Yâ Kemaan! Ya Kemaan!

Durgun ikindi saatinde yamaçlar şoförün türküsünü teslim alıp

nöbetleşe birbirlerine veriyorlar; nağmeler dağdan dağa uzakla-

?'yor. Bulutlar gibi sürtüne sürtüne gidiyor, boşluklarda eriyor.

unları işitmekten ziyade sanki seyrediyorum. Her «a lâ keyfek»

ır kayaya dokununca geri tepiyor, sarsılıyor; sendeleye sendeleye

uzaklaşıyor; öndekilere yetişmeğe çalışıyor. Hanendeme, şehri çerek Cuniye yoluna sapmasını, Antura'ya gideceğimi söyleş-Burç meydanına varmadan sağı tuttuk.

Nihayet yirmi dakikaya kadar —inanamıyorum— Nilgj^.,-. göreceğim. Üç senelik bir ayrılıktan ve ne maceralardan sorir ı Hemen boynuma atılacak:

— Kavuştuk mu yine? Yine buluştuk, bir gün yine ayrılacak mıyız, sevgilim?

Diyecek, gülüşeceğiz; bütün çektiklerimizi —dokunur dokun mazı pas çıkaran bir ilâç gibi— o gülüşmelerimiz bir anda silip g5_ türecek.

Bir tarafımız muz ve portakal bahçeleri, öte tarafı bomboş ufuklu Akdeniz... Filvaki bu yol ne Kolombo ile Kandi arasındaki gibi taze tarçın ve dalında taze çay kokusuyle Hindistan ülkelerinin ağırlığını taşıyor, ne de Şandernagor'un santal ağaçlarından buram buram tüten buhur kokusuyle Çin gecelerinin koyu sarı şehvetini düşündürüyor. Limon ve turunç çiçeklerinin bakir ve afif havasını teneffüs ediyoruz. Memnunum.

İç ve uzak Asya'dan) kurtulup Nilgün'ü taze kız çağında birkaç sene yaşadığı şu basit toprak parçası üzerinde göreceğime sevinmekteyim. Hint ve Endonezya, çözülmez muammasiyle yerinde kala dursun. Vücudunda ne- «sari» ne «batih», onu medenî kıyafetiyle karşımda, memleketimin yanıbaşında bulmak yepyeni bir zevk...

Nehr-ül-Kelb'i de geçtik; beş dakika sonra köşkün önünde duracağız.

Bu, olacaktı demek! Olanı gayet tabiîye alıyorum. Hayret etmiyorum. On parası kalmamış bir adamın, bankaya girip uzattığı çek mukabili bir gün ceplerini kâğıt paralarla doldurup çıkması gibi bir şey... Başımdan çok geçmişti; öyle tabiî buluyordum ki-Arabayı durdurdum.

Köşk hiç değişmemiş. Dokuz sene evvel Saime Sultan'la Da' mat Halil Paşa'yı ziyaret ettiğim vaziyette, yine bahçesi muntazam, fakat pancurları kapalı, sessizlik içinde başını dinliyor.

Demir parmaklıklı kapıyı ittim. Kapalı. Çıngırağı çekiyorum.

Kapıcı dairesinden, eskiden istanbul'daki gibi sırtında redingot,

başında fes, saçları ağarmış bir harem ağası çıktı; güçlükle yürü-

oXm Emektar zenci ölmemiş ama beni, belki de daha yakınlarını

'anıyamayacak hale gelmiş. Sordum:

_— Mebruk Ağa! Nilgün Sultan burada mı? Görebilir miyim? İsmimi söylemediğim için kim olduğumu bilmediği halde dedi ki:

— Sultan, demincek çamlığa doğru gitti beyefendi! Dadı da beraber, çocuklar da... Gezinip dönecekler. Buyurun, siz içeriye. Yarım saate kalmaz dönerler.

— Hangi taraftaki çamlık?

•— Şu tepenin arkasındaki...

— Öyleyse, ben oraya giderim.

— Nasıl arzu buyurulursa... Hızlı yürürseniz yetişirsiniz. Şoföre beklemesini söyledim. Asfalttan ayrılmış toprak yola

saptım. O, bir küme fıstık çamlarının yerini bilirim. Merhum damatla kaç defa gölgeliğinde oturmuş, gurubu seyretmiştik.

Tamam... İşte... Uzakta iki kadın ve bir ufak çocuk yürüyor. Bunlardan biri dadı... Kıyafetinden ve önünde ittiği arabadan belli. Öbürü Nilgün olacak. Şüphesiz Nilgün'dür. Gözlerimi dört açmış, arkadan endamına bakıyorum. İkinci çocuğundan sonra fazlaca mı gelişmiş, yoksa ışık mı öyle gösteriyor? Adımlarımı sıklaştırdım. Aramızda ancak on, onbeş metrelik yer kaldı; seslendim:

— Nil! Nil!

İşitmediler. Hem koşuyor, hem bağırıyorum:

— Nil! Nil!

Önce dadı geriye baktı, sonra çocuk... Durdular. Nü de döndü. *üzü, ikindi güneşinin denize vurup keskinleşmiş ışığı altında, tâ Aşımda. Bir daha:

— Nü!

Dedim. İkincisi boğazıma tıkanıp kaldı. Zira bu çehre, azıcık

andırmakla beraber, Nilgün'ünki değil! Zaten asıl Nilgün Suit olması lâzımgelen bu kadın, bana yabancı, tanımayarak, lüzumSu bir azametle bakıyor.

— Affedersiniz, birine benzettim...

Diyebildim. Arkalarının döndüler. Yollarına devam ediyoria.

İKİNCİ CİLDİN SONU